J.D.

#1 ÎN TOPUL NEW YORK TIMES

ROBB

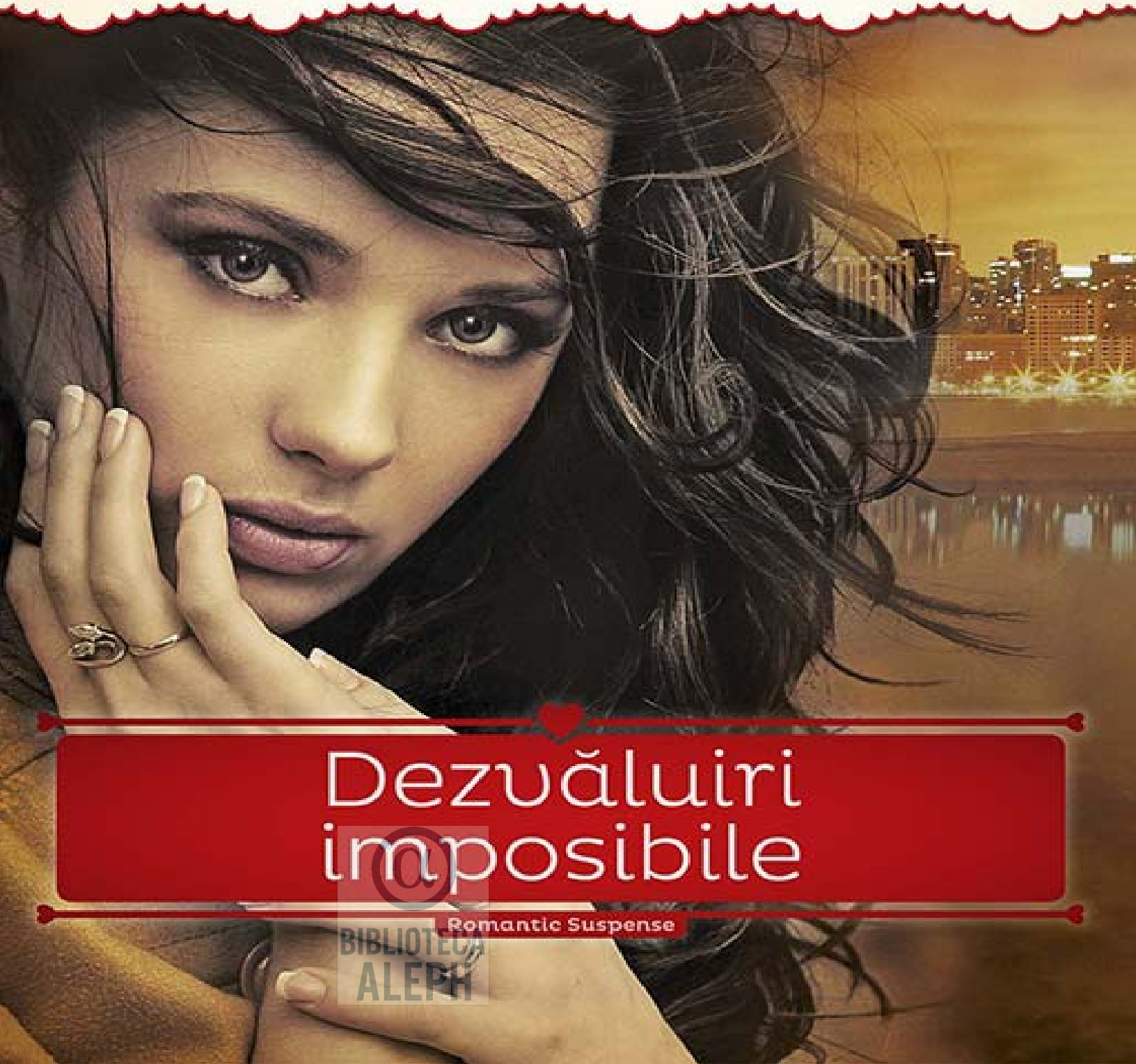

Dezvăluiri imposibile

Romantic Suspense

BIBLIOTECA ALEPH

J.D. Robb

Dezvăluiri imposibile

Traducere din limba engleză
Manuela Bulat

ALMA
2014

Romantic
Suspense

Treachery in Death
J.D. Robb

Copyright © 2011 Nora Roberts

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Dezvăluiri imposibile
J.D. Robb

Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabi Trășculescu
Copertă: Florentina Tudor, Paul Chiorean
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

ISBN ePUB: 978-606-741-556-8
ISBN PDF: 978-606-741-557-5
ISBN Print: 978-606-686-702-3

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

CAPITOLUL 1

Bătrânul zăcea mort pe un maldăr de batoane de ciocolată și de gumă de mestecat. Doze sparte de sucuri, de băuturi energizante sau cu multivitamine se risipiseră dincolo de sticla spartă a vitrinei frigorifice, formând râuri colorate. Pungi zdrobite de chipsuri de soia zăceau pretutindeni pe dușumeaua micului magazin.

Pe peretele din spatele tejghelei atârna o fotografie înrămată înfățișând o versiune mult mai tânără a bărbatului mort și a unei femei ținându-se de brațul lui, despre care Eve presupunea că era văduva lui, amândoi stând în fața magazinului. Chipurile lor străluceau de mândrie și de veselie, luminate de toate posibilitățile pe care viitorul li le oferea.

Se gândi că viitorul acelui bărbat tânăr și fericit se sfârșise astăzi, într-o baltă de sânge și de snacksuri.

În mijlocul morții și al distrugerii, locotenentul Eve Dallas stătea în picioare, studiind cadavrul în vreme ce primul ofițer sosit la locul crimei o punea la curent cu noutățile.

— Tipul este Charlie Ochi. El și soția lui țineau acest magazin de aproape cincizeci de ani.

Maxilarul lui încleștat îi dădea de înțeles lui Eve că o cunoscuse pe victimă.

— Doamna Ochi este în spate, se ocupă un paramedic de ea. Maxilarul i se încordă din nou. Au lovit-o și pe ea destul de rău.

— Ei au lovit-o?

— Trei indivizi, spuse el. Trei bărbați având puțin peste douăzeci de ani. Ea a zis că unul din ei era alb, altul, negru, iar al treilea, asiatic. Au mai intrat și altă dată în magazin, dar au fost goniți fiindcă au fost prinși furând. Cel mai important lucru pe care ni l-a spus a fost că aveau un dispozitiv improvizat cu care au blocat camera de supraveghere.

Arătă cu bărbia către ea.

— Crede că nu aveau nici un pic de suflet, și a mai povestit că râdeau ca hienele, îndesându-și batoane de ciocolată în buzunar. Au lovit-o cu un soi de baston, când a

încercat să-i oprească. Apoi, a apărut tipul în vârstă. L-au lovit și pe el, dar acesta le-a ținut piept. Unul dintre ei l-a izbit în piept cu dispozitivul. Doamna Ochi spune că a căzut ca un bolovan. Indivizii au înșfăcat o grămadă de nimicuri – bomboane, chipsuri, chestii din astea –, râzând întruna și continuând o vreme să devasteze magazinul, după care au fugit.

— Ți-a dat vreo descriere?

— Una chiar bună. În plus, avem un martor care i-a văzut fugind și l-a recunoscut pe unul dintre ei. Bruster Lowe, i se zice Skid. A spus că au fugit spre sud, pe jos. Pe martor îi cheamă Yuri Drew. E afară. El ne-a chemat.

— Bine, domnule ofițer, rămâi prin preajmă. Eve se răsuci spre partenerul ei. Cu ce vrei să începem? Fiindcă Peabody clipi din ochii ei întunecați, Eve îi zise: Tu ești șefa în cazul ăsta. Cu ce vrei să începem?

— Bine. Peabody nu mai simțea la fiecare mișcare împunsăturile insignei de polițist, însă aceasta încă mai strălucea a nou. Eve o lăsă un moment, să-și adune gândurile. Hai să vedem ce putem afla despre Lowe, să-i obținem adresa și cazierul, dacă are unul. Am putea da de tovarășii lui. Trebuie să facem rost de descrierile lor acum și să dăm chipurilor un nume. Vreau ca jigodiile astea să fie prinse numaidecât.

Eve o privi pe fosta ei subalternă, actuală parteneră, câștigând încredere în ea pe măsură ce vorbea.

— Trebuie să-i chemăm pe criminaliști. Nenorociții ăștia probabil că au lăsat pretutindeni amprente și urme. O să vedem ce a înregistrat camera de supraveghere înainte ca ăia s-o strice și vom lăsa restul în seama tehnicienilor.

Cu chipul pătrățos și părul negru strâns la spate într-o coadă scurtă, care sălta mereu, Peabody își coborî privirea spre cadavru.

— Mai bine să-i confirmăm identitatea.

— Mă ocup deja de asta, spuse Eve, iar Peabody clipi din nou.

— Serios?

— Tu ești șefa. Ținându-și picioarele lungi încrucișate, Eve citi de pe ecranul tabletei: Lowe, Bruster, alias Skid, caucazian, douăzeci și trei de ani. Nici o adresă actuală. Ultima cunoscută: Avenue B – locuința mamei sale. Are cazier ca adult și mai are cazier juvenil desecretizat. Posesie de substanțe ilegale, vătămare cu intenție, furt din magazine, vandalizare de locuințe, furt din autovehicule, bla, bla, bla.

— Legături cunoscute?

— Am găsit. Nu ești singura care știe să lucreze cu lucrurile astea, îi aminti Eve. A fost arestat împreună cu Leon Slatter, alias Slash, rasă mixtă, de douăzeci de ani, și cu Jimmy K. Rogan, alias Smash, bărbat de culoare, douăzeci și trei de ani. Probabil că aceștia sunt tovarășii implicați în treaba asta.

— Foarte bine. Ce adrese au?

— Slatter stă pe West Fourth.

— Excelent. Domnule ofițer, ia datele de la locotenent. Vreau ca acești trei indivizi să fie săltați. După ce terminăm aici, eu și partenera mea o să vă dăm o mână de ajutor să-i găsiți, dar, până una-alta, porniți în căutarea lor.

— Am înțeles.

— Mă ocup eu de martor, îi spuse Peabody lui Eve. Tu vezi de soție, OK?

— Tu ești…

— Șefa. Am priceput. Mulțumesc, Dallas.

În timp ce se lăsa pe vine pentru a confirma cu ajutorul tabletei identitatea bărbatului ucis, Eve se gândi că era lucrul naibii să ți se mulțumească pentru primirea unui cadavru, dar, la urma urmelor, ele erau polițiști la omucideri.

Își mai petrecu câteva minute examinând trupul – rana de pe tâmplă, de pe brațe. Nu avea nici o îndoială că medicul legist va concluziona că nici una din ele nu fusese fatală. Mai mult ca sigur că acea improvizație de dispozitiv cu electroșocuri făcuse să se oprească inima de optzeci și trei de ani a lui Ochi.

Se ridică și privi din nou în jur la distrugerea inutilă. Din câte putea vedea, cei doi bătrâni avuseseră un magazin drăguț. Dușumeaua, fereastra și tejgheaua, pătate acum de băuturile vărsate și sângele împroșcat, străluciseră de curățenie. Marfa care nu fusese răsturnată sau spartă stătea îngrijit aranjată pe rafturi.

Ofițerul care sosise primul la locul crimei spusese că aveau această afacere de cincizeci de ani, timp în care își oferiseră serviciile oamenilor și își trăiseră viețile, până când un trio de imbecili se hotărâseră să distrugă totul pentru o mână de batoane de ciocolată și niște chipsuri de soia.

De doisprezece ani, de când era polițistă, nu o mai surprindea nimic din ceea ce oamenii le făceau altor oameni, dar risipa și nepăsarea încă o enervau.

Se duse în micuța încăpere din spate, care servea atât pe post de birou, cât și ca spațiu de depozitare. Paramedicul își strângea lucrurile.

— Serios că ar trebui să ne lăsați să vă ducem la spital, doamnă Ochi.

Femeia clătină din cap.

— O să vină copiii și nepoții mei. Îmi aștept copiii.

— După ce ajung aici, trebuie să mergeți la spital, să vă faceți un control. Tonul lui amabil și domol se potrivea cu mâna pe care i-o pusese cu blândețe pe braț. Bine? Îmi pare nespus de rău, doamnă.

— Mulțumesc. Când își ridică privirea, ochii ei de un verde aprins pe chipul ridat de trecerea vremii și pătat de vânătăi îi întâlniră pe ai lui Eve. L-au omorât pe Charlie, zise ea simplu.

— Da, doamnă. Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

— Tuturor le pare rău. Și celor trei care l-au ucis o să le pară rău. Dacă aș putea, aș avea grijă cu propriile mâini să-i fac să le pară rău.

— O să ne ocupăm noi de asta, în locul dumneavoastră. Eu sunt locotenent

Dallas. Trebuie să vă pun câteva întrebări.

— Vă cunosc. Doamna Ochi ridică o mână și flutură un deget. V-am văzut la televizor, în emisiunea *Now*. V-am văzut cu Nadine Furst. Mie și lui Charlie ne place să urmărim emisiunea ei. O să citim cartea pe care a scris-o despre dumneavoastră.

— De fapt, nu este despre mine. Eve nu mai continuă, pentru că erau lucruri mult mai importante despre care trebuiau să vorbească, dar și din cauză că îi era puțin jenă. Doamnă Ochi, spuneți-mi, vă rog, ce s-a întâmplat.

— I-am zis celuilalt polițist și o să vă spun și dumneavoastră. Când au intrat, eu mă aflam la tejghea, iar Charlie era în această încăpere. Le-am zis să nu mai vină în magazin, fiindcă furau, spărgeau lucruri, ne insultau, pe noi și pe clienții noștri. Indivizii ăia trei creau numai necazuri. Niște derbedei. Băiatul cel alb a îndreptat lucrul acela spre camera de supraveghere, iar monitorul de pe tejghea n-a mai avut imagine.

Vocea ei rosti cuvintele tăios, ca un ciocan lovind o piatră, iar ochii îi rămaseră îndârjiți și uscați. „Nici o lacrimă“, se gândi Eve. Nu încă. Doar izbucnirea rece a furiei, pe care numai un supraviețuitor o cunoștea cu adevărat.

— Râdeau, continuă doamna Ochi, se băteau pe spate unul pe altul, își trăgeau pumni, iar negrul a spus: „Ce-o să faci acum, cățea bătrână?“ și a înșfăcat o mână de batoane de ciocolată. Am țipat la ei să iasă din magazinul meu, iar celălalt – corcitura asiatică – m-a lovit cu ceva. Am văzut stele verzi și am încercat să ajung în spate, la Charlie, dar m-a lovit din nou și am căzut. Ei continuau să râdă. Drogați, zise ea. Știu cum arată drogații. Charlie a ieșit din cameră. Zăcând pe dușumea, mă gândesc că acea corcitură o să mă lovească din nou, însă Charlie îl lovește pe el, îndepărtându-l de mine. Am încercat să mă ridic, să-l ajut, dar…

Vocea i se frânse, iar ceva din îndârjirea ei se transformă în vinovăție.

— Erați rănită, doamnă Ochi.

— Negrul l-a lovit pe Charlie la fel cum corcitura m-a lovit pe mine, dar Charlie n-a căzut. Charlie nu e mare, nu este la fel de tânăr ca acei *criminali*, dar e puternic. A fost întotdeauna puternic.

Trase adânc aer în piept, reușind să se calmeze puțin.

— Charlie l-a lovit și el. Am încercat să mă ridic, am încercat să găsesc ceva cu care să-i lovesc. Apoi, albul a zis: „Fir-ai să fii de jigodie bătrână!“ și a îndesat obiectul acela – aparatul de bruiaj sau de electroșocuri, sau ce-o fi fost – în Charlie… aici.

Își duse o mână la piept.

— A scos un sunet, un sunet electric – ca zgomotele statice, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Și a început să pârâie, iar atunci Charlie s-a prăbușit. Și-a apăsat mâna pe inimă și a rostit „Kata“; mi-a spus numele. Buzele îi tremurară, însă reuși din nou să se controleze. A zis „Kata“, iar apoi s-a prăbușit. M-am târât spre el. Ei continuau să râdă și să țipe, să spargă lucruri, să le calce în picioare. Unul dintre ei, nu știu care,

m-a lovit în coaste, după care au fugit.

Doamna Ochi își coborî pleoapele pentru o clipă.

— Au fugit, și imediat după aceea – cam un minut, poate mai puțin, a intrat Yuri. A încercat să-l ajute pe Charlie, a încercat să-l resusciteze. Yuri este un băiat bun – tatăl lui a lucrat pentru noi, cu mult timp în urmă –, dar nu l-a putut ajuta pe Charlie. A chemat poliția și o ambulanță și a scos gheață din congelator, pentru capul meu. A stat, cu mine și cu Charlie până când a sosit poliția.

Se aplecă în față.

— Ei nu sunt oameni importanți. Nici noi nu suntem oameni importanți, nu genul de oameni importanți despre care vorbesc la *Now* Nadine Furst și invitații ei. Sper că n-o să-i lăsați să scape, nu?

— Sunteți importantă pentru poliția din New York, doamnă Ochi. Dumneavoastră și domnul Ochi sunteți importanți pentru mine, pentru partenera mea, pentru fiecare polițist care lucrează la acest caz.

— Vă cred când spuneți asta, pentru că dumneavoastră credeți în ceea ce spuneți.

— Știu. Deja îi căutăm, și o să-i găsim. Ne-ar fi de ajutor caseta camerei de supraveghere. Dacă n-au blocat-o înainte de a intra, avem înregistrarea cu ei. Și vă mai avem pe dumneavoastră, îl avem pe Yuri. N-o să scape.

— În cutia de sub tejghea sunt bani. Nu mulți – nu ținem mulți –, dar ei n-au vrut bani. Ciocolată, sucuri, chipsuri. De fapt, nu le-au vrut nici pe alea. Au vrut doar să spargă, să facă rău, să rupă, să sfâșie. Ce îi transformă pe niște băieți în animale? Aveți idee?

— Nu, spuse Eve. Nu știu.

Eve urmări cum familia doamnei Ochi o urcă pe femeie într-o mașină, pentru a o duce la doctor, și urmări cum trupul domnului Ochi era încărcat pentru a fi transportat la morgă.

Vara anului 2060 fusese caniculară și nu dădea semne că avea să se schimbe. Stând în picioare, în mijlocul arșiței, își trecu o mână prin părul castaniu, tuns scurt, și tânji după o adiere de vânt. De câteva ori deja, trebuise să-și înfrâneze impulsul de a o lua de-acolo pe Peabody, de a-i spune ce să facă, de a-i da ordine.

Își reaminti că era bine să fii minuțios, iar fotografiile suspecților erau deja distribuite și polițiștii băteau pe la uși.

În cele din urmă, își aminti de ochelarii de soare și oarecum se miră să-i găsească în buzunar. Îi puse pe nas, ascunzând uitătura urâtă care îi strălucea în ochii de culoarea whisky-ului, și continuă să stea acolo, înaltă și slabă, într-o jachetă din piele, cu niște cizme ponosite, până când Peabody se apropie de ea.

— Nu-i nimeni acasă la nici una dintre adresele pe care le avem, iar mama lui Bruster spune că nu și-a văzut fiul de câteva săptămâni și că nici nu-și dorește să-l

vadă. Dar unul dintre vecinii lui Slatter zice că i-a văzut pe cei trei ieșind azi-dimineață. Cică au stat acolo în ultimele două săptămâni.

— Sunt niște nenorociți, concluzionă Eve. O să revină în vizuina lor.

— Am cerut să fie supravegheată – sunt doi oameni acolo. Martorul – Yuri Drew – tocmai traversa strada când i-a văzut fugind. L-a recunoscut pe Bruster fiindcă au avut altercații cu ocazia unor meciuri de baschet pe niște terenuri aflate nu departe de aici, plus că o dată se aflase în magazin când victima îi gonise. I-a recunoscut pe toți trei, însă doar lui Bruster îi știa numele. În timp ce-mi dădea declarația, tipul a cedat nervos de două ori, adăugă Peabody. Tatăl lui a…

— A lucrat pentru ei, termină Eve propoziția. Am aflat.

— S-a uitat la poze. Am afișat mai multe pe tabletă, iar el le-a ales pe ale celor trei, fără să ezite. Nu numai că va depune mărturie împotriva lor, dar abia așteaptă să o facă. Mi-ai lăsat cazul ăsta doar pentru că este ca un *slam dunk*[1]?

— În clipa în care gândești așa, mingea va lovi marginea coșului.

Peabody își puse și ea ochelarii de soare, iar Eve se pomeni privindu-și reflexia în ochelarii cu lentile-oglindă în nuanțele curcubeului.

— Cum naiba vezi prin chestiile alea? Nu ți se pare totul ca o afurisită de poveste cu zâne?

— Spre deosebire de ceilalți, tu nu privești prin curcubeu. O magie perfectă.

După părerea lui Eve, era o atitudine total nepolițienească, dar se mulțumi să ridice din umeri.

— Ce vrei să faci acum?

— Probabil că ar trebui să stăm de vorbă cu mama, cu vecinii, pentru a vedea dacă nu cumva există și alte persoane implicate, dar mă gândeam că putem face asta dând o raită prin zonă. Tipii erau drogați, a dat strechea în ei, așa că au jefuit magazinul. Acum, se grozăvesc pe unde pot cât de teribil de amuzant a fost să distrugă prăvălia și să snopească în bătaie un cuplu de bătrâni. Poate și-au dat seama că Ochi a murit, poate nu.

Eve conchise că ochelarii de soare, cel puțin, nu-i transformaseră creierul într-un curcubeu. Peabody gândea ca un polițist.

— Pun pariu că habar n-au și că sunt suficient de proști încât să-și piardă vremea prin zonă, încercând eventual să-și mai procure droguri.

— De la martor și de la mamă am aflat de existența câtorva locuri unde își pierd timpul. O mulțime de polițiști îi caută, dar…

— Dar ce mai contează încă doi? Cine conduce mașina?

— Vorbești serios?

Fără să vrea, Peabody rămase cu gura căscată.

— Tu ești șefa.

— În fine, OK, conduc eu. Entuziasmată, Peabody se instală la volan. Mi-am dorit să fac asta din clipa în care ți-a dat-o Roarke. Arată ca naiba, dar, o, Doamne, are

toate dotările!

„Chiar are“, a încuviințat Eve în sinea ei. Soțul ei nu rata niciodată vreun gadget, plus că îi plăcea să-i ofere cadouri. Pe unul dintre primele, un diamant uriaș în formă de lacrimă, îl purta ascuns sub cămașă.

Era superb, deosebit, și probabil că valora mai mult decât produsul intern brut al unei țări mici, dar dacă ar fi trebuit să aleagă între el și automobilul care arăta ca naiba, mașina ar fi câștigat fără nici o ezitare.

— Am aflat de un bar de striptease, o sală de jocuri de noroc, o pizzerie și terenul public de sport, începu Peabody. Aș putea să pun pe GPS toate obiectivele, să avem un traseu cât se poate de eficient.

— Se pare că avem un plan.

— Dar? Haide, eu îți dau sugestii, dar tu ești șefa.

— Au fugit de-acolo cu o grămadă de *junk food*, așa că de ce să se ducă la o pizzerie să piardă vremea, mai ales dacă erau amețiți? La un club de striptease, poate, dacă erau în căutarea vreunei partide de sex.

— Dar? repetă Peabody.

— Tocmai au bătut niște oameni în vârstă. Probabil nu știu că l-au ucis pe bătrân. Pentru ei, a fost o joacă și o distracție. Nu au luat bani, nu au furat verighetele soților Ochi, ceasurile multifuncționale, portofelele electronice.

— Unde mai pui că o vizită la un astfel de club costă, concluzionă Peabody. Și partidele de sex costă și mai mult.

— Au furat *junk food* și au dovedit cât de băgați în priză erau. Când ești drogat, te crezi cel mai tare și ai impresia că te distrezi nemaipomenit, așa că vrei să te fălești și, poate, să mai spargi câteva capete.

— Sala de jocuri de noroc sau terenul de baschet. Am priceput. O să încercăm mai întâi acolo. Dacă nu-i găsim, trecem și pe la celelalte locuri.

Eve dădu din cap în semn de aprobare.

— E un plan mai bun.

Peabody introduse locațiile în sistemul de navigație.

— Chiar crezi că ei nu știu că Ochi e mort?

— Sunt drogați, sunt proști, sunt niște ticăloși ordinari, dar nici unul n-a mai comis vreo crimă. Au fugit râzând, felicitându-se unul pe altul. Dacă și-ar fi dat seama că au comis o crimă, probabil că ar fi ucis-o și pe soție, și s-ar fi dat mari cu fapta lor, dar n-au făcut-o.

Mai întâi s-au dus la sala de jocuri, pe care au găsit-o ticsită. Eve se gândi că era mai răcoare acolo decât afară, dar cacofonia de sunete de clopoței, de fluierături, țipete, răgete, pocnete, la care se adăuga vârtejul de lumini intermitente, o făcură să se întrebe de ce și-ar dori cineva să-și petreacă o după-amiază de vară lângă o astfel de mașinărie.

Mic, îndesat și cu o față gălbejită, angajatul de la intrare se uită la insignele celor două.

— Mda, e-adevărat. Joacă des pe-aici. Acum două zile, Slash a reușit să obțină scorul cel mare la „Asasinii“. Încă nu l-a întrecut nimeni. O să-l dobor eu personal, când o să găsesc un loc liber, fiindcă tipul e o javră.

— Azi au fost pe-aici? îl întrebă Peabody.

— Nu. În general, sunt jucători nocturni. Niște drogați, când reușesc să pună mâna pe marfă. Ridică din umeri. Ce-au făcut?

— Trebuie să stăm de vorbă cu ei. Peabody scoase o carte de vizită. Dacă vin, sună-mă. Care-i scorul maxim la „Bust It“?

Omul deveni atent.

— Jucați?

— Sunt expertă. L-am bătut măr pe asul de la „Bust It“. Ridică trei degete. De trei ori.

— Foarte tare, spuse el respectuos. Vreți să jucați?

— Am treabă, dar poate că o să revin.

— Vă aștept, zise el rânjind.

— S-a făcut. Apropo, adăugă ea, dacă apar indivizii ăia, sună-mă.

El își trecu un deget peste inimă și băgă cartea ei de vizită în buzunar.

— Ce-a fost asta? întrebă Eve.

— Poate că ne-ar fi sunat, dar mă îndoiesc, pentru că i se rupe de noi și mai mult ca sigur că ar fi aruncat cartea de vizită. Așa că i-am atras atenția, i-am câștigat respectul. Solidaritatea dintre jucători. E o prostie, dar a funcționat.

— Adevărat, spuse Eve, făcând-o pe Peabody să râdă.

Își croiră drum prin traficul aglomerat, trecură pe lângă construcțiile din prefabricate pictate cu graffiti, ridicate rapid după Războaiele Urbane, unde niște bărbați care nu aveau nimic mai bun de făcut stăteau pe verandele gata să se prăbușească și beau bere și rachiu din sticle învelite în hârtie maro.

Durii de pe stradă erau adunați în grupuri mici, cei mai mulți îmbrăcați în maiouri, pentru a-și etala tatuajele și mușchii transpirați.

Un gard ruginit împrejmuia terenul pavat cu bitum. Cineva se ostenise să împingă sau să măture gunoiul lângă gard, iar cioburile de sticlă spartă străluceau ca niște diamante pierdute.

Un grup de tineri de vreo douăzeci de ani jucau împărțiți în două echipe, unii cu tricouri, ceilalți, la bustul gol. Privitorii stăteau pe jos sau sprijiniți de gard și – cu excepția unei perechi de adolescenți care stăteau aplecați, încercând să-și atingă buricele cu limbile – țipau, îi insultau ori le dădeau indicații jucătorilor.

Peabody opri autovehiculul în spatele epavei unei mașini de pe care fusese luat tot ce putea fi folosit.

Cineva pictase „FUK U“ pe capota lovită a portbagajului.

— E clar care-i nivelul de alfabetizare dacă nu știu să scrie corect nici măcar cuvântul „fuck“. Trist, constată Eve.

— Bruster, rosti Peabody, arătând cu bărbia în direcția terenului de joc.

— Mda, l-am văzut, și i-am văzut și pe prietenii lui ticăloși.

— O să chem întăriri.

— Îhî.

Eve îi privi un moment. Jucau în echipa celor care purtau tricouri, iar acestea le erau lipite de torsuri din cauza transpirației. Jimmy K. își rulase pantalonii largi peste genunchii osoși, iar după felul în care se mișca și după ritmul pe care îl avea, Eve aprecie că știa cu ce se mănâncă acel joc. Poate că s-ar fi priceput mai bine dacă nu s-ar fi drogat cu câteva ore mai devreme, transpirând acum ca un porc în călduri.

Acoperită de picături de sudoare, fața lui Bruster era roșie ca racul, iar după furia pe care o exprima, Eve bănui că echipa cealaltă îi bătea măr. Leon gâfâia ca un câine în timp ce alerga de-a lungul terenului. Chiar și de la distanță se vedea cum pieptul i se umfla și i se dezumfla.

— Sunt terminați, spuse Eve. Sunt sfârșiți, deja gâfâie. N-ar reuși să prindă nici măcar un copil olog.

— Ajutoarele ajung în patru minute. Văzând-o pe Eve că dă din cap, Peabody se mișcă pe scaunul ei. Bine, hai să punem mâna pe jigodiile astea.

— Abia aștept.

Eve ieși din mașină. Nici nu apucară să ajungă la mijlocul străzii, că deja câțiva dintre privitorii de lângă gard le recunoscură că erau polițiste. Unii rânjiră batjocoritor, alții se arătară nervoși, iar câțiva încercară să afișeze o privire inexpresivă care, presupuse ea, însemna o încercare de a deveni invizibili.

Pe teren, Buster fură mingea, înfigându-și cotul în stomacul unui adversar. Lupta scurtă și aprigă care izbucni le dădu vreme lui Eve și lui Peabody să traverseze strada și să intre pe poarta din gard.

Eve îi lovi ușor cu piciorul pe adolescenții care se sărutau.

— Ștergeți-o de-aici!

Își lovi cu mâna arma de sub geacă pentru a fi mai convingătoare, iar ei se ridicară anevoie și plecară, îndepărtându-se, își spuse ea, de un eventual pericol.

Eve îi ignoră pe cei care se deciseră brusc că aveau treabă în altă parte și se furișară pe poartă. Se concentră asupra lui Bruster, dar profită de ocazie pentru a-și pune cizma pe pieptul lui Slatter, care zăcea la pământ, horcăind și sângerând.

— Rămâi acolo! Dacă te ridici și încerci să fugi, o să ai parte de suficiente electroșocuri ca să faci în pantaloni.

Pentru a sublinia cele spuse, scoase arma și o urmări pe Peabody, care încercă să evite loviturile de coate și pumnii ce zburau printre combatanții încă aflați pe teren până ajunse să-l înșface pe Bruster.

Jimmy K. ședea pe jos oblojindu-și buza rănită.

— N-am făcut nimic. Ticălosul ăla de pitic alb a dat în mine.

— Nu zău? Trase concluzia că acesta uitase totul despre familia Ochi și despre magazin, despre viețile pe care le fărâmase în mii de cioburi. Stai jos și nu te mișca! îi spuse ea.

Dar Bruster nu uitase. Peabody îi văzu focul din privire când îl smulse de pe puștiul în care dădea. Se feri de lovitură, încercând, în același timp, să se identifice ca ofițer de poliție.

Slatter încercă să se rostogolească de sub cizma lui Eve, care se mulțumi doar să-l apese și mai tare.

— Pot să-ți rup vreo câteva coaste și să zic că s-a întâmplat în timpul jocului. Gândește-te la asta.

În loc să-și scoată arma, Peabody pară un pumn. Nu reuși s-o facă perfect, așa că acesta îi ricoșă în umăr și o izbi – destul de zdravăn, după părerea lui Eve – în ureche.

Ochelarii-curcubeu îi alunecară de pe nas, iar acum îi atârnau strâmb pe față.

Peabody îi întoarse pe jumătate lovitura lui Bruster, ceea ce o făcu pe Eve să clatine din cap.

Observă că partenera ei avea mișcări greoaie, sacadate.

Când Bruster își scoase din buzunar aparatul de bruiaj, Eve ridică arma, gata să tragă, dar Peabody strigă:

— O, naiba să-l ia! și îl lovi în testicule.

Aparatul sări din mâna lui Bruster, în vreme ce individul se prăbuși, cuprins de o senzație de greață. Eve aprecie reflexul lui Peabody de a prinde dispozitivul din zbor.

— Ești mai mult decât arestat! Peabody se lăsă în jos, îl rostogoli pe Bruster cu fața în jos și îi puse cătușele. Vrei și tu o porție? țipă ea la Jimmy K. zărindu-l că încerca să se facă nevăzut, mergând înapoi ca racul.

El încremeni.

— Ăăă. Haide, omule. E doar un j-joc de baschet. Nu-i mare scofală.

— Sigur că nu-i. Peabody se ridică în picioare și se uită la Eve, care îl încătușa pe Slatter. Întinde-te cu fața în jos, îi ordonă ea lui Jimmy K., punându-i cătușele, în vreme ce ajutoarele intrau grăbite pe poartă.

— Cheamă o ambulanță, îi ceru Peabody primului ofițer care ajunse lângă ea. Vreo doi dintre tipii ăștia au nevoie de îngrijiri medicale. Află-le numele, adăugă ea. Pe lângă celelalte acuzații, vom adăuga și atacul în cazul celor răniți. Și cere o dubă pentru ăștia trei.

— Da, domnule.

Peabody îi aruncă o privire lui Eve și rânji, după care spuse:

— Mi-a zis „domnule“. Apoi, își drese glasul: Locotenente, vrei să le comunici acestor jigodii de ce sunt învinuite și să le citești drepturile?

— Desigur. Bruster Lowe, Leon Slatter, Jimmy K. Rogan, sunteți arestați pentru uciderea…

— N-am ucis pe nimeni! Jimmy K. aproape că țipă, în vreme ce doi polițiști în uniformă îl săltară în picioare. Ai arestat pe cine nu trebuie, omule. Noi jucam b-baschet.

— Alte acuzații se referă la tentativă de crimă, atac, distrugere de bunuri, furt și, în cazul lui Bruster, opunere la arestare și atacarea unui ofițer de poliție. Așa, de amuzament, am mai putea adăuga tentativă de ucidere a unui ofițer de poliție.

În cele din urmă, când cei trei bărbați au fost urcați în dubă, Peabody își trecu mâinile peste față.

— A fost o treabă bună, foarte bună. Dar, au!

Își duse mâna la ureche.

— Te miști cam greu.

— Hei, fără comentarii despre grași cât timp sunt eu șefa.

— Nu despre greutatea ta vorbeam, Peabody, ci despre faptul că mare parte din ea ți se lasă în picioare, țintuindu-te pe loc. Și eziți. Ai reflexe bune, dar mișcările îți sunt lente. Trebuie să te perfecționezi în lupta corp la corp.

— Din moment ce urechea încă îmi țiuie, nu te pot contrazice. O să lucrez la asta.

— Dar l-ai trântit la pământ, așa că, da, ai făcut treabă bună.

Eve se răsuci auzind urletul strident al alarmei de la mașina ei.

Îl urmări pe optimistul hoț de mașini aterizând în fund, pe stradă, după descărcarea electrică de avertizare. Dispozitivul de descuiat portiere se rostogoli în șanț.

— Funcționează. E bine de știut.

Porni agale spre mașină, lăsându-l pe hoț să se îndepărteze șchiopătând, deoarece considera că învățase, cu ocazia asta, o lecție importantă.

— Mi-e sete. Vreau o băutură acidulată. Peabody îi aruncă o privire lui Eve. În drum spre sediu, o să opresc să-mi cumpăr. Oricum, vreau să-i las o vreme să fiarbă în suc propriu. Le-am spus polițiștilor să-i țină separat și să rezerve încăperile pentru interogatoriu. Jimmy K. este veriga slabă, nu-i așa? Mă gândeam să începem cu el.

— N-am nimic împotrivă.

— Vreau să fiu eu polițistul rău.

Eve își schimbă poziția pentru a se uita la partenera ei – polițista care avea curcubeie în ochi.

— Îmi fac griji pentru tine, Peabody.

— Eu nu sunt niciodată polițistul rău. Vreau să fiu superticăloasa, iar tu să fii cea cumsecade. Se smiorcăia când l-au urcat în dubă, așa că nici măcar nu trebuie să fiu foarte rea. În plus, eu sunt șefa, murmură ea.

— Bine. Eve se lăsă din nou pe spate. Tu faci cinste cu băuturile.

Jimmy K. încă se smiorcăia când intrară în camera de interogatorii. Peabody se încruntă la el.

— Detectiv Delia Peabody și locotenent Eve Dallas îl interoghează pe Jimmy K. Rogan în legătură cu uciderea lui Charlie Ochi și cu celelalte învinuiri.

— N-am ucis pe nimeni! se văicări Jimmy K.

— Of, taci naibii din gură! Peabody trânti dosarul pe masă, scoase fotografia cadavrului și o puse deasupra. Vezi asta, Rogan? E isprava ta și a prietenilor tăi.

— N-am făcut noi asta. N-am făcut-o!

— Și asta. Scoase pozele doamnei Ochi, făcute de aproape, cu capul sângerând, cu ochiul negru și cu falca umflată. Presupun că îți place să bați bunicuțe, jigodie împuțită.

— Nu-mi place.

Peabody dădu să se ridice de pe scaun.

— Stai puțin, stai puțin! Jucându-și rolul, Eve puse o mână pe umărul partenerei sale. Dă-i o șansă, bine? Pare destul de zdruncinat. Ți-am adus o băutură rece, Jimmy K. Vrei o cutie de cola?

— Da, omule, da. O luă și o bău cu înghițituri mari. N-am omorât pe nimeni, nici vorbă de așa ceva.

— Avem martori, cretinule.

— Ba nu. Jimmy K. clătină din cap spre Peabody. Nu era nimeni acolo când am intrat, iar Skid a dereglat camera. Așa că n-aveți.

„Dumnezeule“, gândi Eve, „ce imbecil!“

— Ai fost azi în magazinul familiei Ochi? îl întrebă. Împreună cu Bruster Lowe, alias Skid, și cu Leon Slatter, alias Slash?

— Bine, mda. Voiam ceva de halit, așa că am intrat să ne luăm.

— Dereglați mereu camerele de supraveghere când vă duceți să vă luați de halit? vru Peabody să știe.

— Știți, noi doar ne prosteam!

— Vă prosteați? urlă la el Peabody, punându-i fotografia lui Ochi sub nas. Asta se cheamă că vă prosteați?

— Nu, omule, eu n-am făcut niciodată așa ceva.

— Relaxează-te, Jimmy K., îi spuse Eve și avu grijă ca el s-o vadă aruncându-i lui Peabody o privire dezaprobatoare. Știi că aparatele de bruiaj sunt ilegale, chiar și cele improvizate.

— Mda, suspină el, numai că, vedeți, era un fel de experiment. Uneori, găsești în magazine virtuale cum se fac improvizațiile și înveți chestii. Rahaturi educative. Le-am spus amicilor că aș putea face un aparat de bruiaj din niște chestii pe care le aveam pe-acasă, iar ei m-au luat la mișto. Așa că le-am arătat că pot. Am lucrat la el ore în șir, omule. Eram amețiți. Știți cum e când pierzi vremea și n-ai ce face.

— Mda. Eve dădu din cap. Sigur.

— L-am încercat și l-a zgâlțâit zdravăn pe Slash. A fost o treabă amuzantă, omule. Eu și Skid am râs de ne-am stricat. Slash s-a enervat puțin, așa că a încercat să mi-l smulgă din mână, da' nu l-am lăsat și am apăsat din greșeală pe butonul de pornire. L-a zgâlțâit și mai tare. Iisuse, ar fi trebuit să-l vedeți cum a sărit. Am râs până n-am mai putut. Ne-am mai prostit, ne-am electrocutat unul pe altul de câteva ori, am mai luat niște droguri și, știți, ni s-a făcut foame, așa că ne-am zis, ce naiba, hai să mergem la magazinul lui Ochi, să luăm ceva de haleală și să ne jucăm cu zbârnâitoarea. Așa l-am botezat. Zbârnâitoarea. Eu l-am făcut.

O spuse cu mare mândrie, iar Eve observă că lui Peabody îi era milă de el.

— Un adevărat talent, Jimmy K., zise Eve și o lovi pe Peabody pe sub masă cu piciorul.

— Ticălosule! Chipul lui Peabody redeveni dur. V-ați dus la magazinul soților Ochi ca să furați, să-l distrugeți, să-i atacați cu un dispozitiv ilegal care a bruiat camera de supraveghere și care producea descărcări electrice. Aveați și bâte?

— Bine, bine, ascultați! Jimmy K. își ridică mâinile, ca și când ar fi vrut s-o facă să se oprească. Eram amețiți, așa că am șterpelit niște haleală. Ochi are haleală bună, dar bătrânul ne gonește mereu, ba chiar o dată a trimis polițiștii acasă la mă-sa lu' Skid doar pentru că i-am dărâmat niște lucruri. Am vrut doar să luăm haleala și să-i învățăm minte să nu se pună cu noi. Am vrut doar să-i speriem, pricepeți?

— Deci, trebuia să fie doar un jaf, spuse Eve, făcându-i jocul. Voi trei v-ați luat Zbârnâitoarea, bâtele și ați intrat în magazin cu intenția de a fura, de a intimida și, poate, dacă vă făceau probleme, de a-i înmuia puțin și de a sparge niște lucruri.

— Mda, așa e. Eram drogați, omule. Eram drogați de-a binelea. Zbârnâitoarea era la Skid. Era rândul lui și, la urma urmelor, bătrânul îi trimisese poliția pe cap și toate alea. A dereglat ca lumea camera. Știți, bătrâna s-a enervat rău, așa că Slash i-a tras câteva.

— Leon Slatter, alias Slash, a lovit-o cu bâta, îl încurajă Eve, pentru că țipa la voi să vă potoliți.

— Așa-i. Țipa și făcea pe șefa, așa că Slash a pocnit-o de câteva ori, ca s-o facă să tacă. Eu am luat niște bomboane, și chipsuri, și alte rahaturi, iar bătrânul aproape o luase razna. M-a atacat, așa că eu doar m-am apărat și l-am lovit. El s-a repezit la Skid, țipând ca nebunul, așa că Skid l-a electrocutat. Eram drogați și toate astea, așa că am distrus magazinul și am plecat. Vedeți? N-am omorât pe nimeni.

Peabody scoase o hârtie din dosar.

— Acesta este raportul autopsiei domnului Ochi. Știi ce înseamnă o autopsie, jigodie?

El își linse buzele.

— E atunci când îi taie pe oamenii morți. E naspa, omule.

— Iar când l-au tăiat pe decedat, s-a dovedit că a murit de stop cardiac. Inima lui a încetat să mai bată.

— Vedeți, e cum am zis, nu l-am omorât noi.

— Inima i s-a oprit din cauza unui șoc electric care i-a lăsat și arsuri pe piept. Zbârnâitoarea ta afurisită e arma crimei.

Lui Jimmy K. îi ieșiră ochii din cap.

— Nu. La dracu', nu.

— La dracu', ba da.

— A fost un accident, omule. Un accident, OK? îi spuse el pe un ton rugător lui Eve.

Aceasta se săturase să fie polițistul bun.

— Ați intrat în magazinul soților Ochi cu intenția de a-l jefui, de a-l distruge, de a-i intimida și de a le provoca suferințe fizice, lor și oricui s-ar fi aflat acolo. Ați intrat având la voi un dispozitiv ilegal, despre care știați că poate răni, și saci cu greutăți transformați în bâte. Și chiar ați jefuit, ați distrus și rănit, după cum singur ai recunoscut. Uite ce se întâmplă când, ca rezultat al unei infracțiuni sau în timpul comiterii unei infracțiuni, survine moartea cuiva. Infracțiunea devine crimă.

— Nu se poate.

— O, ba se poate, îl asigură Eve.

---

[1] Aruncare la coș din săritură, în limba engleză în original (n.tr.)

CAPITOLUL 2

Eve o lăsă pe Peabody să conducă ancheta. Îi luă mai mult timp decât ar fi trebuit, dar nu putea spune că interogatoriile nu fuseseră minuțioase. La sfârșitul acestei îndelungi activități, trei idioți periculoși se aflau după gratii, unde ea nu avea nici o îndoială că își vor petrece multe decenii din viața lor idioată.

Ajunsă în biroul ei, arătă spre AutoChef[2].

— N-am cafea, spuse ea, parcă ușor surprinsă. După ce vei remedia această situație, îți poți lua una și pentru tine.

Peabody îl programă să prepare două căni de cafea, oferindu-i una lui Eve.

— Bună treabă, făcu Eve, strâmbându-se.

— A semănat foarte mult cu un *slam dunk*.

— Asta pentru că ai sărit tu la coș. Ai obținut toate detaliile și informațiile de la martor, le-ai combinat cu cele obținute de mine de la soția victimei și cu ceea ce am observat și aflat de la locul crimei.

Eve se așeză și își ridică pe birou picioarele încălțate cu cizme.

— După aceea, ți-ai urmat instinctul și i-ai localizat pe suspecți, cu toate că puteai să lași treaba asta în grija polițiștilor care îi căutau deja.

Peabody se lăsă pe scaunul fusiform destinat vizitatorilor.

— M-ai fi făcut cu ou și cu oțet dacă aș fi procedat astfel. Cazul nostru, victima noastră, suspecții noștri.

— Absolut corect. În opinia mea, ai identificat cum se cuvine veriga slabă și te-ai ocupat în primul rând de ea, chiar foarte bine, intimidându-l pe inculpat pentru a-l face să mărturisească, printre poticneli, adevărul și să ne relateze detaliile importante. Cine ce a făcut, când și cum. Ai aflat motivul, și asta a fost cheia. Ți-ai dat seama că este cazul să sporești presiunea asupra lui Slatter, deoarece el e mai dur decât Rogan.

— Și piureul de cartofi este mai dur decât Rogan, dar spune mai departe. Te rog, continuă să-mi spui ce investigator grozav sunt.

— N-ai dat-o în bară, rosti Eve, făcând-o pe Peabody să rânjească din spatele

cănii cu cafea. Ai pus presiune pe Slatter deoarece acesta se enervase că Rogan își dăduse drumul la gură – și știa că Rogan a cedat când a văzut că dețineai anumite informații –, așa că a încercat să dea vina pe tovarășii săi. Și-a imaginat că, dacă Rogan confecționase arma crimei, iar Lowe avusese ideea strălucită de a merge la magazin și folosise dispozitivul împotriva lui Ochi, atunci el era doar un fel de spectator nevinovat. L-ai lăsat să creadă asta.

— Mda. Tu l-ai făcut să gândească astfel, prefăcându-te a fi polițistul bun. Un investigator grozav trebuie să lucreze în echipă.

— În felul ăsta, tu ai avut câteva minute în plus pentru a-i smulge informații, decise Eve.

— Da. L-am chinuit pe Lowe ca pe un cal de povară.

— Fie cum spui. A fost o treabă deșteaptă să-ți bați joc de el, să-i zici că zarurile au fost aruncate, să-l faci dobitoc, să-l momești. Sarcasm și amuzament de joasă speță, în loc de amenințări și intimidări. Are totuși vreo jumătate de creier și, dacă l-ai fi încins, poate că s-ar fi gândit să ceară un avocat. Atitudinea ta glacială a funcționat.

— Cred că, la un moment dat, atunci când a fugit din magazin, a știut în sinea lui că Ochi era mort și, cumva, a apăsat acel dispozitiv pe inima bătrânului deoarece știa că îi va face foarte rău.

Eve se gândi că nu doar instinctul, nu doar munca în echipă, ci și simțul analitic era un instrument important pentru un investigator grozav.

La fel era și pragmatismul.

— Nu te contrazic, Peabody, dar nu vom reuși niciodată să-i acuzăm de crimă cu premeditare. Ai obținut tot ce se putea și aș zice că acuzația de atac asupra unui ofițer de poliție, atunci când Lowe a încercat să te lovească, îi va ține după gratii mai mult decât au trăit până acum. Doamna Ochi nu-și va căpăta soțul înapoi, dar, după ce vei lua legătura cu ea, va ști că cei care s-au făcut responsabili pentru asta sunt pe cale să plătească.

— Cred că tu ar trebui să-i spui. Tu ai stat de vorbă cu ea – te cunoaște – și probabil că ar însemna mai mult pentru ea dacă îi zici tu că am pus mâna pe infractori.

— Bine.

— Eu o să iau legătura cu martorul. Peabody expiră îndelung. Îmi place să fiu polițistul rău – de fapt, îmi place mult. Dar… mi-a cam provocat o durere de cap.

— Pentru că nu-ți stă în fire. Tehnica ta este să te porți cu finețe, să relaționezi cu suspectul și astfel să-l faci să relaționeze cu tine. Este o tactică bună, Peabody. Poți să faci pe dura atunci când ești nevoită, dar te descurci mai bine cu vorba bună. Acum, scrie raportul.

— Eu sunt șefa. Nu tu ar trebui să-l scrii?

— Eu sunt mai mare în grad… și ancheta s-a terminat. O să-mi pun notițele în

ordine și o să ți le trimit. Ia legătura cu martorul, scrie raportul, și apoi du-te acasă.

Peabody dădu din cap și se ridică de pe mizerabilul scaun pentru vizitatori al lui Eve.

— A fost o zi bună. Nu pentru familia Ochi, zise ea cutremurându-se ușor, dar… știi ce vreau să spun. Mă simt plină de adrenalină. Poate, când ajung acasă, o să mă joc de-a polițistul rău cu McNab.

Eve își apăsă degetele pe colțul ochiului când acesta zvâcni.

— Ce te face să crezi că vreau să știu despre perversele tale jocuri sexuale cu McNab?

— De fapt, mă gândeam să exersez pe el tehnicile de interogare, dar acum, că ai pomenit de asta…

— Ieși!

— Am plecat. Mersi, Dallas.

Rămasă singură, Eve mai zăbovi un minut cu cafeaua în mână, după care se ridică în picioare. Își scrisese notițele și redactase o evaluare favorabilă a prestației lui Peabody în cazul respectiv, pentru dosarul ei.

Urma să se ducă acasă, așa că ziua avea să fie într-adevăr grozavă.

Se uită la ceasul multifuncțional și trase o înjurătură. Deja întârziase serios. Conform regulilor căsniciei lor, trebuia să ia legătura cu Roarke și să-i spună ora aproximativă când va ajunge.

Exact când se întoarse spre birou, videotelefonul prinse viață.

— Dallas de la Omucideri.

— Doamnă locotenent. Chipul doamnei Ochi apăru pe ecran. Îmi pare rău că vă deranjez, dar aș vrea să știu dacă… dacă aveți vreo veste pentru mine.

— E în regulă, doamnă Ochi. Tocmai mă pregăteam să iau legătura cu dumneavoastră. I-am prins pe toți trei. Am obținut mărturisirile. Indivizii sunt în spatele gratiilor, iar procurorul este convins că va obține o condamnare care îi va ține închiși pentru foarte multă vreme.

— I-ați prins.

— Da, doamnă.

Ochii verzi și aprigi ai doamnei Ochi se umplură de lacrimi înainte să-și acopere chipul cu palmele.

— Mulțumesc. Începu să suspine, mișcându-și umerii. Mulțumesc.

Eve o lăsă să plângă, iar când fiul și fiica femeii apărură pe ecran și o încadrară, sprijinind-o, ea răspunse la întrebările lor.

Până la încheierea conversației, mintea lui Eve ajunse să se concentreze asupra finalizării întregii povești, și nu asupra regulilor căsniciei. Când termină, ieși, îndreptându-se spre cămăruța unde Peabody stătea încovoiată, concentrată asupra muncii ei.

— Ne vedem mâine.

— Mda, salut, murmură Peabody.

„McNab va trebui să se joace singur de-a polițistul rău, pentru o vreme“, gândi Eve ieșind din clădire, dar imediat regretă că avusese acel gând. Își aminti brusc că nu sunase acasă.

— La naiba! Băgă mâna în buzunar, după videotelefonul mobil.

— Locotenente! Detectivul Carmichael venea grăbit în urma ei. Eu și Santiago avem un caz cu un individ înecat. Voiam să discut câteva aspecte cu tine.

— Vorbește în timp ce mergi. Tocmai mă îndreptam spre ieșire.

Eve îl ascultă, îi puse întrebări, se gândi, preferând să folosească banda rulantă în locul liftului, pentru a-i oferi detectivului mai mult timp. Se opriră la unul din etaje, în timp ce Carmichael îi șușotea în ureche.

— Putem să ne luăm niște ore suplimentare ca să ne ocupăm de caz în noaptea asta?

— Da, aveți permisiunea mea. Dați-i drumul.

— Mulțumesc, locotenente.

— Cum merge treaba cu tipul cel nou?

— Santiago e în regulă. Are un nas bun. Începem să ne sincronizăm.

— Mă bucur s-aud asta. Succes la vânătoare, Carmichael!

Eve luă liftul pentru a parcurge restul drumului până la garaj, gândindu-se la înecatul lui Carmichael, la aspectele discutate cu acesta și la autorizarea orelor suplimentare.

Se târî o vreme prin trafic și jucă micul joc al păcălirii altor șoferi prin schimbarea de vreo câteva ori a benzii de mers. Până să-și aducă din nou aminte de regulile căsniciei, aproape că ajunsese acasă.

Își spuse că deja era prea târziu. Se va… revanșa față de Roarke. Se gândi că el probabil lucrase în vreme ce o aștepta pe ea, așa că, acum, puteau lua o cină plăcută împreună. Ea însăși o programase – unul din obiceiurile ei pretențioase, elegante, care-l atrăgeau pe el atât de mult –, și vor desface o sticlă cu vin.

Se vor relaxa, vor lenevi. Poate că ea va sugera să se uite la una dintre acele vechi casete video care îi plăceau lui. Se gândi că avea să fie o seară tipică pentru un cuplu de oameni căsătoriți, petrecută acasă, urmată de o partidă de sex.

Nici o crimă, nici un masacru, nici o treabă, nici o presiune. Doar ei doi. La naiba, poate că va scotoci chiar după unul din acele neglijeuri sexy, bune de sedus partenerul, ca să-i pună capac.

Ar putea să programeze niște muzică – pentru ca romantismul să fie complet.

Încântată de planul ei, trecu de porțile locuinței. Starea de spirit i se îmbunătăți și mai mult când văzu lumini strălucind la nenumăratele ferestre ale superbei lor case din piatră. Se hotărî că ar putea să mănânce afară, pe una dintre terase. Își ridică privirea în timp ce conducea, admirând turnurile și turnulețele. Poate, pe terasa de pe acoperiș, cu micul ei bazin și vederea panoramică asupra orașului.

Era al naibii de perfect.

Parcă mașina în fața casei și, spunându-și că se afla într-o stare de spirit prea bună pentru a se lăsa deranjată de Summerset, care pândea în holul de la intrare, gata să mârâie la ea fiindcă întârziase, se grăbi să intre.

Holul era pustiu, ceea ce o făcu să se oprească pentru un moment.

Summerset nu era acolo?

„Nu te bucura prea repede“, își spuse și urcă grăbită la etaj.

Întâi, intră în biroul lui Roarke și fu surprinsă să nu-l găsească acolo, ocupat să rezolve vreo ecuație complicată.

Încruntându-se, se îndreptă spre monitorul casei.

— Unde-i Roarke? vru ea să știe.

— Dragă Eve, Roarke este pe terasă, la nivelul principal, în spate, secțiunea 2.

— Avem secțiuni? Care este…?

Se aprinse luminița de localizare.

— Bine. Își strânse buzele și studie harta casei și lumina care clipea. Am priceput.

Coborî scările. Se întrebă ce făcea el acolo. Poate bea ceva cu Summerset – ceea ce îi răspundea la întrebarea de dinainte. Vorbind despre vremurile trecute, treburile făcute, bunurile furate, jafurile înfăptuite.

Genul de lucruri despre care nu era… politicos să vorbești în prezența unui polițist.

Era timpul să renunțe la amintirile nostalgice și să…

Se opri brusc când ieși pe terasă. Roarke era într-adevăr cu Summerset, dar nu stăteau la un pahar de vorbă – sau nu numai – și nu erau singuri.

Doi oameni pe care nu-i mai văzuse în viața ei ședeau împreună cu ei la masa acoperită cu o pânză albă, pe care niște lumânări licăreau plăcut în seara de vară târzie, părând să savureze o cină pretențioasă, elegantă.

Cei doi străini – un cuplu pe la vreo șaizeci și cinci de ani, aprecie ea – erau o femeie cu păr auriu, scurt, care încadra un chip dominat de doi ochi mari și rotunzi, și un bărbat cu barbă scurtă și un chip ascuțit și oarecum erudit.

Toți râdeau zgomotos.

Ea își simți umerii încordându-i-se chiar în clipa în care Roarke ridică paharul cu vin. Părea relaxat, fericit, buzele lui ferm dăltuite arcuindu-se în timp ce o asculta pe femeia complet străină spunând ceva cu un aristocratic accent britanic.

Părul lui întunecat care îi ajungea până aproape de umăr strălucea în lumina lumânărilor. Îl auzi răspunzând cu o voce din care bogăția și căldura accentului irlandez se ridicau ca niște fuioare de fum.

Apoi, ochii lui extraordinar de albaștri îi întâlniră pe ai ei.

— A, iat-o pe Eve! Își dădu scaunul îndărăt, se ridică, înalt și subțire cum era, și întinse o mână spre ea. Draga mea, vino să-i cunoști pe Judith și pe Oliver.

Ea nu dorea să-i cunoască pe Judith și pe Oliver. Nu voia să stea de vorbă cu niște străini care aveau un accent britanic aristocratic și nici să le atragă atenția asupra faptului că venise acasă târziu, probabil transpirată și cu pantalonii pătați în genunchi în urma altercației cu cei trei derbedei.

Dar nici nu putea să rămână încremenită acolo.

— Bună! Îmi pare rău că vă întrerup.

Înainte de a-i trece prin cap să-și bage mâna în buzunar, Roarke i-o prinse și o trase spre masă.

— Judith și Oliver Waterstone, soția mea, Eve Dallas.

— Ne doream foarte mult să te cunoaștem. Judith îi adresă un zâmbet la fel de însorit și de strălucitor ca părul ei. Am auzit atât de multe despre tine.

— Judith și Oliver sunt vechi prieteni cu Summerset. Stau în New York două zile înainte de a se întoarce în Anglia.

— Am înțeles că te ocupi de crimele care se petrec aici, în New York, începu Oliver. Probabil că este o muncă fascinantă și foarte dificilă.

— Da, poate fi și una, și alta.

— Mai aduc un tacâm.

Summerset dădu să se ridice, însă Eve clătină din cap.

— Nu, nu te deranja. Mai am câteva lucruri de care trebuie să mă ocup. Din câte își dădea seama, ei aproape că terminaseră de mâncat, așa că nu avea nici un rost să intervină în petrecerea lor. Am vrut doar să vă anunț că am sosit. Deci… mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Poftă bună în continuare!

Reuși să se retragă în casă înainte ca Roarke să o oprească.

— Eve. O apucă din nou de mână, iar de data asta, o îmbrățișă pentru a o săruta de bun-venit. Dacă ai ceva important, pot să mă scuz și să vin cu tine.

— Nu. Doar faptul că ar fi făcut-o să se simtă insignifiantă și irascibilă. Nu e nimic important. Doar…

— Ei bine, atunci vino să mănânci ceva, să bei niște vin. O să-ți placă oamenii ăștia.

Ea nu *voia* să-i placă pe oamenii ăștia. Deja avea în viața ei mai mulți oameni decât putea suporta.

— Uite ce e, am avut o zi lungă și, pe deasupra, sunt murdară și transpirată. Am spus că am niște lucruri de care trebuie să mă ocup, așa că întoarce-te la mica ta petrecere și lasă-mă să-mi văd de treabă.

Se îndepărtă cu pași mari, pe care enervarea îi făcea să vibreze. Roarke o urmări cu privirea.

— Asta este, murmură el și se întoarse la oaspeții săi.

La sediu, Peabody termină de scris și de îndosariat raportul, închise dosarul de caz și îl bătu ușor cu palma.

„Caz rezolvat“, se gândi ea.

Luase deja legătura cu McNab, să-l anunțe că va întârzia, așa că își rezervă câteva minute pentru a-și face ordine pe birou, așa cum îi plăcea să facă atunci când avea timp.

În vreme ce deretica, parcurse în minte etapele investigației, satisfăcută și puțin înfumurată. Asta până când își aminti de loviturile lui Lowe și de faptul că Eve îi criticase modul de luptă corp la corp.

„Are dreptate“, recunoscu Peabody în sinea ei, frecându-și ușor urechea lovită. „Cu siguranță, trebuie să mai lucrez la aspectul ăsta.“

Se gândi să înlocuiască jocul de-a polițistul rău cu McNab cu lupta corp la corp, numai că aveau să sfârșească încinși și transpirați, făcând sex. Ceea ce avea să fie bine – bine cu adevărat –, dar nu și dacă voia să-și îmbunătățească performanțele.

O să meargă o oră la sala de sport de la sediu. Avea să-și seteze un program care să pună accentul pe punctele slabe și s-o ajute să le rezolve. Apoi putea să facă un duș, să-și schimbe hainele și să fie proaspătă și strălucitoare când va ajunge acasă.

Pentru o partidă de sex cu adevărat grozavă.

Se duse la dulapul ei și, după ce își băgă hainele de schimb și echipamentul de sport într-un sac de mână, își notă în minte să nu uite să-și aducă alte haine curate, în locul celor luate.

Se gândi că ar fi bine să-și revizuiască planul. O oră de gimnastică în fiecare zi – ei bine, așa ceva nu se va întâmpla niciodată. De trei ori pe săptămână.

Putea s-o facă de trei ori pe săptămână. Și să țină treaba asta pentru ea sau pentru ea și McNab. Apoi, cam într-o lună, s-o uimească pe Dallas cu mișcările ei rapide și reflexele ca fulgerul.

Se îndreptă spre sala de sport care deservea sectorul ei de la sediu, dar, cu un picior în pragul ușii, zări șase polițiști musculoși, care făceau abdomene, alergau pe bandă și se luptau.

Se gândi la echipamentul ei de sport, la pantalonii scurți și largi, la maioul urât pe care îl cumpărase pentru că fusese ieftin. Se gândi la dimensiunea fundului ei. Și bătu în retragere.

Pur și simplu, nu putea intra acolo, mai ales ca să se alăture acelor polițiști pe care îi cunoștea și să se dezbrace în ținuta aceea, să gâfâie și să transpire înconjurată de trupurile alea dure, lucrate, suple.

Și să arate ca o grăsană proastă.

Își aminti că acesta era motivul pentru care nu se dusese până atunci la strălucitoarea sală de sport de la sediu, și nici nu se înscrisese la vreun club de fitness. Tot din cauza asta, decise, fundul ei era prea mare și, conform legilor gravitației, picioarele ei aveau de dus o greutate prea mare.

Își impuse să înghită gălușca și dădu să-și scoată cartela pentru a intra, dar apoi își aminti de sala veche și deloc atrăgătoare aflată cu două etaje mai jos.

În timp ce mergea grăbită într-acolo, se gândi că nimeni n-o folosea. Aproape nimeni. Pentru că aparatele erau învechite, dulapurile erau meschine, iar din dușuri abia dacă picura apă.

Dar pentru ea și pentru noul ei scop era foarte bună.

Încuietoarea era dezactivată, așa că intră în încăperea goală. Luminile licăriră la intrarea ei, se stinseră, licăriră din nou, și apoi rămaseră aprinse. Existau zvonuri despre o renovare, dar ea spera că o vor lăsa așa cum era. O fi fost ea dărăpănată, dar îi putea servi drept sală personală.

Cel puțin până ajungea să fie în formă, până când mișcările îi deveneau ușoare, până dădea fundul jos.

Se uită pe furiș în zona dulapurilor și trase cu urechea. Zâmbi. Se gândi că da, era sala ei personală, și, alegându-și un dulap la întâmplare, se schimbă în costumul ei urât – dar pe care îl va înlocui în curând. Reuși să-și înghesuie lucrurile în dulapul de dimensiunea unei cutii pentru pâine și, sigură pe ea, se duse să-și seteze programul.

Era prima zi din viața unei noi Peabody, suplă și rea.

O oră mai târziu, zăcea pe podeau murdară, gâfâind de parcă trăgea să moară. Mușchii cvadricepși și tendoanele o ardeau, mușchii fesieri țipau, iar brațele tânjeau după alinare.

— Nu mai fac asta niciodată, anunță ea. Ba da, o s-o faci, se corectă ea. Nu pot. Mor. Pot. O s-o fac. Ajută-mă, cred că mi-am fracturat fundul. Mototoală, bleagă. Taci!

Se mai văită puțin, apoi se rostogoli și reuși să se ridice în patru labe.

— Ar fi trebuit să începem mai lent, de la un nivel de bază. Ticăloasă îngâmfată!

Strânse din dinți, hotărâtă să nu se târască până în vestiar și la dușuri.

Dar șchiopătă.

Smulse, și trase, și se luptă să-și scoată maioul lipicios de pe trupul lipicios, după care îl aruncă pe dușumea. Apoi, dându-și ochii peste cap deoarece vocea mamei îi răsunase limpede în urechi – „Respectă-ți lucrurile, Dee“ –, se aplecă și îl culese de pe jos. Înghesui maioul ud de transpirație, pantalonii și tenișii într-un al doilea dulap și luă unul dintre prosoapele subțiri, de dimensiunea unei batiste, deoarece se temea că ar putea fi electrocutată dacă folosea străvechiul uscător automat, intrând apoi într-una din minusculele cabine de duș.

Ieși imediat deoarece găsi dozatorul de săpun gol și verifică în celelalte cabine, până descoperi un dozator în care se afla o jumătate de lingură de lichid verde.

Poate că apa era rece și mai curând picura din robinet decât curgea, dar ea nu avea de gând să se vaite. În schimb, se răsuci spre dreapta, spre stânga, înapoi și înainte, până când reuși să-și spele aproape toată transpirația.

După ce se săpuni și se clăti, începu să se simtă din nou om, gândindu-se să se desfete și să ia niște înghețată în drum spre casă. Nu înghețată adevărată – așa ceva

nu se încadra în ideea ei de dezmăț –, însă exista un loc nu departe de apartamentul ei unde se găseau deserturi înghețate care nu conțineau lapte și care erau foarte bune.

Și, închizând robinetele, se gândi că merita așa ceva. Dumnezeule, chiar că merita. Luă prosopul și își șterse părul.

Își șterse fața, umerii și dădu să iasă din cabină, pentru a avea mai mult loc ca să-și șteargă restul corpului, când auzi niște voci ridicate. Brusc, ușa vestiarului se trânti.

— La dracu', nu-mi spune mie că n-ai dat-o în bară, Garnet, când exact asta ai făcut!

Vocea femeii, aprinsă și enervată, ricoșă în faianța veche.

Peabody deschise gura pentru a-și anunța prezența, dar auzi răspunsul dat de o voce bărbătească la fel de aprinsă și de enervată.

— Nu da vina pe mine pentru că ție ți-a scăpat povestea asta de sub control.

Peabody își coborî privirea spre trupul ei gol, spre pretextul de prosop, și se furișă înapoi în cabina de duș.

— Mie mi-au scăpat lucrurile de sub control? Ei bine, poate că mi-au scăpat pentru că am avut încredere că te vei ocupa tu, că vei rezolva cu Keener. În schimb, el ți-a scăpat din lesă, și asta ne-a făcut să pierdem zece mii de parai.

— Tu ai fost aia care a spus că nu va fi nici o problemă, Renee, care l-a silit să livreze marfa, deși știai că s-ar putea să ne tragă clapa.

— Și ți-am zis să te ocupi de el. Ar fi trebuit s-o fac eu.

— Nu te contrazic.

— La naiba!

Cineva – probabil femeia – trânti ușa unei cabine de duș. Peabody o auzi lovindu-se de perete și își ținu respirația.

— Conduc operațiunea de șase ani. Ar fi bine să-ți amintești asta, Garnet, ar fi bine să-ți amintești ce se întâmplă când mă enervezi.

— Să nu mă amenințI!

— Te avertizez. Eu conduc toată afacerea și, în tot timpul ăsta în care eu am fost șefa, ai adunat destui bani. Gândește-te la frumoasa casă pe care o ai în insule, la toate jucăriile cu care îți place să te joci, la femeile pe care îți place să le cumperi și amintește-ți că nu ai fi putut avea nimic din toate astea dintr-un salariu de polițist. N-ai fi putut avea nimic din toate astea dacă nu aș fi condus eu afacerea asta.

— Nu uit și n-o să uit nici că tu îți iei o felie mai mare din fiecare plăcintă.

— O merit. Eu te-am băgat în afacere și tot eu te-am făcut bogat. Dacă vrei să rămâi în continuare așa, gândește-te de două ori înainte de a mă înghesui într-un vestiar plin de igrasie pentru a-mi cere socoteală.

— Nimeni nu vine aici.

Ușa altei cabine se trânti deschizându-se, iar Peabody simți broboane de sudoare

pe frunte.

Era goală, iar arma ei se afla în dulap. Nu avea altă apărare cu excepția pumnilor, așa că îi încleștă pe lângă trup.

Dacă McNab o căuta, dacă videotelefonul începea să sune, era terminată. Dacă oricare din cei doi oameni făcea un pas dincolo de ușa trântită de nervi, dacă o simțea, dacă o auzea, dacă o mirosea, avea să fie prinsă în capcană, cu spatele la zid. Nu avea nici o scăpare.

„Polițiști răi. Cu adevărat răi. Renee, Garnet. Nu uita, nu uita! Keener. Ține minte toate detaliile, în caz că supraviețuiești.“ Își ridică privirea și văzu cu groază o picătură de apă dând să cadă din capul de duș de dimensiunea unui pumn.

Simțind că se sufocă, întinse o mână cu palma în sus și prinse minuscula picătură. Se întrebă dacă zgomotul făcut de aceasta când îi lovi palma chiar fusese la fel de puternic ca o lovitură de ciocan.

Dar cei doi continuară să se certe până când femeia – Renee – suspină.

— N-ajungem nicăieri așa. Suntem o echipă, Garnet, dar orice echipă are un șef. Eu sunt șefa. Poate că asta te deranjează, fiindcă ne-am culcat împreună.

— Tu ești cea care a pus capăt relației.

— Pentru că acum avem o relație de afaceri. Continuăm să avem o relație de afaceri, continuăm să ne îmbogățim, iar când voi ajunge căpitan, ei bine, ne vom extinde afacerea. Între timp, n-are rost să ne certăm în privința lui Keener. Am avut eu grijă de asta.

— La dracu’, Oberman. De ce naiba n-ai zis așa?

„Oberman“, gândi Peabody. „Renee Oberman. E gradată, urmează să devină căpitan.“

— Pentru că m-ai enervat. L-am pus pe băiatul nostru să se ocupe de caz și s-a rezolvat.

— Ești sigură?

— Știi cât de bun este, și ți-am zis că s-a rezolvat. Când o să-l găsească, Keener va arăta ca unul care a luat o supradoză. Un alt drogat care și-a băgat prea multe chimicale în vene. Nimănui n-o să-i pese atât de mult, încât să sape prea adânc. Suntem norocoși că n-a ajuns prea departe și că avea încă cele zece miare.

— Faci mișto de mine.

Râsul ei răsună limpede și tăios ca oțelul.

— Nu fac mișto când e vorba de bani. O să iau zece procente din partea ta ca bonus pentru băiatul nostru.

— Pe naiba, o să…

— Să fii recunoscător că vei căpăta ceva. Cuvintele căzură dur, avertizându-l că putea fi și mai rău. Keener a fost o unealtă de valoare până când și-a făcut treaba. Acum, va trebui să-l înlocuim. Între timp…

Peabody auzi bătaia ușoară în ușa cabinei și o văzu cum se întredeschide puțin.

Sudoarea îi îngheță pe piele, iar ea își încleștă din nou pumnii.

Prin deschizătură, văzu o porțiune dintr-un braț, strălucirea unor pantofi roșii, cu toc, și o străfulgerare de păr blond.

— S-a terminat cu întâlnirile în vestiare, spuse Renee pe un ton rece de data aceasta, aspru. Poruncitor. Bagă-ți mințile în cap, Garnet, și vei continua să te bucuri de briza din insule. Acum, am o întâlnire fierbinte, iar tu m-ai făcut să întârzii. Condu-mă afară, ca un băiat bun ce ești.

— Mare figură ești, Renee.

— Sunt. Sunt o figură extraordinară.

Râsul ei pluti în urmă, păli și se stinse.

Peabody închise ochii, rămase acolo unde se afla și se sili să numere încet până la o sută. Revăzu în minte vestiarul și aproximă distanța până la dulapul în care își lăsase arma.

Deschise încet ușa, cercetă încăperea, își ținu respirația și se repezi spre dulap. Nu respiră până când nu avu arma în mână.

Încă dezbrăcată, se apropie de ușa care făcea legătura cu sala de gimnastică și o întredeschise câțiva centimetri.

Constată că era întuneric. Luminile se stingeau când încăperea era goală mai mult de un minut. Totuși, o mai cercetă cu privirea pentru a fi sigură înainte de a intra acolo.

Își ținu arma în mână în vreme ce scotea videotelefonul.

— Salut, She-Body! rânji McNab la ea și o privi lacom cu ochii săi verzi. Hei, ești goală și atât de bine făcută.

— Taci! Începu să tremure fără să se poată controla. Trebuie să ne întâlnim la sediu. În fața intrării sudice. Vino cu un taxi, McNab, și nu-l lăsa să plece. Vino repede.

El nu rânji și nici n-o privi cu lăcomie. Ochii lui nu mai aveau privirea unui iubit, ci a unui polițist.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Îți spun când ajungi. Trebuie să ies de-aici. Grăbește-te!

— Iubito, sunt deja acolo.

---

[2] Aparat care poate fi programat să facă singur mâncare și băuturi (n.tr.)

CAPITOLUL 3

Roarke o lăsă pe Eve să fiarbă în suc propriu, din moment ce era evident că de asta avea chef. Se bucură de restul cinei, de companie și de conversație.

Îi plăcea foarte mult să asculte povești din trecutul lui Summerset, să audă variantele și detaliile istorisite de prietenii vechi ai bărbatului care devenise ca un tată pentru el. Și îi plăcea să-l vadă pe Summerset cum se ambalează alături de ei, cum râde cu ei. Cum deapănă amintiri împreună cu ei.

Deși se cunoșteau de foarte mult timp și împărțiseră multe de când Summerset îl primise în casa lui pe băiatul oropsit, bătut și pe jumătate mort de foame, Roarke constată că încă mai avea multe de aflat despre el.

Își mai puse niște cafea și coniac și mai mâncă puțin desert înainte de a-și lua rămas-bun.

Monitorul casei îi spuse că o va găsi pe Eve în dormitor.

Ea se schimbase în pantalonii de bumbac și în tricoul fără mâneci în care îi plăcea să stea prin acasă.

Când el se aplecă să o sărute pe cap, simți mirosul săpunului, după dușul pe care îl făcuse. Ședea gânditoare, cu o felie de pizza în mână.

— Ai ratat o cină foarte plăcută, spuse el și se dezbrăcă de sacou. Și o companie cu adevărat încântătoare.

— Am avut treabă.

— Mda. Slăbi nodul cravatei și și-o scoase. Asta ai zis în cele treizeci de secunde cât a durat apariția ta.

— Uite ce e, am avut o zi lungă și nu mă așteptam să găsesc o petrecere acasă. Nu mi-a spus nimeni de ea.

— A fost ceva neașteptat. Îmi pare rău, continuă el exagerat de amabil, dar trebuia să-ți cer voie înainte de a lua cina cu Summerset și un cuplu de prieteni vechi de-ai lui?

— N-am zis asta. Mușcă îmbufnată din pizza. Am spus că n-am fost anunțată.

— Ei bine, poate că, dacă luai legătura cu mine, dacă îmi comunicai că ajungi

foarte târziu acasă, te-aș fi informat.

— Am fost ocupată. Am fost prinse cu un caz.

— Ce veste cutremurătoare.

— De ce ești atât de enervat? îl întrebă. Eu sunt cea care a venit acasă exact în toiul unei petreceri.

El se așeză și își dădu jos pantofii.

— Trebuie să fi fost un adevărat șoc – fanfară, petrecăreți beți, dar astfel de nebunii se întâmplă când îți lași copiii de capul lor.

— Dacă vrei să fii supărat pe mine, n-ai decât. Fii supărat. Dădu pizza la o parte. N-aveam chef să socializez cu doi străini.

— Ai dat foarte clar de înțeles lucrul ăsta.

— Nu-i *cunosc*. Se ridică în picioare și își azvârli brațele în sus. Tocmai mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei cu trei jigodii care au ucis un bătrân pentru o mână de dulciuri blestemate. Să mă ia naiba dacă voiam să vin acasă și să iau cina cu Summerset și prietenii lui, și să-i ascult vorbind despre vremurile de demult, când se ocupau de escrocherii și de săltat portofele doldora de bani. Mi-am petrecut toată ziua cu infractori și nu vreau să-mi petrec seara rugându-i să-mi dea afurisita de sare.

Vreme de câteva clipe, el nu spuse nimic.

— Aștept concluzia – momentul când îmi amintești că te-ai măritat cu un infractor, dar putem considera că se subînțelege.

Ea dădu să vorbească, dar resentimentele din vocea lui glacială, din acei strălucitori ochi albaștri se ridicară ca o barieră între ei.

— Judith este neurochirurg – de fapt, șefa Secției de chirurgie de la un prestigios spital din Londra. Oliver e istoric și a scris cărți. Dacă te-ai fi deranjat să petreci cinci din prețioasele tale minute alături de ei, ai fi aflat că l-au cunoscut și au lucrat cu Summerset, ca medici, la sfârșitul Războaielor Urbane, când erau doar niște adolescenți.

Ea își îndesă mâinile în buzunare.

— Dacă vrei să mă faci să mă simt ca naiba, ei bine, n-ai să reușești.

Dar, desigur, chiar așa se simțea, ceea ce făcu ca resentimentele ei înfierbântate să se izbească de icebergul lui.

— N-am știut ce se petrece, pentru că nimeni nu mi-a spus. Ai fi putut să iei legătura cu mine și atunci aș fi avut grijă să nu apar murdară de la muncă, nimerind peste voi în timp ce luați cina.

— Dacă tu nu te deranjezi să anunți pe nimeni când vii acasă, nu pot decât să presupun că ești prinsă cu vreo treabă. Și al naibii să fiu, Eve, dacă voi începe să te sun pentru a te întreba ce faci și când vii acasă, la fel ca orice soț sâcâitor.

— Am vrut să te sun. A fost cât pe ce s-o fac – de două ori –, dar de ambele dăți am fost întreruptă. Până la urmă, am uitat. Am uitat, bine? Ia o funie și spânzură-

mă. Tu ești cel care s-a însurat cu o polițistă, așa că obișnuiește-te cu ideea.

El se ridică și se apropie, în vreme ce ea continuă să vorbească nervoasă:

— Să-i bagi după gratii pe ticăloși e puțin mai important decât să ajung la timp acasă și să iau cina cu doi oameni pe care oricum nu-i cunosc.

Privind-o în ochi, el o lovi în umăr.

Gura ei se deschise involuntar. Începu să țopăie pe dușumea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? vru el să știe.

— Încerc să ucid tarantula aia uriașă, fiindcă singurul motiv pentru care imi imaginez că m-ai fi lovit ar fi un păianjen mare și gras aflat pe umărul meu.

— De fapt, îți dădeam jos așchia pe care o aveai acolo. Părea al naibii de grea.

Ea se îndepărtă înainte de a se da la el. Zări AutoChef-ul.

— Cum programezi chestia asta să facă o ceașcă fierbinte de „du-te dracu'"?

— Copii, rosti Summerset din pragul ușii.

Amândoi se răsuciră spre el și mârâiră:

— *Ce-i?*

— Îmi pare rău să vă întrerup joaca – și aș sugera ca, data viitoare când vreți să vă comportați ca doi idioți, să închideți ușa, fiindcă v-am auzit replicile inteligente de la jumătatea holului. În sfârșit, detectivii Peabody și McNab sunt jos. Par foarte supărați și m-au informat că trebuie să stea de vorbă cu voi. Urgent.

— Rahat!

Eve se repezi spre dulap să-și ia pantofii, gândindu-se la investigația pe care tocmai o încheiaseră. Oare le scăpase ceva?

— Așteaptă în salon. Apropo, Judith și Oliver mi-au zis să-ți transmit la revedere și că speră să te vadă din nou, când vei avea mai mult timp.

Ea îi surprinse privirea rece înainte ca el să plece și se decise că, probabil, avea să se simtă ca două grămezi uriașe de rahat. Dar mai târziu.

— Tu nu trebuie să cobori, îi spuse ea cu asprime lui Roarke. Mă ocup eu de ei.

— Într-un minut o să fac mai mult decât să te lovesc.

Ieși pe ușă înaintea ei.

Păstrară o tăcere furioasă tot drumul până la parter și intrară în salonul plin de culori vii și de antichități strălucitoare. Printre obiectele de artă fascinante și cristale, Peabody ședea albă ca varul, înconjurată de brațul lui McNab, care o ținea strâns lipită de trupul lui.

— Dallas.

Peabody se ridică în picioare.

— Ce naiba, Peabody? Idioții ăia trei au reușit să evadeze?

În loc să zâmbească, Peabody se cutremură.

— Aș vrea să fi fost atât de simplu.

Peabody se prăbuși la loc pe canapea, iar Eve se apropie de ea. Se așeză pe măsuță, astfel că se aflau față în față, ochi în ochi.

— Ai necazuri?

— Nu acum. Am avut. A trebuit să vin să-ți spun. Nu sunt sigură ce să fac.

— În legătură cu ce?

— Spune-i de la început, sugeră McNab. N-o mai lua pe ocolite. Începe cu începutul.

— Mda, bine. Eu… ăăă… bine. După ce am terminat cu hârtiile, m-am decis să lucrez o oră la sala de gimnastică, să exersez mișcările necesare în lupta corp la corp. Ai zis că nu mă pricep la asta. Am coborât la sala de la etajul doi.

— Iisuse, de ce? E o mizerie.

— Mda. După cum sperase, comentariul îi îngăduise lui Peabody să tragă o gură de aer. Chiar este, așa că nimeni nu prea o mai folosește, dar echipamentul meu este atât de vechi și de urât, și nu voiam să transpir și toate cele în compania bărbaților cu mușchi de oțel din sala cea nouă. Am setat programul pentru o oră, dar am cam exagerat. Peabody își trecu o mână prin părul pe care nu se ostenise să și-l perie.

— Am fost terminată. M-am dus să fac un duș. Aveam lucrurile înghesuite în două dulapuri Tocmai terminasem și mă ștergeam într-o cabină, când ușa vestiarului s-a deschis cu zgomot și doi oameni au intrat certându-se.

— Poftim! Roarke îi îndesă în mână un pahar cu vin. Bea puțin.

— O, Doamne, mersi, spuse ea în timp ce el îi oferi lui McNab berea favorită. Peabody sorbi și suspină. Femeia era nervoasă la culme. Am dat să-i anunț că mă aflam acolo, ca să se ducă să se certe în altă parte, dar apoi celălalt a început să vorbească. Un bărbat. Eu mă aflam în cabina aia blestemată, neavând altceva decât un prosop care n-ar fi reușit să acopere nici măcar un cățeluș de-o zi, și speram că vor pleca. Dar n-au plecat, și i-am auzit vorbind despre o operațiune pe care ea o conduce, cum el a dat-o în bară, iar treaba asta i-a costat zece miare. Dumnezeule!

— Ia-o mai domol, Dee, murmură McNab, mângâindu-i coapsa cu mâna.

— Bine. Da. Deci, au continuat să țipe unul la celălalt, iar eu mi-am dat seama că nu vorbeau despre o operațiune a poliției, ci despre una ilicită. Una care durează de mult, Dallas. Doi polițiști corupți se aflau la ușa cabinei mele, vorbind despre marfă și profit, despre case în insule. Și despre crimă. Iar eu eram goală și prinsă în cursă, și arma îmi era în dulap. La fel și videotelefonul, iar ei au început să izbească de perete ușile cabinelor – ușa uneia în care m-aș fi aflat, dacă ar fi existat săpun acolo.

Roarke, care stătea în spatele ei, se aplecă, își puse mâinile pe umerii ei și începu s-o maseze. Suspinând din nou, ea se lăsă pe spate.

— Am mai fost speriată și altă dată. Ești prost dacă nu te sperii când ajungi în anumite situații, dar acum… După ce s-a încheiat cearta, iar ei s-au calmat, ea a lovit ușa cabinei mele de duș și, Iisuse, aceasta s-a deschis doar puțin. I-am văzut brațul, rochia, pantofii. Dacă înainta un centimetru, mă descoperea, așa că m-am retras cât am putut de mult în cabină.

Alături de ea, McNab continua să-i mângâie coapsa, dar chipul lui frumos și

alungit devenise dur ca piatra.

— Nu puteam să respir, nu puteam să mă mișc – nu puteam risca, deoarece știam că, dacă mă descopereau, eram moartă. Nu se putea altfel. Dar au plecat, nu m-au văzut. Am ieșit, l-am rugat pe McNab să cheme un taxi și să mă ia, ca să venim aici și să-ți spun ce s-a întâmplat.

— Cum se numeau cei doi? o întrebă Eve.

— Garnet, așa i-a spus bărbatului, Garnet, iar el i-a zis ei Renee. Oberman. Renee Oberman. Ea era șefa.

— Renee Oberman și Garnet. Cum arătau?

— Pe el nu l-am văzut deloc, dar ea era blondă și avea cam 1,65–1,68 metri, cred. Purta tocuri, însă cam asta cred că era înălțimea. Albă. Cu o voce puternică – când este furioasă, în orice caz.

— Au făcut vreo referire la gradele lor?

— Nu, dar ea a zis că, atunci când va fi făcută căpitan, își vor extinde afacerea. S-a referit de câteva ori la treaba asta ca fiind o afacere. Și au fost iubiți.

— Le-ai verificat numele? îl întrebă ea pe McNab.

— Încă nu. Peabody a fost destul de afectată.

— Ea a pus să fie ucis cineva pe nume Keener; a zis că l-a pus pe băiatul lor să se ocupe de asta, făcând să pară că a murit din cauza unei supradoze. Keener e un drogat și una dintre uneltele lor, un contact. A încercat să le tragă clapa și să fugă cu zece mii de dolari. Garnet trebuia să-l țină în lesă, dar tipul a scăpat. De-aia se certau. Au recuperat cele zece mii, i-a zis asta lui Garnet după ce a măturat cu el pe jos. Și va lua zece procente din partea lui ca să-i dea bonus băiatului, ucigașului. A fost o întâlnire de afaceri.

— Ai avut impresia că se foloseau frecvent de acel loc pentru întâlnirile lor?

— Nu. Nu, din contră. Era foarte enervată că a târât-o acolo și i-a spus că nici vorbă să se mai întâlnească în acel loc. Șase ani, își aminti Peabody. Ea a zis că are afacerea aia de șase ani. Și, din felul în care vorbea despre „băiat“, era clar că uciderea lui Keener nu a fost prima crimă pe care l-a pus s-o comită.

— Te-a văzut cineva intrând sau ieșind din sală?

— Nu. Peabody făcu o pauză pentru a se gândi. Nu, chiar nu cred. E ca un mormânt acolo.

— Bine.

— Ce raport de rahat, adăugă Peabody. Îmi pare rău. Sunt confuză.

— Ai aflat numele, ai o descriere parțială, știi că niște polițiști desfășoară o afacere ilegală – în orice caz, pare ilegală – și că ordonă asasinate. McNab, las-o puțin în pace pe Peabody și verifică numele alea. Încearcă întâi Divizia antidrog de la sediul central. O s-o găsești acolo pe locotenent Renee Oberman. Știu cine este, dar află detalii. Și vezi ce-i cu Garnet.

— O cunoști? vru Peabody să știe.

— Știu cine este și știu că tatăl ei e comandantul Marcus Oberman. Pensionat.

— Iisuse Hristoase, Sfântul Oberman? El a condus sediul central înainte de Whitney. Ultima urmă de culoare din obrajii lui Peabody dispăru. O, Doamne, în ce m-am băgat?

— Indiferent ce-o fi, e mare și murdar, așa că s-o luăm încet și metodic.

— Detectivul William Garnet. McNab își ridică privirea de la tableta lui. Gradul 2, repartizat la Antidrog, sediul central, sub comanda locotententului Renee Oberman.

— Bine, hai să mergem sus, să ne ocupăm de asta. McNab, tu îmi vei obține fotografiile pentru identificarea celor doi și orice fel de informații poți căpăta fără să atragi atenția cuiva. Peabody, tu îmi vei da un raport complet, coerent și detaliat, înregistrat. Acest Keener probabil că a început ca informator, fie pentru Garnet, fie pentru Oberman. Trebuie să-l găsim.

— Ce facem cu înregistrarea? o întrebă Peabody.

Eve o privi în ochii goi, la fel de inexpresivi ca privirea ei rece.

— O împachetăm și i-o ducem lui Whitney și la cei de la Afaceri Interne. Între timp, nimic din ce am discutat în această încăpere nu ajunge la urechile altcuiva, până nu hotărâm altfel.

— Comandantul Oberman. Este o legendă. Un zeu.

— Nu-mi pasă nici dacă este a doua întruchipare a lui Iisus. Fiică-sa e coruptă. Este un polițist rău, Peabody, iar polițiștii adevărați nu tolerează așa ceva. Hai să-i dăm drumul.

— Voi n-ați mâncat, interveni Roarke, mângâind părul lui Peabody.

— Nu, cred că nu.

— Se va simți mai bine dacă o să mănânce ceva, îi spuse el lui Eve.

— Ai dreptate. Eve își alungă nerăbdarea, la fel cum își alungase furia în timpul relatării lui Peabody. Luăm ceva combustibil, și apoi le rezolvăm pe toate.

— M-a apucat tremuratul, mărturisi Peabody. După aceea. Tot am senzația că mă apucă din nou, dar mă simt mai bine. Trebuie s-o sun pe mama, să-i mulțumesc.

— Pentru ce?

— Mi-am scăpat maioul năclăit de sudoare pe dușumeaua din vestiar și l-aș fi lăsat acolo dacă n-aș fi auzit vocea ei în minte, spunându-mi să am grijă de lucrurile care îmi aparțin. Dacă aș fi lăsat maioul ăla urât pe podea, l-ar fi văzut. M-ar fi găsit. Iar acum n-aș fi aici, povestindu-vă că fata Sfântului Oberman este un polițist corupt.

— Mulțumește-i mâine-dimineață, îi ordonă Eve. Hai să trecem la treabă.

Când Peabody se ridică, de data aceasta, Roarke a fost cel care îi cuprinse umerii cu brațul.

— Ce părere ai de o friptură?

— Serios?

El o sărută pe creștet, făcând-o să roșească.

— Lasă meniul în seama mea. Ai un suflet viteaz, Peabody.

— Sufletul meu viteaz e speriat de moarte la ora asta.

El o sărută din nou.

— Doar nu vrei să contrazici un bărbat care este pe cale să-ți pregătească o friptură.

În biroul ei de-acasă, Eve agăță de perete un panou pentru acest caz cât timp mâncară Peabody și McNab. Roarke avusese dreptate în privința mâncării, a vinului, a masajului umerilor – în toate. De obicei, o nimerea la fix când venea vorba de astfel de lucruri.

În plus, era recomandabil să i se ofere lui Peabody un moment de respiro înainte de a se înhăma la o treabă care avea să fie urâtă și dificilă.

— Este atrăgătoare, comentă Roarke studiind fotografia lui Oberman afișată pe panou.

— Mda, și are reputația de a se folosi de farmecele ei, dar și de numele tatălui ei. Sunt doar zvonuri, nimic care să se rostească în gura mare. Eu…

Eve clătină din cap, după care ieși din încăpere.

— Ce-i? o întrebă Roarke urmând-o.

Ea rosti încet:

— Dacă ar fi găsit-o, ar fi ucis-o. Nici vorbă să fi scăpat. A avut dreptate în privința asta.

— Trebuie să fi fost cumplit să se pomenească prinsă astfel în cursă.

— Astăzi am avut o altercație cu acei trei derbedei, iar unul dintre ei i-a dat două lovituri destul de zdravene. I-am spus că se mișcă lent, că trebuie să-și îmbunătățească tehnica de luptă, și ea ce face? Coboară în gunoiul ăla de sală de gimnastică. Dacă lucrurile ar fi decurs altfel, acolo i-ar fi găsit cadavrul. Încasează un pumn în ureche, iar eu nu pot să-i spun, pur și simplu, că i se poate întâmpla oricui? Nu, trebuie să-i zic să exerseze, ca să se descurce mai bine.

— Asta pentru că, data viitoare, ar putea încasa un cuțit în ureche. Nu ești doar partenera ei, Eve, încă trebuie s-o supervizezi. Și, după părerea mea, ai făcut o treabă strălucită până acum. A coborât la sală pentru că vrea să fie mai bună și, da, pentru că vrea să se ridice la standardele tale. Nici vorbă să fi scăpat, îi aminti el. Și, dacă ar fi murit – cu toate că mi se face rău numai când mă gândesc la asta –, ar fi fost din vina acelor nenorociți de polițiști. Știi asta.

Ea trase aer în piept.

— Încă mai ești supărat pe mine.

— Sunt, și tu la fel, însă amândoi înțelegem că, în clipa asta, există lucruri mai importante.

Ea se gândi că puteau conta unul pe celălalt la greu. Puteau conta unul pe celălalt că nu vor depăși limita atunci când nu era cazul.

— Deci, facem pace.

— De acord. Să știi că și eu țin la ea.

Pentru că o înțepau ochii, Eve și-i apăsă cu vârfurile degetelor.

— Să nu mă mângâi, spuse ea anticipându-i gestul. Trebuie să-mi păstrez cumpătul. Eve își lăsă mâinile în jos. Ea se bazează pe mine să-mi păstrez cumpătul.

— Și așa vei face. El o mângâie oricum, doar trecându-și mâna peste părul ei. Apoi, o apucă de una dintre șuvițele scurte și trase zdravăn de ea.

— Hei! Armistițiu.

— Vezi, iarăși te-ai enervat puțin. Așa, lucrezi mai bine.

El se întoarse în birou.

Ea se strădui să se adune și, foarte repede, își reveni. Pur și simplu, se lăsă purtată de val.

— Nu putem să-i urmărim tranzacțiile financiare, nici măcar pe cele curente, fără să se sesizeze careva. Cu atât mai puțin să căutăm conturi ascunse sau proprietăți imobiliare.

Prinse privirea lui Roarke, știind că acesta se gândea la echipamentele sale ilegale și neînregistrate. Nimeni n-ar fi aflat de ei. Dar clătină discret din cap. Trebuia să fie extrem de atentă la fiecare mișcare.

— Dacă mergem la cei de la Afaceri Interne, începu Peabody, cu ceea ce avem până acum – și în momentul ăsta, după ce le-am pus cap la cap, văd că nu avem mare lucru –, s-ar putea să se aleagă praful. Ei i-ar putea încredința lui Renee toate informațiile; nu pot să-i spun Oberman din cauză că mă face să mă gândesc la tatăl ei. Astfel, ei și ceilalți ar avea timp să fugă, să mușamalizeze toată treaba sau să se dea la fund. Probabil că au planuri de rezervă, modalități de scăpare în caz că se întâmplă lucruri neprevăzute.

— Pot să rezolv problema asta. O să-l caut pe Webster.

Din nou, îi surprinse privirea lui Roarke și îl văzu ridicând o sprânceană. Presupuse că era imposibil ca numele lui Webster să fie rostit în această cameră fără ca amândoi să se gândească la faptul că Roarke îl bătuse măr.

— O să-i vărs toate astea, dar în anumite condiții, continuă ea. Pot face asta mai ales dacă mă susține și Whitney. Atât timp cât putem, vrem să afle cât mai puțini oameni despre povestea asta.

— Keener! McNab dădu cu pumnul în gol și făcu să se rotească puțin scaunul lui Eve, mișcare ce-i legănă lunga coadă de cal blondă. Apoi își îndreptă ambele degete arătătoare spre ecranul computerului. L-am găsit. Am plecat de la niște cazuri închise, de acolo am intrat apoi în altele, pentru a-mi acoperi urmele, parcurgând listele martorilor și ale suspecților ca și cum ar fi o căutare standard…

— McNab, zi-mi doar despre Keener.

— Rickie Keener. În cartier e cunoscut sub numele de Juicy. Nu pot să-l caut pe lista informatorilor fără să atrag atenția, dar are un cazier lung. Posesie de droguri,

posesie cu intenția de a vinde, diverse găinării, și a fost arestat într-un caz important pentru că a vrut să le vândă droguri unor polițiști sub acoperire. Unul dintre ei, prezentat ca fiind ofițerul care l-a arestat, este fata noastră, Renee.

— Afișează datele pe ecran, îi ceru Eve și le cercetă. Uitați-vă, este eliberat condiționat, are de prestat muncă în folosul comunității, cu consiliere obligatorie. A existat o înțelegere acolo – faptul că i-a devenit informator reprezintă un fel de permis de ieșire din pușcărie. Cu antecedentele lui, ar fi trebuit să ia cel puțin trei ani. Dar a făcut pușcărie? Da, cu șase ani în urmă.

— De atunci a zis că își desfășoară ea afacerea, interveni Peabody.

— Deci e posibil ca acest Keener să fi fost rampa ei de lansare. Ocazia de a demara totul.

Începu să se plimbe de colo colo prin fața ecranului.

— Tipul știe ceva. Apoi, mai are ceva și îi oferă. Hei, eu pot să-ți dau asta și aia, dar tu trebuie să mă scapi de belea. Pe de altă parte, ea deja caută, începe să-și pornească afacerea și vede în el un instrument util. În sfârșit, cam așa au decurs lucrurile.

— El e mort. A fost foarte clară în privința asta, rosti Peabody.

— Deci, trebuie să-i găsim cadavrul. Dacă „băiatul“ ei l-a găsit viu, noi îl vom găsi mort. Se mai plimbă puțin. Nu în casa lui. Avea de gând să fugă cu banii. Își mai făcuse o vizuină unde credea că este în siguranță, una secretă. Află locurile pe unde a fost arestat, adresa locuinței, locurile de muncă de rahat pe care le-a avut. Din ce-am aflat de la Peabody, Renee a spus că tipul n-a ajuns prea departe. Hai să facem o hartă a teritoriului unde se mișca și să calculăm probabilitățile, pentru a vedea care ar fi cea mai posibilă locație a vizuinii sale.

— Vrei să-i găsim cadavrul, începu Peabody, fiindcă te gândești că e posibil ca ucigașul să fi lăsat niște probe în urma lui?

— E posibil. Improbabil, dar posibil. Vrem să găsim cadavrul și vrem să luăm acest caz deoarece Keener este informatorul nostru acum.

— O păcăleală, Peabody, îi spuse Roarke. Dacă voi aveți acest caz, voi dețineți controlul. Și ceea ce ei sunt convinși că va trece drept deces ca urmare a unei supradoze va deveni anchetarea unei omucideri.

— Dacă reușesc, a fost Eve de acord. Oricum, ea va trebui să apară și să-l identifice ca fiind informatorul ei; asta-i procedura. Dacă nu o face, putem s-o tragem la răspundere. Și putem fi foarte rele când vine vorba să respectăm regulamentul literă cu literă și să insistăm asupra detaliilor asocierii lor, a informațiilor furnizate, a timpului când s-a întâmplat asta, a datelor – lucruri care trebuie să se regăsească pe de-a-ntregul în dosarele ei. Dumnezeule, noi încercăm să aflăm cine l-a ucis pe ticălosul ăsta. Un cadavru-i un cadavru în Divizia de omucideri unde lucrez.

— Vrei s-o enervezi.

— Contez pe asta, și o să-mi facă plăcere. Găsește-mi probabilitățile, McNab, și apoi plecăm la vânătoare de informatori.

— Vrei să găsești cadavrul înainte de a te duce la Whitney și la Webster?

Eve dădu din cap spre Peabody.

— Ai priceput. Keener e ceva tangibil, iar faptul că e mort confirmă declarația ta. Adăugând la asta arestarea lui de către Renee, avem și mai mult. Ea este un ofițer decorat. Este șefă și e respectată, la naiba, e venerată ca fiică a fostului comandant. Lucrează de optsprezece ani în poliție fără să aibă nici o abatere.

— Și dacă ridic doar un deget în direcția ei, s-ar putea ca Afacerile Interne să mă investigheze pe mine.

— Nu-ți face griji în privința asta, îi spuse Eve.

— Nu-mi fac. Mi-am revenit, și acum vreau cu adevărat s-o fac să plătească pentru fiecare secundă pe care mi-am petrecut-o îngrozită în cabina de duș. Vreau să spun că nu mă mulțumesc să dau un polițist corupt pe mâna justiției.

— Goală sub duș, îi aminti Eve.

— Fără să pot face nimic altceva decât să-i plesnesc furioasă cu prosopul, dacă deschideau ușa.

— O să le-o plătim, promise Eve și se uită spre Roarke și McNab, care lucrau împreună.

Roarke purta o cămașă de seară și pantaloni, iar McNab niște bermude roz, cu numeroase buzunare, și cu un tricou galben pe care era scris, cu litere roșii țipătoare, E-DICK de-a lungul pieptului său costeliv.

Eve se gândi că tocilarii erau tocilari indiferent de garderobă.

— Harta cerută! anunță Roarke, arătând cu capul spre ecranul de pe perete. Și cele mai probabile locuri unde l-am putea găsi.

— Nu-i rău. Cei ca el au tendința de a rămâne într-o anumită zonă, de a-și face afacerile în perimetrul a câteva străzi, unde știu cum merg treburile, unde cunosc traseele, ocolișurile.

— Dacă avea de gând s-o șteargă, n-ar fi trebuit să-și părăsească teritoriul obișnuit?

Ea clătină din cap și se uită la McNab.

— Urmărește cronologia evenimentelor în conversația pe care a reprodus-o Peabody. Spiritele erau încinse, ceea ce indică faptul că toată tărășenia se întâmplase de curând. Asasinatul fusese recent comandat și executat. Garnet nici măcar nu știa despre asta. Adăugați și cele zece miare care erau în joc. Totul trebuia să se desfășoare rapid. Din cazierul lui Keener reiese că tipul nu-i din cale-afară de inteligent. Destul de isteț ca să nu se ducă acasă, dar, cel mai probabil, nu suficient de isteț ca să-și părăsească zona de confort. Nu spălase putina încă, deci înseamnă că nu-și terminase de făcut bagajele. O să-l găsim în interiorul acestei zone, la fel cum l-a găsit și ucigașul.

Mai studie puțin harta.

— Eliminați locurile unde ar fi trebuit să plătească bani ca să poată sta. Scoateți de pe listă apartamentele cu chirie.

La comanda lui Roarke, harta se modifică.

Eve cunoștea zona suficient de bine ca să știe că era populată de oameni care dormeau pe trotuare, de săraci care stăteau în apartamente cu chirie mică și de tot felul de drogați. Chiar și membrii bandelor abandonaseră teritoriul, apreciind că nu merita deranjul.

— Îmi plac aceste cinci locații. Organizăm echipe de câte doi oameni. O să vă facem rost de un vehicul. Unul fără însemne, adăugă ea când văzu chipul lui McNab luminându-se.

El ridică din umeri.

— Bănuiesc că așa trebuie.

— Așa trebuie. Eu și Roarke ne vom ocupa de acestea două, Peabody și McNab de celelalte două. Dacă nu găsim nimic, ne întâlnim la a cincea locație. Dacă tot nu găsim nimic, refacem harta. Are vreunul dintre voi o armă la el?

Văzându-i cum clatină din cap, Eve își dădu ochii peste cap.

— O să vă dăm și arme. Prin zona aia mișună oameni care nu sunt deloc drăguți. Umblăm cu băgare de seamă. Nu vreau să lăsăm nici o urmă că am fost pe-acolo. Aveți grijă să nu vă dați de gol pe unde treceți și nu stați de vorbă cu nimeni. Nu puneți întrebări. Intrați, vă uitați, ieșiți.

— Și dacă găsim cadavrul? întrebă Peabody.

— Ieșiți, îmi dați un semnal și plecați. Ne întâlnim aici, unde voi primi un pont anonim despre existența unui cadavru. Înregistrați totul, băieți și fete, fără întrerupere, așa că aveți grijă să nu flecăriți aiurea. Înregistrările vor fi predate comandantului și celor de la Afaceri Interne.

Suspină studiindu-l pe McNab.

— N-o să participi la o operațiune sub acoperire îmbrăcat astfel. Roarke, avem ceva să-i dăm acestui tocilar?

— Cred că e mai degrabă pe mărimea ta.

Eve închise ochii.

— Iisuse! Presupun că așa este.

Găsi niște jeanși și un tricou negru, iar după ce i le aruncă lui McNab, închise ușa dormitorului pentru ca atât ea, cât și Roarke să se poată schimba.

— Îmi pare oarecum rău, spuse ea.

— Poftim?

— Îmi pare oarecum rău, pentru că am vrut să te anunț că o să întârzii, dar apoi m-am luat cu treaba și am uitat. Știi bine că aproape întotdeauna îmi amintesc, drept pentru care cred că ai putea trece cu vederea de data asta.

— N-am fost supărat că nu m-ai sunat – nu foarte. Nu vreau să te necăjesc cu

astfel de lucruri, Eve.

— Nu, nu vrei, dar mă simt vinovată tocmai pentru că nu vrei.

— A, iarăși e vina mea.

— O, taci odată din gură!

— Și uite așa s-a ales praful de armistițiul nostru.

— Ar putea să-ți pară rău măcar puțin.

— Dar nu-mi pare rău absolut deloc, pentru că am petrecut o seară plăcută alături de Summerset și de foarte interesanții lui prieteni – pe care nici eu nu-i cunoșteam.

— Te pricepi la asta mai bine decât mine. Și vreau să spun doar că, dacă aș fi știut, nu mi-aș fi făcut alte planuri în minte înainte de a fi nevoită să le suprim.

— Care planuri?

— Voiam doar… Se simțea prost acum, așa că își făcu de lucru punându-și hamul armei. M-am gândit doar că vom lua cina, că mă așteptai așa cum făceai de obicei și că eu aveam să aleg meniul și să îl pregătesc.

— Serios? murmură el.

— În ultimele două săptămâni, nu prea am petrecut mult timp împreună, așa că mi-a venit ideea să mâncăm pe terasa de pe acoperiș – cu tot tacâmul, știi? Vin, lumânări și să fim doar noi. Apoi am fi putut să ne uităm la una dintre acele vechi casete video care îți plac atât de mult, doar că eu mi-aș fi pus niște lenjerie sexy și te-aș fi sedus.

— Pricep.

— Apoi, am ajuns acasă, iar tu deja luai cina, cu vin și lumânări pe terasă – nu pe cea de pe acoperiș, dar oricum. Și nu e vorba numai despre noi, iar aveam pantalonii murdari de la statul în genunchi pe asfalt, și în casa noastră se aflau foști infractori – asta mi-am imaginat. Un cuplu de oameni cărora Summerset probabil că le spusese deja că sunt o nevastă deplorabilă și că vin mai tot timpul acasă cu hainele murdare sau lăsând o dâră de sânge în urma mea. Și nu voiam să fiu nevoită să mă amestec în petrecerea voastră și să sfârșesc prin a fi interogată.

— În primul rând, nu ești o nevastă deplorabilă, iar Summerset nu vorbește niciodată lucruri de genul ăsta. De fapt, când a devenit evident că vei întârzia, le-a spus că ești primul polițist din câți a cunoscut care muncește fără astâmpăr și căruia îi pasă extrem de mult de justiția adevărată. Se apropie de ea și îi cuprinse fața cu palmele. În al doilea rând, ai avut un plan minunat și mi-ar fi plăcut nespus să-l punem în aplicare. Așa că, acum, îmi pare puțin rău.

Ea îi mângâie încheietura mâinii.

— Dacă punem laolaltă regretele noastre, vom avea o părere de rău în toată puterea cuvântului.

— Ai dreptate, ne-am înțeles.

Îl sărută pentru a pecetlui înțelegerea, după care rămase câteva clipe cuibărită

în brațele lui.

— Am făcut o înțelegere bună, decise ea. Acum, hai să-l găsim pe drogatul ăla mort.

CAPITOLUL 4

Eve se așeză la volan pentru ca Roarke să poată căuta informații suplimentare pe tabletă.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, începu el. De câte ori ai avut de-a face cu locotenentul Oberman?

— Niciodată cu adevărat. O cunosc, dar cazurile noastre nu s-au intersectat vreodată, așa că n-am lucrat cu ea. Cei de la Antidrog acționează diferit. E foarte multă muncă sub acoperire, uneori cu implicații profunde, alteori făcându-se rotații. Sunt brigăzi care se ocupă doar de infracțiunile grave – importuri/exporturi, crimă organizată. Alții se ocupă de negoțul care se face pe străzi, de producție și de distribuție. Cam asta ar fi.

— Probabil că, la un moment dat, se suprapun.

— Mda, așa că fiecare brigadă are… cum i se spune… fieful ei.

— Înțeleg, fiecare cu propria cultură și ierarhie.

— Exact, confirmă ea. Polițiștii în uniformă și detectivii raportează unui locotenent care conduce brigada, iar locotenenții sunt subordonați unui grup mai mic de căpitani.

— Ceea ce înseamnă o grămadă de jocuri politice, presupuse Roarke. Și acolo unde există politică, apare și corupția.

— Posibil. Probabil, se corectă ea. Există verificări și bilanțuri, există o conducere ierarhică. Se fac controale regulate nu numai psihice, ci și pentru consum și dependență de droguri. Mulți polițiști sub acoperire cedează psihic, o iau razna sau devin prea interesați de marfă.

— Având acces ușor la ea, concluzionă Roarke.

Nu afirmația lui o deranjă, ci faptul că el părea să se aștepte ca polițiștii să cedeze tentațiilor. Știa că se întâmpla asta, dar nu accepta, nu voia să accepte așa ceva.

— Polițiștii au acces la o grămadă de lucruri. La bunuri furate, la bani confiscați, la arme. Cei care nu pot rezista tentației nu au ce căuta în poliție.

— Te-aș contrazice spunând că există o zonă cenușie, dar, odată ce intri în ea, nu

mai ai mult până să ajungi în cea neagră. Oricum, au acces ușor, repetă el. Un polițist arestează un dealer de pe stradă și bagă în buzunar jumătate din droguri. Dealerul n-o să spună niciodată că, de fapt, avea mai multă marfă.

— Asta-i treaba locotenentului – să-și cunoască oamenii, să supravegheze, să evalueze. E treaba ei – datoria ei – să se ocupe de tot ce se întâmplă. În schimb, ea orchestrează infracțiunile.

— Din punctul tău de vedere și-a trădat oamenii, la fel și insigna, și departamentul.

— Din punctul meu de vedere este o javră trădătoare. Eve ridică din umeri pentru a alunga gândul, dar acesta încă îi mai ardea stomacul. Cât privește marfa confiscată, există o divizie de contabilitate atașată celei antidrog, care ar trebui să țină evidența bunurilor, a plăților – pe măsură ce apar, sunt folosite în misiuni și apoi sunt distruse. Au propria cameră de depozitare a bunurilor.

— Iar o femeie deșteaptă, ambițioasă, cum e Renee, ar putea recruta pe cineva de la contabilitate pentru a o ajuta să-și ia partea. Se poate folosi de asta, de propria brigadă, de legăturile tatălui ei pentru a ușura buzunarele departamentului. Și a revinde bunurile care fuseseră trecute în evidențe ca distruse.

— Da, este o variantă. Alta ar fi că lucrează direct cu furnizorii, cu producătorii, chiar și cu dealerii de pe stradă – negociază un tarif pentru a le permite să-și desfășoare afacerea fără probleme.

— Trebuie să facă niște alegeri, rosti Eve gânditoare. Nu avansezi în grad, nici măcar cu ajutorul tăticului, dacă nu soluționezi niște cazuri, dacă nu bagi după gratii niște infractori. Trebuie să aibă totuși un număr de cazuri rezolvate – arestări urmate de condamnări. Frână la un semafor. Tu cum vezi lucrurile?

— Ei bine, nu sunt atât de priceput ca tine în privința modului de funcționare a unei divizii sau a unei brigăzi.

— Tu conduci jumătate din lumea industrializată.

— Măcar de-ar fi așa, dar, admițând că așa e, dacă urmărim un profit pe termen lung – nu un câștig rapid, ci o afacere stabilă, generatoare de profit în acest domeniu –, eu aș alege câte puțin din fiecare variantă. Negoțul stradal e ceva rapid și ușor, iar cu presiunea și motivarea potrivite, poți obține suficientă loialitate și câștiguri de la infractorii aflați la niveluri inferioare pentru a finanța și pune bazele nivelului următor. Dealerii vând marfa cuiva, asta dacă nu sunt independenți. Și chiar și așa, cei mai mulți dintre ei trebuie să lucreze în cadrul unui sistem – să lupte pentru teritoriul lor ori să-i plătească o taxă celui care controlează acel teritoriu.

— Ai avea nevoie de soldați care să iasă în stradă și să impună loialitatea și frica. Și de negociatori, pentru a trece la nivelurile următoare. Șase ani? Eve clătină din cap. Are deja o rețea. Polițiști și infractori. Câțiva avocați de care se poate folosi dacă vreunul din echipa ei e încolțit, probabil pe cineva de la procuratură și cel puțin un judecător.

— Are nevoie de o grămadă de bani, adăugă Roarke. Sunt o mulțime de oameni care trebuie mituiți, alte cheltuieli.

— Nu e vorba doar de bani. Aproape niciodată nu e vorba doar de bani, decise Eve. Trebuie să-i placă. Acțiunea, puterea, faptele murdare, supraviețuirea la limită. Distorsionează și distruge tot ceea ce tatăl ei a apreciat. Apreciază.

— Poate că acesta este un aspect al problemei.

— O relație proastă cu tatăl? O-ho! Tata era atât de ocupat să fie polițist, încât nu mi-a acordat suficientă atenție sau a fost prea strict, cu pretenții prea mari. În sfârșit. Așa că acum îmi iau propria insignă și o acopăr cu rahat. Asta o să-l învețe minte.

— Presupun că și tu, și eu avem prea puțină răbdare sau înțelegere pentru probleme legate de tată care nu implică violență ori un abuz real. Înțelegător, puse în treacăt o mână peste a ei. Dar s-ar putea să facă parte din motiv și s-ar putea să fie ceva de care te poți folosi.

— După ce îl informez pe comandant și pe cei de la Afacerile Interne, s-ar putea să mă retrag din povestea asta.

— Să i-o spui lui mutu'.

Ea nu se putu abține să râdă.

— Bine, am de gând să lupt – cu toată forța și murdar, dacă este necesar – pentru a avea un rol în această investigație. O vreau pe Mira, murmură ea, gândindu-se la psihiatrul-șef al departamentului. Acceptul ei o va implica în treaba asta, și îl mai vreau pe Feeney. Avem nevoie de DDE (Divizia de detectare electronică). McNab este deja implicat, dar va avea nevoie de Feeney nu numai pentru ca astfel să poată beneficia de timp și spațiu pentru a lucra la asta, ci și ca să-l ajute.

Intră pe străzile din zona rău famată, unde felinarele – atunci când funcționau – luminau mormane uleioase de gunoi, prostituate care invitau la sex și dealeri de droguri ale căror afaceri prosperau în întuneric.

— O să fie o treabă a naibii de nasoală, Roarke. Nu doar investigația, ci și scandalul mediatic, când se va afla. Care vor fi repercusiunile? Vor trebui să ia la puricat fiecare caz de care s-a ocupat, precum și cazurile celor pe care i-a atras în tărășenia asta. Procese rejudecate sau eliberarea infractorilor din cauza unui fruct vechi dintr-un copac otrăvit. Desființarea ei și a rețelei sale înseamnă deschiderea ușilor multor celule. Nu se poate altfel. Aș putea s-o iau la omor doar pentru asta – după ce-i jupoi pielea pentru ce i-a făcut lui Peabody.

Opri mașina lângă bordura trotuarului. Parcarea constituia o problemă aici. Dacă nu erai din zonă, fie îți dispărea mașina, fie ți se lua tot de pe ea, în caz că rămânea nesupravegheată mai mult de cinci minute.

— O, am uitat. Alarma funcționează excelent, îi spuse ea. Un amărât a încercat să fure mașina când mă aflam la doar cincisprezece metri distanță. A aterizat în fund și a plecat șchiopătând, lăsându-și baltă uneltele.

La fel ca ea, și el studie umbrele, întunericul profund.

— E plăcut de știut că nu vom pleca de-aici pe jos până acasă.

— Izolează scena. Eve îi aruncă lui Roarke un spray cu substanță de izolare și porni aparatul de înregistrat. Locotenent Eve Dallas și Roarke, începu ea și dădu coordonatele. Data și ora înregistrării.

Probabil că, la un moment dat, clădirea fusese un mic depozit sau o făbricuță transformată în nebunia reabilitării de după Războaiele Urbane. De atunci, poate că servise drept adăpost mizer pentru cei aflați în trecere ori drept vizuină pentru drogați – uneori ambele.

Lanțul ruginit și rupt și lacătul care atârnau de ușă dovedeau că măsurile de securitate fuseseră de mult încălcate.

Dar broasca cea nouă și strălucitoare îi stârni lui Eve interesul.

— Vizuină de vreme rea, spuse Eve. Nimeni n-ar vrea să stea în mizeria și în duhoarea asta în plină vară. Totuși… Dădu din cap către broască. Cineva a montat asta recent.

Se apropie în timp ce își scotea arma.

Bărbatul care țâșni din întuneric avea umerii enorm de largi. Dinții îi erau dezgoliți într-un rânjet urât, care demonstra că igiena dentară nu se afla în capul listei sale de priorități.

Eve se gândi că motivele rânjetului erau șișul de cincisprezece centimetri și faptul că îi considera un cuplu ușor de prădat.

— Ocupă-te de el, te rog, îi ceru ea lui Roarke.

— Desigur, dragă, spuse el adresându-i un zâmbet plăcut individului care legăna cuțitul spre el. Pot să te ajut cu ceva?

— O să-ți împrăștii mațele pe toată strada, iar apoi o să mă culc cu femeia ta. Dă-mi portofelul și ceasul. Și inelul.

— O să-ți fac o favoare. Admițând că vei reuși să-mi împrăștii mațele pe toată strada – ceea ce nu ai nici o șansă să faci –, dacă încerci să te atingi de femeia mea, ea o să-ți frângă scula ca pe o surcea, iar apoi o să ți-o înfigă în fund.

— Te tai!

Când bărbatul se năpusti asupra lui, Roarke se feri cu ușurință, pivotă și îl lovi cu cotul în rinichi. Geamătul denotă și surpriză, dar atacatorul se răsuci încercând din nou să-l lovească. Roarke îl evită cu o altă pivotare. Răsucindu-se în urma lui, îl lovi pe individul cel uriaș cu piciorul în spatele genunchiului.

— Nu te mai juca, dragă, cu el, îi ceru Eve.

— Are tendința de a fi foarte severă, comentă Roarke, iar când bărbatul – strâmbându-se acum de durere – plonjă din nou, îi lovi cu putere cotul brațului în care ținea pumnalul.

„Până și bătăușii pot plânge“, se gândi el și prinse cuțitul care zbură din mâna tremurătoare a individului.

— Și acum iată favoarea. Fără urmă de amabilitate, fără să mai zâmbească, ochii

albaștri ca gheața ai lui Roarke întâlniră privirea îndurerată a bărbatului. Fugi!

În timp ce pașii acestuia răsunau pe trotuar, Eve îl privi pe Roarke apăsând butonul pentru a retrage lama cuțitului.

— Dacă te gândești să-l păstrezi, ai face mai bine să-l bagi într-o autoclavă cu prima ocazie. Gata?

Roarke băgă cuțitul în buzunar, dând din cap în vreme ce se îndrepta spre ușă.

Ea își scoase arma și o sprijini de lanternă, înclinând-o astfel încât să nu se vadă pe înregistrare că și Roarke făcea același lucru.

Intrară pe ușă și luminară în stânga și în dreapta.

Roarke dădu gunoiul la o parte cu piciorul, pentru a croi o potecă. Mirosea a mucegai combinat cu urină stătută și vomă ceva mai proaspătă. Se gândi că sursa principală a duhorii o reprezenta un maldăr de pături întărite precum cartonul și mult prea oribile pentru a-l tenta chiar și pe un vagabond care dormea pe stradă să le folosească.

— Hai să verificăm parterul.

Înaintară îndreptând lanternele și armele în toate direcțiile. Ușile, cablurile, porțiuni din scândurile dușumelei, învelișurile treptelor – tot ce putea fi folosit sau vândut – fuseseră rupte, trase și smulse, lăsând în urmă găuri și goluri știrbe.

Ea studie puțul liftului.

— Cum naiba au scos de aici ușa liftului, și ce să fi făcut cu ea?

— Ai grijă pe unde calci, rosti Roarke când ea începu să urce scările, pășind peste găurile mari.

La primul etaj, ea își trecu lumina lanternei peste seringi sparte, diverse ustensile și vase mâncate de chimicale și de căldură. Privi scaunul sfărâmat, masa arsă, sticla spartă, petele de arsură de pe podea și pereți.

— Cineva a avut un mic accident de laborator, comentă ea.

Arătă cu bărbia spre saltelele pătate de substanțe la care nu voia în mod deosebit să se gândească. Recipiente de la *fast food* zăceau împrăștiate după ce fuseseră asaltate de tot soiul de viermi – unii cu două picioare.

— O vreme, au locuit în același loc în care au lucrat.

Roarke studie mizeria.

— N-aș putea spune că-mi place ce-au făcut din locul ăsta.

Ea împinse cu piciorul o cutie în care se aflase mâncare chinezească.

— Cineva a mâncat aici în ultimele două zile. Resturile astea încă n-au mucegăit.

— Arată totuși suficient de rău ca să ți se facă greață de *moo goo*.

— Cred că era *chow mein*.

Porni pe urmele cumplitului miros către ceea ce fusese cândva o baie. Cei care încercaseră să smulgă vasul de toaletă căzuseră victimă nerăbdării sau incompetenței, astfel că acesta zăcea crăpat, într-o parte. Avuseseră mai mult noroc cu chiuveta, iar vreun spirit întreprinzător spărsese pereții și reușise să taie cea mai

mare parte a țevilor de cupru.

Nu se deranjaseră să ia cada, descurajați poate de greutatea și masivitatea vechiului obiect din fontă. Ciobită și pătată cu rugină, servea drept pat de moarte pentru Rickie Keener.

Acesta zăcea încovrigat în ea, cu genunchii ridicați spre pieptul costeliv, care era plin de vomă. O seringă, două flacoane și restul obiectelor sale se aflau la vedere pe pervaz.

— Victima se potrivește descrierii și fotografiei lui Rickie Keener, alias Juicy.

Eve își scoase din buzunar tableta de prelevare a amprentelor și își băgă arma în toc. Îndreptându-se spre el, apăsă pe tabletă cu degetul arătător al mâinii drepte.

— Identitatea se confirmă, rosti ea după ce tableta verifică amprenta. Roarke, anunț-o pe Peabody. Spune-le să se oprească. L-am găsit.

Rămase în picioare acolo unde se afla, respirând printre dinți, în timp ce plimba lumina lanternei peste cadavru.

— Asta confirmă declarația detectivului Peabody referitoare la conversația auzită în vestiarul din sectorul 2. Examinarea vizuală relevă câteva vânătăi minore pe brațe și pe picioare. Cotul drept este zgâriat. O examinare mai detaliată va trebui să aștepte până când va exista o autorizare. Precizările mele în acest moment constituie doar confirmări înregistrate. Pentru a asigura integritatea anchetei în cazul lui Renee Oberman și al lui William Garnet, nu pot securiza acest loc al crimei, dar voi instala o cameră de supraveghere.

Se întoarse spre Roarke.

— Poți s-o pui deasupra ușii?

— Am făcut-o deja. Dacă intră cineva aici, computerul și tableta ta te vor avertiza. Vei putea monitoriza acest loc de oriunde dorești, până când îți vei începe oficial ancheta.

— E-n regulă. Își întoarse privirea spre cadavru. Hai să plecăm de-aici.

Odată ieșită în stradă, trase de câteva ori aer în piept, pentru a alunga duhoarea care-i pătrunsese în toți porii, apoi verifică ora.

— Locul este securizat cât se bine s-a putut și nu are nici un rost să luăm legătura cu comandantul, la ora asta. Mai bine dormim câteva ore și ne apucăm de treabă mâine-dimineață. Dallas și Roarke părăsesc locația monitorizată, rosti ea pentru recorder, după care îl închise.

— La naiba! suspină ea.

— Ai crezut că n-o să-l găsim?

— Nu, știam că o să-l găsim, dar – după cum am spus – cadavrul e ceva tangibil. Acum nu mai putem da înapoi. Nu mai putem opri mersul lucrurilor. Trebuie să punem mâna pe ea.

Se așeză pe locul pasagerului, lăsându-l pe Roarke să conducă. O lăsă câteva minute cu gândurile ei în vreme ce introducea în sistemul de navigație traseul spre

casă.

— Te-ai hotărât cum îi vei prezenta lucrurile lui Whitney?

— De-a dreptul, de la început până la sfârșit. După ce Peabody s-a calmat, relatarea evenimentelor a fost coerentă, așa că o avem înregistrată. Până mâine se va liniști cu totul, așa că va face față interogatoriului lui Whitney.

— Deci, mai mult pentru asta vrei să câștigi timp, și nu ca să-i lași comandantului răgazul să doarmă toată noaptea.

— Poate. Da, recunoscu ea. Între noi fie vorba. O să-i spunem ce-am făcut pentru a-l localiza pe Keener și îi vom arăta lui Whitney înregistrarea descoperirii. El va decide ce avem de făcut în continuare, dar voi fi în măsură să-i prezint planul cel mai logic și mai practic. Va trebui ca investigația să fie foarte discretă și făcută cu grijă. Nu este vorba doar de corupție, ci și de crimă, iar Keener nu este primul.

— Este greu pentru tine să anchetezi pe unul dintre oamenii voștri.

— A încetat să mai fie de-a noastră din clipa în care a devenit coruptă. Eve își relaxă conștient umerii. Nu știu cât de apropiat s-ar putea să fie Whitney de comandantul Oberman. Știu că i-a fost subaltern și că i-a preluat funcția când acesta s-a retras. Să preiei comanda înseamnă ceva. Renee Oberman este subalterna lui Whitney, așa că și asta înseamnă ceva.

Suspină.

— Știm cu toții că suntem în stare să desfășurăm ancheta în secret, dar, când o vom încheia, totul va ieși la iveală. Toată presa se va năpusti ca un șacal asupra unui cadavru. Nici măcar nu-i pot învinovăți.

— Când această anchetă te va întrista sau te va descuraja, amintește-ți de Peabody prinsă în capcană în acea cabină de duș, în vreme ce doi indivizi care s-au folosit de insignele lor pentru a-și umple buzunarele discutau despre crimă.

O vreme se lăsă tăcerea.

— Ai spus bine ce-ai spus, rosti ea în cele din urmă. Succint și la obiect. E un sfat bun. Apoi, mai e și Keener. Probabil că a fost un ticălos, aproape sigur a fost un infractor, dar acum e al meu, iar polițistul care l-a lăsat să se sufoce cu propria vomă în acea cadă împuțită va fi tot al meu, și voi încuia ușa celulei în urma lui.

Roarke nici nu apucă să frâneze bine în fața casei, că Peabody se și grăbi să iasă.

— L-ați găsit!

— Din prima, confirmă Eve. Am avut un noroc chior. Am înregistrat totul, iar încăperea este monitorizată.

— A fost aranjat să pară că a murit din cauza unei supradoze?

— Da. Ceea ce îți confirmă declarația.

— Nici nu știu dacă să mă simt ușurată sau să-mi pară rău, spuse Peabody în vreme ce McNab o mângâia pe spate.

Încordarea îi întunecă ochii și făcu să i se șteargă culoarea din obraji.

— Nu e cazul nici de una, nici de alta. Ia la cunoștință și treci mai departe. O să avem destule de făcut mâine-dimineață. Du-te și te culcă. Puteți dormi în camera în care stați de obicei când rămâneți aici.

— Nu iei legătura cu Whitney?

— Este aproape trei dimineața, dar n-ai decât să-l trezești dacă te grăbești.

— Nu, e-n regulă. Hm. Puțin somn îmi va prinde bine.

— Atunci, du-te la culcare.

Pentru a sublinia cele spuse, Eve porni să urce scările.

— Aveți nevoie de ceva în noaptea asta? îi întrebă Roarke.

— Nu. McNab luă mâna lui Peabody și o strânse. Nu, avem tot ce ne trebuie.

Roarke se aplecă și o sărută pe Peabody pe frunte.

— Atunci, somn ușor!

*

O urmă pe Eve în dormitor și închise ușa în timp ce ea își scotea arma de la brâu. El observă că încordarea i se citea pe chip la fel ca lui Peabody. Poate că o mângâiere pe spate, o strângere de mână ajutau într-o oarecare măsură, dar el știa ce i-ar schimba gândurile, măcar pentru scurt timp.

— Îmi datorezi o partidă de sex de împăcare, dar mă mulțumesc cu o promisiune.

După cum se așteptase, se încruntă la el.

— De ce îți datorez sex de împăcare?

— Pentru că ție ți-a părut mai întâi oarecum rău.

Ea își îngustă ochii în timp ce se așeza pentru a-și scoate cizmele.

— Asta înseamnă că ai rămas în urmă în ceea ce privește părerile de rău parțial asumate. Adică, tu ești cel care mi-a rămas dator, așa că tu să-mi promiți.

— Aș putea fi de acord cu asta, cu condiția ca această înțelegere să includă și faimoasa ta lenjerie intimă. O urmări trăgându-și peste cap un tricou supradimensionat, inscripționat cu inițialele poliției newyorkeze. Și sper că nu la tricoul ăsta te refereai.

— Sunt de acord cu termenii înțelegerii. Se băgă în pat. Deci, avem o întâlnire.

Se strecură lângă ea și o cuprinse în brațe.

— Trebuie să programez deșteptătorul.

— La ce oră?

— A, o să iau legătura cu Whitney la șase fix. Ar trebui să-mi rezerv o oră pentru a mă pregăti.

— Atunci, la cinci. Nu-ți face griji. Te trezesc eu.

Având încredere că o va face, Eve închise ochii.

Ar fi putut jura că abia trecuseră cinci minute când se trezi în mirosul îmbietor al cafelei. Întredeschise ochii și îl văzu.

Roarke ședea pe marginea patului, ținându-i o cană cu cafea la doar câțiva centimetri de nas. Programase aprinderea luminilor la o intensitate minimă, aprecie ea, așa încât în cameră se zărea blânda strălucire a zorilor.

— Mi-ai adus cafeaua la pat?

— Mai putea considera un prinț în rândul soților numai și pentru faptul că m-am trezit înaintea ta. Abia a trecut de cinci, adăugă el.

— Of! Eve se ridică în capul oaselor, murmură o mulțumire, apoi luă cana și bău din ea. După aceea, închise ochii și lăsă miracolul cofeinei să i se răspândească prin trup. E bună! Mai bău puțin. Trebuie să fac duș. Se dădu jos din pat. Mai vreau, spuse ea și goli cana înainte de a i-o pune din nou în mâini.

La jumătatea drumului spre baie, privi peste umăr. Îndoi un deget spre el, apoi, dându-și jos tricoul și lăsându-l să cadă pe dușumea, străbătu restul distanței goală.

Roarke puse cana goală pe noptieră.

— Cine sunt eu să refuz o invitație atât de grațioasă?

Ea comandă jetul de apă la intensitate maximă și – desigur – brutal de fierbinte. Roarke nu se obișnuise niciodată cu pasiunea ei pentru apa fiartă, dar intră și el sub duș. Aburii țâșneau cu putere, mătuind sticla care împrejmuia cabina spațioasă. Ea stătea în picioare, strălucitoare și udă, cu capul dat pe spate, cu ochii închiși.

— Un prinț probabil că m-ar spăla pe spate.

Îndatoritor, Roarke apăsă pe un panou, iar când acesta se deschise, își făcu palma căuș pentru a prinde revărsarea cremoasă de săpun.

— Mmm.

Spinarea ei, îngustă și netedă, purtând rămășițele bronzului din zilele petrecute la plajă cu ocazia recentei vacanțe, se arcui – doar puțin – când simți alunecarea mâinilor lui săpunite.

Lui îi plăcea să-i atingă pielea mătăsoasă care ascundea o forță stăpânită. Spatele lung se îngusta conic în talie, iar apoi urma izbucnirea subtilă a șoldurilor.

Suplă și robustă, polițista lui avea un corp anume construit pentru viteză și anduranță. Și totuși, el îi cunoștea vulnerabilitățile, locurile unde o atingere – atingerea lui – putea s-o facă să se înmoaie sau să o stârnească.

Delicata arcuire a gâtului, mica adâncitură de la ceafă.

Mâinile lui alunecară în jos, întinzând cu mișcări circulare lichidul mătăsos peste coapsele cu mușchi puternici. Porniră din nou în sus, degetele mângâind, înaintând și retrăgându-se într-o seducție lenevă.

Ea își petrecu brațul pe după gâtul lui, arcuindu-și spinarea. Și, cu o răsucire mlădioasă a taliei fine, își întoarse capul până când buzele ei le găsiră pe ale lui, până când se deschiseră pentru ca limbile lor să se împreuneze îndelung, adânc.

Se răsuci, cu ochii strălucindu-i ca aurul lustruit prin căderea de apă.

— Ți-au scăpat câteva locuri.

— Câtă neglijență din partea mea.

Își umplu palmele cu săpun și le trecu peste umerii ei, peste sâni, peste piept, peste pântec.

Fiecare centimetru pătrat din trupul ei ardea de dorință în fierbințeală și aburi, cu apa lovind și pulsând pe gresie, pe piele. Mâinile lui erau magice pe corpul ei, dezlănțuind dorințe, dezlănțuind senzații, găsind – punând stăpânire pe – secretele ei. Gura lui, când o atinse, îi umplu trupul cu mii de fiori de plăcere.

Degetele lui o găsiră, o deschiseră și umezeală în umezeală, o pătrunseră dincolo de toți acei fiori.

Ea se încolăci în jurul lui, un vrej catifelat, înmiresmat, cu mâinile agățându-se de părul lui, cu gura avidă pe a lui. Inima îi bubuia sălbatic în pieptul lipit de al lui, cu bătăi rapide, puternice. Și își umplu mâinile cu săpun, le trecu peste spinarea lui, peste șolduri, între corpurile lor alunecoase, pentru a-l cuprinde într-o strângere mătăsoasă.

Pentru a-l distruge.

El își pierdu stăpânirea de sine și o pătrunse. Lipind-o de faianța umedă, curmându-i țipetele, în vreme ce brațele ei îi înlănțuiau gâtul.

Jeturile fierbinți de apă le loveau trupurile împreunate. Picăturile străluceau pe piele, în aer. Aburul se ridica și se împrăștia pentru a-i învălui, făcându-i să devină un singur trup disperat în acea ultimă zvâcnire.

Ea se lăsă moale în brațele lui. Era un moment care lui îi plăcea nespus, când plăcerea o copleșea, slăbind-o. Acea clipă de abandon total în fața lui – de fapt, chiar mai mult, în fața lor.

Se cuibări în brațele lui, sprijinindu-și capul pe umărul lui până când el îi ridică fața și îi apăsă buzele cu ale lui. Cu blândețe acum, cu dulceață.

Îi urmări ochii limpezindu-i-se, îi văzu zâmbind.

— Ăsta n-a fost sex de împăcare.

— Firește că nu.

— Am vrut doar să mă asigur.

— Dar a fost un preludiu excelent.

— Mie mi-a plăcut. Cafea la pat, sex la duș – un ritual de trezire grozav.

Mai rămase câteva momente în brațele lui, apoi se desprinse. Ieși din cabină și intră în tubul de uscare.

În vreme ce aerul cald se învârtejea în jurul ei, el comandă coborârea temperaturii apei cu cincisprezece grade civilizate.

Când intră în dormitor, cu un prosop înfășurat în jurul taliei, ea, îmbrăcată într-un halat scurt, făcea ceea ce el o văzuse foarte rar făcând. De fapt, niciodată. Studia pe ecran conținutul șifonierului.

— E ciudat, spuse ea, dar trebuie să… Te rog, alege-mi ceva cu care să mă îmbrac. Trebuie să par stăpână pe mine, autoritară, serioasă. Serios de responsabilă.

Frustrată, își roti mâinile în aer.

— Dar fără să pară ceva plănuit sau studiat. Nu vreau să fie o ținută sobră, însă…

— Înțeleg.

Se apropie și, mai întâi, studie sacourile. El i-l alesese pe fiecare – nu doar cumpărase șifonierul –, dar toate se aflau pe ultimele locuri în topul preferințelor ei.

— Ăsta.

— Roșu? Dar…

— Nu e roșu, este culoarea vinului de Burgundia. Nu este strălucitor, nu e îndrăzneț, ci profund și serios – și transmite autoritate, mai ales cu această croială. În combinație cu pantalonii aceștia, de un gri metalic serios, și cu bluza de un gri puțin mai șters, nu e nimic strident, țipător. Cizmele gri, pentru că te fac să pari înaltă și suplă, împreună cu sacoul ca element subliminal de sugerare a autorității.

Ea suspină îndelung.

— Bine. Tu ești expertul.

După ce se îmbrăcă, trebui să recunoască faptul că exista un motiv pentru care el *era* expertul. În ansamblu arăta sofisticată, fără să pară că avea o ținută studiată. Iar roșul – pardon, culoarea vinului de Burgundia – denota putere.

Plus că, dacă se păta cu sânge, era posibil să nu se vadă. Prea mult.

— Pune-ți ăștia.

Ea se încruntă uitându-se la butonașii de argint pe care el îi întindea spre ea.

— Nu port niciodată cercei în timpul serviciului. Sunt…

— În acest caz, doar un pic de lustru. Ceva simplu și subtil.

Ea ridică din umeri, apoi și-i puse. Isprăvind cu îmbrăcatul, se studie în oglindă în vreme ce sorbea o altă gură de cafea.

— Nu pentru Whitney trebuie să acorzi atâta atenție vestimentației, spuse Roarke. Cel puțin, nu pentru el în mod particular. Vechile vorbe sunt adevărate. Femeile se îmbracă pentru alte femei, iar tu faci asta pentru Renee Oberman.

— Dacă lucrurile vor merge așa cum mă voi asigura că vor merge, astăzi vom avea parte de prima confruntare față în față. Ăsta e genul de aspect căruia ea i-ar acorda atenție. O să-și dea seama, din toate punctele de vedere la care mă pot gândi, că are de-a face cu o forță.

— Vrei s-o provoci.

— O voi provoca, dar asta mai târziu. Eve verifică ora. Trebuie să trec la pasul următor și să-l sun pe Whitney. Dumnezeule, sper că nevastă-sa nu răspunde la videotelefon.

Eve îl luă pe al ei de pe măsuța de toaletă și își îndreptă umerii.

— Gata, să-i dăm drumul.

Fața lată a comandantului Whitney apăru pe ecran după ce videotelefonul sună a doua oară. Ea avu un moment de ușurare constatând el nu-și închisese ecranul, ceea ce însemna că nu-l trezise din somn. Totuși, era destul de sigură că de-a lungul obrazului stâng avea o adâncitură formată în timpul somnului, și nu un alt rid săpat

de trecerea timpului sau de stresul pe care-l presupunea autoritatea, ceea ce îi dădea de înțeles că se trezise de curând.

— Locotenente. Rosti cuvântul repede, cu limpezi pe chipul întunecat.

Ea adoptă același ton.

— Comandante, îmi cer scuze că vă deranjez la această oră matinală. Avem o situație specială.

Ea expuse faptele cu o precizie militară pe care Roarke o admiră. Aflat în cealaltă parte a încăperii, se îmbrăca ascultând cum Whitney îi punea întrebări lui Eve. Roarke se gândi că trebuia să-l cunoști pe bărbat și să asculți cu mare atenție pentru a-i desluși șocul din glas, însă era clar că fusese luat prin surprindere.

— Vreau să văd declarația lui Peabody, să vorbesc eu însumi cu ea și să analizez înregistrările tale.

— Da, domnule. Aș putea sugera să facem toate astea aici, și nu la sediu? Detectivii Peabody și McNab se află aici și vor să se asigure de discreție până luați o hotărâre.

El se gândi câteva clipe și rosti:

— Vin acum.

Apoi închise.

— Pe teritoriul tău, comentă Roarke.

— Este un aspect, dar el știe că e mai inteligent să înceapă ancheta în altă parte, nu ca pe o întâlnire importantă în biroul său. Mă duc să fac pregătirile necesare.

— Bănuiesc că va avea câteva întrebări și pentru mine, așa că o să verific dacă pot participa la întâlnire. Am o holoconferință în zece minute. Ar trebui s-o termin până la șapte, sau ceva de genul ăsta. Te-ai descurcat bine, adăugă el.

— Este doar începutul.

CAPITOLUL 5

Eve pregăti pentru comandantul ei un pachet cu copii ale tuturor datelor, înregistrărilor, declarațiilor și notițelor. În vreme ce lucra, se gândea la următorii pași pe care spera să-i facă, la motivele pentru fiecare, la justificările de a-i implica pe Feeney și pe Mira și la contactarea lui Webster de la Afaceri Interne.

Ton, strategie, logică, încredere în sine. Avea nevoie să combine toate lucrurile astea pentru a deține controlul în ceea ce avea să fie o investigație care viza două aspecte – unul urmărea să facă din fiica lui Marcus Oberman subiectul principal al discuției.

Își ridică privirea când McNab intră în cameră. Își purta propriile haine – și probabil că era cel mai bine așa. Ținuta lui normală era posibil să-l zgâlțâie pe comandant din impasibilitatea obișnuită.

— Peabody mai întârzie câteva minute, îi spuse lui Eve. Cred că avea nevoie să fie puțin singură.

— Cum se simte?

— Destul de bine. Am crezut că s-ar putea să aibă coșmaruri, dar presupun că era prea epuizată.

Epuizat era modul în care l-ar fi descris ea pe el acum. Hainele în culorii vii și strălucirea cerceilor înghesuiți pe lobul urechii nu camuflau încordarea și îngrijorarea care îi umbreau chipul.

— A, arăți… cuvântul cred că e „formidabil“. De stilată, adăugă el.

„Meritul lui Roarke“, gândi ea.

— Pot să ajut cu ceva? o întrebă el.

— O să poți, dar nu acum. Am verificat monitorul. Totul e în regulă acolo. Ia-ți niște cafea, îi spuse văzându-l că stă în fața panoului instalat de ea, zăngănind ce avea prin nenumăratele sale buzunare. Apoi își aduse aminte cu cine stătea de vorbă. Și ceva de mâncare.

— Mă gândesc să-i pregătesc ceva lui Peabody. Porni spre bucătărie, apoi se opri în fața biroului ei. Ochii lui verzi ardeau reci. Vreau sânge. Știu că trebuie să trec

peste asta, să mă adun, dar, la naiba, Dallas, asta îmi doresc. Și nu pentru – sau doar pentru – că ea a fost în primejdie. Slujba te pune în primejdie, așa stau lucrurile, dar primejdia n-ar trebui să vină din partea altor polițiști.

— O insignă nu te face polițist. Treci peste asta, adună-te, McNab. Eve deja își spusese același lucru. Doar așa putem îndrepta asemenea situații.

În timp ce el trebăluia în bucătărie, Eve se ridică pentru a studia din nou panoul, ca să se asigure că nu uitase nimic. O auzi pe Peabody în spatele ei intrând în cameră.

— McNab pregătește de mâncare. Du-te și ia-ți ceva.

— Stomacul mi-e cam strâns la gândul că va trebui să am de-a face cu Whitney.

Eve se întoarse spre ea. Constată că Peabody nu își revenise cu totul.

— Detectiv, ai încredere în comandantul tău?

— Da, doamnă. Fără rezerve.

Arătând spre bucătărie, folosi același ton aspru pe care îl întrebuințase cu McNab.

— Atunci, ia-ți ceva de mâncare, controlează-și nervii și fă-ți treaba.

Îndepărtându-se, verifică din nou monitorul – știa că nu era necesar, dar consemnă ora în timp ce Peabody trecea pe lângă ea.

Câteva momente mai târziu, auzi vocea lui McNab. Nu deslușI cuvintele, însă tonul era glumeț, sunând a tachinare. Peabody râse. Eve simți tensiunea din umeri dispărându-i.

Pentru a-și satisface propria curiozitate, ceru afișarea pe ecranul computerului ei a fotografiei și a informațiilor despre Renee Oberman, pentru a le mai studia o dată.

În vârstă de patruzeci și doi de ani, păr blond, ochi albaștri, 1,65 metri, cincizeci și patru de kilograme. Atrăgătoare, după cum spusese Roarke. Piele impecabilă, de culoarea fildeșului, cu o ușoară tentă trandafirie, chip oval, clasic, cu sprâncene bine definite, cu câteva nuanțe mai închise decât părul.

Eve remarcă sprâncenele întunecate și genele bogate și închise la culoare, ceea ce însemna probabil că Renee se pricepea la îmbunătățirile faciale. Își lăsase chipul descoperit, adunându-și părul spre spate pentru fotografia oficială, dar Eve văzuse și altele, cu părul curgându-i drept ca ploaia pe umeri.

„Vanitate“ gândi Eve. Poate, o altă zonă care să fie exploatată.

Singurul copil al lui Marcus și al lui Violet Oberman, care erau căsătoriți de patruzeci și nouă de ani. Tatăl, comandant de poliție (pensionat) cu cincizeci de ani de activitate. Mama, chelneriță, rămăsese acasă șase ani să se ocupe de îngrijirea copilului, iar apoi se angajase ca director de vânzări la un magazin de lux pentru femei, unde lucrase până la pensionare.

Renee Oberman, un mariaj care durase doi ani, un divorț. Nici un copil. Rubrica de relații ale acesteia îi arătă că Noel Wright se căsătorise din nou, în urmă cu șase

ani, și avea doi copii, un băiat de cinci ani și o fată de trei ani. Fostul soț deținea și conducea un bar în West Village.

Puse totul la dosar. „Nu se știe niciodată la ce ne-ar putea fi de folos“, se gândi ea.

— Locotenente, anunță Summerset prin videointercomul casei. Comandantului Whitney tocmai i s-a permis accesul pe poartă.

Ea se hotărâse deja că nu era cazul să coboare și să-l conducă la etaj, făcându-l să se simtă ca într-o casă, și mai puțin ca într-un spațiu de lucru.

— Trimite-l sus. McNab! Programează un ibric de cafea. A sosit comandantul.

Dar Eve se ridică și, împreună cu McNab, o flancară pe Peabody atunci când Whitney intră în încăpere.

Se gândi că el își purta povara inițiativei pe umerii lui largi, pe chipul dur, în strălucirea rece a ochilor.

Se opri în fața planșei ei. Ea o așezase astfel încât el s-o vadă imediat, să zărească legătura dintre chipurile lui Renee Oberman, Garnet, Keener și scena crimei.

Și văzu o văpaie rapidă răzbătând dincolo de răceală.

Fără să întrebe, Eve îi turnă cafea și se apropie de el pentru a i-o oferi.

— Apreciez atenția rapidă pe care ați acordat-o cazului, comandante.

— Las-o baltă. Trecu pe lângă ea, îndreptându-și atenția spre Peabody. Detectiv, o să studiez declarația înregistrată, dar acum vreau s-o aud de la tine.

— Da, domnule. Instinctiv, Peabody se concentră. Comandante, la aproximativ ora 20.00, am intrat în sala de sport din sectorul 2.

Whitney o chestionă dur, suficient de dur ca s-o țină la distanță pe Eve, suficient de dur pentru a o face să-i arunce o privire de avertisment lui McNab, când văzu că el începea să se enerveze.

Whitney o interogă fără milă pe Peabody, întrerupând-o, dorind să afle mai multe, forțând-o s-o ia de la capăt, să repete.

Deși era palidă, iar Eve sesiză clar enervarea care-i vibra dincolo de cuvinte, nu ezită niciodată, nu schimbă nici măcar un singur detaliu.

— N-ai reușit să faci o identificare vizuală a nici uneia dintre cele două persoane?

— N-am reușit, domnule. Cu toate că l-am auzit clar pe bărbat numind-o pe femeie Renee și Oberman, iar pe ea am auzit-o spunându-i Garnet, n-am reușit să-l văd bine pe nici unul. Femeia numită Renee Oberman a lăsat să se înțeleagă limpede din conversație că bărbatul îi era subordonat. La un moment dat, am izbutit să văd o parte din profilul ei, culoarea părului, culoarea pielii. Am reușit să-i aproximez înălțimea. Având aceste informații, le-am identificat pe cele două persoane ca fiind locotenentul Renee Oberman și detectivul William Garnet, de la Departamentul antidrog al sediului central.

— Cunoști faptul că locotenentul Oberman este un ofițer decorat, aflat în serviciul acestui departament de aproape optsprezece ani?

— Da, domnule.

— Și cunoști faptul că este fiica fostului comandant, Marcus Oberman?

— Da, domnule.

— Și ești gata să depui mărturie pentru aceste fapte în cadrul unei investigații interne asupra acestor ofițeri, posibil chiar și într-un proces de crimă?

— Da, domnule. Sunt gata și ard de nerăbdare s-o fac.

— Nerăbdare, detectiv?

— Nerăbdare de a-mi face datoria ca membru al poliției din New York, ca ofițer care a jurat să protejeze și să fie în slujba cetățenilor. Cred – scuzați-mă, domnule –, *știu* că aceste persoane s-au folosit de poziția și de autoritatea lor, s-au folosit de insignele lor într-un mod lipsit de etică, imoral și ilegal, și ard de nerăbdare, domnule comandant, să fac tot ce-mi stă în putință pentru a-i opri să mai repete asemenea fapte.

El nu mai spuse nimic o vreme, apoi – foarte încet – suspină.

— Așază-te, detectiv. Las-o în pace, îi ordonă lui McNab, văzându-l că dă să se apropie de ea. N-are nevoie s-o cocoloșești de parcă ai fi o cloșcă. Este polițist, și a dovedit-o din plin.

— Locotenente.

Acum, Eve se afla în atenția lui.

— Domnule?

— Ai așteptat aproape opt ore până să raportezi această problemă comandantului.

Se așteptase la asta, așa că avea răspunsul pregătit.

— Șase, domnule, deoarece a fost nevoie de timp pentru a obține declarația completă și amănunțită a detectivului Peabody și pentru a stabili că persoanele a căror conversație a auzit-o chiar sunt ofițeri ai poliției. După ce am făcut toate astea, am apreciat că este în interesul cazului să coroborez declarația și detaliile, localizându-l pe Keener și strângând toate informațiile posibile pentru a vi le prezenta.

Făcu o pauză scurtă, nu din cauză că ezita, ci pentru a puncta ceea ce urma să spună.

— Detectivul meu m-a informat despre o posibilă omucidere. Am simțit că este imperativ să confirm acest lucru.

— S-ar putea să țină, murmură Whitney.

„Va ține“, îl corectă ea în minte. Va avea ea grijă să țină.

— Toate acțiunile sunt înregistrate, domnule, ca să le puteți studia. După ce am localizat trupul lui Rickie Keener și am pus sub supraveghere atât scena crimei, cât și cadavrul, am considerat că e mai bine să aștept aproximativ trei ore înainte de a vă informa, în loc să vă contactez pentru a vă da aceste informații la ora trei dimineață. Este o situație delicată și neplăcută, comandante. Am apreciat că

lucrurile nu pot fi, sau n-ar trebui să fie, zorite.

El dădu din cap și se așeză la rându-i.

— Pe loc repaus, Dallas, pentru numele lui Dumnezeu. Își masă fruntea, apoi își lăsă mâinile să-i cadă. Marcus Oberman este unul dintre cei mai buni polițiști din câți cunosc. Această situație îi va întina activitatea, reputația și numele. Și, foarte probabil, îi va frânge inima.

„Iar ăsta“, se gândi ea, „s-ar putea să fie unul dintre aspectele cu adevărat dezagreabile ale situației“.

— Îmi pare rău, domnule. Cu toții regretăm că se va întâmpla asta. Totuși, fiica nu e tatăl.

În diverse feluri, toată viața ei și-o construise în jurul acestei idei.

— Sunt conștient, locotenente. Sunt conștient că Renee Oberman mi-a fost subordonată vreme de câțiva ani. Nu este un polițist la fel de bun ca tatăl ei, dar puțini sunt. Până acum, numărul de cazuri rezolvate a fost excelent și a făcut o treabă satisfăcătoare. Printre calitățile ei se numără personalitatea puternică, abilitatea de a alege persoana potrivită pentru o anumită sarcină, plus că se pricepe să găsească detaliile unei situații și să le ordoneze într-un fir logic. Simt că este mai potrivită pentru sarcini administrative și de supervizare decât pentru acțiunea în teren și, de fapt, preferă acest gen de activități. Își conduce brigada cu o mână fermă și obține rezultate.

— Un locotenent care conduce o brigadă ar trebui să facă o treabă mai mult decât satisfăcătoare, după părerea mea, domnule.

El schiță un zâmbet.

— Te-ai simți ca acasă. Într-un departament de anvergura celui de la poliția New Yorkului, e adesea necesar să… accepți calificativul de „satisfăcător“. N-au existat semne, avertismente, indicii ale acestei corupții. Oberman este ambițioasă și și-a plănuit cu grijă cariera, fiind pe cale să ajungă din locotenent căpitan. N-am nici o îndoială că a pus ochii pe scaunul meu și, foarte probabil, și-a stabilit un termen clar când își va trânti fundul pe el.

— Va fi dezamăgită.

Acum, el zâmbi de-a binelea, ba chiar scoase un scurt hohot de râs.

— Chiar și înainte de asta, am făcut tot ce-am putut pentru a o ține departe de scaunul comandantului. N-are temperamentul potrivit pentru asta. Pentru politică, pentru strângeri de mână și rânjete, pentru hârțogăraie și relații publice, da. Cu asta, s-ar descurca bine, dar nu e capabilă de compasiune, își consideră oamenii niște unelte, și slujba, mijlocul de a-și atinge scopul.

Eve își dădu seama că el n-o plăcea pe Renee și se întrebă dacă era bine sau rău pentru situația existentă.

— Acestea fiind spuse, continuă el, avem o situație explozivă, cu fitilul deja aprins.

Îl privi pe Roarke, care intră în cameră.

— Jack, rosti acesta dând din cap.

— În acest moment, doar cei cinci oameni aici de față cunosc cazul. Corect?

— Da, domnule, confirmă Eve. În acest moment.

— Arată-mi cadavrul mai în detaliu.

— Monitorul pe ecran, comandă Eve, iar imaginea apăru.

Whitney se lăsă pe spate și studie imaginea.

— N-ai stabilit momentul morții și nici n-ai securizat probele.

— Doar am stabilit identitatea, comandante. M-am gândit că…

— Știu la ce te-ai gândit, o întrerupse el. Derulează înregistrarea de la început până la sfârșit, la locul crimei.

Eve îi urmă ordinele, privind cu chipul impasibil imaginile derulate. Înregistrarea ei prinsese parțial altercația dintre Roarke și vagabond.

— O mișcare excelentă! Entuziasmul lui McNab scoase ce era mai bun din el. Scuzați-mă, domnule!

— Nu-i nevoie. A fost o mișcare excelentă. Whitney dădu din cap spre Roarke. I-ai rupt cotul?

— Cred că i l-am dislocat.

— Câteodată, mi-e dor de munca de teren. Pe ecran apărură imagini din casă, cu tot gunoiul. Alteori, nu, adăugă el.

Se cufundă în tăcere, urmărind restul înregistrării. Când aceasta se sfârși, tăcerea se mai prelungi câteva momente.

— O să studiez restul documentelor, dar, presupunând că e așa cum mi-ați relatat, care e următoarea ta mișcare? Știu că te-ai gândit deja, Dallas, adăugă el. Ai avut destul timp pentru a-ți calcula următorii pași.

— Prioritatea mea este să descopăr oficial cadavrul și să preiau investigația. Ca urmare a unui pont primit, pentru ca ea să poată vedea înregistrarea. Cred că așa e mai puțin complicat și s-ar putea să fie mai util decât dacă folosim canalele standard. Ea nu va ști cine m-a contactat, iar eu nu voi avea nici o obligație s-o informez. Crede că moartea lui Keener va fi considerată și tratată ca un deces în urma unei supradoze. Nu va fi cazul. O să subliniez acest lucru, dându-i de gândit. Sau enervând-o. Mă voi confrunta direct cu ea și, astfel, tu vei avea responsabilitatea să o ții sub observație, pe ea și brigada ei.

Whitney dădu din cap.

— Câți oameni sunt implicați în afacerea asta? Nu este doar Garnet.

— Nu, domnule, puțin probabil. Pe lângă asta, va fi și investigația celor de la Afaceri Interne. Cu permisiunea dumneavoastră, l-aș informa și pe locotenentul Webster. Am mai lucrat cu el, iar el o cunoaște pe Peabody. Acest lucru ar însemna economie de timp și ar simplifica treaba.

— Și crezi că l-ai putea convinge că tu și echipa ta trebuie să jucați un rol activ

nu doar în anchetarea crimei, ci și în investigația lor?

— N-ar exista o investigație a celor de la Afaceri Interne fără Peabody, și e foarte probabil ca moartea lui Keener să fie pusă în seama unei supradoze.

— Nu trebuie să mă convingi. O să vorbesc și eu cu locotenentul Webster.

— De asemenea, va trebui s-o informez pe doamna doctor Mira. Observațiile, opiniile și evaluările ei vor fi esențiale.

— Da, sunt de acord.

— Și am nevoie de Feeney. Am nevoie de DDE.

— Cei de la Afacerile Interne au propriii specialiști.

— Avem nevoie de ai noștri. McNab este deja implicat în asta, iar căpitanul lui ar trebui înștiințat. Fiecare întâlnire pe care o voi avea cu Renee Oberman va trebui înregistrată, atunci când e posibil. Cei de la Afaceri Interne o vor urmări discret, domnule, dar dacă instinctele îi funcționează, nu va trece mult până să-și dea seama că este supravegheată. Nu a ajuns așa departe fără să aibă instincte bune, fără să-și ia măsuri de precauție.

— Feeney și Mira. Partea care îți revine ție din investigație va trebui să fie condusă, în mare măsură, din această locație. Nu știm cât de departe în interiorul departamentului se întind tentaculele ei. Și în interiorul casei mele. Whitney se uită din nou la Roarke. Locuința ta tocmai a devenit sediul central al poliției.

— Așa se pare.

— Ești un bărbat tolerant.

— Nu întotdeauna. S-ar putea spune că am mai avut oarece experiență cu polițiști precum locotenentul Oberman. Dacă punându-mi la bătaie locuința te ajut să o scoți din casa ta, atunci ușa mea e deschisă.

Whitney dădu din cap și se ridică în picioare, plimbându-și privirea pe chipurile celor aflați în încăpere.

— Hai s-o îngenunchem pe javra asta.

După terminarea ședinței, Eve se întoarse spre Roarke.

— Am nevoie de acel pont de la un informator, și trebuie să arate convingător în caz că Renee pune mâna pe înregistrare.

— Pot face asta, dar, mai întâi, vreau să-mi acorzi puțin timp.

Intră din nou în biroul lui.

— Chiar mă grăbesc, începu ea.

— Am înțeles, și îți vei avea imediat pontul transferat pe videotelefonul de la birou. Am vrut să-ți spun că tocmai am vorbit cu Darcia Angelo, șefa de pe Olympus.

— Bine.

— Se află în vacanță pe Pământ. Aveam o întâlnire programată pentru săptămâna viitoare, înainte de a se întoarce acasă, dar o să vină mai devreme la New York. Ar vrea să vadă sediul central și pe tine.

— Sunt puțin cam ocupată acum.

— Iar eu nu puteam să-i spun că ești ocupată cu demararea investigării unui grup de polițiști corupți, nu-i așa?

Eve își îndesă mâinile în buzunare.

— Nu. Presupun că nu.

— Planul ei principal este să-și prelungească vacanța la New York. O să mă întâlnesc eu cu ea, o scot la masă sau ca să bem ceva, dar e firesc să vrea să-ți vadă casa și să reia legătura cu tine. Ați lucrat împreună, și ați lucrat bine, în timpul scurtei noastre perioade petrecute pe Olympus.

— Mda. Bine. Se gândi, cântări lucrurile și dădu din cap. O să folosesc întâlnirea asta în avantajul meu. Odată ce lucrurile demarează, nimeni care mă va adulmeca n-o să creadă că-mi arde să-i prezint clădirea și să stau la taclale cu o prietenă polițistă fix în toiul unei investigații interne.

— Îmi imaginez că, după ce totul se va încheia, va fi încântată să știe că ți-a fost de ajutor. Mă ocup de pontul tău. În cinci minute, îl ai.

— E suficient de bine. Intră înapoi în biroul ei. O să avem pontul în cinci minute, îi spuse ea lui Peabody. O să iau legătura cu tine pe videotelefon, transmițându-ți că trec să te iau de-acasă pentru a verifica un pont. Că e posibil să nu fie nimic, așa că nu trebuie deocamdată să anunțăm centrala. McNab, tu trebuie să te duci la sediu, ca de obicei. Până ajungi, Whitney îl va fi informat pe Feeney. Vreau să puneți filtre pe toate dispozitivele electronice. Ceva care nu doar să arate dacă încearcă cineva să intre, ci și să împiedice lucrul ăsta.

— Așa facem, o asigură McNab. O să mă duc la serverul unde-și ține Roarke filtrele și scuturile de pe tot ce-i aici. Câteva minute în laboratorul lui Roarke, și vă pot aranja videofoanele, ție și lui Peabody.

— Te ocupi de asta după ce primim pontul. Că tot veni vorba… rosti exact în momentul în care videotelefonul ei sună. E rapid, trebuie să recunoaștem. Ridică un deget pentru a cere să se facă liniște. Dallas.

— Nu-mi folosi numele! Ai priceput?

Vocea era deformată, slabă și nu semăna deloc cu a lui Roarke.

— Am priceput.

— Cineva i-a făcut-o. Bătrânului Juicy. I-a făcut-o rău, l-a lăsat într-o baltă de vomă.

— Cine-i Juicy?

— Juicy n-a băgat niciodată prea mult în el. Ei i-au băgat. Cei de care se temea. Nenorocitu-i mort.

— Ești drogat, ticălosule. Nu mă face să-mi pierd timpul.

— M-am drogat din cauza lui Juicy. Trebuie să-l iei de-acolo, Dallas. Nu e corect. L-au îndesat în cada ai afurisită. N-o fac doar ca să-ți dau un pont, Dallas. O fac pentru Juicy.

Va apărea în înregistrare încruntându-se și vorbind cu o voce amenințătoare:

— Dă-mi adresa, dar dacă nu găsesc nici un cadavru acolo, o să-ți dau de urmă și n-o să-ți fie bine.

— O să-l găsești. Vocea murmură o adresă. Sărmanul Juicy. O să-mi dai cei douăzeci ai mei, nu? Să-mi dai douăzeci.

— Dacă găsesc un cadavru, o să-ți capeți cei douăzeci. Dacă nu, ar fi bine să-ți găsești o văgăună în care să te ascunzi. Închise, apoi se îndreptă spre ușa care făcea legătura cu biroul lui Roarke. Cum ai făcut asta?

— Eh, un mic program de modificare a vocii, la care lucram. Am folosit vocile combinate a doi actori din câteva filme cu droguri. Rânji, arătându-i că era încântat de sine. Interesant, nu-i așa?

— Hm. Tu urmezi, Peabody, spuse Eve și trecu la pasul următor.

— Pare cam aiurea, din moment ce mă aflu aici.

— Trebuie să ne jucăm rolurile.

După un scurt schimb de cuvinte, Eve îi aruncă videotelefonul ei lui McNab.

— Ocupă-te de el, apoi du-te la sediu, cu treburi ca de obicei.

— Pot să te las undeva pe drum, Ian, rosti Roarke din pragul ușii.

— Grozav. Lasă-mă să termin ceva, mai întâi.

— Vin cu tine, zise Peabody, ca să iau videofoanele după ce termini să le vrăjești. Ne vedem jos, Dallas. Mulțumesc pentru toate, Roarke. Absolut pentru toate.

— Să nu-l duci până la destinație, începu Eve după ce Peabody ieși în urma lui McNab din cameră.

— Nu e prima dată când mă ascund. Roarke se apropie pentru a-i mângâia cu un deget semnul de pe bărbie. Te-aș putea întrece la un joc de-a fentatul.

— Probabil că da.

— Respectul față de predecesorul său înseamnă mult pentru comandantul tău.

— Mda, am constatat asta, dar nu o place pe fiică-sa. N-a plăcut-o nici înainte. Proverbul cu așchia care nu sare departe de trunchi? Uneori, sare.

Înțelegând că se gândea și la ea, poate și la el, nu doar la Renee Oberman, îi cuprinse chipul cu palmele și o sărută ușor pe buze.

— Câteodată, așchia face tot posibilul să sară cât mai departe. La bine și la rău, Eve.

— Iar altă dată, face tot posibilul să rămână cât mai aproape. Și cu asta, basta. Trebuie să găsesc un drogat mort.

— Din fericire, de data asta, eu nu trebuie să te însoțesc. O sărută din nou. Ferește-te de cei care trăiesc.

— Poate o să încerc mișcarea ta celebră.

Și ieși, sperând oarecum că va mai avea ocazia.

Odată aflate în mașină, Eve recapitulă din nou lucrurile cu Peabody.

— O să facem totul ca la carte. Marcăm scena crimei, înregistrăm. Am acționat la primirea unui pont. Verificăm parterul înainte de a merge mai departe. Despre victimă, până nu-l identificăm, nu știm decât că i se spune Juicy. Ai grijă să îndrepți recorderul în altă direcție când iau camera montată de Roarke a pus-o deasupra intrării de la baie.

— Am priceput.

— Ne ocupăm de cadavru și de scena crimei așa cum procedăm de obicei, dând astfel greutate cazului atunci când vom declara că a fost vorba despre omucidere. Oricum, e o moarte suspectă, neasistată, iar în departamentul meu nu se dă rasol pentru că victima e un drogat cu cazier.

— Am priceput. Am fost nervoasă la întâlnirea cu comandantul.

— A fost dur, pentru că tipii de la Afaceri Interne or să fie și mai duri, iar când o vom ataca pe ea, apărarea nu ne va ierta.

— Am priceput și asta. Peabody își frământă în mâini ochelarii-curcubeu, dar nu și-i puse. Și am mai priceput că vor fi polițiști care mă vor privi ca pe o trădătoare.

— Ea este o trădătoare, Peabody.

— Știu, dar trebuie să mă aștept la asta. Și atunci când mi se va întâmpla așa ceva, o să mă văd iar în acea cabină de duș și o să-mi spun: „Să vă ia dracu'!“

— E un gând bun. Acum, este vremea să ne pregătim pentru pasul următor.

Își folosi videotelefonul pentru a lua legătura cu Webster.

— Ei bine, bună dimineața, Dallas.

În vreme ce chipul lui atrăgător umplu ecranul, ea auzi zgomotul traficului.

— Unde ești?

— Mă duc la muncă în această minunată zi de vară. De ce?

— Ești cu cineva?

— Cu câteva milioane de newyorkezi. Sorbi dintr-o cană de cafea, însă ea îi văzu expresia ochilor schimbându-se. Devenind rece. Nu sunt cu nimeni.

— Trebuie să ne întâlnim. Îți amintești unde ne-am întâlnit când am avut acea mică problemă federală?

— Îmi amintesc.

— Acolo. Peste două ore. O să trebuiască să-ți iei liber din motive personale.

— Am un șef, Dallas.

— Și el are, și la fel și șeful lui. Asta vine de sus, Webster. Dacă nu o vrei tu, găsesc alt șobolan.

— Amuzant. Ne vedem peste două ore.

— Ia legătura cu Crack, îi ordonă Eve lui Peabody. Spune-i că am nevoie să-și deschidă prăvălia în două ore.

— Vrei să-l sun pe proprietarul unui gigantic club de striptease la această oră a dimineții, știind că, probabil, îl voi trezi din somn?

— Găsește-ți echilibrul, Peabody, sugeră Eve.

Eve constată că zona arăta și mai rău la lumina zilei, când fiecare pată, fiecare mizerie sărea în ochi. O mică băcănie tristă stătea încovoiată în apropiere de colțul străzii, acoperită cu anunțuri de avertizare.

„NU EXISTĂ BANI LICHIZI!“

„MONITORIZATĂ DE ON GUARD!“

„EXCLUSIV OPERATORI ANDROIZI!“

Câțiva oameni mergeau pe trotuar, cu capetele aplecate, ducându-se la treburile lor cât încă era prea devreme pentru a fi hărțuiți de majoritatea infractorilor, derbedeilor și scandalagiilor.

— E o viață dură aici, comentă Peabody. La două străzi distanță este altfel, însă aici e dur și rău. Dacă te nășteai în locul ăsta, cum scăpai de-aici?

Eve se gândi la Roarke care, copil fiind, rătăcise pe aleile periculoase din Dublin, unde noțiunile de „dur“ și „rău“ ar fi însemnat o sărbătoare.

— Devii ori polițist, ori infractor, murmură ea.

După ce parcă mașina, pornind toate alarmele și lumina „de serviciu“, Eve își scoase din portbagaj echipamentul de teren.

— Sus cortina! Pornește recorderul. Hai să delimităm scena. Îi aruncă lui Peabody spray-ul cu substanță de izolare. În caz că se dovedește a fi altceva decât o pierdere de vreme.

Peabody o ascultă, după care îi aruncă înapoi flaconul.

— Le-am fi putut cere unor polițiști în uniformă să verifice.

— E pontul meu. Își scoase șperaclul electronic în vreme ce se apropiau de clădire. Nu pare să fi locuit nimeni aici, în acest secol, dar iată – asta-i o broască nouă. Nimeni nu s-a deranjat deoacamdată s-o spargă.

— Se pare că asta-i tot în materie de securitate. Nu există camere de supraveghere, nici panouri pentru tastarea codurilor de acces.

— Dacă au existat cândva, acum sunt de mult dispărute. Locotenent Eve Dallas și detectiv Delia Peabody, deschizând broasca, intrând în perimetru pentru a confirma sau infirma raportul primit de la un informator în legătură cu existența unui cadavru.

Descuie broasca și își scoase arma. Apoi, deschise ușa.

— Uau, ce miros încântător. Dacă ne-a trimis după cai verzi pe pereți, informatorul ăla o să se aleagă cu o scărmăneală serioasă. Arma și lanterna, Peabody. Hai să verificăm locul.

Așa cum făcuse cu câteva ore în urmă, împreună cu Roarke, străbătură parterul.

— Probabil că a fost un loc drăguț cândva, comentă Peabody. Se mai văd încă porțiuni din dușumeaua originală și din tencuială.

— Cu siguranță. E o adevărată dărăpănătură. Parterul liber, spuse ea pentru înregistrare. Rahat, ar fi bine să țină scările astea. Dacă o să cazi prin ele, eu nu te scot.

— Am impresia că bați apropouri la greutatea mea. S-ar putea să fac o plângere oficială.

Eve pufni în râs.

— Așa să faci. Dumnezeule, mirosul e și mai plăcut aici. E ca un buchet de căcat parfumat cu... rahat.

— Căcatul e rahat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Peabody, ai lucrat suficient de mult la Omucideri pentru a distinge mirosul unui cadavru chiar și în ciuda duhorii deja existente. Informatorul a spus că-i în cadă. Verifică pe măsură ce înaintezi, ordonă ea și mătură cu fasciculul lanternei toate zonele aflate în drum spre baia distrusă. Acesta trebuie să fie Juicy.

— Bănuiesc că îi datorezi informatorului o scuză.

— O să-și ia cei douăzeci. Eve se apropie de cadă. „Înoată în vomă.“ E o exagerare, dar nu foarte mare. Hai să-l identificăm și să-i chemăm pe ceilalți.

— Dallas, e groaznic aici. Dacă nu vrei să-ți petreci o oră în camera de sterilizare, ar trebui să ne punem costumele de protecție.

— Ai dreptate.

Eve se dădu îndărăt, iar în vreme ce Peabody se aplecă să desfacă kitul, ea se întinse în sus pentru a lua camera plasată de Roarke. O strecură în buzunar, o închise și își scoase stația.

— Locotenent Eve Dallas.

— Operator, Dallas, recepționat.

Raportă găsirea cadavrului, locația, contextul și ceru polițiști în uniformă pentru a o asista. După ce termină, desigilă salopeta de protecție oferită de Peabody.

La fel ca mai înainte, Eve își folosi tableta pentru identificare.

— Victima este identificată ca fiind Rickie Keener, douăzeci și șapte de ani. Născut din rase combinate, 1,80 metri, cincizeci și nouă de kilograme. Căprui și castaniu. Victima este înghesuită într-o cadă spartă, în care se mai află și o seringă cu ac. De asemenea, și alte bunuri ilegale au fost luate ca probe.

— Data morții a fost stabilită ca fiind ieri, la ora 4.00, Dallas. Ora a fost aproximată în funcție de intervalul de timp trecut din momentul primirii informației și de condițiile ambientale.

— Medicul legist va trebui să confirme ora morții.

Peabody spuse ceea ce credea că ar fi spus dacă ar fi descoperit un cadavru ca urmare a primirii unui pont.

— Cauza pare să fie o supradoză. Se pot vedea urmele înțepăturilor. Folosea metode învechite, dar asta nu-i prima excursie pe care a făcut-o pe Tărâmul Visurilor.

— De ce-i în cadă? Era o saltea în camera alăturată, care, dacă nu ești foarte pretențios, ar putea fi considerată pat. Are vânătăi, cotul îi este zgâriat.

— E posibil să le fi căpătat lovindu-se de cadă. Cred că e din fontă.

— Mda. Are cazier și nu le este străin celor de la Antidrog. Poate că și-a injectat o doză prea mare sau a căpătat ceva mai puternic decât credea. Clătină din cap. În cazier apare o adresă care nu este asta. Deci, ce căuta aici?

— Poate că a venit aici să se drogheze cu cineva, a luat supradoza, iar acel cineva l-a băgat în cadă și a șters-o.

— Acestea sunt întrebări și posibilități. Ei bine, Juicy e al nostru acum. Medicul legist va stabili cauza morții, dar deocamdată este un deces suspect, iar acesta e cazul nostru. Hai să ne apucăm de treabă.

CAPITOLUL 6

Zări strâmbăturile când îi trimise pe polițiștii în uniformă să bată pe la uși și să stea de vorbă cu oamenii. Nu era genul de cartier unde polițiștii erau întâmpinați cu cafea sau măcar cu o mimare a respectului. Nici măcar nu era probabil ca cineva să admită că văzuse ceva, chiar dacă ar fi fost o muscă magică pe un perete de la locul crimei.

Dar era o treabă care trebuia făcută.

La sosirea criminaliștilor, îl căută pe șeful lor.

— O să vreau cercetarea completă a tuturor celor trei niveluri.

Femeia se uită urât la Eve.

— Este o glumă?

— Nu. Și am etichetat broasca de la ușa din față. Vreau să știu marca, modelul și vreau o analiză pentru a afla când a fost instalată.

— Petrie te-a pus să faci asta, nu-i așa? Are un simț bolnav al umorului.

— Ai probleme să fii meticuloasă, Kurtz?

În spatele ochelarilor de protecție, femeia își dădu ochii peste cap.

— Urmează să-mi spui că tipul ăsta nu-i un drogat, ci prințul de Monaco sau ceva de genul ăsta.

— Nu, sunt destul de sigură că-i un drogat mort, dar este mortul meu și am nevoie de ce ți-am cerut.

— O să capeți ce-ți trebuie, dar cel mai bine ar fi să incendiezi locul ăsta. Pentru a-l purifica.

— Nu aprinde chibritul decât după ce culegeți toate probele.

Asta măcar o făcu pe Kurtz să zâmbească înainte ca Eve să lase scena crimei pe mâna criminaliștilor și să încredințeze cadavrul echipei de la morgă.

În drum spre ieșire, îi trimise un mesaj lui Morris, legistul-șef, rugându-l să se ocupe el însuși de cadavru.

— O să apară niște vorbe despre faptul că te-ai dus la cel mai înalt nivel cu chestia asta, comentă Peabody după ce ajunseră afară și închiseră recorderele.

— Exact asta vreau.

Se instală la volan și porni spre clubul de striptease, pentru a o da pe mâna șobolanilor pe Renee Oberman.

Când intră la „Down and Dirty“, uriașul Crack stătea în spatele barului. Capul lui ras strălucea ca onixul lustruit, iar pieptul și brațele musculoase, acoperite doar de o vestă fără mâneci, erau pline de tatuaje.

Îi aruncă o privire de oțel.

— Mi-ai stricat somnul de frumusețe, fetiță albă.

— Omule negru, cât de frumos vrei să te mai faci?

— Deșteaptă replică. Arătă cu capul în direcția unei mese din colț. Am un șobolan în casă.

— Mda. Îl zărise deja pe Webster. Am avut motivele mele. Îți rămân datoare, Crack. Îți voi fi de două ori recunoscătoare dacă ții localul închis până termin.

— La ora asta, nu-i nici o problemă. Să zicem că-mi ești datoare o dată și jumătate. Vrei cafea?

Cafeaua era la fel de letală ca alcoolul, după cum o învățase experiența.

— Poate niște apă?

El pufni, dar scoase două sticle de sub bar, și, după un moment de ezitare, o luă și pe a treia.

— Până și șobolanilor li se face sete.

— Apreciez gestul.

Eve îi dădu o sticlă lui Peabody și le duse pe celelalte două la masa unde stătea Webster.

— E prea devreme pentru distracție, comentă el.

Ea aruncă o privire spre scenă. În vreo două ore, o holotrupă va stabili ritmul pentru stripteuzele din prima tură, iar clienții răzleți își vor bate joc de stomacul lor deja în piuneze, înghițind băuturi tari și bere ieftină.

Până la miezul nopții, locul avea să fie ticsit de lume învăluită în luminile rotitoare. La etaj, în camerele private, unii – mulți fără să se cunoască în prealabil – vor face sex ca niște iepuri înnebuniți.

— L-aș putea ruga pe Crack să pună două stripteuze virtuale, însă cred că povestea pe care o avem noi pentru tine este suficient de interesantă.

— Ar fi cazul. Ce mai faci, Peabody?

— Cred că urmează să aflăm.

— Suntem aici în condițiile în care comandantul este la curent cu acest lucru și și-a dat acceptul fără rezerve, dar, în acest moment, informațiile pe care ți le vom da nu trebuie transmise altcuiva.

— Noi, cei de la Afaceri Interne, nu suntem niște lupi singuratici, Dallas.

Ea își dădu seama că el avea un recorder pornit. Și își mai dădu seama că, dacă el nu-i accepta condițiile, ea nu-i va oferi nimic interesant de înregistrat.

— Mda, știu că biroul vostru este ahtiat după birocrație, dar asta-i dispoziția.

— Căpitanul meu…

— Nu va fi informat deocamdată.

El se lăsă pe spate, iar Eve se gândi că era un bărbat frumos, cu ochi de polițist totuși, chiar dacă trădase munca de teren ca să lucreze sub acoperire. Cândva, el crezuse că o iubea, ceea ce fusese o situație jenantă și… tensionată.

Dar, în clipa aceea, el o studia cu o nerăbdare rece.

— Nici chiar comandantul nu-și poate impune procedura în fața celor de la Afaceri Interne.

— Dacă tu nu vrei să te bagi, Webster, voi găsi pe cineva care vrea. Există motive, adăugă ea aplecându-se în față. Iar dacă ți-ai smulge din fund banda aia roșie, ai fi de acord și ai asculta, înțelegând rostul acestei dispoziții.

— Uite cum stă treaba. Voi fi de acord și te voi asculta. După aia, voi hotărî dacă această dispoziție își are rostul.

Ea se lăsă pe spate.

— Dallas, poate că ar trebui să așteptăm până când…

Eve i-o reteză lui Peabody cu o clătinare din cap. Se hotărî că, uneori, trebuia să ai încredere.

În afară de asta, dacă lucrurile aveau să se complice, îi va lua recorderul.

— O să-ți fac un rezumat. Am o copie a înregistrării declarației partenerei mele și voi avea copii ale tuturor datelor legate de crima în cauză. Vei obține acele înregistrări, Webster, când și dacă îmi vei da cuvântul că vei respecta dispoziția lui Whitney. Să începem, spuse ea și începu să-i povestească despre ce era vorba.

Îi relată faptele pe un ton plat, urmărindu-i reacțiile. Ea își aminti că, la un moment dat, el reușise să joace o mână decentă la pocher, dar îi citi pe chip șocul și faptul că ținea socoteala cărților care se jucau.

Privirea lui se îndreptă spre Peabody și din nou către ea, însă n-o întrerupse.

— Ăsta-i doar rezumatul, încheie Eve. E rândul tău, Webster.

— Renee Oberman. Fetița Sfântului Oberman.

— Despre ea e vorba.

El bău îndelung din sticla cu apă.

— Nu ți-a fost deloc ușor, detectiv, îi spuse el lui Peabody.

— Nu mi-a fost.

— Ai înregistrat aceste afirmații?

— Am înregistrat aceste fapte.

— Și, după incident, ai decis să-ți informezi prietenul, apoi partenera – și pe soțul ei civil –, iar apoi, după trecerea unei perioade de timp considerabile, pe comandantul vostru. Toate astea înainte de a transmite informația celor de la Afaceri Interne.

Eve deschise gura, dar o închise la loc. Peabody va trebui să suporte de acum

încolo mai mult decât o hărțuire intenționată.

— Am decis să scap dracului din acea situație cât mai repede posibil și fără a fi descoperită. Am crezut, și continui să cred, că, dacă aș fi fost găsită, nu mai eram în măsură să informez pe nimeni, deoarece eram moartă. Prietenul meu este și el polițist, și cred cu tărie că aveam nevoie de ajutor. Partenera mea îmi este și superior direct, așa că am încredere în ea, bazându-mă pe instinctele și pe experiența ei. Iar soțul ei este un expert consultat adesea de către departamentul nostru.

Trase adânc aer în piept.

— A fost decizia noastră de a verifica dacă acel Keener la care s-au referit Oberman și Garnet chiar exista și, dacă da, să vedem dacă trăiește ori e mort. Omul e mort și, așa cum spunea locotenentul Oberman în conversația pe care am auzit-o, totul a fost aranjat pentru a părea un deces ca urmare a unei supradoze. Am urmat lanțul ierarhic, locotenente Webster, și astfel am adunat dovezi și confirmat fapte pe care acum le prezentăm cuiva de la Afacerile Interne. Poți să-mi critici deciziile, dar am acționat așa cum am crezut că e cel mai bine. Și aș face exact la fel și a doua oară.

— Bine, atunci. Își masă ceafa. Renee Oberman, pentru numele lui Dumnezeu. Ce șanse aveți să dovediți că acel Keener a fost ucis?

— O s-o dovedim, îi spuse Eve, pentru că el chiar a fost ucis.

— Mereu ți-am admirat încrederea, Dallas. Ea are o brigadă formată din zece oameni?

— Sunt doisprezece.

— Dacă ea a ordonat această crimă, conform declarației lui Peabody, poate fi oricare dintre ei, cu excepția lui Garnet.

— Băiatul lor, îi aminti Eve. Doi dintre ei sunt femei. Ceea ce înseamnă că rămân nouă. Mai are la dispoziție și o tură de polițiști în uniformă, adică alți oameni. De asemenea, este posibil, chiar probabil, să fi recrutat nu doar din brigada ei. Noi putem să ne ocupăm de crimă, Webster, dar nu pot accesa decât datele de bază despre ea, despre brigada ei sau despre oricine mi-ar intra în colimator, fără să atrag atenția cuiva. Am de gând s-o ademenesc cu Keener, s-o fac să-și concentreze atenția asupra mea, să fie preocupată de mine, dar nu vreau să devină nervoasă gândindu-se că o anchetez pe ea sau pe unul dintre oamenii ei.

— Noi avem metode de a face săpături fără să atragem atenția, dar e problematic fără acceptul căpitanului.

— Va trebui s-o faci… și te poți folosi de oamenii mei de la DDE. Va trebui să lucrezi cu Feeney și cu McNab.

— Și crezi că lumea își va imaginea că-mi pierd vremea pe-acolo doar pentru a bea cafea și a mânca gogoși?

— Mai au prin zonă și băuturi acidulate sau batoane energizante. Sediul central

pentru acest caz e la mine acasă. Avem un laborator la fel de bine echipat ca acela de la DDE, iar biroul meu de acasă este satisfăcător pentru scopurile noastre.

— Mda, îmi amintesc de biroul tău de-acasă.

Ea îl privi calmă.

— Atunci înseamnă că îl vei găsi ușor.

— Toată treaba ar fi mult mai eficientă dacă ne-am folosi de resursele complete ale Internelor.

— Ești chiar atât de sigur, Webster, că toată lumea de-acolo e curată? Ai adulmecat vreodată prin preajma lui Renee și, pentru că, după reacția ta, bănuiesc că nu, poți garanta că n-are pe cineva în interior care să-i protejeze interesele?

— Nimic nu este garantat, dar îi cunosc pe oamenii cu care am lucrat îndeaproape și nu am nici o umbră de îndoială în privința căpitanului meu.

— Eu nu-i cunosc. Dacă arăți înregistrarea acestei conversații, și ea ajunge la Renee sau la Garnet, pui la bătaie fundul lui Peabody.

Așteptă o clipă și rosti cu voce rece și egală:

— O să-ți rup brațul dacă încerci să ieși de-aici cu recorderul pe care îl ai asupra ta fără să-mi dai cuvântul că nu o vei face. Dacă te duci cu brațul rupt la căpitan sau la oricine altcineva și relatezi această conversație, dacă faci orice care să-mi pună în pericol detectivul, partenerul, te voi îngropa. Și știi că vorbesc serios.

Privirea lui se încleștă de a ei. Bău din nou apă.

— Mda, Dallas, știu că vorbești serios. Eu nu pun la bătaie fundul unui polițist bun.

— Atunci, dă-mi cuvântul tău. O să te cred, și vedem ce-avem de făcut în continuare. Dacă nu, iau legătura chiar acum cu Whitney. Poate că n-o avea autoritatea să intervină direct în privința procedurii de la Afacerile Interne, dar cu siguranță poate să te transfere la Controlul Circulației, în nenorocitul ăla de Queens.

El puse sticla cu apă pe masă și se aplecă foarte mult înspre ea.

— Să nu mă amenințI, Dallas!

Ea îi copie mișcarea.

— Prea târziu.

El se ridică de la masă și se îndreptă spre barul unde Crack lucra în tăcere la un notebook. După câteva clipe, Webster se întoarse cu o cană de cafea, despre care Eve știa că avea să ardă ca acidul de baterie fierbinte.

— Ți-am dat cuvântul nu pentru că mi-am făcut griji din pricina ta, ci pentru că, repet, la fel ca tine, nici eu nu-mi doresc să pun la bătaie fundul unui polițist bun.

— Fundul menționat apreciază asta, murmură Peabody.

Webster bău niște cafea, șuieră și înjură.

— Dumnezeule, e cumplit. Am nevoie de absolut toate informațiile pe care le aveți, le veți avea și sperați să le aveți.

— O să le ai.

— Vreau să fie înregistrată fiecare ședință, pentru dosarele Afacerilor Interne.

— Nu pot fi de acord cu asta, Webster, rosti ea înainte ca el să o poată contrazice. Toate rezultatele, toate planurile operaționale și de investigație vor fi scrise și înregistrate, dar n-o să-mi pun oamenii să-și cenzureze fiecare cuvânt de teama Afacerilor Interne. Și eu, și Peabody vom purta microfoane și camere de luat vederi.

— Ai de gând să iei legătura cu ea folosindu-te de Keener.

— Am de gând s-o dau de-a dura folosindu-mă de Keener.

— Cum?

Eve se gândi că deja îl avea de partea ei. Implicat, nu doar că îi va fi de ajutor, dar îi va feri echipa de orice amestec al celor de la Afaceri Interne.

— Citindu-i dosarul, am dedus că el era informatorul ei – lucru care, întâmplător, e adevărat. În plus, informatorul meu inventat îl cunoștea. Știu cum să mă ocup de treaba mea.

— Și eu știu cum să mă ocup de a mea. Trebuie să-i spun căpitanului meu ceva. Am un posibil fir în legătură cu un caz major, dar am nevoie de timp ca să clarific niște lucruri înainte de a implica departamentul. El o să insiste puțin, dar nu mă va presa dacă îi zic că am nevoie de spațiu de manevră.

Ea îl contrazise puțin, de formă.

— Cât spațiu crezi că o să-ți dea după ce-i vei flutura pe sub nas ceva major?

— Suficient. N-o să-mi mint căpitanul, Dallas, ci o să-l informez doar că voi înregistra partea mea de anchetă. Asta va conta atunci când îi vom strânge cu ușa pe ea și pe omul ei.

— Bine.

— Acum, din moment ce cafeaua nu m-a ucis, o să mă apuc de treabă.

— La mine, la ora 16.00, îi zise Eve.

— O să fiu acolo. Se ridică. Ai făcut ceea ce trebuie, Peabody. De la început până la sfârșit, ai făcut ce trebuia. Și asta va conta.

Peabody rămase așezată câteva clipe după plecarea lui Webster.

— Dumnezeule, mă bucur că partea asta s-a terminat. Dallas, chiar i-ai fi rupt mâna? Sau ai fi luat legătura cu Whitney pentru a-l transfera pe Webster în Queens?

— Mda… poate că i-aș fi spart nasul și l-aș fi trimis în Yonkers. Ridică din umeri. Dar mi-ar fi părut puțin rău s-o fac.

Ajunse la sediu și îi spuse lui Peabody să instaleze un panou pentru Keener.

— Eu mă duc la DDE, să-mi pun un microfon și o cameră de luat vederi, după care o să-i fac o vizită lui Renee.

— N-ar fi bine să vin cu tine?

— Nu, o să începem cu un fel de vizită de curtoazie de la locotenent la locotenent. Vreau ca ea să știe că facem toate eforturile pentru rezolvarea acestui caz, iar detectivul meu pune în ordine informațiile înainte de a ne duce să ne

consultăm cu cei de la morgă.

— Crezi că ea știe deja că l-am găsit?

— Va fi interesant de aflat. Apucă-te de treabă, Peabody, apoi ia una dintre micile tale „pauze“ cu McNab, ca să-ți pună un microfon și o cameră de luat vederi.

Toată numai inocență, Peabody făcu ochii mari.

— Care mici pauze?

— Chiar crezi că nu știu ce se petrece în departamentul meu?

Eve se duse să ia scara rulantă spre DDE.

Ignoră cât putu zgomotul, culorile care-i zgâriau retina și care se mișcau necontenit și intră în biroul încântător de normal al lui Feeney.

Acesta ședea la biroul său, tolănit confortabil, cu umerii încovoiați, fie atingând ecranul monitorului cu degetele, fie trecându-le prin părul lui sârmos de un roșu-ghimbir.

Ochii lui asemănători cu ai unui baset se ațintiră în ai ei.

— Trebuie să scap de acel zgomot. Cum naiba îl suporți?

Închise ușa și, pentru câteva clipe, nici unul din ei nu vorbi.

Fața lui, la fel de boțită precum cămașa, deveni aspră.

— E lucrul naibii.

— Mda.

— Am avut de multe ori de-a face cu fiica lui Oberman. Toată lumea are nevoie de DDE. Nu mi-aș fi imaginat așa ceva.

— Nu ești singurul.

— M-am interesat de ea după ce a terminat Academia. Avea un dosar frumos acolo, așa că m-am gândit s-o întreb dacă vrea la Omucideri, oferindu-mă s-o pregătesc.

„Legături“, gândi Eve. „Nu știi niciodată de unde apar.“

— De ce n-ai făcut-o?

— Nu mi s-a părut tocmai potrivită nici atunci, și nici acum, nu-mi dau seama exact de ce, mereu am știut că e ceva în neregulă cu ea. La fel cum, câțiva ani mai târziu, m-am uitat la dosarul frumos al altcuiva de la Academie și am simțit că era în regulă. Chipul lui posomorât se destinse într-un zâmbet. Fata aceea era chiar potrivită.

Și, dacă ar fi luat-o pe Renee, ar mai fi recrutat-o și pe ea? „Soarta“, decise ea; „nici despre ea nu știi niciodată de unde apare.“

— Încă ai mai fi condus Departamentul de omucideri, dacă nu ai fi trecut de partea întunecată.

— Te-am pregătit ca să-l conduci tu. O amenință cu degetul. În plus, tu niciodată n-ai înțeles sau apreciat puterea unui tocilar.

— Am înțeles suficient ca să știu când să-i folosesc. Se așează pe marginea

biroului și își băgă mâna într-un vas cu migdale confiate. La naiba, Feeney, tocmai ne-am pus cu Afacerile Interne în aceeași barcă.

— N-ai avut de ales, copilă. Deschise un sertar. Să n-ai nici un regret. Am aici ochii și urechile tale. De cea mai înaltă clasă. N-o să apară pe nici un scaner sau detector. Conducând o rețea de genul ăsta, probabil că are un scaner pe ea. Ai grijă de chestiile astea. Valorează de două ori cât salariile noastre lunare luate împreună.

Se ridică și suspină, iar urechile i se înroșiră puțin.

— Trebuie să-ți dezbraci haina și cămașa.

— Da.

Evitară să se uite unul la celălalt în timpul acesta.

— Și asta.

— Iisuse, Feeney. Altceva n-am pe dedesubt. E o bustieră.

Roșeața i se întinse de la urechi spre obraji, iar privirea îi rămase ațintită deasupra umărului ei.

— Nu vreau să-ți văd sânii, după cum nici tu vrei să-i etalezi, dar chestia asta trebuie lipită de piele. Așa că ar fi trebuit să te gândești înainte, și să porți altceva.

— Sfinte!

Rușinată, se dezbrăcă până la piele și își trase la spate diamantul pe care îl purta.

— Ai ceva bronz pe tine.

— Iisuse, Feeney!

— Spun asta doar pentru că va trebui să modific nuanța, ca să nu se vadă deosebirea. Pot să-l fac aproape invizibil chiar dacă ești dezbrăcată. Nu te mai agita. Vorbește-mi despre crimă.

Se transpuse din nou în baia aceea împuțită, ceea ce era întrucâtva mai bine decât să se gândească la faptul că stă pe jumătate dezbrăcată în biroul DDE.

— Cred că ucigașul a montat broasca nouă la ușa din față. De ce să fi făcut Keener asta? O broască nouă nu face decât să provoace vreo jigodie s-o spargă, pentru a vedea ce se află înăuntru ca să merite a fi încuiat.

— A vrut să fie găsit.

— Mda. Nu atât de repede, dar da. Dacă l-ar fi găsit vreun derbedeu, probabil că ar fi contaminat scena crimei scormonind prin gunoaiele lui Keener. Tipul avea în camera de lângă baie niște haine, ceva bani și un videotelefon bun de aruncat. Și pantofi. Pantofii sunt luați întotdeauna. Dacă așa ar fi stat lucrurile, am fi avut mai puține probe. Am o sursă inventată care mi-a spus că acest Keener n-ar fi luat niciodată o supradoză. Lucru care nu e susținut de cazierul lui și de experiența pe care o are în materie de droguri recreaționale.

— Cum ai de gând să o dai în vileag?

— Am câteva idei, dar trebuie s-o întâlnesc față în față pentru a le pune la punct. Și am nevoie să vorbesc cu Mira. Trebuie să am un prim contact acum, dar vreau să fac o evaluare împreună cu Mira.

— Gata. Se întoarse deîndată cu spatele. Pune-ți ceva pe tine, pentru numele lui Dumnezeu. Luă un aparat de emisie-recepție de dimensiunea unui bob de mazăre mică. Când și dacă ai nevoie, unul din noi va putea să comunice cu tine prin intermediul chestiei ăsteia.

— Cum pornesc și opresc recorderul?

— O să-ți setez o propoziție-cheie, la alegere.

— Ah! „Gogoși cu scorțișoară.“ Nu mi-am luat încă micul dejun, îi spuse ea. Aș vrea o gogoașă cu scorțișoară.

El se așeză și tastă cuvintele.

— Gata. Și eu aș vrea o gogoașă cu scorțișoară.

— Cine n-ar vrea?

— Și are un semnal impecabil. Și cuvintele de oprire?

— „Pe stradă.“

Le tastă și verifică.

— Cuvintele și amprenta ta vocală. E perfect. Va înregistra aici. Își puse palma pe un mic monitor. Îl voi duce în laboratorul lui Roarke. Și voi instala altul în biroul tău. Voi face același lucru și pentru Peabody. E-n regulă puștoaica?

— Mda. Poți să-i spui lui McNab să se vadă cu ea? Le pun la dispoziție una dintre debaralele pe care le folosesc pentru întâlnirile lor amoroase și toată lumea va crede că tot ce fac este să și-o tragă.

— Aș prefera să mă prefac că nu știu despre acele debarale și despre ce se întâmplă în ele. Da, o să-i zic băiatului.

Ea dădu din cap.

— Ora 16.00, la mine, ședința inițială completă.

— O să-i spun soției să nu mă aștepte cu cina.

Ea dădu să plece, apoi ezită.

— Îți amintești mereu să-i spui?

— Nu se plânge dacă trebuie să lucrez continuu șaptezeci și două de ore sau dacă mă prăbușesc în patul de-aici pentru că sunt prea frânt ca să ajung acasă. E o soție de polițist grozavă. Dar, dacă nu-i zic că întârzii la cină, îmi face viața un iad.

— Cred că are dreptate. Deci, mă ocup eu să comand mâncarea chinezească.

— Mi se pare corect, îi spuse Feeney.

Ieși, îndreptându-se spre Divizia antidrog.

Grăbi pasul când trecu prin mulțime și coti spre locul unde își avea sediul brigada lui Renee Oberman. Porni recorderul. Cercetă cu privirea încăperea, remarcă planșa de caz, lista de sarcini ale polițiștilor, cazurile deschise, cazurile închise.

La fel ca la orice brigadă, era zgomot și vânzoleală, degete bătând darabana, videotelefoane sunând, dar totul părea estompat – de parcă ar fi fost un birou de

androizi, nu de polițiști adevărați. Și, spre deosebire de brigada ei, fiecare polițist care stătea la birou purta costum. Nimeni nu lucra în cămașă cu mânecile suflecate și toți bărbații purtau cravate. Și nici mirosuri nu existau. Nu era nici urmă de aromă de zahăr procesat sau de cafea arsă.

Nici dezordine nu era, dosare vraiște sau dischete, obiecte personale – nici măcar în cuburile individuale în care lucrau doi polițiști.

O femeie-detectiv cu bucle scurte și tenul de culoarea caramelei se răsuci în scaunul ei.

— Căutați pe cineva?

— Pe șefa ta. Sunt locotenentul Dallas, de la Omucideri. Trebuie să vorbesc cu locotenentul Oberman.

— Are pe cineva în birou. N-ar trebui să dureze mult.

Detectivul arătă cu degetul mare spre peretele de sticlă și spre ușă, ambele acoperite de jaluzele.

— Pot aștepta. Ar fi vreo problemă dacă ai anunța-o că o caut?

— Nu, doamnă. Imediat. În loc să se ducă în biroul acesteia, femeia apăsă tastele intercomului – alegând, remarcă Eve, modul privat. Locotenente, scuză-mă că te deranjez. Locotenentul Dallas de la Omucideri dorește să te vadă. Da, doamnă. Un minut, îi spuse ea lui Dallas. Avem cafea în camera de relaxare, dacă doriți.

— Nu, dar mulțumesc oricum, detectiv…

— Strong.

— E liniște aici, comentă Eve. Și curat.

— Locotenentul Oberman ne cere să păstrăm ordinea.

Detectivul zâmbi fără tragere de inimă, după care își reluă lucrul la computer.

Câteva momente mai târziu, ușa biroului se deschise. Eve îl recunoscu pe Garnet când acesta ieși.

— Puteți intra, îi spuse el. Bix, să mergem!

În vreme ce traversa încăperea, Eve remarcă un bărbat mare și blond ridicându-se de la biroul său și verificându-și nodul cravatei înainte de a-l urma pe Garnet.

Apoi intră în biroul-sanctuar.

Acesta fu cuvântul care îi veni în minte. Masa de lucru era din lemn bogat sculptat și bine lustruit. Pe ea se afla o centrală de comunicare de ultimă generație, o plăcuță pe care erau gravate funcția și numele și o mică vază cu flori roz cu alb. O oglindă într-o ramă îngustă și un tablou – un peisaj marin mohorât – se aflau pe pereții biroului de trei ori mai mare decât al lui Eve.

Și, dominând peretele din fața mesei de lucru, se afla un portret în picioare al comandantului Marcus Oberman, cu o atitudine militărească și îmbrăcat în uniformă.

Eve se întrebă cum se simțea să-și știe fiecare mișcare urmărită de el – și de ce făcuse asta.

Renee se ridică. Purta o cămașă albă apretată pe sub un sacou cu minuscule carouri albe și negre, strălucitorul păr blond fiindu-i împletit în șuvițe și prins într-un coc complicat, la ceafă. Cercei cu agate i se legănau în urechi, iar una dintre florile roz cu alb îi era prinsă la rever. Când ocoli masa de lucru pentru a o saluta, Eve observă că Renee purta pantofi negri cu toc înalt.

— Locotenent Dallas, e o plăcere să te cunosc în sfârșit. Renee îi întinse o mână, iar ochii ei de un albastru strălucitor o priviră zâmbitori. Sunt sigură că ești conștientă de faptul că reputația te precede.

— Asemenea, locotenente.

— Te rog, ia loc. Arătă spre unul dintre cele două scaune tapițate cu pluș negru destinate vizitatorilor. Pot să-ți ofer niște cafea sau ceva rece de băut?

— Nu, mulțumesc. Îmi doresc să fi venit aici din motive mai plăcute, locotenente, dar trebuie să-ți comunic că unul dintre informatorii tăi e mort.

— Unul dintre informatorii mei?

— Din ce-am văzut în dosarul lui, presupun că Rickie Keener, alias Juicy, era informatorul tău.

Eve tăcu în vreme ce Renee ocoli biroul și se așeză. Se gândi că femeia făcea diverse calcule, dar avea să-și dea seama că era mai înțelept să recunoască.

— Da, de câțiva ani deja. Cum a murit?

— Încă încercăm să aflăm. Știai că obișnuia să stea într-o văgăună din Canal?

Înclinându-și capul, Renee se încruntă.

— Nu. Este teritoriul lui, dar nu locuia acolo. În acel loc a fost ucis?

— Așa se pare, și indiciile arată că locuia acolo. Cunoști vreun motiv pentru care să se fi ascuns?

— Era un drogat. Lăsându-se pe spate, Renee se legănă ușor dintr-o parte în alta. Când lucrezi la Antidrog, mulți dintre informatori sunt drogați. Poate că a dat de necaz pe stradă, cu vreun furnizor sau cu vreun client.

— Încă mai vindea droguri?

— Nimic de amploare. Avea o anumită zonă și nu foarte multă marfă. Genul de lucru pe care trebuie să-l acceptăm pentru a obține potențiale informații. Știi cum merge treaba.

— Mda, știu. Când ai luat legătura cu el ultima oară?

— Stai să verific agenda. Se răsuci spre calculator și începu să tasteze în timp ce vorbea. Nu cunoști cauza morții?

— Cadavrul e la morgă și urmează să mă duc acolo.

— Aș aprecia dacă mi-ai spune care este opinia ta pe baza celor aflate deja. La urma urmelor, a fost omul meu.

— Înțeleg. Pare o supradoză.

Renee își strânse buzele.

— Ceva la care ne așteptăm mereu în domeniul nostru de activitate.

— Dar eu nu cred asta.

Renee se opri din tastat. O sprânceană i se ridică.

— Nu? De ce?

— Există niște variabile. Câteva detalii pe care vreau să le verific mai îndeaproape.

— Crezi că a fost ucis?

— După părerea mea, în acest moment, este o posibilitate serioasă. Ai găsit data când ai vorbit cu el ultima oară?

— Da, scuze. Am vorbit cu el la videotelefon, în iulie, de la 14.10 la 14.14, când mi-a vândut un pont despre un loc unde se prepara Zeus, de pe Avenue D. A fost o informație bună. Am închis-o acum două săptămâni.

— E posibil să fi fost o răzbunare pentru că ți-a vândut acel pont.

Ca și cum s-ar fi gândit, Renee se lăsă din nou pe spate și începu să se legene.

— În ultimele două luni mi-am făcut griji din cauză că folosea droguri mai puternice, iar când se droga prea tare nu se mai controla. Începea să se laude. Dacă se dovedește că nu a fost o supradoză, e posibil să-i fi spus ceva cui nu trebuia.

— Nu l-ai plătit? Pentru pont?

— Încă nu m-a contactat pentru plată. Ceea ce, da, nu se întâmplă des. În mod normal, ar fi fost nerăbdător să-și încaseze banii. N-aș putea spune că m-am gândit prea mult la asta. Suntem mereu ocupați aici, iar plata lui nu era pe lista priorităților mele până când nu lua legătura cu mine.

— Ai zis că, în general, era un dealer zonal. Lui ce-i plăcea să folosească?

— Tot ce-i pica în mână. Îi plăceau acele. Fruntea lui Renee se încruntă, iar degetele bătură darabana pe birou. Dacă s-a ascuns, fie punea ceva la cale, fie prinsese niște marfă de calitate și nu voia să-i ceară cineva să împartă până când nu se sătura el. Cum l-ai găsit?

— Am și eu informatorii mei. Unul dintre ei îl cunoștea, iar informația pe care mi-a dat-o se referea la faptul că acel Keener s-a drogat pentru ultima oară. Mi-ar fi de folos tot ce-mi poți spune despre el.

— Desigur, dar te rog să mă înțelegi că aș dori să-ți dau dosarul lui de informator doar după ce stabilește legistul cauza morții. N-aș dori să compromit confidențialitatea sau vreo anchetă în derulare, dacă se dovedește că a fost vorba despre o supradoză.

— N-a fost, spuse Eve sec. Dacă pregătești dosarul, mă aștept să-l primesc deîndată ce se stabilește cauza morții.

Ochii albaștri înghețară la auzul tonului lui Eve, care arăta că nu înghite vrăjeala.

— Ai mare încredere în informatorul tău.

— Am încredere în instinctul meu, iar instinctul meu îmi spune că acel Keener a înșelat pe cineva căruia nu i-a plăcut să fie înșelat. Eve se ridică în picioare. O să-i

găsesc pe cei care au făcut asta. Mulțumesc pentru timpul acordat, locotenente. Ținem legătura.

Ieși din birou. Zâmbetul dur nu-i apăru pe chip până ce nu ieși de la Antidrog, îndreptându-se spre propriul birou.

„Începe să te agiți, javră“, gândi ea, „că deja m-am lămurit ce-ți poate pielea“.

CAPITOLUL 7

Eve se duse direct la biroul Mirei. „E vremea“, se gândi ea, „să fac cunoștință cu patologia“. În opinia lui Eve, înțelegerea inamicului putea fi o armă la fel de letală ca un blaster încărcat la maximum.

Se opri în fața anticamerei biroului pentru a se îmbărbăta în vederea confruntării pe care se aștepta s-o aibă cu secretara-dragon a Mirei.

— Trebuie s-o văd.

— Da. O clipă. Femeia bătu în casca ce îi acoperea o ureche. Locotenentul Dallas se află aici. Da… Desigur. Bătu din nou în cască. Vă așteaptă.

— Vrei să spui că pot intra chiar acum?

Secretara dădu din cap, făcând-o pe Eve să se întrebe cum de-l putea mișca sub acea impresionantă claie de păr.

— Exact.

— Serios?

— Doamnă locotenent, doamna doctor Mira vă așteaptă. Timpul ei este prețios, iar dumneavoastră îl irosiți punându-mi întrebări.

— Bine, așa mai merge.

Satisfăcută, Eve bătu scurt în ușă și intră.

Mira purta unul dintre acele drăguțe costume de vară, la fel de răcoroase ca o carafă cu limonadă. Își strânsese părul la spate cu o clamă de un albastru intens, care se potrivea cu pantofii cu toc înalt și barete, ce lăsau la vedere unghiile de la degetele picioarelor, vopsite în auriu întunecat. Se afla lângă AutoChef, cu spatele la Eve, programându-l să facă – Eve nu avea nici o îndoială – două cești cu ceaiul de plante preferat.

Când se întoarse spre ea, Eve văzu că își lăsase câteva șuvițe de păr castaniu întunecat să se cârlionțeze în jurul chipului. Avea buzele și maxilarul încordate.

— Ia loc, o invită ea. Te așteptam.

Fără să spună nimic – lăsând-o pe ea să preia inițiativa –, Eve se așeză într-unul din fotoliile-scoică albastre ale Mirei. Luă ceaiul, care nu-i prea plăcea, și așteptă.

— Comandantul mi-a comunicat care este situația și am revăzut dosarele locotenentului Oberman și detectivului Garnet.

Ținând în echilibru ceașca delicată și farfurioara, Mira se așeză și își încrucișă picioarele.

— Bine.

— Nu este posibil să avem această discuție fără a-ți spune că îl cunosc și îl respect pe Marcus Oberman.

— Bun venit în club.

Mira suspină și sorbi din ceai.

— E dificil. Este cu adevărat dificil. Simt acel respect, și o idee preconceptă care a decurs de aici e posibil să mă fi influențat în evaluarea lui Renee Oberman. Eve, mă întreb, oare dacă aș fi presat-o mai tare, în caz că ar fi fost altcineva, dacă aș fi analizat-o cu mai multă atenție, evaluarea mea ar fi putut fi alta?

— Și care este răspunsul?

— Privind retrospectiv, mi-e teamă că da. Ochii albaștri și blânzi ai Mirei îi întâlniră pe ai lui Eve. Și asta e foarte dificil. Dacă nu m-ar fi influențat faptul că este cine este, că e fata nu știu cui, poate că nu i-aș fi dat acceptul pentru o funcție de conducere. Acum, poate că n-ar fi fost într-o poziție care să-i ofere puterea și autoritatea pe care le are.

Eve se încruntă și dădu din cap.

— Deci, putem să te învinovățim pe tine… și pe comandant, și comisia de analiză, și pe toți șefii direcți pe care i-a avut de-a lungul vremii, pentru că au avansat-o în grade.

Mira zâmbi vag.

— Știu că nu sunt responsabilă – singura responsabilă – pentru poziția pe care o are în cadrul departamentului, dar îți mulțumesc pentru încurajări.

— Tipa-i bună. A soluționat un număr serios de cazuri, iar acum conduce o brigadă care face același lucru. N-a avut probleme, cel puțin nici una de care să se știe. Ceea ce îmi dă de gândit, pentru că nu poți fi polițist vreme de optsprezece ani și să nu dai nici un rateu, dacă îți faci treaba temeinic. Îți manipulezi slujba, rezultatele, te fofilezi pe lângă cazurile dificile, dai înapoi. Sau mituiești pe cine trebuie. Dar pe hârtie, concluzionă Eve, ești bun.

— Sunt de acord. Se poate spune că se folosește de intelect, de intimidare, de lingușire – în funcție de situație – ca instrumente de bază. Iar acestea sunt unelte de preț în munca de poliție. N-a rănit și n-a ucis nici un suspect sau vreo persoană în timpul serviciului. De aceea, n-a fost supusă testelor de care au parte toți ofițerii care ucid pe cineva.

— Dar a fost verificată și a trecut prin evaluările psihologice obligatorii.

— Da. Eu i-am făcut analiza inițială și câteva dintre evaluările anuale. În ultimii ani, acestea au fost făcute de doctorul Addams.

— De ce?

— Practic vorbind, dimensiunea departamentului necesită folosirea mai multor psihiatri, psihologi, psihologi criminaliști și așa mai departe. La vremea aceea, nu mi s-a părut nimic în neregulă. De fapt, nici n-am băgat de seamă. Evaluez foarte mulți ofițeri, și tehnicieni, și personal administrativ, din diverse motive.

— Pricep asta. Te întreb însă de ce a renunțat la cel mai bun, la șef, pentru cineva aflat mai jos pe scara ierarhică.

Mira își rezervă câteva momente pentru a sorbi din ceai și, își imagină Eve, pentru a se gândi la răspuns.

— Pot specula că nu-i plăceau analizele mele, întrebările, stilul. Pot specula mai departe că prefera un bărbat.

— Pentru că ea crede că poate manipula, influența sau înșela mai ușor un bărbat.

— Da. Își consideră sexualitatea o unealtă. Chiar poate fi, și încă foarte utilă. Femeile reprezintă o amenințare, competiția. Preferă compania bărbaților.

— Nu-i nici o crimă în asta.

— Nu. Nici o crimă, repetă Mira, dar probabil că este un indiciu căruia ar fi trebuit să-i dau o atenție mai mare. Fiindcă este implicată în activități de corupție, în activități ilegale și într-o crimă, pot să-ți ofer opiniile mele, un profil, o analiză amplă. Totuși, nu-ți pot divulga detalii specifice pe care le-am aflat în timpul ședințelor.

Eve puse ceaiul deoparte și bătu darabana cu degetele pe genunchi.

— Hai să încercăm ceva. Ipotetic, avem un copil – un copil singur la părinți – al cărui tată este venerat în profesia lui. O profesie solicitantă, consumatoare de timp. El este, într-un sens cât se poate de real, etalonul suprem în domeniul lui. Acel copil s-ar putea simți obligat să-i calce pe urme?

— Da. Relaxându-se puțin, Mira se lăsă pe spate în scaun. Dragostea și mândria față de un părinte, o viață întreagă în care ai fost expus la excelență și dăruire. Nevoia de a simți dragostea și mândria din partea părintelui.

— Pe de altă parte, altul s-ar putea simți obligat să facă exact pe dos. Să spunem că părintele era un om de afaceri cu un succes uriaș. Unul care a strâns avere și și-a câștigat o poziție prin muncă grea și cinstită, talent și dăruire. Copilul s-ar putea decide să taie frunză la câini, sau să se ofere voluntar într-o comunitate de genul Să Îmbătrânim Liberi, sau să cultive roșii.

Mira zâmbi din nou.

— Sub presiunea de a avea succes, un copil poate simți nevoia de revoltă împotriva așteptărilor și autorității parentale, dorința de a-și alege singur calea.

— Iar opțiunea altuia ar putea fi alegerea aceleiași căi, dar, neavând același talent, aceeași puritate a țelului, aceeași dăruire înnăscută și ce-o mai fi, copilul ar putea apela la niște scurtături. Vrea mândria, gloria, statutul, însă nu le poate obține

așa cum a făcut-o tata. Sau poate că nu dorește neapărat să le obțină în același mod. E greu să trăiești asemenea sfinților. Standardele supreme sunt greu de atins. Iar asta-i frustrant. Însă există metode de a obține ceea ce-ți dorești, metode de a-ți dobândi autoritatea, de a te folosi de standardul suprem ca rampă de lansare, chiar ca un scut, în vreme ce-l mânjești cu noroi.

Eve se aplecă în față, pentru a-și sublinia ideea.

— Există și ceva satisfacție în asta, pentru că n-ar trebui să fie atât de greu să te ridici la nivelul ticălosului. Sau n-ar fi trebuit să se aștepte, să pretindă atât de mult de la un copil. Te-ai ales cu un sfânt pe post de tată? De ce să nu fii un păcătos, să nu culegi răsplata în vreme ce parcurgi aceeași cale, rămânând curat și strălucitor pe dinafară.

— Este un punct de vedere excelent, rosti Mira după câteva momente. Desigur, dincolo de aparențe există mai multe aspecte care își au originea în copilărie, în dinamica relației, în caracter. În această teorie ipotetică, acel cineva ar putea deopotrivă să-și aduleze și să-și deteste sursa – pe tată. Acel cineva și-ar dori cu nerăbdare autoritatea și poziția, și puterea, și privilegiile, într-un cuvânt, respectul. Ar fi dornic, probabil nerăbdător să investească timp și efort pentru a le obține. În felul propriu.

— Bine. Eve își puse mâinile pe genunchi. Hai s-o lămurim. Ea e coruptă. Tata e pretextul. Dacă vrei, poți să te gândești la un motiv, rosti ea înainte ca Mira s-o întrerupă. Eu nu văd lucrurile așa. Poate că și-a început ascensiunea agățându-se de numele lui, dar s-a folosit de capacitatea proprie de manipulare, așteptând să-și dea seama care sunt unghiurile de atac, căutând breșele. Lingușind sau înlăturând, după cum avea nevoie.

Mira se înecă puțin cu ceaiul ei.

— Ca să vorbim pe șleau, izbuti ea să zică.

— Își folosește sexualitatea ca unealtă, preferă compania bărbaților. Poartă costum mulat, care îi expune sânii, tocuri kilometrice care să-i scoată picioarele în evidență. Ca să atragă.

Mira roși ușor din pricina fustei sale scurte.

— Hm.

— Tu nu ești polițistă, replică Eve. Este extrem de puțin probabil să trebuiască să alergi azi după vreun infractor. Și, într-adevăr, nici ea, pentru că stă la birou. Este mai presus de străzi în biroul ei mare, perfect, izolat de brigada ei, pe care o conduce cu severitate.

— O conduce cu severitate? repetă Mira.

— Toată lumea e la costum. Nimeni nu-și dă jos sacoul. Toți bărbații poartă cravate – și n-am văzut nici una cu nodul lărgit. Ea e pusă la punct, cu părul coafat, de parcă în orice clipă ar trebui să intre cineva să facă o fotografie brigăzii. Fiecare birou sau cub, sau punct de lucru este în perfectă ordine. Nimeni nu are fleacuri în

jur sau obiecte personale. Nu tu fotografii, nu tu jucării, nu tu căni de cafea goale. Nimeni nu glumește. Și nimeni nu pălăvrăgește. Nimeni nu țipă dintr-o parte în cealaltă a încăperii, nimeni nu deranjează pe nimeni. N-am văzut niciodată vreo sală de brigadă atât de curată sau polițiști atât de stresați, de tăcuți.

Se ridică în picioare.

— Desigur, ai putea pune asta pe seama stilului șefului. Ei îi place ordinea și vrea ca toți polițiștii ei să fie la costum, dar, pentru numele lui Dumnezeu, sunt polițiști ai Departamentului antidrog, care, la un moment dat, trebuie să iasă pe stradă și să aibă de-a face cu drogați și cu dealeri de droguri. Însă pantofii lor sunt curați și strălucitori. Mai mult…

Eve îi aruncă Mirei o privire.

— Da, continuă.

— Jaluzelele biroului ei sunt închise. Are un perete de sticlă, o ușă mare, și ambele au jaluzelele coborâte și închise. Se îmbracă de parcă ar fi președinta vreunei companii, una care, între noi fie spus, n-ar avea nimic împotrivă să facă sex în timpul pauzei de prânz. Biroul ei e gol, iar pe el se află o vază cu flori proaspete. Flori pentru…

Se uită pe furiș la florile de pe biroul Mirei.

— Tu nu ești polițistă, spuse ea din nou. Și biroul tău e curat, dar nu gol. Ai fotografii de familie și diverse lucruri personale. Biroul tău exprimă ceva plăcut. Este primitor, confortabil. Și așa și trebuie să fie din moment ce rolul tău este să-i faci pe oameni să se simtă în largul lor. Dar asta te reprezintă. Și probabil că ar trebui să mă gândesc ce exprimă biroul meu despre mine, dar nu asta-i important.

— Ți-aș putea spune, murmură Mira, dar Eve deja își continua expunerea.

— Are un tablou pe perete, unul bun. Trebuie să recunosc că mi-a plăcut. Mohorât, cu plajă și ocean. Are și o oglindă. Un polițist care să aibă o oglindă pe peretele din birou? Asta îmi spune că e vanitoasă. Și un mare tablou cu tatăl ei – în uniformă completă, cu însemnele gradului de comandant. Ținuta de ceremonie.

— Unde este plasat tabloul?

Eve zâmbi și dădu din cap.

— Bună întrebare. Pe peretele din fața mesei de lucru.

— Înțeleg. Mira dădu din cap. Se folosește de statutul lui pentru ca oricine intră în biroul ei să simtă legătura. Iar ea poate să-și ridice privirea și să-l vadă. Și, simbolic, el poate s-o vadă. Ce face, cum face.

— „Uită-te la mine! Și eu sunt șefă… și foarte curând voi purta tresele de căpitan. Ce părere ai despre asta, tată? O, scuză-mă un minut, trebuie să-i cer unuia dintre oamenii mei să meargă și să ucidă un drogat amărât, care a încercat să mă înșele. Bagă-ți asta în fundul perfect, comandante!“

— Nu resping nimic din ce tocmai ai spus. Mira își încleștă pumnul în poală și își coborî privirea pentru câteva clipe. Sunt atât de supărată. Sunt atât de cumplit de

supărată că n-am văzut la ea ceea ce trebuia. Că m-am lăsat manipulată și influențată, dând la o parte parte vagile dubii pe care le-am avut. Mi-am zis că ele se datorau faptului că mă așteptam la mai mult de la ea, fiind fiica tatălui ei, dar am procedat greșit și neprofesionist.

— Ei bine, presupun că fundul tău nu-i perfect.

Mira își puse cana deoparte.

— Este plăcut să aud asta din partea ta. Suspinând, Mira își trase umerii spre spate. Luând în calcul declarația lui Peabody, impresiile tale și ultimele mele analize, aș concluziona că Renee Oberman este o femeie foarte organizată, care se pricepe la compartimentare. Își conduce brigada cu mână fermă și insistă ca oamenii să se ridice la standardele ei în privința înfățișării.

— Tunși, rași și frezați. Tensionați și puși la patru ace.

— Da, o aprobă Mira. Este important pentru impresie. Este important și pentru a fi ascultat, chiar și în cea mai mică privință. În același timp, ea desfășoară o operațiune presupusă a fi ilegală și pe scară largă, în care sunt implicați cel puțin o parte din membrii brigăzii ei și cel puțin câteva dintre contactele și câțiva dintre informatorii de pe stradă. Categoric, ea îi controlează pe toți. Nu acceptă jumătăți de măsură. Când este amenințată, nu ezită să acționeze, mergând chiar până la crimă.

— Banii, la fel ca portretul tatălui ei, sunt un simbol, continuă Mira. Reprezintă putere și succes. Fără îndoială că îi face plăcere să achiziționeze ce-și dorește, dar aș presupune că pune deoparte cea mai mare parte a câștigului ilegal.

Sprâncenele Evei se ridicară.

— De ce?

— Pentru că obținerea lor – prin metoda aleasă de ea –, deținerea lor reprezintă succesul. Scopul.

— A fost deranjată că era să piardă zece mii de dolari, își aduse aminte Eve. Keener și cei zece mii nu erau mare lucru. Mda, posesia, banii și supunerea. Am priceput.

— Este foarte inteligentă, înțelege în detaliu mersul lucrurilor, politicile, ierarhia din poliție. S-a concentrat asupra drogurilor pentru că aceasta este o zonă cu mare potențial pentru corupție, pentru slăbiciuni, pentru afaceri pe din dos, lucruri pe care poate să le exploateze. Urmărește succesul în meserie pentru a-și mulțumi tatăl și își derulează afacerea ilegală pentru a-l pedepsi.

„Probleme legate de tată“, gândi Eve din nou. „Vrăjeală de doi bani.“

— E orgolioasă, continuă Mira, are încredere în sine, este extrem de inteligentă și e nemiloasă. Consideră că numele ei reprezintă o moștenire și un drept, un sprijin pe care nu ezită să-l folosească atunci când are nevoie. Și, de asemenea, o piatră de moară legată de gât.

— Îmi sunt utile toate astea.

— N-o să-i placă de tine. Nici dacă n-ar fi existat această situație nu i-ar fi plăcut

de tine. Ești tot ce ea nu e, plus că ești o femeie atrăgătoare – și mai tânără –, femeie aflată la conducere. Asta te face să reprezinți o amenințare, iar ea nu are nici o reținere în a-i elimina sau a-i zdrobi pe cei care o amenință.

— Sper că va încerca. Dacă se va concentra asupra mea, e mai puțin probabil să fie receptivă la zvonurile despre ancheta internă. În clipa asta, tot ce contează sunt eu și crima. Asta o preocupă. Cred că știa că l-am găsit pe Keener înainte de a-i spune și aș zice că deja discutase despre asta cu Garnet. A trebuit să improvizeze ceva când m-am dus să vorbesc cu ea, deoarece era sigură că moartea drogatului va fi pusă pe seama unei supradoze. O anchetă rapidă, că n-avea nimănui de ce să-i pese, și cu asta, basta. Acum trebuie să-și facă griji, deoarece i-am dat clar de înțeles că îmi miroase a crimă și că am de gând să investighez cu atenție.

— N-o să se dea la tine direct, nu încă, spuse Mira. Trebuie să cântărească situația, pe tine, să vadă pe ce butoane apeși, ce uși deschizi, dacă deschizi vreuna, dar ai grijă să nu faci vreo greșeală, Eve. Dacă ajunge la concluzia că-i stai în drum, că ești o amenințare prea mare, va încerca să te elimine.

— Mda, probabil ajutată de acest detectiv mare și blond. Trebuie să-l verific. Se uită la ceasul multifuncțional de la mână. Ziua trece al naibii de repede. Acum însă trebuie să mă duc la morgă.

— Să n-o subestimezi, Eve.

— Nu intenționez s-o fac. Am o ședință la biroul de-acasă la ora 16.00.

— Vrei să vin?

— Aș putea să prezint echipei profilul lui Renee, dar ar fi nevoie de tine. Va trebui să-i verificăm pe oamenii din brigada ei, așa că ne-ar fi de folos orice informație ai despre oricare dintre ei.

— O să vin.

— Mulțumesc. Eve ajunse la ușă. Ezită și se întoarse. Ea ar trebui să fie un polițist bun. Are baza, resursele, mintea și pregătirea. Este doar vina ei că a ales să le folosească altfel.

„Ziua trece“, se gândi Eve din nou, în vreme ce se îndrepta grăbită spre Departamentul de omucideri. Câteva lucruri se confirmaseră, iar asta era bine, dar ea voia să-și găsească timp să verifice panoul de caz pe care Peabody trebuia să-l instaleze în biroul ei, și timp să arunce o privire asupra datelor despre membrii brigăzii lui Renee.

Se opri când intră în încăpere și privi cu atenție în jur.

Nivelul zgomotului era undeva între cel de la DDE și cel de la brigada lui Renee – ceea ce ea considera a fi normal. Polițiștii lucrau în cămăși cu mânecile suflecate, iar pe jos zăceau împrăștiate grămezi de pantofi butucănoși și de ghete ponosite, chiar rupte. Mirosea a cafea cu adevărat oribilă, vag a transpirație și a mâncare de legume. Ceea ce însemna că Reineke era iarăși la regim.

Birourile nu erau deosebit de ordonate, cu fotografii și afișe – unele dintre ele

urâte sau obscene – prinse pe pereții cuburilor sau ai punctelor de lucru.

Jacobson ședea tolănit pe scaunul lui, jonglând cu trei bile colorate – știa că acesta era modul lui de a gândi. Cineva atârnase recent un pui de cauciuc deasupra biroului unui tip nou-venit, ceea ce însemna că el – Santiago – începea să facă parte din echipă și să intre în acțiune.

După părerea ei, arăta, se auzea, mirosea și se simțea ca într-un birou de poliție.

Intră în biroul ei, dădu din cap spre panoul de caz și setă AutoChef-ul să-i prepare o cafea.

Un geam meschin – se gândi că oamenii de la curățenie îl ștergeau din când în când.

Un birou supraaglomerat – dar hârtiile erau în ordine. Un străvechi fișet plin cu dosare, pentru că îi plăcea să aibă de rezervă – plus că era un loc excelent după care să te ascunzi. Vechiul AutoChef care încă își făcea treaba, stația de comandă care încă nu-i făcea probleme. Aparatul de reciclare funcționa și, din câte știa ea, încă reprezenta o ascunzătoare secretă pentru rezerva personală de bomboane.

Avea un panou cu sarcinile oamenilor, turele de lucru și stadiile cazurilor, deoarece îi plăcea să-i fie la îndemână, în loc să le caute în calculator ori de câte ori trebuia să facă o modificare sau să verifice ceva.

Scaunul pentru vizitatori era intenționat oribil, pentru că, oricum, cine are timp să stea la taclale? Masa ei de lucru era veche, zgâriată și funcțională, iar ei, la fel ca lui Jacobson, îi plăcea să gândească ținându-și picioarele ridicate.

Biroul nu dădea direct în sala mare, ci exista un mic antreu în fața lui, dar, dacă nu își lua o pauză de zece minute pentru a face întinderi pe podea sau nu avea nevoie de intimitate absolută, ușa ei era mereu deschisă.

Ședință acasă, ora 16.00. Ai promis mâncare. OK?

„Poftim“, se gândi ea, „de data asta voi respecta regulile mariajului“. Plus că îi pasa lui Roarke – spera ea – obligația de a-l informa pe Summerset că avea de hrănit o droaie de polițiști.

— Peabody, rosti ea intrând din nou în sala mare, vino cu mine.

Peabody se zori s-o prindă din urmă înainte ca Eve să ajungă la banda rulantă.

— Ți-am pus în birou dosarul crimei și panoul.

— Am văzut. Am informat-o pe Oberman despre moartea informatorului ei.

— Cum a primit vestea?

— E întotdeauna dificil să pierzi un informator. O să-mi transmită toate datele despre victimă după ce stabilim cauza morții. Ea nu crede că e crimă. Eve ridică nepăsătoare din umeri în caz că anumiți ochi sau urechi ar fi prins această parte a conversației, dar ea face muncă de birou și nu are de-a face cu crime.

— Iar noi suntem polițiștii care se ocupă de crime.

— Suntem. O să vedem ce are de spus medicul legist. Poate avem noroc și, la întoarcere, ne va aștepta raportul criminaliștilor.

— Îți admir optimismul.

Vorbiră generalități până ajunseră în garaj, apoi în mașină, și ieșiră în stradă.

— Ți-ai pus microfon și cameră? o întrebă Eve.

— Da, e totul în regulă. Cum a fost cu Renee.?

— E alunecoasă, dură, rece. Și mintea îi merge repede. A trebuit să se decidă pe loc dacă să recunoască faptul că acel Keener era informatorul ei, gândindu-se apoi cum să mă fenteze când i-am spus că avem de-a face cu o crimă, nu cu o supradoză. Biroul brigăzii ei arată ca o sală de recepție a unui birou de stab, al ei fiind biroul de stab. O să discutăm despre asta la ședință, inclusiv analiza și evaluarea făcute de Mira, dar concluzia este că-i o javră fără suflet, care are probleme din cauza tatălui și care-i avidă de putere, statut și bani.

— M-am lămurit în vestiar că-i o javră fără suflet.

— A fost un detectiv pe care Garnet l-a luat cu el de îndată ce a ieșit de la întâlnirea cu Renee – în marele ei birou bine ferecat –, lucru care s-a întâmplat imediat după ce i s-a spus că vreau s-o văd. Blond cu ochi albaștri, puțin peste treizeci de ani, cam 1,95 metri și vreo sută de kilograme. Garnet l-a numit Bix. Vezi ce poți afla.

— Mă ocup. Crezi că el reprezintă mușchii în această afacere?

— Sunt șanse. Mai era cineva, o femeie, amestec de rase, tot la puțin peste treizeci de ani. Detectiv Strong. Impresia mea este că nu e o mare admiratoare a șefei sale.

„M-aș putea folosi de asta“, se gândi Eve, „atrăgând-o de partea mea“.

— Detectiv Carl Bix, anunță Peabody, treizeci și doi de ani – ai nimerit la fix înălțimea, dar are un kilogram mai puțin. E de zece ani în poliție, după ce a părăsit armata, unde a activat de la optsprezece la douăzeci și doi de ani. S-a născut în Tokyo, acolo unde părinți – ambii militari – erau staționați. Are un frate cu patru ani mai mare. A fost repartizat la Antidrog, sub comanda locotenentului Oberman, cu patru ani în urmă. A petrecut un an la Moravuri după ce a fost făcut detectiv. Trebuie să sap mai adânc pentru a afla mai multe, îi spuse Peabody.

— Deocamdată, ajunge atât. Copil de militari, are un frate mai mare, patru ani în armată. Obișnuit să primească ordine de la superiori. Știe să se lupte, cunoaște străzile, dacă a fost la Moravuri și la Antidrog.

— Detectiv Lilah Strong, continuă Peabody când Eve parcă la morgă. Treizeci și trei de ani, 1,70 metri și cincizeci și cinci de kilograme. Născută în Jamaica, Queens, din mamă singură. Nu apare nici un tată. Un frate mare și o soră mai mică. Fratele apare ca fiind decedat în 2045, la vârsta de șaptesprezece ani. Bursă parțială, plus ajutor pentru educație la Universitatea din New York. Legislație criminalistică. De zece ani în poliție, de șapte la Antidrog. A fost transferată recent de la Secția 163 la sediul central, la locotenentul Oberman. Cam cu vreo șase luni în urmă.

— Deci e nouă. Mda, poate că ne-ar fi utilă. Cum a murit fratele ei?

— A, stai! Peabody citi informațiile în vreme ce străbăteau familiarul tunel alb. A fost ucis în timpul unei afaceri cu droguri care a degenerat. Multiple plăgi prin înjunghiere. Are un dosar de delincvent juvenil, care e închis.

— Vindea sau cumpăra droguri, concluzionă Eve. Probabil că le consuma și a murit înainte să capete drept de vot. Sora lui se îndreaptă spre o carieră care să-i permită să lupte împotriva celor care i-au ucis fratele. Mda, la o adică, ne-ar putea fi de folos.

Intră în sala lui Morris.

Acesta avea un scalpel cu laser în mână, sânge pe șorțul de protecție, dar, cu toate astea, reușea să pară stilat în costumul fără guler, de un albastru-închis, și cu părul strâns în coadă.

— Avem doi, îi spuse. Al tău e aici. Arătă cu bărbia spre un cadavru pe al cărui tors se vedea o îngrijită cusătură în Y. Dă-mi voie să termin de scos acest creier și mă ocup imediat de tine.

— Nici o problemă.

Eve se îndreptă spre Keener.

Îl spălaseră, așa că arăta mai bine pe masa de autopsie decât în cadă. Urme vechi de injecții coborau livide pe ambele brațe și îi înconjurau gleznele. Comparativ cu ele, celelalte răni erau nesemnificative.

Eve își puse o pereche de ochelari de protecție și începu să caute pe trup urme ale descărcării electrice sau ale unei seringi sub presiune. Dar existau multe alte metode, foarte multe pentru ca un om antrenat în lupte să poată imobiliza un om pe care îl depășea în greutate cu peste patruzeci și cinci de kilograme.

Își puse mănuși și îi palpă capul, scalpul, ignorând locul unde Morris sau vreunul dintre tehnicienii lui îl cususe la loc.

— Îmi faci treaba?

— Scuze. Eve se răsuci spre el. Este un cucui aici, în spatele urechii stângi.

— Da. Morris cântări creierul, înregistră cifra, apoi se îndreptă spre chiuvetă pentru a se spăla. Are câteva vânătăi, câteva cucuie, după cum spui. Probabil că s-a lovit de tot felul de lucruri, la câte droguri avea în el. Organismul îi era plin cu ceea ce ei numesc „Fuck You Up“. Ai auzit de ăsta?

— Pe bază de tranchilizant pentru cai, nu?

— Da, și avea destul în el ca să pună jos un armăsar de o tonă. Și, ca să fie și mai rău, mai avea și o mică doză de Zeus, un drog rar. Combinația a fost absolut letală – după cum putem vedea cu toții.

— Acest cucui. Dacă a încasat o lovitură aici, dată de cineva care știa cum și unde s-o aplice, numai asta ar fi fost suficientă ca să-l lase inconștient.

Morris își ridică sprâncenele.

— Ar fi fost, aplicată corect. Preferi o crimă în locul unei supradoze?

Ar fi dorit să-i poată spune adevărul.

— Am niște întrebări, da. De ce în cadă? Ai spus că avea în el suficiente droguri pentru a-l ucide de câteva ori. Privește urmele. Este un drogat, dar un drogat cu experiență. De ce să ia atât de mult din ceva atât de riscant – și, chiar dacă ai fi un idiot, n-ai vrea să tragi cât mai mult de marfă? Nu este în casa lui, ci încuiat în această văgăună, unde se pare că și-a instalat o mică tabără. Iar asta spune că se ascundea. Așa că, poate, cineva l-a găsit.

— Poate. A mâncat o masă suficient de decentă, pe la miezul nopții. Pizza cu sardine.

— Asta numești tu decent?

Morris zâmbi.

— Să zicem că a mâncat consistent și a băut vreo două beri ca să-i alunece mai bine.

— La locul crimei nu s-au găsit cutii de pizza sau doze de bere. Poate că a mâncat afară. Putem să aflăm. Mă întreb de ce a mâncat consistent, iar două ore mai târziu s-a ascuns, s-a vârât într-o cadă mizeră și și-a injectat o doză despre care știa, dat fiind trecutul lui, că este letală.

— Am notat. Nu am luat încă nici o hotărâre, se pare că supradoza a fost cauza morții – toate celelalte răni erau neletale. Dar, în acest moment, cu datele pe care le am, nu pot determina dacă a fost accident, sinucidere sau omucidere.

— Exact asta voiam să aud.

— Cred că trebuie să mai analizez rana de după urechea stângă.

— N-ar strica.

— Ai tu ceva în mânecă. Și azi ai o mânecă foarte drăguță, aș putea adăuga.

— Îmi fac doar treaba. Te lăsăm să te întorci la creierul tău.

CAPITOLUL 8

— Iată ce vom face.

Eve luă fața unui taxi rapid și țâșni pe lumina galbenă a semaforului, făcând-o pe Peabody să se apuce de mânerul portierei.

— Ne grăbim undeva?

— Poftim? Aveam o grămadă de loc să trec. O să completăm dosarul de caz cu descoperirile preliminare ale lui Morris, cu o copie pentru comandant, ca de obicei. Tu o vei contacta pe Renee, o vei informa despre aceste descoperiri și îi vei spune că avem nevoie urgent de datele și de dosarele despre care am discutat.

Cu mâna încă încleștată pe mâner, Peabody se albi la față.

— Eu să-i spun?

— Da, pentru că eu sunt mult prea ocupată și importantă ca să-mi bat capul cu astfel de treburi. Ea așa gândește. O să văd dacă n-are Morris cumva o coloană vertebrală de rezervă pe care să ți-o poată împrumuta, dacă ți-e teamă să vorbești cu acea javră înfumurată, cocoțată pe tocuri.

— Nu mi-e frică, doar că nu mi-e la îndemână. Recunosc asta. Pentru a-și dovedi că avea deja coloană vertebrală, slăbi strânsoarea mânerului. Deci, o să-i spun că legistul-șef a stabilit cauza morții ca fiind o supradoză, dar, deocamdată, nu a stabilit dacă a fost din proprie inițiativă, accident sau omucidere. În consecință, locotenentul Dallas vă cere…

— Vă solicită, o corectă Eve.

— Locotenentul Dallas vă solicită datele și dosarele victimei, după cum ați discutat. Dacă refuză?

— O informezi politicos că Whitney, comandantul, are, conform procedurii, toate copiile notelor și dosarelor, inclusiv notificarea adresată ei de către locotenentul tău, în care se specifică faptul că informatorul ei este victima, și i se solicită anumite date.

Peabody rumegă spusele lui Eve.

— Politețea e și ea o înțepătură.

— Firește că da. Dacă și așa face nazuri, mă ocup eu de ea, dar n-o să fie cazul, adăugă Eve. Vrea ca toată povestea asta să se încheie, așa că nu are nici un chef să-i stau pe cap și, cu atât mai mult, să-i spun lui Whitney despre asta.

— E mai bine să coopereze și să nu facă valuri. Degetele lui Peabody se fixară înapoi pe mâner când Eve ocoli brusc un maxibus care abia se târa.

— Eu așa aș face dacă aș fi în locul ei. Apoi, ne luăm tot ce ne trebuie pentru ședință și ne ocupăm puțin de asta. Dacă are niscaiva iscoade, și sunt al naibii de sigură că are, vreau să vadă că lucrez la caz. O să trecem pe la locuința victimei în drum spre casă.

— De ce nu facem asta acum?

— Vreau să fiu văzută… și vreau să mă asigur că oamenii ei au vreme să treacă pe-acolo pentru a căuta orice i-ar putea lega de el. Își îndreptă privirea spre ea. Dacă Garnet și Bix nu se îndreptau spre locuința lui atunci când au plecat de la sediu, fac pariu că i-a sunat și i-a trimis acolo după discuția cu mine.

— Dar… Dacă era ceva acolo, precis au luat totul.

— Poate că era, însă e puțin probabil, fiindcă Bix sigur a trecut deja pe-acolo și a înlăturat tot ce i-ar fi putut da de gol, dar nu se știe niciodată. Eve alungă gândul cu o ridicare din umeri. Mă interesează mai degrabă să le urmăresc mișcările. Intră în garajul de la sediul central. Ar trebui să te văicărești despre caz, ca de obicei, când ajungem în birou.

Peabody încercă să-i arunce o privire oarecum ofensată.

— Eu nu mă văicăresc. Cu respect, obiectez față de termenul „văicăreală“.

— Toți vă văicăriți, așa merge treaba. Eve parcă pe locul ei. Vă văicăriți și înjurați, și, cu văicăreală și înjurături, discutați variante. Fă asta cu restul oamenilor, ca de obicei. Dacă taci și te ferești, or să miroasă că-i ceva în neregulă. Odată ce niște polițiști miros ceva, nu se pot abține să nu sape până nu dau de sursă. Și nu strică să menționezi că victima noastră era informatorul lui Renee Oberman. Cineva poate că știe ceva despre ea, are o părere, o anecdotă interesantă.

— Așadar, eu sunt, de fapt, responsabilă cu săpăturile. E un fel de spionaj.

— E muncă de polițist, o corectă Eve și ieși din mașină.

— Este interesant cucuiul ăla din spatele urechii victimei. Peabody privi prin garaj în vreme ce se îndreptau spre lift și își coborî vocea. E-n regulă să vorbesc despre asta?

Eve se mulțumi să dea doar din cap.

— Mi se pare că, date fiind locul și unghiul, ar fi putut apărea ca urmare a unei lovituri. Cineva care știa ce face sau a avut noroc l-a lovit cu muchia palmei în acel loc.

— Ca o lovitură de karate, rosti Peabody în timp ce intrară în lift, iar alți polițiști ieșiră.

— Și mi se pare prea bine executată ca să fie doar noroc. Dacă nu știai ce ai de

făcut, ai fi luat un baston sau o bâtă. Oricare din ele ar fi provocat o rană mai gravă.

— Nu era nici o urmă că victima ar fi fost implicată într-o luptă.

— Exact. Când liftul se opri, mai mulți polițiști intrară, iar Eve și Peabody coborâră. A încasat o lovitură din spate – puternică și dură, și foarte precisă. Celelalte zgârieturi și vânătăi sunt minore, adăugă ea în vreme ce urcau pe banda rulantă. Probabil că s-au produs atunci când victima a fost băgată în cadă, ori poate atunci când s-a zvârcolit din cauza supradozei. Dacă și-a pierdut cunoștința sau doar a amețit ca urmare a acestei lovituri, ucigașul – ar trebui să existe unul – a avut vreme să-i injecteze doza letală. Să-l bage în cadă și să aranjeze scena crimei ca să pară că victima avea halucinații – așa cum ai în primele stadii după injectarea cu Fuck Me Up – și a decis să facă o baie plăcută.

— De ce nu l-a lăsat pe saltea?

— Cada era mai umilitoare, iar asta ne spune că victima și criminalul se cunoșteau dinainte. E un fel de înfloritură, decise Eve, iar înfloriturile reprezintă întotdeauna o greșeală, atunci când comiți o crimă.

Coborâră de pe scara rulantă și cotiră spre următoarea. Îl zăriră pe Webster apropiindu-se.

— La naiba! rosti ea încet.

— Locotenente, detective. Cum merge treaba?

— Destul de bine, până acum.

— E întotdeauna o plăcere să auzi asta. Ne îndreptăm în aceeași direcție.

Webster păși pe scară alături de ea.

Eve își stăpâni enervarea.

— Dacă șobolanul brigăzii începe să dea târcoale pe la Omucideri, mă aștept să fiu informată.

— N-am treabă la Omucideri, așa că relaxează-te.

Dar coborî de pe scara rulantă împreună cu ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Webster, rosti ea în șoaptă.

— Relaxează-te, îi spuse el la fel de încet. Am ceva de făcut la acest etaj, iar apoi mă întâlnesc cu comandantul. Am auzit că ți-ai luat o vacanță de curând.

Ea se opri lângă automat.

— E drăguț că cei de la Afaceri Interne au timp să stea la taclale.

— La fel de mult ca polițiștii de la Omucideri. Să faci treabă bună, Dallas.

Dădu să se retragă, dar expresia de pe chipul lui se schimbă când privi în lungul coridorului. Vreme de o clipă, păru cuprins de… fascinație, i se păru lui Eve.

Iar el rosti fascinat:

— O, da!

Urmări direcția privirii lui și o zări pe Darcia Angelo. Purta o rochie de vară, una vaporoasă, acoperită cu flori de un roz-aprins, lăsând să i se vadă umerii puternici și aurii, și destulă piele catifelată. Coama de păr negru cădea pe acei umeri aurii,

cârlionțându-se sălbatic în jurul chipului. Ochii negri și luminoși se încălziră când o zăriră pe Eve, iar gura mare, cu buza inferioară grea, se arcui într-un zâmbet.

Eve presupuse că tocurile înalte și extrem de subțiri adăugate trupului ei deja statuar îi făceau șoldurile să se legene de parcă ar fi avut un ritm propriu.

Sau poate că nu.

— Dallas! Mă bucur să te văd din nou. Și pe tine, Peabody – detectiv Peabody, de când nu te-am mai văzut. Felicitări!

— Mulțumesc. Nu știam că sunteți pe Planetă, cu atât mai puțin în oraș, doamnă Angelo.

— Ceva vacanță, ceva afaceri. Își îndreptă acel zâmbet și ochii spre Webster, care pur și simplu se holba la ea de parcă ar fi asistat la un miracol. Bună!

— Da, șefa Angelo, de la poliția de pe Olympus, și locotenentul Webster, de la Afaceri Interne, le făcu Eve cunoștință.

— Afaceri Interne? Darcia întinse o mână. Sunt mai multe?

— Suficiente cât să ne țină ocupați. Este prima dată când vă aflați în New York?

— Prima dată când sunt în vacanță. Am luat prânzul cu soțul tău, îi spuse lui Eve. Și, din moment ce tot eram în centru, n-am putut rezista tentației de a veni să văd cum se fac lucrurile aici. Din câte am văzut, aveți o clădire impresionantă.

Doi polițiști ținând între ei un individ sfrijit, care se zbătea, trecură pe coridor.

— Am încercat doar să-i atrag atenția! protestă bărbatul, urlând din toți rărunchii. Dacă m-ar fi ascultat, n-ar fi trebuit să-l lovesc.

— Și plină de oameni interesanți, adăugă Darcia.

— Da, suntem ocupați până peste cap. Biroul meu e într-acolo, începu Eve.

— Hei, locotenente! strigă Jacobson din pragul ușii biroului. Ai un minut?

Ea îi făcu semn că da.

— O să-ți arăt împrejurimile, îi zise ea Darciei.

— Mi-ar face mare plăcere. Du-te înainte și vorbește cu omul tău. Eu o să-mi iau ceva rece de băut. E groaznic de cald afară. Te urmez imediat.

— Foarte bine. Vreau datele acelea imediat. Peabody, ocupă-te.

— Da, doamnă. Mă bucur că te-am văzut, șefa. Distracție plăcută la New York.

— Chiar intenționez să mă distrez. Darcia își aruncă ușor părul pe spate, în vreme ce Eve și Peabody se îndepărtau, apoi se răsuci pentru a studia oferta automatului. Hm!

— Pot să vă ofer o băutură? propuse Webster, iar ea zâmbi.

— Da, te rog.

— Deci, șefă Angelo…

— Spune-mi Darcia, te rog.

— Darcia. Sunt liber acum. Darcia. Ar fi trebuit să știu că numele ți se potrivește. Ce dorești să bei?

— Fă-mi o surpriză.

*

În biroul brigăzii, Eve îl ascultă pe Jacobson expunându-i concluziile la care ajunsese în timpul jonglatului. Jonglă și ea puțin cu mingile crimei, a lui Renee, a Darciei Angelo și, acum, a informațiilor lui Jacobson.

După ce termină cu Jacobson, se gândi să iasă să vadă dacă Darcia nu se rătăcise pe scurtul drum până la Omucideri, dar tocmai atunci șefa poliției de pe Olympus intră în birou.

Eve auzi clar vocea lui Baxter – cuvintele fiind din nou pline de fascinație – în timp ce ea trecu pe lângă biroul lui.

— O, mamă!

— Nu saliva, murmură Eve și se îndreptă spre Darcia. Biroul nostru. În modul în care brigada este organizată acum, detectivii lucrează cu un partener permanent sau cu un ajutor permanent – pe care trebuie să-l pregătească –, sau se pot folosi de unul dintre polițiștii în uniformă repartizați brigăzii. Panoul de cazuri, cele rezolvate, cu roșu, cele cu ancheta în derulare, cu verde. Ocazional, cineva poate aduce un martor aici, dacă vrea să fie singur cu el, dar, de cele mai multe ori, îl interoghează chiar la biroul lui, dacă martorul vine aici, ori în camera de relaxare care deservește acest etaj. Dulapurile și dușurile sunt acolo.

— Un spațiu eficient, comentă Darcia. Și cu oameni ocupați.

Eve îl observă pe Baxter ridicându-se pe scaun. Îi aruncă o privire amenințătoare care îl făcu să suspine și să se așeze la loc.

— Vrei să spui aglomerat și cu prea multă treabă de făcut. Mda, chiar așa e. Este o brigadă bună. Biroul meu e aici.

Se dădu la o parte și o pofti pe Darcia să intre.

— Este separat?

— Așa e aranjarea, și îmi convine. Când spațiul este atașat, geamul și ușa dând direct în biroul detectivilor, e ca și cum șeful le-ar urmări fiecare mișcare. Un tip nici măcar nu se poate scărpina la boașe în liniște. Ușa este deschisă dacă n-am vreun motiv special s-o închid, iar oamenii mei știu unde să mă găsească.

— Îți și place spațiul mic, altfel ai fi avut parte de unul mai mare. Și ți se potrivește, concluzionă Darcia descriind un mic cerc. Sumar, îngrijit, nimic sentimental. Își ridică bărbia spre panoul de caz. Și lucrezi la ceva acum.

— L-am primit azi-dimineață. Victima e un tip care se droga de multă vreme – un informator al unui locotenent de la Antidrog. L-am găsit într-o cadă spartă dintr-o clădire abandonată. Pare o supradoză dintr-un drog cunoscut pe străzi sub numele de Fuck You Up.

— Am auzit de el. O fi fost ea îmbrăcată după ultima modă, dar șefa de pe Olympus privi cu mare atenție și cu ochi reci fotografiile cadavrului. Și spunând „pare“ înseamnă că tu nu crezi că a luat supradoza de bună voie.

— Există niște detalii.

O privi pe Darcia sorbind din ceea ce părea a fi un suc de lămâie și cercetând planșa.

— Urât. Dur și urât. Am văzut multe din astea cât am lucrat în Columbia.

— Și acum?

— Acum, mă bucur de strălucirea și de tot ce este nou pe Olympus. Darcia se apropie de geamul biroului lui Eve. Dar asta, orașul ăsta. E atât de stratificat și de variat, atât de plin de energii și de pasiuni. O să mă duc să mă desfăt și să mă plimb, și să-mi cumpăr lucruri frivole.

— Cât te poți plimba în acești pantofi înainte să începi să plângi ca un bebeluș?

Darcia râse și se întoarse spre ea.

— Sunt rezistentă și am vrut să mă îmbrac cu o rochie drăguță pentru a lua cina cu frumosul și încântătorul tău soț. Poate că, înainte de a pleca acasă, noi două ne-am putea întâlni să bem ceva, să flecărim.

— Mi-ar face plăcere, spuse Eve, și își dădu seama că era adevărat.

— Atunci, rămâne stabilit. O să te las să te întorci la treabă, iar eu o să mă duc să-mi găsesc ceva frivol pe care să-mi irosesc banii.

— Există un loc. Eve îi dădu adresa și îndrumările cele mai simple. Are genți și pantofi stupid de scumpi. Ca ăștia.

— Sună perfect – și nu sunt deloc genul tău.

— Am întrerupt o bătaie între două femei acolo, când acestea s-au prăbușit la picioarele mele. Erau gata să se omoare din cauza unei genți.

— Distracție plăcută… și ai grijă să nu te tragă nimeni de păr.

Râzând, Darcia ieși din birou.

*

Eve se uită la ceas și începu să adune dosarele, fotografiile și rapoartele pe care le copiase pentru a le lua acasă. Până să termine, computerul o anunță de sosirea unui mesaj. Dădu satisfăcută din cap văzând numele fișierului și comentariul care îl însoțea.

Către locotenentul Dallas, Omucideri
De la locotenentul Oberman, Antidrog
Date confidențiale despre Rickie Keener
Conform solicitării.

— Fac pariu că a durut, murmură Eve, după care copie și salvă fișierul.

Peabody deja se ridica de la biroul ei când Eve ieși.

— Tocmai veneam să verific dacă…

— L-am primit. Hai să mergem.

— Hei, hei, hei! țâșni Baxter de pe scaun. Trebuie să-mi spui despre fusta aia

uimitoare.

— E de pe altă planetă, Baxter. Efectiv.

— Chiar așa – în cel mai bun mod. Cine…?

Ea își văzu mai departe de drum.

— Și e mai mare în grad decât tine.

— Crezi că asemenea femei se nasc așa? începu Peabody. Șefa Angelo. Adică, așa apar, fierbinți și sexy la fiecare respirație, dar cu adevărat stilate?

— Probabil că există cursuri de pregătire.

— Înscrie-mă și pe mine.

— Dacă nu te-ar deranja să lași la o parte aspirațiile tale „fierbinți și sexy“, ne-am putea concentra asupra anchetei în derulare. Ca să facem și noi ceva.

— Cred că toată lumea are aspirații „fierbinți și sexy“, rosti gânditoare Peabody, exceptându-le pe cele care sunt deja așa. Dar eu sunt total concentrată asupra investigației. Presupun că locotenentul Oberman ți-a trimis datele cerute.

— Le-a trimis.

— Nu cred că a fost prea încântată. Peabody ridică din umeri. Cred că unii polițiști sunt foarte posesivi când vine vorba de informatorii lor, chiar și morți.

— Poate, cu atât mai mult în acest caz. Au aflat cei de la laborator ce-i cu broasca aia?

— Au aflat marca și modelul. Raportul spune că nu a fost montată cu mai mult de două zile în urmă. De fapt, este o broască de interior – ieftină, și care se găsește peste tot în magazinele de profil. Nu s-a umblat la ea, continuă Peabody. Am raportul complet.

— Ce-au găsit criminaliștii înăuntru?

— N-au venit încă. Ai cerut să fie cercetate toate cele trei niveluri.

— Corect. Cât de enervată a fost Renee? întrebă Eve după ce intrară în mașină.

— Aș zice că era o furie controlată. Impresia mea este că nu-i place să fie pusă la colț, cu atât mai puțin de cineva inferior în grad. Ce i-a displăcut cel mai mult a fost declarația foarte politicoasă – după cum mi-ai spus – că i-ai transmis toate copiile și că l-ai informat pe comandant.

— Bine. De fapt, perfect. O să fiarbă o vreme din pricina asta.

Încântată de acest gând, Eve conduse prin traficul care devenea tot mai aglomerat, până ajunseră la o clădire urâtă, înghesuită între un club de striptease ieftin și un bar fără geamuri.

— Nu arată cu mult mai grozav decât văgăuna în care a murit, decise ea. Și e la mai puțin de două străzi distanță. Juicy al nostru nu prea strălucea de inteligență.

Broasca ușii de la intrarea în clădire era încă intactă. „N-avea nici un rost să fie spartă“, se gândi ea. „Cine să vrea să intre într-un loc unde oricum nimeni n-avea nimic?“

O deschise cu șperaclul și începură să urce scările care începeau în fața ușii.

Afișele de pe pereți erau doar despre sex și droguri, iar duhoarea din aerul supraîncălzit amintea de amândouă și de gunoi vechi. Preferința muzicală a cuiva făcea pereții să bubuie ca loviți de baroase, la concurență cu o emisiune televizată despre un concurs de țipete. La primul etaj, o pisică sfrijită, nu mai mare decât un șobolan, stătea întinsă pe jos.

— O, săraca pisicuță.

Când Peabody întinse mâna spre ea, pisica țâșni în picioare, își arcui spinarea și se stropși gutural la ea, dezgolindu-și dinții.

Mâna lui Peabody scăpă la mustață să nu fie sfâșiată până la os.

— Iisuse! Ticăloasă afurisită!

— Asta o să te învețe minte să nu mai fii bună și prietenoasă.

Eve se îndreptă spre etajul al doilea și intră pe un coridor mohorât, mergând încet pentru a putea fi văzută de oricine ar fi privit pe furiș.

— Pornit înregistrarea.

Descuie broaștele locuinței lui Keener.

Garsoniera lui era doar cu puțin mai răsărită decât locul unde își găsise moartea, dar chiar și așa tot reprezenta o îmbunătățire majoră. Duhnea a transpirație încinsă de căldură, la care se adăuga parfumul cutiilor de mâncare aproape golite.

— Mâncare chinezească, thailandeză, pizza și ceea ce pare să fi fost un sendviș. Mâncare dezgustătoare, stătută. Juicy a fost un porc. Zări un pat nefăcut. Totuși, chestia aia pare mai răsărită decât salteaua răpănoasă din vizuina lui, astfel că-i clar că a făcut câteva sacrificii pentru a se ascunde.

Eve se gândi că acea cameră nu era mai mare decât biroul ei. Nici un AutoChef, nici un frigider, nici o baie – ceea ce însemna că garsoniera lui, și majoritatea celorlalte de pe etaj, împărțeau o baie comună, aflată probabil la capătul holului.

Cu toate astea, avea opt broaște și zăvoare la ușă, plus alt set la unica fereastră.

— Bine, hai să ne apucăm de căutat.

— Câh, fu de părere Peabody.

— Cred că nu ești primul polițist aflat astăzi aici care a avut aceeași părere.

Găsiră lenjerie străveche, o pereche de șosete găurite și uimitor de urât mirositoare, câteva kilograme de praf, suficientă țărână pentru a putea planta niște trandafiri, sticle de bere goale, seringi sparte, pungi de hârtie rupte în care dealerii obișnuiau să-și țină marfa.

— Nu-i nimic aici. Peabody se șterse de sudoare. Dacă se pregătea să se ascundă, probabil că și-a luat tot ce avea – cu excepția lenjeriei murdare.

— O să-ți spun eu ce-am găsit, o corectă Eve. Rickie trăia ca un șobolan râios. Prefera să stea în mirosul ăsta decât să arunce gunoiul. Probabil pentru că se droga cât de mult putea. Broaștele de la ușă nu sunt noi, așa că probabil avea niște lucruri pe-aici, ce scotea și el din vânzarea de droguri și din informațiile date poliției. Și era pe teritoriul lui. De asemenea, e interesant ce n-am găsit aici sau în vizuină.

— Un minim nivel de igienă?

— Lipsește asta, dar mai lipsește și un carnet cu clienții, cu contacte – n-am găsit nimic de genul ăsta în videotelefonul de unică folosință. O fi fost el un dealer de doi bani, dar tot avea contacte. Era informator, iar un informator nu face nimic fără așa ceva. Nu cred că știa pe dinafară numele, adresele și numerele de videotelefon.

— Rahat. Nu pot să sufăr când îmi scapă așa ceva. L-o fi luat cu el.

— Era mai de preț pentru el decât lenjeria curată, îți garantez. Sigur i l-a luat Bix. Azi, după ce am pus puțină presiune, el și Garnet au venit aici pentru a se asigura că lui Bix nu i-a scăpat nimic. O să facem ca asta să fie greșeala lor.

— Serios?

— Hai să batem la uși.

Ieși și bătu la ușa de vizavi. Nu primi nici un răspuns, ceea ce nu era surprinzător nici dacă înăuntru s-ar fi aflat douăsprezece persoane. Dar nu auzi nici măcar un sunet dinăuntru.

Lucrurile stătură altfel la ușa iubitorului de muzică. Bătu, apoi bătu și lovi până când, în sfârșit, sunetul răzbătu dincolo de bubuitul tobelor.

Bărbatul care deschise nu părea să fi împlinit douăzeci și cinci de ani. Avea chipul gălbejit și supt al unui om închis în casă sau al unui deținut, presărat cu urme de vărsat și de acnee. Șuvițe soioase atârnau pe umerii unui tricou fără mâneci, care, cândva, probabil că fusese alb. În afară de asta, mai purta niște boxeri nu cu mult mai curați decât cei aruncați în garsoniera lui Keener.

— Ups, rosti el cu zâmbetul extaziat și ochii sticloși ai unui om foarte drogat.

Eve simți fumul drogului – la naiba, îl putea vedea atârnând în aer.

Își ridică insigna.

El zâmbi o vreme privind-o, apoi o parte îndepărtată a conștiinței păru să se trezească.

— O, zău așa. Mă distram și eu puțin. Nu fac rău nimănui.

— Asta le-ai spus și celorlalți doi polițiști care au trecut azi pe-aici?

— Nu am văzut nici un polițist, în afară de voi. Doar am ascultat muzică și m-am drogat puțin. E prea cald pentru altceva.

— Îl cunoști pe Juicy?

— Sigur, omule, o să vă spună că n-am făcut nimic.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Nu știu. E cald, omule. În fiecare zi e cald. Toate-s la fel.

— Mda.

Așa era când te aflai într-o permanentă stare de prostrație.

Eve auzi pași apropiindu-se și, când se răsuci, văzu un bărbat venind pe hol, cu capul aplecat, pocnind din degete. Ajuns în dreptul ușii aflate vizavi de a lui Keener, scoase un set de chei.

Se îndreptă spre el. Acesta o văzu, conștientiză instantaneu cu cine avea de-a

face și se răsuci ca s-o ia la fugă.

„Perfect“, gândi ea și sprintă după el.

— Poliția! Stai!

Aprecie distanța, își îndoi genunchii, plonjă și îl placă.

— Ai impresia că am chef să te fugăresc pe căldura asta?

— Nu știu nimic. Se zvârcoli sub ea. Dă-te jos de pe mine!

— De ce ai fugit?

— Am… uitat ceva.

— Sigur că da. O să te las să te ridici pentru a putea avea o conversație civilizată. Dacă fugi, o să te prind… și nu voi fi deloc încântată. Ai priceput?

— Da, da. N-am făcut nimic. Poliția n-are voie să-i trântească pe oameni.

— Fă o plângere. Se ridică dând din cap spre Peabody, care se plasă astfel încât să-i blocheze accesul spre scări. Cum te numești?

— Jubie, nu că ar fi treaba voastră.

— Peabody, dacă fac un concurs de distrus boașe cu jigodia asta de Jubie, pe cine ai paria?

— Pe tine, dar te-am văzut la treabă, și ai distrus multe boașe.

— Adevărat. Unde-ai fost, Jubie?

— Uitați ce e, am ieșit să iau un pachet de ierburi. Continuă să facă pe jignitul în vreme ce își îndepărta părul de pe ochi, dar chipul îi tresărea de nervi. Plantele sunt încă legale la domiciliul unui om.

— Deci, azi mai devreme, erai la domiciliu?

— Da, și ce-i cu asta? Ce-i cu voi, polițiștii, de dați azi târcoale pe-aici? Îmi sângerează buza. Și-o șterse cu dosul palmei. M-am lovit la buză când m-ai trântit.

— Fă o altă plângere. Spune-mi despre ceilalți polițiști.

El își încrucișă brațele la piept, accentuându-și burtica țuguiată.

— Nu trebuie să vă zic nimic.

— Ei bine, asta-i adevărat. Eve dădu cu amabilitate din cap. La fel cum nici eu nu trebuie să-ți spun să iei poziția pentru a te putea percheziționa deoarece bănuiesc că ai asupra ta substanțe ilegale – din moment ce văd punga ițindu-se din buzunarul tău.

El o îndesă grăbit în buzunar.

— Ce pungă?

— Jubie, Jubie, hai să lăsăm ce-a fost. Tu îmi vei spune despre ceilalți polițiști, eu plec, iar tu te poți delecta cu ierburile tale – așa parcă le-ai numit – în liniște și pace.

Își miji ochii, plimbându-și privirea de la una la alta.

— De unde știu că nu-mi întindeți vreo capcană?

— Te uiți la prea multe filme cu polițiști. Polițiștii, Jubie, unde au fost?

El își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Bine, dar dacă mi-o faceți, să știți că eu cunosc un avocat.

— Dumnezeule, chiar mi s-a făcut frică. Ai auzit asta, Peabody? Jubie cunoaște un avocat.

— Simt că-mi tremură picioarele în pantofi.

El se încruntă la amândouă, dar știa că trebuia să aibă grijă să nu întindă coarda prea tare și să se pomenească arestat.

— Doi tipi în costume șmechere. Unul e cu adevărat mare. Au intrat la Juicy. Acolo.

Arătă spre ușa de vizavi.

— Nici măcar nu s-au deranjat să bată. I-am auzit urcând scările și m-am uitat să văd dacă nu cumva Juicy se întorcea acasă.

— De obicei, Juicy este cel care îți furnizează ierburile?

— Poate. Așa că m-am prins că erau polițiști, iar ei au intrat de-a dreptul. Asta se cheamă violarea drepturilor civile.

— Cunoștințele tale despre lege sunt surprinzătoare și impresionante. Descrie-i.

— După cum am zis, unul e un tip mare. Are păr blond. Celălalt are păr negru. Nu le-am făcut o nenorocită de poză. Au stat înăuntru cam o jumătate de oră și au ieșit transpirați leoarcă și părând enervați. Asta-i tot.

— Peabody, arată-i, te rog, acestui domn niște nenorocite de poze, din moment ce el n-a făcut nici una.

— Cu plăcere. Peabody scoase din geantă câteva fotografii de identificare, printre care erau amestecate cele ale lui Bix și Garnet. Domnule Jubie, uită-te, te rog, la ele și spune-ne dacă recunoști pe cineva.

— Pentru numele lui Dumnezeu, voi, polițiștii, nu vă cunoașteți unul pe celălalt? El și el. Ăștia sunt cei doi care au intrat prin efracție în locuința lui Juicy și i-au violat drepturile civile.

— Ești sigur?

— Asta am zis, nu-i așa?

— Când l-ai văzut ultima oară pe Juicy?

— Cu două zile în urmă. Poate, trei. Cine să mai știe?

— Bine. Mulțumim pentru cooperare.

Înaintea ca ea să se poată răzgândi, el vârî cheia în broască și intră rapid în casă.

— Am pus mâna pe ei, murmură Eve. Mai facem o oprire. La pizza.

— Spun rar asta, dar chiar nu mi-e foame. După ce-am fost în maghernița asta și cu căldura de afară, ideea de a mânca nu mă atrage deloc.

— Nu mâncăm. Mergem să vedem locul unde Juicy și-a luat ultima masă.

— Ah! Ascultă, când terminăm acolo, e în regulă dacă mă duc acasă să fac un duș și să mă schimb? Încă dinainte să ne distrăm scotocind prin gunoaie mă simțeam cam murdară.

— Să fii la mine acasă la 16.30 cel târziu.

— Nici o problemă. Și… Peabody își desprinse cămașa lipicioasă de pe sâni. Cred

că toată lumea îți va mulțumi.

După cum era de așteptat, pizzeria se afla pe teritoriul lui Keener – de fapt, între vizuină și garsonieră.

— Ți-am zis că nu dădea pe-afară de inteligență? Creierul lui era oricum varză de o vreme încoace.

Tejghelele erau plasate lângă un perete și lângă fereastra de dimensiunea unei cutii. Doi oameni care savurau câte o felie de pizza își îndreptară privirile spre ea, apoi le întoarseră repede. Aproape că îi putu auzi răsuflând ușurați după ce trecu pe lângă ei.

— Ce să fie?

Femeia din spatele tejghelei din sticlă își roti umerii de parcă ar fi vrut să alunge o durere. Era neagră, cu brațe subțiri, dar care păreau puternice, cu părul strâns la spate cu o batistă albastră și un inel în sprânceana stângă.

— Întrebări.

Eve îi arătă insigna.

— Uitați ce e, nu vreau necazuri, așa că nu mă amestec. Sunt curată. Am un copil acasă și trebuie să muncesc ca să plătesc chiria.

— Nu-ți fac probleme. Cunoști un tip pe nume Rickie Keener? Juicy?

— Toată lumea îl cunoaște pe Juicy.

— Cine a fost la tejghea seara trecută?

— Eu am fost. Se uită în spate cu o privire plină de antipatie profundă. Gee m-a pus să lucrez în tura de după-amiază, deși știe că, atunci când lucrez târziu, cea care are grijă de copil mă costă mai mult decât câștig aici.

— Juicy a trecut pe-aici?

— Da, a venit. A luat o pizza întreagă – cu sardine. Asta cumpără de obicei – ca topping, vreau să spun, nu faptul că a luat una întreagă. O pizza întreagă, două beri, deci probabil că era în bani. Scoase o altă batistă din buzunarul șorțului și își tamponă gâtul transpirat. Și pe deasupra era și binedispus.

— Serios?

— Mi-a dat bacșiș. Capăt bacșiș o dată la trei luni pline, dar el mi-a pus o bancnotă de cinci dolari pe tejghea și mi-a zis: „Asta-i pentru tine, dulceață“. Zicea că-și reglează conturile, că-și închide prăvălia și se duce undeva unde-i răcoare și bate briza mării. Numai prostii.

Apoi ridică din umeri și își îndesă batista la loc în buzunar.

— Presupun că știți cu ce se ocupă, dar cu mine a fost mereu politicos. Întotdeauna spunea „mulțumesc“ și niciodată nu și-a făcut afacerile aici. Presupun că a dat de necaz.

— A murit.

— O! Femeia clătină din cap și își coborî privirea pentru câteva clipe. Cred că e

greu să fii surprins când cineva duce o astfel de viață.

— Pe tipul ăsta îl știi?

Îi făcu semn lui Peabody să-i arate fotografia lui Bix.

— Nu l-am văzut pe-aici. Ar ieși în evidență, asta-i sigur. Un alb mare și sănătos. Parcă l-am văzut pe undeva. Parcă… da, cred că l-am văzut – oricum, cineva mare și alb pierzându-și vremea pe stradă, când am plecat acasă.

— La ce oră ai plecat?

— Pe la trei aproape. Jumătate din felinarele de pe stradă sunt defecte, și eu nu stau să mă plimb – dacă pricepeți ce vreau să zic – când mă duc acasă la ore din astea din noapte. L-am zărit pentru că îmi țin ochii căscați. Majoritatea ticăloșilor mă lasă în pace fiindcă mănâncă aici, dar nu se știe niciodată. Așa că l-am zărit în treacăt, după cum am zis. Se poate să fi fost tipul ăsta.

— E-n regulă. Mulțumesc.

— Îmi pare rău de Juicy. Nu-mi plăceau afacerile lui, dar mie nu mi-a făcut niciodată rău.

„Nu-i un epitaf rău pentru un drogat“, gândi Eve în vreme ce ieșea.

CAPITOLUL 9

Eve calculă că avea vreme să facă un duș rapid și să se schimbe. Lucrul ăsta o va face să se simtă mai bine și va putea trece în revistă toate datele, declarațiile și observațiile în vreme ce dădea jos jegul adunat în locuința unui mort.

Începu să se gândească la ele încă de când intră în casă, la răcoare, sub privirile supărate ale lui Summerset și ale pisicii.

— Mi-a scăpat vreo sărbătoare națională? Probabil că sunt festivități pe străzi de te afli acasă la ora asta.

— O să numesc sărbătoarea „Ziua în care Summerset a amuțit“. Orașul e înnebunit de bucurie. Se îndreptă spre scări, apoi se opri. Am o echipă care va veni la o ședință.

— Am fost informat. Veți avea carne de porc la grătar, o salată de paste rece, roșii proaspete cu mozzarella, și fasole verde cu migdale.

— O!

— Urmate de o plăcintă de piersici *à la mode* și câteva feluri de prăjiturele.

— N-o să mai scăpăm niciodată de ei.

— Cum se simte detectivul Peabody? întrebă el pe când ea începu să urce scările.

Se opri, cu umerii încordați.

— De ce?

— Nu sunt nici orb, nici lipsit de sensibilitate, locotenente. Când ea și detectivul McNab au sosit aseară, era evident zdruncinată.

— S-a liniștit. Se simte bine. De asemenea, îmi imaginez că ai habar ce se petrece în această casă, deci știi că am ieșit toți patru cu două mașini și ne-am întors târziu. Știi că Peabody și McNab au rămas aici, și mai știi că Whitney a venit pe la noi dimineață devreme, dar nimic din toate astea nu trebuie să răsufle absolut deloc.

Se poate ca ea să fi fost cu câteva trepte deasupra lui, dar Summerset reuși să-i întâlnească privirea și să-i dea răspunsul uitându-se la ea cu superioritate.

— Eu nu discut cu nimeni afacerile voastre profesionale sau personale.

Eve făcu un efort să bată în retragere. Știa că el nu bârfea. N-ar fi fost omul

căruia Roarke să-i încredințeze, ei bine, totul, dacă ar fi fost un gură-spartă.

— Știu asta. Este o investigație extrem de sensibilă și cu mai multe implicații.

— Și detectivul Peabody e implicată.

— S-ar putea spune că da. Și asta-i tot ce-ți pot dezvălui.

— Mi-ai spune dacă ar avea vreo problemă? Mi-e foarte dragă.

Știa și asta – iar acum nu trebui să-și impună să bată în retragere.

— Nu, nu are nici o problemă. Este un polițist bun. Ăsta-i motivul pentru care e implicată. Rahat. Acum se simțea obligată. Ascultă, îmi pare rău că aseară n-am putut să stau mai mult cu prietenii tăi.

Sprâncenele lui se ridicară foarte puțin.

— Poate că astăzi este totuși o sărbătoare națională.

— Las-o baltă.

Renunțând să se mai scuze, începu să urce din nou scările.

— Du-te! îi spuse Summerset pisicii. Bănuiesc că îi va face plăcere compania ta, chiar dacă nu realizează asta întotdeauna.

Galahad tropăi cât de repede îi permitea trupul durduliu pe urmele lui Eve.

În dormitor, se frecă de picioarele ei, în vreme ce ea își dădea jos sacoul. Așa că se aplecă să-l scarpine sub bărbie, gest care îl făcu să-și îngusteze extaziat ochii bicolori.

— O s-o leg fedeleș, îi spuse Eve. O s-o fac pachet ca pe un pește împuțit. O s-o împachetez, o s-o pun într-o cutie și o să leg bine capacul. O s-o pun într-o cușcă – pe ea și pe toți polițiștii ei criminali, escroci, mincinoși și corupți. Iisuse, sunt plină de nervi!

Trase aer în piept o dată, de două ori, simțind că furia sălbatică pe care reușise să și-o stăpânească întreaga zi amenința să scape de sub control.

— Târfă, jigodie trădătoare care se folosește de tot și de toți pentru a-și satisface propriile nevoi patetice. Care își bate joc de ceea ce a promis că va onora. Care pângărește tot ce i s-a oferit, tot ce i s-a încredințat, pentru a-și umfla contul din bancă și egoul bolnav.

Încercă să mai respire adânc de câteva ori.

— Sunt extrem de furioasă, recunoscu ea, dar nu-mi va fi de nici un folos. Ar trebui să fiu ca tine, să fiu ca pisica mea. Rece și vicleană.

Își mai mângâie motanul o dată, apoi își scoase arma și restul hainelor. La duș, își goli mintea. Apoi, în acel spațiu calm, începu să analizeze piesele, să calculeze unghiurile de abordare, să stabilească pașii.

„Rece și vicleană“, se gândi din nou. Sunt unelte bune dacă plănuiești să demaști o întreagă, sau aproape întreagă, brigadă de poliție.

După ce se îmbrăcă, își puse din nou arma. Nu era necesară în propria casă, dar îi dădea un aer oficial. „Un alt simbol“, se gândi ea. Și, poate, oricât de prostește ar suna, compensa tonul de lejeritate al plăcintei de piersici *à la mode*.

Își luă geanta cu dosare și se îndreptă spre biroul ei.

Ușa de la biroul lui Roarke era deschisă. Îi auzi vocea și se îndreptă într-acolo. Indiferent cu cine vorbea și indiferent despre ce vorbeau, folosea acel limbaj high-tech de neînțeles pentru ea. Se gândi că era ca și cum ar fi ascultat o conversație în venusiană.

Presupuse că, indiferent despre ce era vorba, avea legătură cu schemele ciudate care se succedau pe ecran și, dacă era să deslușească ceva venusiană, cu schimbările pe care le dorea Roarke.

— Introdu datele și fă o nouă analiză. Vreau să văd rezultatele mâine după-amiază.

— N-am știut că ești aici, rosti Eve după ce el termină. Ce era chestia aia?

— Noua generație de mașină pentru rufe.

Se încruntă la el.

— Adică, o mașină de spălat?

— O să fac ceva mai mult de-atât. O mașină cu mai multe compartimente.

Îmbrăcat în costumul lui frumos croit, se lăsă pe spate, sprijinindu-se de birou și, cu evidentă satisfacție, studie schemele.

— Ar trebui să facă totul, inclusiv să-ți bage hainele în sertare sau să le atârne în dulap, și pentru asta, poți să-ți cumperi androidul atașat.

— Bine. Cred că e puțin cam prea banal pentru tine.

— N-ai vorbi la fel dacă ai rămâne fără lenjerie curată. Se îndreptă spre ea și o sărută ușor, de bun-venit. În plus, oamenii au nevoie de banalitate în fiecare zi.

— Eu obișnuiam să-mi duc lucrurile la spălătoria domnului Ping, care se afla după colțul străzii unde locuiam, își aminti ea. Se pricepea să scoată petele de sânge.

— Un serviciu esențial, având în vedere meseria ta. Azi, nu văd nici una.

— Ziua încă nu s-a încheiat. Trebuie să mă pregătesc pentru ședință. Lucrurile încep să se miște.

— Am ceva de terminat aici, apoi te las să-mi povestești ce s-a întâmplat.

— Bine. Se opri în pragul ușii. Știi, cred că, în urmă cu câteva sute de ani, a existat cineva care, în timp ce freca o cămașă murdară de o piatră dintr-un râu vijelios, s-a gândit că, la naiba, era imposibil să nu existe o metodă mai bună. Dacă n-ar fi găsit-o, noi toți ne-am duce azi la râu în ziua de spălat rufe. Banalul își are rostul lui.

Intră în biroul ei. Aranjă două planșe, una pentru crimă, cealaltă pentru investigarea operațiunii lui Renee Oberman, adăugând informațiile de bază despre fiecare polițist din brigada lui Renee.

Înșfăcă raportul criminaliștilor în clipa în care îi parveni, îl studie și se uită și peste analizele de laborator asupra substanțelor ilegale prelevate de la locul crimei.

„Mici piese“, gândi ea. „Piese minuscule – banale, s-ar putea spune.“

După ce introduse totul în calculator, se lăsă pe spate cu cafeaua în mână și se

gândi la modalitatea de abordare.

Roarke intră și se îndreptă spre planșe.

— Ai făcut progrese considerabile.

— Știu ce face ea. Și am și câteva idei în privința motivului. Știu chiar și cum, într-o anumită măsură. I-am cunoscut și pe câțiva dintre ceilalți jucători – nu pe toți. Știu cine l-a ucis pe Keener, de ce, cum și când, dar asta nu-i suficient. Deocamdată. Ne-am întâlnit față în față și a trebuit să mă iau puțin de ea.

— Îmi imaginez că ți-a făcut plăcere.

— Mi-ar fi făcut plăcere s-o iau și mai tare, dar, da, n-a fost rău.

El se apropie de biroul ei, îi luă cana cu cafea din mână și bău puțin.

— Uneori trebuie să ne descurcăm cu ce avem.

— Am pus-o pe Peabody să ia legătura cu ea, ca să i-o mai trag puțin. Nu doar pentru că este o strategie bună, dar…

— Nu poți înfrunta monstrul din dulap decât dacă deschizi puțin ușa. Acum, Peabody nu se va mai teme atât de femeia aia.

— Plus că Renee a pierdut runda aceea, așa că e chiar mai bine. Și-a supraapreciat forțele, dar nu știe încă ce-o așteaptă.

Eve privi din nou planșa și se gândi iar că erau mici piese care se acumulau.

— O s-o zic eu prima, ca să scap de asta cât suntem doar noi doi.

— În regulă.

— O urăsc cumplit pe femeia asta – din toate punctele de vedere. Din cauza lui Peabody, a lui Whitney, chiar a Mirei, după ce am văzut-o astăzi. E vorba de departament, de insignă și de tot ce însemnă ele.

— Știu. Și nu-i doar atât.

„Era normal ca el să știe“, gândi ea. „Era normal să priceapă.“

— Fiică de polițist. Presupun că poate fi dificil. Dar, la naiba! A avut doi părinți, o casă decentă. Nici un indiciu că s-ar fi întâmplat ceva rău, și nu ajungi comandant al poliției din New York fără să-ți faci dușmani. Dacă ar fi fost ceva rău, cineva ar fi aflat.

— Sunt de acord. Și îmi imaginez că ți-ai petrecut întreaga zi căutând un indiciu.

— Mda, așa am făcut, recunoscu ea. N-au existat traume, nici una vizibilă, iar acum, mai ales după ce Mira i-a făcut o analiză atentă, chiar cred că n-au existat. A avut o viață normală. Ei bine, pentru o casă de polițist, normalul e un pic altfel, dar…

— A avut o casă, a avut ce să mănânce, a primit o educație, foarte probabil a fost iubită, cu siguranță a fost supravegheată, continuă Roarke. Tatăl ei a fost un exemplu de comportament. N-a încuiat-o într-o cameră întunecată.

Roarke mângâie obrazul lui Eve, atingând-o cu vârfurile degetelor.

— N-a bătut-o, n-a violat-o, n-a terorizat-o noapte de noapte, an de an, n-a transformat-o într-un copil neajutorat. În loc să prețuiască tot ce i s-a oferit, a preferat să dezonoreze. A făcut o alegere, iar acea alegere trădează toate lucrurile în

care crezi, tot ce ai construit tu.

— Mă rănește. Trebuie să trec peste asta.

— Nu, greșești. Trebuie să te folosești de asta, iar când se va încheia, vei ști că tot ceea ce ai făcut tu având în spate o copilărie de coșmar a înfrânt ce a făcut ea dintr-o copilărie normală. Mai mult, Eve, vei ști că acesta este motivul pentru care ai bătut-o.

— Poate. Își puse o mână pe a lui. Poate, dar, în clipa asta mă simt mai bine doar pentru că am spus-o.

Acum, când trase adânc aer în piept, funcționă.

— Ea nu este cu adevărat îngrijorată din pricina mea, e mai mult sâcâită. E mai mult enervată de faptul că am atentat la autoritatea ei. Acest caz de crimă a ajuns la mine pentru că ea a fost neglijentă, pentru că s-a înconjurat de oameni lipsiți de etică, fără nici un respect față de meserie.

— Aceasta ar trebui să fie cheia. Roarke sorbi din nou din cafea. Pentru a avea o afacere de succes, este avantajos să angajezi oameni care au o viziune similară sau măcar capacitatea de a se adapta la viziunea ta.

— Mda, cred că s-a gândit la asta, dar când afacerea ta se bazează pe o minciună, trebuie să te mulțumești cu ce ai. Persoane impulsive ca Garnet, brute ca Bix. Plus că egoul ei reprezintă o problemă. Ea nu și-i dorește pe cei mai deștepți, ci pe cei maleabili și ușor de corupt. Cel mai important pentru ea este să rămână în frunte, să conducă afacerea. După cum cred eu că gândește, dacă i-ar angaja pe cei mai buni și pe cei mai deștepți, cineva ar putea fi mai breaz decât ea și s-ar putea gândi că n-are nici un rost să-i dea ei ascultare.

— Dacă nu poate să priceapă sau să accepte că nu este esențial să fii cea mai deșteaptă persoană din încăpere, ci să fii sigur că persoana cea mai deșteaptă din încăpere lucrează pentru tine, atunci e sortită eșecului.

— Până acum, s-a descurcat bine. Eve își luă cafeaua înapoi. Își conduce cu mână fermă brigada – domină, interzicând orice formă de personalitate. Nu există obiecte personale, nu există parteneriate adevărate. Fiecare e pentru sine, murmură Eve. Asta am simțit acolo.

Se ridică pentru a se îndrepta spre planșă și bătu cu degetul în fotografia lui Bix.

— L-a recrutat pe el, și fac pariu că a tras niște sfori pentru a fi repartizat la brigada ei – date fiind talentele lui. Militar specializat în lupte. De asemenea, amândoi părinții au fost militari. Obișnuit să primească ordine, ucide la comandă. E dulăul ei.

— Cum l-a convins?

— Vreau să aflu părerea Mirei, dar cred că nu puteau exista decât două căi. Poate că a fost un soldat bun, iar soldaților buni li se ordonă adesea să facă lucruri oribile pentru binele general sau pentru reușita misiunii. Departamentul Antidrog are de dus un război nesfârșit. Poate l-a convins că este un alt mod de a lupta. Ori a

recunoscut în el nevoia, predilecția de a face rău, de a mutila, de a ucide, și a canalizat-o în folosul ei.

— S-ar putea foarte ușor să fie ambele.

— Da, s-ar putea. Iar Garnet? S-a folosit de sex și de lăcomia lui, și probabil că a apelat la: „De ce naiba să nu ne luăm partea noastră?“. Cred că ăsta-i argumentul ei general, cu variații de genul: „De ce naiba să facem asta, să riscăm ce riscăm, să ne băgăm în ce ne băgăm, pentru un salariu mizerabil de polițist? Noi suntem cei care controlăm situația. Meritățm mai mult“.

— N-ar fi putut să se folosească de slăbiciuni dacă n-ar fi existat.

— Toată lumea are slăbiciuni. Dacă însă cedezi în fața lor, nu treci linia și faci exact ceea ce ai jurat că vei opri?

Furia clocotea din nou în ea, și mai aprigă.

— Nu meriți să fii polițist, și trebuie să fii pedepsit mai rău decât ticăloșii pentru care noi, ceilalți, ne asumăm niște riscuri ca să-i prindem. Am mai avut de-a face cu polițiști corupți, care subminează poliția. Este inevitabil. Dar ea e mai mult decât atât.

Eve înfipse un deget în fotografia lui Renee.

— E mai rea. O alegere, spui tu, și exact despre asta-i vorba. Nu e vorba că e slabă, nu e vorba că-i lacomă – sau nu-i doar asta. Ea a ales să fie polițistă, și apoi a ales să se murdărească. Să facă o blestemată de afacere din asta. Deliberat. Calculat.

— Vreau să-i fac rău. Vreau să fac alegerea – la fel de deliberat, la fel de calculat – de a o trimite în iad pentru asta.

El îi zâmbi.

— Iar aceasta, locotenente, este modalitatea de care te vei folosi ca s-o înfrângi.

Peabody și McNab sosiră primii.

Îi dădu lui Peabody câteva nume despre care să caute informații, și i le dădu și lui McNab.

— Vreau să cauți bunurile pe care le dețin, dar să nu se afle deocamdată de această căutare. Doar o verificare standard a inventarului. Ceea ce cauți sunt intrările de substanțe ilegale. Vreau să știu cine a făcut recepția, cine a emis facturi pentru ele. Le vreau coroborate cu numele ofițerilor care le-au confiscat și cu rapoartele lor. Deocamdată, doar la sediul central. Ne concentrăm doar asupra lui.

— Eu cu ce te pot ajuta, locotenente? o întrebă Roarke.

— Garnet are o casă la tropice, care se întinde pe o suprafață mare. Trebuie s-o găsesc. Trebuie să dau de ea fără să mă știe toată lumea, și neapărat folosind echipament înregistrat, adăugă ea, coborându-și vocea. Îmi imaginez că, dacă ai o casă drăguță pe plajă, te duci acolo cât de des poți, ceea ce înseamnă că ești nevoit să folosești un mijloc de transport.

— Da, ai dreptate. E un puzzle foarte interesant. Cred că mă voi distra cu el.

— Probabil că are și o mașină acolo – ceva ultimul răcnet. Poate și o barcă. Și, aproape sigur, o altă identitate, pentru a se ascunde. Îmi imaginez că va fi o treabă de durată să cauți un bold într-un car cu fân atât de mare…

— E vorba de un ac.

— Cum zici tu. Ar fi o informație numai bună de folosit la un moment dat.

— Mă apuc de treabă.

— Ceilalți trebuie să sosească în vreo douăzeci de minute. Mă gândesc că ar fi bine să-i hrănim întâi, ca să nu stea cu gândul la mâncare. Mai bine îi distragem temporar, oferindu-le mâncare.

Din moment ce Peabody și McNab lucrau la computerul ei principal și la cel auxiliar, se duse în bucătărie pentru a folosi minicalculatorul de pe bufet, ca să verifice niște probabilități.

Vicleană, calculată, acționând deliberat. Se întrebă dacă putea fi toate astea și, în același timp, să-și vadă de treabă cu acel amestec de furie și scârbă care îi ardea în stomac.

— Presupun că vom afla, murmură ea.

Când auzi voci, ieși din bucătărie.

Era timpul să înceapă petrecerea.

— O mâncare al naibii de bună, comentă Feeney și mușcă zdravăn din sendvișul cu carne de porc. Am auzit că e și plăcintă.

Se întrebă dacă în tot universul exista vreun polițist, inclusiv ea, care să nu aibă o slăbiciune pentru plăcinte.

— Plăcinta vine după ședință.

El îi aruncă o privire îndurerată.

— Asta-i o răutate, puștoaico.

— Da, da. Se îndreptă spre partea din față a camerei.

— O să încep în vreme ce voi terminați de mâncat tot ce aveți în farfurii. Vă rog să fiți atenți la cele două planșe și la cele două cazuri separate, între care există o legătură.

Introducerea a fost scurtă din moment ce mai toată lumea din echipă era la curent cu evoluția lucrurilor. O rugă pe Mira să prezinte profilurile personalităților lui Renee Oberman, William Garnet, Carl Bix și a victimei.

— Mira, după părerea ta, în cazul lui Keener a fost vorba de omucidere, accident sau sinucidere?

— Sinuciderea nu este susținută de nici una dintre acțiunile victimei. Și-a luat lucrurile și s-a mutat într-o altă locuință. În noaptea morții, a mâncat și a stat de vorbă cu cea care l-a servit. Conform declarației acesteia, era într-o dispoziție bună, chiar exuberant, și a vorbit despre faptul că se va muta în altă parte. O supradoză accidentală reprezintă întotdeauna un risc în cazul unei persoane dependente,

continuă Mira. Totuși, injectarea unei doze masive nu concordă cu obiceiurile anterioare ale victimei. După părerea mea, bazată pe fapte, pe declarații și pe personalitatea lui, a fost o crimă.

— Lui Renee îi va fi greu să conteste asemenea argumente, interveni Feeney.

— Exact ăsta-i planul. Va trebui s-o întreb cum crede că informatorul ei, un dealer amărât, a pus mâna pe o cantitate atât de mare de substanță ilegală. Și voi dori să știu cine vinde această substanță. Va trebui să stau de vorbă cu toți membrii brigăzii ei – apoi cu cei din departament – pentru a afla cine a arestat persoana care avea acea substanță.

— Ceea ce ne duce la bunuri. McNab.

Acesta înghiți pastele pe care le avea în gură.

— La cererea locotenentului, am inițiat inventarierea facturilor emise de Camera de Bunuri a sediului central în legătură cu intrările de substanțe ilegale. Vrei să vezi ce-am făcut sau doar rezultatele? o întrebă.

— Ce-ai făcut va ajunge la dosar și se va transmite o copie tuturor membrilor echipei. Acum, spune-ne doar rezultatele.

— Brigada Antidrog condusă de locotenentul Harrod. Detectivii Petrov și Roger au pus mâna pe o pradă frumoasă cu vreo șase săptămâni în urmă. Au confiscat multe substanțe ilegale, inclusiv o cantitate mare din ceea ce pe stradă se numește FYU. Ar trebui să adaug că detectivul Roger și doi polițiști în uniformă au fost răniți în timpul arestărilor. Detectivul Petrov estimează în raportul său că acea cantitate de FYU valora 30 000 de dolari, ceea ce înseamnă că valoarea de stradă era de vreo 250 000. De asemenea, au confiscat Dust în valoare de 90 000 și 500 de capsule Exotica.

— M-am ocupat mai întâi de capturile importante, locotenente, explică McNab. N-am avut timp să fac o verificare minuțioasă. Petrov a adus substanțele confiscate la Bunuri pentru a fi cântărite, înregistrate și facturate. Estimările exagerate din teren sunt frecvente. Ei doar se uită la marfă și, ei bine, cui nu-i plac numerele mari? Socoteala oficială la intrare a fost: FYU de 22 000, Dust de 84 000 și 75 de capsule Exotica.

— Este o diferență destul de mare.

— Da, domnule, este. Roger a fost transportat la spital, așa că Petrov nu a mai așteptat să fie cântărite.

— Cine a recepționat și a cântărit acele substanțe?

— Sergentul Walter Runch.

— Computer, afișează informațiile despre sergent Walter Runch. Efectuez o verificare standard și o analiză a ofițerilor de la Bunuri, continuă Eve când datele apărură. Are nevoie de un om aici, deoarece, altfel, trebuie să se limiteze la proprii oameni și să se uite cum profitul trece pe lângă ea. O analiză a activității lui Runch în cei doi ani și patru luni de când e la Bunuri arată că marfa cântărită de el este în

mod regulat mai ușoară decât estimările făcute, iar procentajul diferențelor crește când estimarea este făcută de polițiști care nu aparțin brigăzii lui Renee.

— Când polițistul care face arestarea este unul dintre ai ei, interveni Feeney, acesta oricum aproximează în minus cantitatea, înainte de a fi cântărită.

— Ăsta-i jocul, îi confirmă Eve spusele. Nu de fiecare dată, nici măcar în general, dar regulat, și mai ales când este vorba de capturi majore.

— După cum se poate vedea, Runch a fost repartizat la Bunuri după ce a fost sancționat că a distrus un bar în timp ce-l bătea pe agentul lui de pariuri din cauză că pierduse 5 000 pentru o diferență de trei puncte la Arena Ball. Runch are o mică problemă cu jocurile de noroc și i s-a dat șansa de a face consiliere și de a fi mutat în altă parte, ceea ce el a acceptat.

Eve luă o fotografie pe care o printase mai devreme și o adăugă pe planșa lui Oberman.

— Știai deja despre el? întrebă McNab.

— Îl luasem în calcul. Tu mi-ai confirmat. Ce știu cei de la Afacerile Interne despre Runch? îl întrebă pe Webster.

— Nu m-am ocupat de el, dar, dacă există mai mult, o să aflu. L-am interogat pe detectivul Marcell, unul dintre detectivii ei, în legătură cu moartea unui polițist. El și detectivul Strumb, amândoi subordonați locotenentului Oberman, asigurau spatele unui polițist sub acoperire, detectivul Freeman. Freeman făcea pe cumpărătorul; se ocupa de treaba asta de două săptămâni și urma să aibă loc o tranzacție. Trebuia să fie ceva simplu, dar lucrurile au luat-o razna. Dealerul și-a adus cu el gorila și femeia. Femeia l-a recunoscut pe Freeman și a țipat că e polițist și că a arestat-o pentru posesie de droguri. Toată lumea a scos armele, iar Marcell și Strumb i-au sărit în ajutor. Freeman a fost rănit, iar Strumb și dealerul au fost uciși. După spusele lui Freeman și Marcell, gorila a fost rănită, dar el și femeia au reușit să se urce în mașină și s-o șteargă – cu banii și cu marfa.

— Foarte convenabil, comentă Eve.

— Mai e ceva. Declarațiile lui Freeman și Marcell se potrivesc. Freeman a identificat-o pe femeie – o arestase pentru posesie, cu șase săptămâni în urmă. Analizarea scenei crimei a confirmat relatările ofițerilor. Marcell a recunoscut că l-a ucis pe dealer, invocând autoapărarea și apărarea partenerului său, după ce Strumb a fost împușcat. A trecut pe la Teste, care i-au confirmat declarația.

— Tu ce părere ți-ai făcut?

— M-am gândit că, probabil, l-a ucis pe dealer drept răzbunare că i-a omorât partenerul, dar n-am nici o dovadă. Trei zile mai târziu, trupurile gorilei și al femeii au fost găsite într-un motel de pe autostradă, cu gâturile tăiate. Nici urmă de bani sau de marfă. Așa că m-am gândit că era posibil să se fi dus după ei. L-am verificat, dar avea un alibi solid. În timpul acela, era cu locotenentul lui și cu detectivii Garnet și Freeman în camera din spate a unui bar, la un priveghi privat pentru camaradul

lor căzut la datorie.

Webster dădu din cap spre ecran.

— Dacă faci legătura cu ceea ce știm deja, nu prea miroase a bine.

— Peabody, generează pozele lui Freeman și Marcell și pune-le pe planșă. Deja avem patru din brigada ei și unul la Bunuri. Adu poza detectivului Roger, din subordinea locotenentului Harrod.

— Ofițerul rănit? întrebă Peabody.

— Mă întreb dacă estimarea ar fi fost atât de diferită față de cântărire în condițiile în care n-ar fi fost rănit și ar fi putut să facă el însuși estimarea. Și el e un posibil suspect. Mai sunt și alte lucruri dubioase la ea, adăugă Eve. Ținând cont de profilul personalității întocmit de Mira, am făcut o analiză a istoricului ei ca șefă a brigăzii. În decursul a șase luni de la preluarea funcției, trei ofițeri au fost transferați la alte brigăzi sau divizii. În două dintre cazuri, Renee o solicitat înlocuirea lor cu anumiți detectivi. Unul dintre ei a fost Freeman, iar celălalt, detectivul Armand, care a venit de la poliția din Brooklyn, unde a lucrat la DDE.

Eve adăugă poza acestuia.

— Are nevoie de cineva priceput la partea electronică. A mai fost un altul transferat în mai puțin de un an, iar apoi, un altul din brigada inițială a plecat. Unul dintre ultimii detectivi care a venit, o femeie, a fost ucisă într-o acțiune comună a mai multor brigăzi, la opt luni după sosire. Un altul a rămas sub comanda ei. Detectivul Palmer a lucrat trei ani într-o brigadă care se ocupa de crima organizată. Tipa are nevoie de contacte, rosti Eve și adăugă fotografia lui Palmer.

— Câți sunt acum? vru să știe Whitney. Câți oameni din brigada ei?

— Nu se poate să fie toți, comandante. Are nevoie de țapi ispășitori, de oameni de sacrificiu – așa cum se poate să fi fost Strumb și femeia transferată. Trebuie să aibă cel puțin un om la Contabilitate și, din același motiv, are nevoie de cineva la Bunuri. Numărul celor din afară trebuie să fie destul de mare pentru ca activitățile brigăzii ei să treacă neobservate. Este probabil să aibă cel puțin un om în altă brigadă – și mă gândesc la Roger –, sau are pe cineva pe care îl cultivă ca să împrăștie bârfele, cineva care să transmită informații despre anchete, despre operațiile plănuite.

Se uită la Mira.

— O să-l adaug și pe doctorul Addams, din moment ce l-a cerut ca psiholog, iar din câte am constatat, toată brigada îl folosește acum pe el.

— Anchetarea crimei constituie o presiune pentru ea și o înfurie. Keener trebuia să fie o scamă pe care s-o arunce de pe mânecă. Acum, a ajuns ca o pietricică în pantof. Din moment ce sunt anchetatorul-șef, voi insista să-i interoghez pe toți cei din brigada ei. Mă aștept să depună o plângere la comandament.

— Da, o aprobă Whitney. Și eu mă aștept.

— Și cer permisiunea, pe baza probelor deja existente, ca DDE să instaleze un

dispozitiv de urmărire și un recorder în mașina ei. Este un bun al departamentului, domnule, nu proprietate personală.

— Așa ocolim problema necesității unui mandat.

— „A ocoli“ este cuvântul care îmi stătea pe limbă, interveni Webster. La sfârșitul anchetei s-ar putea să vă facă probleme din cauza asta. Este discutabil, iar avocații abia așteaptă să aibă de-a face cu chestiuni discutabile.

— Atunci, ce zici de asta? Mașina pe care o conduce acum are niște probleme mecanice. Trebuie să ceară alta în locul ei. Când acceptă mașina de schimb, trebuie să semneze un proces-verbal de primire. Cine citește asemenea lucruri? O să le strecurăm printre altele – cu grijă – și, dacă îl semnează înseamnă că este de acord să accepte acel vehicul așa cum i-a fost dat.

— Așa o să fie în regulă.

— Feeney, cu cine te ai bine în parcul auto, să afli ce mașină va primi?

— Sunt vreo doi tipi. Nu-i o problemă.

— Ați putea, tu și McNab, să aranjați mașina astfel încât dispozitivele să nu fie depistate la o verificare normală?

El își înclină capul și o privi printre gene.

— Mă jignești dacă mă întrebi așa ceva.

— Bine. Peabody, generează un proces-verbal standard de predare-primire a unei mașini, ca să-i facem câteva modificări.

— Cum ai de gând să-i defectezi mașina? se interesă Webster. Cum ai să aranjezi cu foaia de constatare a defecțiunii?

— Mă ocup eu de asta, îi spuse Eve, având grijă să nu se uite la Roarke. Feeney, să mă anunți de îndată ce termini cu mașina nouă și, cu ocazia asta, să folosești puțin din magia tocilarilor pentru a-mi comunica locația exactă a celei vechi.

Roarke se gândi că îi făcea o plăcere teribilă să o vadă lucrând astfel. Felul cum expunea lucrurile, cum le lega, cum le sincroniza, inclusiv felul în care dădea din cap să-i fie adusă plăcinta, pentru a mai alunga din tensiunea instalată în încăpere.

Se uită la planșa ei și se gândi cu câtă meticulozitate adăugase un nume și o imagine, astfel încât fiecare să aibă impactul său special și fiecare să conteze la fel de mult ca următorul. Nimeni nu se gândea că era vorba de un grup de polițiști corupți, ci de niște indivizi oarecare.

Acum, când crease o atmosferă mai relaxată, îl aduse și pe el în discuție. Deșteaptă fată.

— Din conversația între Renee și Garnet, auzită de Peabody, știm că Garnet deține o proprietate – o casă pe o plajă de la tropice. L-am rugat pe Roarke, ca expert-consultant civil, să încerce să localizeze proprietatea. Dacă Garnet deține un mic paradis tropical și a apelat la vreo formulă – probabil, ilegală – de a o ascunde, asta va constitui o dovadă împotriva lui, care s-ar putea să ne ajute să punem presiune pe el, dacă și când vom avea nevoie s-o trădeze unul din echipa ei.

— Nu neg faptul că-i o idee bună, începu Webster, dar orice săpătură prea adâncă în finanțele sau în bunurile lui, fără a avea un mandat sau fără o dispoziție din partea celor de la Afacerile Interne, o să-l alerteze. Chiar și așa, dacă și-a luat măsuri de precauție, s-ar putea să se prindă că este adulmecat de cineva.

— Ceea ce înseamnă că voi avea grijă să fiu foarte discret, replică Roarke.

— Ascultă, dacă obții informații prin mijloace discutabile, informațiile înseși devin discutabile dacă avocații le iau la puricat.

— Sunt conștient de asta. Roarke își înclină capul. Sunt însurat cu o polițistă. Ai vrea să-ți spun cum aș face, detective?

— Dă-i drumul.

— Cineva, adică un om de afaceri cu interese și investiții în transporturi, ar putea solicita un soi de studiu. De exemplu, colectăm date despre câți bărbați dintr-un anumit grup demografic călătoresc de la New York spre o locație tropicală de mai mult de trei ori pe an – în aceeași locație. S-ar putea dovedi avantajos să suplimentăm serviciile de transport către acele locații și să oferim stimulente interesante pentru acel grup demografic.

— Mda. Webster schiță un zâmbet. Presupun că da.

— Din moment ce serviciile noastre includ transportul privat, și pentru că întotdeauna merită să le oferi beneficii celor care și le permit oricum, avem în vedere mai ales acele persoane care dețin o proprietate acolo. Oamenii care au mai multe case și își permit să călătorească regulat între ele sunt clienți excelenți.

— Fac pariu că sunt. Este o abordare bună. Dacă găsești ceva, dă-mi de știre. Aș putea să instalez un filtru de-acolo, astfel ca tu să poți săpa mai departe. Fiindcă Roarke își ridică o sprânceană, Whitney dădu din cap. Un filtru instalat de cineva de la Afaceri Interne face ca informațiile obținute să nu fie puse sub semnul întrebării.

— Am înțeles.

— Dacă asta-i tot pentru seara asta, eu trebuie să plec. Webster se ridică în picioare. Mă întâlnesc cu cineva.

— Are legătură cu cazul? vru să știe Eve.

— Nu, nu are legătură. Îi rânji în treacăt lui Roarke. Mulțumesc pentru plăcintă.

— Și eu îți mulțumesc. Mira se ridică după plecarea lui Webster. O să fac profilurile celorlalți ofițeri și ți le dau mâine. Ți-aș sugera să găsești o modalitate de a sta de vorbă cu membrii brigăzii de dinaintea venirii lui Renee ca locotenent acolo, ca să afli de la ei mersul lucrurilor.

— Am deja asta pe listă, îi spuse Eve.

Când, în cele din urmă, polițiștii părăsiră camera, Roarke se sprijini de biroul lui Eve.

— În sfârșit, singuri. Și presupun că vei pleca și tu imediat, ca să pot defecta mașina de serviciu a lui Renee.

— Mi-am imaginat eu că o să-ți facă plăcere. O chestie nostalgică.

— Ar fi și mai nostalgică dacă aș fura-o.

Ea se gândi câteva clipe la varianta asta.

— Nu, e mai bine s-o strici doar, însă trebuie s-o faci astfel încât să pară ceva firesc, dar grav. O problemă mecanică serioasă. Vreau să n-o poată folosi cam o săptămână și vreau ca, la verificare, să apară o defecțiune normală.

— Ei bine, cel puțin există o mică provocare. Trebuie să mă schimb. Între timp, poți să-mi spui cum ai de gând s-o faci pe Renee să semneze acel proces-verbal măsluit.

— Ar trebui să știi că, atunci când vrei să păcălești un escroc, angajezi un trișor.

CAPITOLUL 10

Defectarea unei mașini nu făcea parte din activitățile ei zilnice, cu atât mai mult cu cât avea aprobarea departamentului. Se întrebă cum va scrie asta în raportul ei.

„Desemnat expert-consultant civil (fost hoț) să defecteze mașina de serviciu a unui ofițer superior din cadrul poliției newyorkeze“.

Poate nu chiar așa.

— Nu merită să fie ridicată la rangul de ofițer superior, murmură Eve.

Roarke îi aruncă o privire în timp ce conducea.

— Doar nu te simți vinovată în legătură cu asta?

— Vinovată, nu. Doar că e deranjant, se hotărî ea. A fost ideea mea și e un lucru bun. Este proprietatea departamentului, așa încât comandantul poate ordona sau aproba asta, plus că avem acordul tacit al celor de la Afacerile Interne prin Webster. Și totuși, sunt un polițist care, în mod voit și pe ascuns, strică mașina altui polițist. Așa că trebuie să-mi repet în minte că ea nu merită să fie polițist.

— Încearcă orice consideri că-ți face bine, dragă. Ai putea chiar s-o iei ca pe o distracție, așa cum am eu de gând. Îi zâmbi și o împunse jucăuș cu degetul în coaste. Activitatea infracțională are farmecul ei. Altfel, n-ar fi atât de mulți infractori.

— Nu este o activitate infracțională. Este o acțiune a departamentului.

— Prefă-te că este.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Clădirea are – după cum te-ai aștepta în cazul unui polițist, mai ales a unuia corupt – o pază serioasă. Parcarea subterană e supravegheată de…

— Mi-ai spus deja, motiv pentru care am făcut niște verificări ale acelui garaj și am identificat locul ei de parcare. Nivelul doi, locul 33.

— Doar revăd situația. „Pentru că“, recunoscu ea, „în felul acesta, nu mai pare chiar o infracțiune“. Parcarea vizitatorilor este limitată la nivelul trei. Vizitatori trebuie să treacă de securitatea garajului. Cel mai simplu este să tastezi un nume și apartamentul aferent.

El îi aruncă o privire rapidă și amuzată.

— Nu, sunt metode mai simple.

— Și am făcut rost de unul, adăugă ea, ignorându-l cu bună știință, datorită micilor tale verificări – apartamentul 1020, Francis și Willow Martin. O să fie camere de supraveghere la intrarea în garaj și la toate nivelurile.

— Îhî.

— Se verifică fiecare mașină și se consemnează intrările și ieșirile, continuă ea. Dar, dacă îți faci treaba bine, Renee nu va avea nici un motiv să suspecteze că mașina i-a fost defectată intenționat și să ceară să vadă înregistrările.

— M-am întrebat adesea ce fel de partener de infracțiuni mi-ai fi fost dacă ne-am fi întâlnit mai demult. Acum, constat cu tristețe că relația noastră n-ar fi funcționat. Mă tem, dragă Eve, că ești mult prea prăpăstioasă.

— O să iau asta drept un compliment, rosti ea printre dinți.

— Ceea ce dovedește că am dreptate.

— Ascultă, deșteptule, nu vreau să-i dau nici un motiv să se întrebe cum de i s-a stricat mașina, sau să se uite cu prea mare atenție la cea nouă.

— Ai încredere în mine, spuse el simplu și viră spre poarta garajului.

— Apartamentul 1020, îi aminti ea.

— Îhî, făcu el chiar în clipa în care poarta se ridica.

— Cum naiba ai făcut asta?

— Aș putea să invoc secretul profesional, dar, din moment ce mă aflu printre prieteni, pot să-ți mărturisesc că am activat un dispozitiv de bruiaj chiar înainte de a intra. Acesta deschide poarta în vreme ce oprește pentru scurt timp camera de supraveghere. O să aibă o întrerupere a imaginii video, iar camerele vor merge cu întreruperi o vreme. Pe măsură ce coborâm, continuă el, cotind pentru a o lua în jos. Iar după ce terminăm, pe măsură ce urcăm.

„O treabă inteligentă“, gândi ea. „Al naibii de inteligentă, dar totuși…“

— Nu știu de ce asta e mai simplu decât să tastezi niște date.

— Ei bine, nu-i cunoaștem pe Francis și pe Willow, nu-i așa? Nu știm dacă nu au musafiri sau dacă nu sunt plecați la Saint Maarten’s ca să facă sex sălbatic pe plajă.

— I-am verificat – nu sunt idioată. Ea e obstetrician și mâine are program normal la cabinet. Nu sunt în Saint Maarten’s și nici nu fac sex pe plajă.

— Cu atât mai rău pentru ei. Poate că au ieșit în seara asta. Poate că ea moșește un copil chiar în timp ce vorbim și, profitând de absența ei, Francis a plecat pe furiș să-și viziteze tânăra și nubila amantă, pentru a face puțin sex sălbatic.

Opri mașina și își îndreptă tableta spre exterior.

— Ideea este că, dacă nu știm ce fac Francis și Willow, ce rost are să riscăm?

— Ce faci?

— Imediat îți explic.

Ea se foi în scaun. El își legase părul la spate – așa cum făcea când lucra – și tasta o serie de numere și litere, fără ca ea să priceapă ceva. Avea o jumătate de zâmbet

pe chip și o privire numai de ea știută. Era concentrat, indiferent ce naiba făcea.

— Asta ar trebui să rezolve problema.

— Ce problemă?

— În următoarele cinci minute, camerele de la acest nivel vor înregistra imaginea zonelor așa cum sunt acum, fără ca noi să apărem în cadru. Porni mașina și merse mai departe. Nu este Royal Museum, dar totuși, ar fi fost ciudat dacă vreun paznic se decidea să verifice garajul și mă vedea meșterind la mașina lui Renee.

Opri în spatele acesteia.

— Nu durează mult, îi spuse în timp ce ieși.

Încruntându-se, Eve deschise repede portiera. Îl urmă, ocolind mașina. Încercă să-i aducă aminte că, probabil, capota era blocată, dar se felicită pentru că nu apucase. El o deschise în câteva secunde.

— Cum ai dezactivat alarma fără să...?

— Taci!

Își scoase din buzunar încă una dintre micile lui jucării și o atașă de ceva de sub capotă, cu ajutorul unei sârme foarte subțiri. Tastă o comandă care făcu să apară pe micul ecran niște numere și simboluri roșii, care licăreau. Le privi, apoi opri secvența. Tastă o altă comandă, generând o altă serie de coduri.

Zâmbind, întinse dispozitivul spre ea.

— Poftim, apasă pe tasta Enter.

— De ce?

— Suntem parteneri de infracțiuni.

— Rahat.

Apăsă pe tasta Enter și auzi clar câteva pocnete electrice ascuțite.

— Foarte frumos. Ai talent.

— Să mă pupi undeva.

— Una dintre activitățile mele favorite.

Tastă o altă comandă, obținu o altă serie, apoi desprinse dispozitivul. Blocă la loc capota.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot. Am blocat camerele pentru mai mult timp, în caz că ai de gând să cercetezi mașina. Vrei să ți-o deschid?

Voia. O, Doamne, chiar voia!

— N-am permisiunea să o fac.

— Formalistă, ceea ce-i cam același lucru cu a fi prăpăstioasă.

Așteptă, urmărind lupta care se dădea în ea.

— Nu. Dacă voi avea nevoie să-i verific mașina, o voi verifica pe cea nouă. Cu un mandat sau la cererea comandantului. Să mergem!

— A fost amuzant, dar oarecum nesatisfăcător.

Roarke se așeză din nou la volan și viră pentru a urca spre ieșire.

— Ce i-ai făcut?

— Am identificat, am copiat și apoi am anulat codul sistemului principal cu o comandă incompatibilă, furnizată de o clonă de diagnosticare, care a determinat alimentarea direct în… Continuă, zâmbindu-i: Îmi place la nebunie când privirea ți se încețoșează la auzul jargonului tehnic. Nu este cu totul diferit față de atunci când termini.

— O, te rog!

Se încruntă intenționat, pentru a căpăta o privire gravă.

— Eu sunt cel care are privilegiul de a se uita în ochii tăi în asemenea momente. În esență, am prăjit niște cipuri, ceea ce a oprit funcționarea starterului. I-am dat o a doua comandă pentru ca, atunci când încercă să pornească motorul, această acțiune să determine o altă reacție care să-l dea complet peste cap.

— Bine. E-n regulă. Va trece de diagnoză?

El oftă îndelung, profund, exagerat.

— Mă întreb de ce tolerez asemenea cinism. A, da, pentru acei ochi sticloși. O să afișeze că are un starter defect, care a compromis motorul.

— E perfect. Mulțumesc.

— Plăcerea mea. Mergem la trișorul nostru favorit?

— Da. Ne așteaptă.

Locotenentul Renee Oberman intră foarte prost dispusă în biroul brigăzii.

— Locotenente, începu detectivul Strong, dar avu parte de o privire furioasă care spunea: „Taci dracului din gură!“

— Ofițer Heizer, ia legătura cu Rechizițiile și spune-le că vreau să-mi trimită imediat hârtiile pentru mașină.

— Da, doamnă.

— Și că nu mai vreau să văd încă o dată în dimineața asta rahatul pe care l-au ridicat din garajul meu. Dacă îl înlocuiesc cu un rahat similar, o să le fac viața un iad.

— Da, doamnă, repetă el ieșind ca o furtună din biroul ei.

Renee se opri brusc când o văzu pe Eve pe unul dintre scaunele pentru vizitatori.

— Locotenente. Aici, la Antidrog, aveți ore frumoase de venit la serviciu.

— Nu mă bate la cap. Renee ocoli biroul, deschise sertarul de jos și își aruncă geanta înăuntru. Mașina mi-a crăpat în dimineața asta.

— Condoleanțele mele, rosti Eve fără nici un pic de sinceritate. Sunt niște porcării.

— Iar acum, am de-a face cu idioții de la Rechiziții și de la parcul auto.

— Creează numai probleme, aprobă Eve. Oricum, am venit să-ți dau una și mai mare.

— Uite ce e, Dallas, m-ai încolțit să-ți dau informații delicate și dosare pe care le-am întocmit folosindu-mă de informatorul meu.

— Informatorul tău mort.

— Mort sau viu, informațiile acelea rămân delicate. Câteva dintre acele cazuri sunt în plin proces sau urmează să fie deschise procesele. Dacă informațiile sunt compromise, și acele procese ar putea fi compromise.

Chipul lui Eve deveni dur.

— Locotenente, insinuezi că i-aș putea furniza unui inculpat sau avocatului unui inculpat acele informații?

— Nu insinuez nimic, constat un fapt. Nu știu cum îți conduci brigada, cine ar putea avea acces la acele informații, dar nu mi-ai dat de ales. Acum, le-ai obținut și, în ceea ce mă privește, ăsta-i sfârșitul poveștii.

— Greșești. Pentru început, cauza morții lui Keener a fost o supradoză de FYU îndulcită cu Zeus, un drog care se găsește greu pe străzi. Mă întreb cum a reușit să pună mâna pe ele un drogat de doi bani, care era dealer pentru o zonă restrânsă.

— Ți-am spus, rosti Renee folosind intenționat tonul cu care i te adresezi unui copil, se droga cu orice reușea să obțină.

— Mda, iar eu mă întreb cum de a reușit să pună mâna pe drogurile alea periculoase. Vreau să știu cine din brigada ta a lucrat la vreun caz care să implice FYU, pe cine au arestat și așa mai departe. Am nevoie de acele dosare.

— Asta-i o porcărie! Vii aici, în biroul meu, și sugerezi că unul dintre oamenii mei i-a pasat informatorului meu substanțe ilegale periculoase?

„Perfect“, gândi Eve. „Pur și simplu, perfect.“

— N-am sugerat asta. Ar trebui s-o fac? De fapt, având în vedere următoarea problemă pe care o am cu tine, asta-i o idee foarte interesantă.

Renee izbi cu palmele în masă.

— Ascultă aici…

— Scuzați-mă… O femeie măruntă, cu păr negru strălucitor prins în codițe subțiri, își vârî capul pe ușă. Pocni un balon de gumă de un roz strălucitor, iar ochii ei ciocolatii aruncară o privire plictisită celor doi locotenenți. Este vreuna din voi locotenentul Renee Oberman?

În vocea ei se deslușea accentul de Brooklyn.

Renee o privi rapid pe femeie, de la codițele subțiri la tricoul alb ieftin, la pantalonii largi și la pantofii de un cenușiu anost.

— Eu sunt locotenentul Oberman.

— Sunt Candy, de la Rechiziții.

Insigna lui Candy se legănă între sânii ei enormi, în vreme ce aceasta se apropie de birou.

— Era și timpul.

— Mda, ei bine, suntem aglomerați, să știți. Polițiștii sunt dificili când e vorba de

mașinile lor. Avem un Torrent nou-nouț. Cu modificări, așa cum ați cerut. V-am adus codurile și celelalte fleacuri.

Renee întinse o mână.

— Ei bine?

— Iisuse, nu pot să vi le dau până nu semnați. Vreți să vă gândiți? Tocmai am dat câteva mașini. Semnătura, data, inițialele pe ambele pagini – și duplicatele. Candy puse formularele pe birou și bătu în ele cu o unghie de un roz strălucitor, cu oja sărită. Au zis că vă grăbiți, așa că m-au trimis pe mine. Drăguț birou.

— Dă-mi odată codurile, se răsti Renee în vreme ce semna grăbită formularele.

— Nu trebuie să vă oțărâți din pricina asta. Candy îi întinse un card sigilat. Dacă vreți să schimbați codurile, trebuie să ne anunțați, când coborâți, ca să le putem înregistra.

— Bine. Asta-i tot.

— Nu. Trebuie să-mi semnați pe ecran, ca să confirmați acceptarea noului vehicul și a codurilor. Dacă nu confirmați, cineva ar putea spune că am săltat mașina și am trimis-o înapoi pe străzi.

Renee înșfăcă micul dispozitiv și își mâzgăli numele pe ecran, folosind-se de stylusul atașat.

— Ieși!

— Iisuse! Candy își adună formularele și pufni. Să vă fie de bine.

— Nu-i de mirare că sunt atât de dezorganizați acolo, spuse Renee după plecarea lui Candy, dacă angajează asemenea oameni.

— Ți-ai primit noua mașină, Oberman. Acum, dacă totul s-a rezolvat, ce-ar fi să continuăm fascinanta conversație în care tu îmi ziceai ce-au căutat, ieri, doi dintre detectivii tăi în locuința victimei mele?

— Pardon?

— Nici un pardon. Voi depune o plângere împotriva ta, a detectivilor tăi și a acestei brigăzi pentru amestecul în și potențiala compromitere a unei investigații într-un caz de crimă.

Ochii lui Renee ardeau în vreme ce aceasta făcu doi pași provocatori spre Eve.

— Crezi că poți veni la brigada mea, în biroul meu, ca să ne amenințți pe mine și pe oamenii mei?

— Da, pentru că exact asta fac. De-a naibii, Eve se apropie și ea, astfel încât acum aproape că erau nas în nas. Și îți promit că vă voi ancheta dacă nu sunt mulțumită cu motivul pentru care detectivii Garnet și Bix au intrat ieri în locuința lui Keener fără permisiunea mea. O să fac mai mult decât să vă anchetez dacă descopăr că unul din ei, sau amândoi, i-au furnizat substanțe ilegale victimei mele.

— Iar eu vreau să știu în ce temei faci asemenea afirmații.

Eve își strâmbă batjocoritoare buzele.

— Nu trebuie să-ți spun nimic. Este cazul meu, investigația mea, victima mea. Și

mă întreb de ce încerci să-mi pui bețe în roate, să te amesteci, să-mi compromiți ancheta.

— Asta-i ridicol și jignitor. Nu înghit ușor asemenea acuzații, așa încât, crede-mă, eu voi fi cea care va deschide o anchetă.

— Nici eu nu înghit ușor faptul că doi dintre oamenii tăi au scotocit prin locuința victimei mele, distrugând potențialele probe și subminându-mi autoritatea și investigația. De fapt, nu înghit deloc chestia asta. Dacă nu vrei să vorbești cu mine, foarte bine. O să vorbim amândouă cu Whitney.

— Așa îți rezolvi problemele, locotenente? Dai fuga la comandant?

— Când am motive, poți să faci pariu că da. Eve privi intenționat peste umăr, la portretul comandantului Oberman. Aș fi crezut că înțelegi și respecți funcția pe care o ai, mai ales că tatăl tău a fost și el comandant.

— Nu-l amesteca pe tata în povestea asta.

„Un punct dureros, un buton fierbinte“, gândi Eve când auzi vocea lui Renee tremurând.

— Crede-mă, nu vrei să-mi obstrucționezi investigația. Pot, și îi voi acuza pe cei doi oameni ai tăi, îi pot supune unui interogatoriu oficial. Pot, și îi voi acuza de încălcarea proprietății, de intrare ilegală, de obstrucționarea justiției – asta pentru început –, dacă nu primesc niște răspunsuri.

Renee se întoarse și se duse în spatele biroului.

— O să vorbesc cu detectivii mei despre problema asta și te caut să-ți comunic ce-am aflat.

„O, ești tare nervoasă“, gândi Eve, „și încerci să ne convingi pe amândouă că ești stăpână pe situație“.

— Nu m-ai înțeles, Oberman. O să vorbești cu oamenii tăi în prezența mea, acum, fiindcă altfel, vor vorbi ei cu mine în camera de interogatorii, iar discuția va fi înregistrată. Decide-te și nu mă mai face să-mi pierd timpul.

În momentele de tăcere tensionată care urmară, Eve se gândi că, dacă Renee ar fi crezut că poate scăpa împușcându-și o colegă, ar fi scos arma și ar fi tras.

În schimb, apăsă pe butonul intercomului.

— Detectivii Garnet și Bix. În biroul meu. Imediat. N-o să-ți permit să-mi hărțuiești oamenii, locotenente.

— Hărțuirea este ultimul lucru pe care îl am în minte.

Garnet intră cu un pas înaintea lui Bix. Amândoi purtau costume negre, cravate îngrijit înnodate și pantofi care străluceau ca oglinda.

„Oare sunt polițiști sau agenți federali?“, se întrebă Eve și se alese cu o privire rece și dură din partea lui Garnet.

— Închide ușa, detectiv Bix. Locotenent Dallas, detectivi, vă rog să luați loc.

— Nu. Mulțumesc, adăugă Eve după o fracțiune de secundă.

— Cum dorești. Renee se așeză în spatele biroului, luând o poziție despre care –

presupuse Eve – credea ea că impune autoritate. Cu umerii trași în spate, cu mâinile împreunate, cu chipul sever. Detectivi, locotenentul Dallas afirmă că voi doi ați intrat în cursul zilei de ieri în locuința lui Rickie Keener, acum decedat. Locotenentul conduce investigația legată de moartea lui Keener.

— Crimă, o corectă Eve. Este ancheta unei omucideri.

— Locotenent Dallas o consideră astfel, cu toate că medicul legist nu a stabilit dacă este vorba despre omucidere, sinucidere sau moarte accidentală.

— Nu ești la curent cu ultimele noutăți, locotenente Oberman. În această dimineață, medicul legist a stabilit că este omucidere, dar nu despre asta-i vorba.

— S-a stabilit că este omucidere? dori să știe Renee. Vreau să văd raportul legistului.

— Nu mă aflu aici ca să-ți dau informații, ci ca să le obțin. Ieri, acești doi bărbați au intrat în locuința lui Keener, cândva între momentul în care te-am informat de moartea informatorului tău și momentul în care eu și partenera mea ne-am dus la locuința lui Keener. Ceea ce însemnă, locotenente, că aveai cunoștință de moartea acestuia și de investigația mea atunci când oamenii tăi au intrat acolo, încălcând procedura, încălcându-mi autoritatea.

Renee ridică un deget.

— Este adevărată afirmația locotenentului Dallas? îi întrebă ea pe cei doi bărbați. Chiar v-ați dus la locuința lui Keener și ați intrat în ea?

„N-ai de gând să-i acoperi, javră calculată și lipsită de scrupule ce ești“, gândi Eve. „Îi lași să se descurce singuri.“

Garnet își ținu privirea ațintită în ochii lui Renee.

— Aș putea să-ți vorbesc un minut, în particular, locotenente?

— Nici vorbă, îi spuse Dallas înainte ca Renee să apuce să deschidă gura. Vreau să aud acum, de la voi, sau vă pun sub acuzare pe amândoi – după cum l-am informat deja pe locotenent. Și îl voi informa pe comandant.

— Detectivi, știu că v-ați concentrat asupra investigației lui Geraldi. Nu reușesc să înțeleg cum v-a adus aceasta în locuința lui Keener – admițând că informația locotenentului este corectă.

— Am avut o informație. Am avut un pont. Garnet îi aruncă o privire lui Eve, apoi se uită din nou la Renee. Locotenente, ancheta a ajuns într-un punct delicat.

— Înțeleg asta, dar ancheta va stagna sau, și mai rău, se va alege praful de ea dacă locotenentul depune o plângere ori, și mai rău, vă pune sub acuzație. Pentru numele lui Dumnezeu, Garnet, ați intrat în locuința lui Keener?

— Am aflat că avea niște steroizi la… Se întrerupse și se uită din nou la Eve. Am primit o informație despre o persoană care avea legătură cu investigația noastră. Așa că ne-am dus să stăm de vorbă cu ea. În acel moment, nu știam că Juicy era mort. Nu l-am găsit prin locurile unde își pierdea de obicei timpul, așa că ne-am dus la locuința lui. Nu a răspuns la ușă. Toată lumea știe că lui Juicy îi place marfa pe

care o vinde și că are obiceiul să se drogheze.

Eve trase concluzia că ea le aruncase un cârlig cu acel caz Geraldi. Acum, Garnet mulina firul de care era agățat acesta.

— Dacă vom face chestia asta oficială, să zicem că ni s-a părut că am simțit miros de substanțe ilegale venind din acea locuință. Bix nu a fost sigur dacă mirosea a substanțe ilegale sau a fum. Bix?

— Corect. Era posibil să fi fost fum.

— Motiv pentru care am intrat ca să ne asigurăm că locatarul nu are cumva nevoie de ajutor.

— Asta-i povestea voastră? întrebă Eve.

— Așa a fost, insistă Garnet.

— Și v-a luat treizeci de minute ca să vă lămuriți că o garsonieră de dimensiunea unei debarale era goală, că nu era fum nici din pricina unor substanțe ilegale, nici a focului?

— Vreți să ne acuzați că am aruncat o privire în jur? N-am știut că micul ticălos era mort și că e în curs de desfășurare anchetarea unei crime. Era posibil să aibă ceva acolo. Nu știu cum se lucrează la Omucideri, dar…

— Evident că nu. Tu sau colegul tău ați luat ceva de-acolo?

— Nu era nimic acolo în afară de gunoi. Individul trăia ca un porc și, din câte am auzit, a murit tot așa.

— Micul ticălos care trăia ca un porc e victima mea, spuse Eve cu răceală. Și, încălcând procedura, este foarte posibil să fi compromis probele necesare pentru a-l aduce pe ucigașul său în fața justiției.

— Am auzit că a luat o supradoză. Garnet ridică din umeri. Nimeni n-ar avea nici un motiv să-l ucidă pe amărâtul ăla.

— Serios? Chiar dacă „amărâtul ăla“ avea informații despre o persoană legată de o anchetă în curs de desfășurare?

Prins în acea mică gaură a plasei de minciuni, Garnet tăcu din gură. Eve se întoarse spre Renee.

— În plus față de celelalte date pe care le-am cerut deja, voi avea nevoie de o copie a tuturor dosarelor și informațiilor despre această anchetă Geraldi.

Garnet țâșni în picioare, cu chipul stacojiu de furie.

— Nici vorbă să-ți bagi nasul în cazul meu. Te iei de noi din cauza unui informator mort fiindcă n-aveți altceva.

— Ar fi mai bine să te așezi, detectiv, îl avertiză Eve.

— Du-te dracu’! mârâi el exact în clipa în care Renee îi rosti numele. Du-te dracu’! Se răsuci spre Renee. Nu vine aici să-mi spună cum să anchetez un caz, să-și bată joc de munca mea din cauza unui nenorocit de drogat mort. Ar fi cazul să mă susții dracului, că altfel…

— Detectiv Garnet!

Vocea lui Renee răsună tăioasă, întrerupându-i atât de brusc cuvintele, încât acesta trase aer în piept și expiră anevoie.

— Ar fi cazul să mă susții, repetă el.

— Detectiv, o să capăt acele date, conform procedurii. Obișnuiește-te cu acest gând. Eve se apropie puțin, se aplecă și ridică o mână. Deja ai depășit pragul insubordonării, așa că…

El se răsuci și, așa cum sperase ea, antebrațul lui îl lovi zdravăn pe al ei. Pentru a face lucrurile un pic mai dramatice, ea se împletici un pas îndărăt.

— Lasă-mă în pace! Nu tu ești șefă aici.

— Din câte văd eu, nimeni nu e. Eve îi aruncă lui Renee o scurtă privire plină de dezgust. Iar tu, detectiv Garnet, tocmai te-ai ales cu o suspendare de treizeci de zile. Dacă-ți mai iese un cuvânt pe gură, vor fi șaizeci, îl avertiză ea, apoi se uită cu răceală la Bix, care se ridica încet în picioare. Așază-te, detectiv Bix, dacă nu vrei să pățești același lucru.

— Bix. Renee vorbi încet, văzându-l că nu se mișcă. Așază-te!

„Bravo, Azorel“, gândi Eve observând că-i dă ascultare.

— Detectiv Garnet, ia loc și calmează-te. Nu mai vreau să aud nici un cuvânt, adăugă Renee. Locotenent Dallas, e evident că avem o situație în care sentimentele au scăpat de sub control. Detectivii mei se ocupă de o anchetă dificilă, care se pare că s-a ciocnit de a ta. Nu există nici un motiv pentru care să nu putem rezolva asta aici, în biroul meu, în mod rezonabil și fără interferențe inoportune în oricare dintre investigații.

— Îmi ceri o favoare? Eve păru surprinsă. Ai de gând să stai acolo și să-mi ceri să te ajut când tu n-ai reușit să-ți controlezi propriul detectiv, când n-ai reușit să faci nimic pentru a-l împiedica să-mi vorbească extrem de nerespectuos, chiar și după ce l-am avertizat? Și a mai ridicat și mâna la mine?

— Din cauza tensiunii momentului…

— Pe dracu’! O să-i fac raport pentru că, sincer, nu am încredere că o vei face tu. De asemenea, voi raporta incidentul legat de locuința victimei mele. Voi sta de vorbă cu fiecare membru al brigăzii tale care este implicat în cazul Geraldi. Mai mult, după cum ți-am explicat deja, vreau toate datele despre orice arestare sau investigație în care a fost vorba de substanța cunoscută drept FYU.

— Asta-i absolut…

Eve se apropie, lăsând să i se vadă furia.

— Nu știi cum ne facem treaba în brigada mea? Îți spun un singur lucru – dacă vreunul dintre oamenii mei manifesta o asemenea extremă lipsă de respect față de un ofițer superior, eu l-aș fi pedepsit. Pentru că eu comand. Vreau să am informațiile și dosarele pe biroul meu într-o oră!

Eve ieși cu pași mari din birou, încântată să vadă că toți ochii o urmăreau – și se bucură de abia schițatul zâmbet încântat pe care detectivul Strong nu prea reuși să

și-l ascundă.

O parte din ea își dorea să cânte de fericire, dar rămase rece, afișând o furie controlată în vreme ce se îndrepta ca o furtună spre etajul la care se afla biroul ei.

— Reineke!

Acesta își ridică brusc capul, holbându-se la auzul tonului ei.

— Doamnă!

— Ce s-ar întâmpla dacă i-ai spune unui ofițer superior „Du-te dracu'!“ în prezența mea?

— Dacă aș spune în gând sau cu voce tare?

— Cu voce tare.

— Fundul meu ar avea groaznic de suferit din cauza șuturilor pe care le-aș încasa, așa încălțată cu cizme cum ești.

— Corect. Peabody, în biroul meu! Enervarea nu-i dispăruse de pe chip când Peabody intră și, la îndemnul ei, închise ușa. Privește cu atenție figura asta, pentru că n-o să ai ocazia să vezi prea des așa ceva.

Eve își undui șoldurile și își legănă brațele în aer.

— Este un dans de fericire, doamnă?

— E doar o tentativă, știu, pentru că o asemenea afacere implică seriozitate. Tocmai am obținut o victorie copleșitoare asupra lui Renee, am făcut-o de râs, am scos-o din minți și i-am subminat autoritatea, iar ca bonus, l-am determinat pe Garnet să se comporte în asemenea hal, încât s-a ales cu o suspendare de treizeci de zile. Și o să-i fac imediat raport.

— Ai făcut toate astea fără mine?

— Când m-am dus acolo, nu știam că o să dau lovitura. Trebuie să-i fac raportul pentru suspendare și să-l înregistrez. Și asta imediat, la cât de furioasă sunt îndreptățită să fiu. Îți spun ce s-a întâmplat cât de curând posibil. Între timp, aștept un dosar de caz de la amicii noști de la Antidrog – vrăjeala cu care a încercat Garnet să mă ia ca să justifice intrarea în locuință.

— Au recunoscut?

— Au trebuit s-o facă. S-au folosit de ancheta Geraldi ca pretext pentru a intra în casă. Vreau să te uiți prin dosar. Sunt șanse să plănuiască să se aleagă cu o pradă frumoasă la finalizarea ei. Hai să vedem de cine și de ce ne putem folosi.

— Ai speriat-o? Mă bucur că ai făcut-o de râs, că ai scos-o din minți și că i-ai subminat autoritatea, dar aș vrea cu adevărat s-o văd speriată.

Zâmbetul lui Eve se lărgi în vreme ce ochii îi erau învăpăiați.

— Peabody, am făcut-o să se teamă de moarte.

— Grozav. Tipii or să se întrebe ce te-a apucat.

— Iar tu o să le spui – discret – că unul dintre detectivii locotenentului Oberman s-a luat de mine, mi-a adresat obscenități și m-a lovit.

Ochii lui Peabody se măriră de stupefacție.

— Te-a *lovit*?

— Ei bine, de fapt, am avut grijă ca brațul meu să fie în calea lui atunci când s-a răsucit furios spre mine, dar a existat un contact. Renee n-a intervenit deloc – s-a făcut că nu bagă de seamă –, iar apoi a încercat să mă convingă s-o las baltă. Întâmplarea asta e suficientă ca să se ducă vorba despre ea prin sediul central, până ajunge să se facă din țânțar armăsar.

— Să fii convinsă.

Imitând-o pe Eve, Peabody își legănă șoldurile, își balansă brațele și ieși.

O oră mai târziu, Eve a fost chemată în biroul lui Whitney.

Acesta se rezemă de spătarul scaunului.

— Tocmai am avut o conversație îndelungată cu locotenentul Oberman.

— Nu mă surprinde, domnule.

— Mi-a cerut să contramandez suspendarea de treizeci de zile a detectivului Garnet. Ți-am citit raportul despre el. Cum de-ai reușit să-l enervezi în asemenea hal, încât să-l faci să te înjure și să te lovească?

— A fost surprinzător de ușor. E impulsiv din fire și, odată ce apeși pe butoanele care trebuie, se simte îndreptățit să se manifeste astfel. Bix este mai stăpânit, domnule, și mi s-a părut interesant să constat că ea folosește față de el un ton aproape matern. Garnet este cel care vorbește, iar Bix, cel care ascultă. Bix se supune imediat unui ordin, Garnet le ignoră, cel puțin când este enervat.

— Locotenentul Oberman a făcut referire la o anchetă în derulare, în care sunt implicați atât Garnet, cât și Bix, atunci când mi-a cerut să contramandez sau, dacă asta nu-i posibil, să amân suspendarea.

— Cazul Geraldi. Părerea mea, domnule? Așteptă ca el să dea din cap. Renee l-a inventat, iar ei au încercat să se agațe de el, dar, pentru că n-au avut timp să-l plănuiască cum trebuie, îi putem prinde cu ocaua mică.

— Mi-a relatat ce s-a întâmplat – versiunea ei – în timp ce te-ai aflat în biroul ei și m-a asigurat că va lua măsuri disciplinare față de detectivii ei și îi va ordona lui Garnet să-ți ceară scuze.

— Nu le pot accepta.

— Nici eu n-aș accepta dacă aș fi în locul tău, dar… Își ridică mâinile mari. Nu crezi că ar fi mai util pentru investigație dacă Garnet rămâne la serviciu?

— E o bombă gata să explodeze, comandante. Deja este înfuriat pe Renee, deja pune sub semnul întrebării, ba chiar îi ignoră autoritatea, strategiile. Acum, el a încasat lovitura asta, iar ea n-a reușit să repare lucrurile. Nemulțumirea lui față de statutul pe care îl are tocmai a crescut. În starea de spirit și în situația în care se află, o să dea de necaz.

— Există o fisură, rosti Whitney dând din cap, iar tu vrei să te folosești de el pentru a o lărgi.

— Cred că o va sfărâma cu totul. Când îl vom aresta, o va trăda. Chiar dacă îmi lasă un gust amar, o să cad la înțelegere cu el, comandante, Garnet îi va trăda pe toți în schimbul unui târg avantajos. Bix nu va trăda. Este loial. Dar pe Garnet îl pot face să trădeze.

— Compromisul, chiar dacă îți lasă un gust amar, e ceva ce un comandant trebuie să înghită frecvent. Foarte bine, locotenente, suspendarea se menține. Te-a ascultat Renee în privința anchetei?

— Informațiile mi-au parvenit cu puțin înainte de a fi chemată aici, domnule. Am pus-o pe Peabody să se uite peste ele, ceea ce o să fac și eu.

— E valabil și pentru mine. Ți-ai făcut un dușman din ea, Dallas.

— Mereu a fost, comandante. Doar că n-a știut.

CAPITOLUL 11

Întorcându-se la brigada ei, Eve își menținu o expresie dură pe chip. Din cele câteva priviri care i-au fost aruncate și murmurul ocazional, se convinse că rețeaua de zvonuri de la sediu își făcea treaba.

Avea nevoie să se închidă în biroul ei, să calculeze niște probabilități și să-și folosească instinctele pentru a decide următorul pas.

Peabody dădu s-o cheme, dar Eve clătină din cap și își văzu de drum. Auzi țipetele când mai avea doar câțiva pași până la biroul ei.

Era Bella, arătând ca o garofiță cu buclele ei luminoase, cu trupușorul dolofan îmbrăcat într-o rochiță de un galben strălucitor, decorată cu inimioare roz.

Inimioarele aveau aceeași culoare ca părul mamei ei. Mavis Freestone își săltă de câteva ori fetița și chicoti la auzul țipetelor de încântare ale acesteia. Își prinsese părul la spate, într-un trio de codițe. Rochia de vară sumară izbucni în cercuri întrețesute de purpuriu aprins și roz.

Ochii verzi scânteiară de veselie când Bella își plesni mânuțele una de alta.

— Aplauze, aplauze! gânguri Mavis, iar fetița își plesni din nou palmele. Acum, fă o plecăciune!

Ascultătoare – cum naiba de pricepea un creier atât de mic –, Bella se împinse în piciorușele încălțate în sandale, care erau versiunea în miniatură a celor purtate de mama ei, și apoi se ridică în poala lui Mavis. Își coborî bărbia în piept.

— Sărutări pentru mulțime!

Mavis o apucă pe Bella de talie pentru ca fetița să-și poată lipi palma de buze și apoi s-o fluture.

Eve trebui să admită că era un spectacol reușit.

— Ți-ai adus copilașul la secția de poliție?

Mama și fiica se întoarseră amândouă spre ea, iar pe chipurile lor răsăriră zâmbete largi și fericite.

— Ea a vrut să vină în vizită.

Bella își ridică brațele și bolborosi ceva.

Eve se dădu puțin îndărăt.

— Ce vrea?

— Pe tine. Ceea ce-i minunat. Mavis se ridică. Pentru că trebuie neapărat să mă duc la toaletă. Mă întorc imediat, adăugă ea și o puse pe fetiță în brațele lui Eve.

— Hei! Hei! Dar sandalele de un roz strălucitor ale lui Mavis se îndepărtau deja. Iisuse Hristoase!

Bella chicoti, mângâie cu mâinile umede de salivă obrajii lui Eve, apoi o înșfăcă zdravăn de păr. Trase, după care își plimbă buzele umede pe obrazul lui Eve.

— Slooch[3]!

— Da, da, îmi amintesc. „De fapt, e giugiuleală[4]“, gândi Eve și se uită la buzele Bellei, pline de salivă. Pe gură vrei?

— Slooch!

Bella își țuguie buzele ca un pește și îi dădu de la distanță câteva pupicuri zgomotoase.

— Bine, bine. Eve o sărută ușor, apoi se uită în ei ochii mari și albaștri. Acum ce mai e?

Ochii Bellei se lărgiră și se uitară la ea foarte serioși – după părerea lui Eve –, în vreme ce gângurea și bolborosea, întorcându-și capul dintr-o parte în alta și săltându-și fundulețul pe brațul ei.

— Nimeni nu înțelege asta. Cine îți spune că înțelege te duce cu vorba, puștoaico.

Se hotărî să se așeze – era mai sigur și mai aproape de podea, dacă fetița reușea cumva să se elibereze. În plus, poate reușea să înceapă să calculeze probabilitățile. În clipa în care se așeză, Bella se ridică în piciorușe.

— Dumnezeule! Aș vrea să nu faci asta. Stai jos.

În replică, Bella începu să dea din piciorușe și să danseze pe genunchii lui Eve. Copila rânjea ca o apucată și țipa:

— Das!

— Sigur, sigur. Eve zări uriașa geantă purpurie care îi ocupa aproape tot biroul. Probabil că voi găsi ceva acolo care să te țină ocupată. Vreun biberon, ceva.

Cuprinzând-o pe Bella cu un braț de talie, începu să scoată lucruri la întâmplare – chestii de zgâlțâit, chestii care sunau, chestii care cântau.

Dar tot ce voia copilul era să danseze.

Scoase o cutie pe care se afla chipul heruvimic al unui bebeluș. Bella începu să danseze și mai aprig, țipă „Bobo!“ și dădu să înșface cutia.

— Stai puțin, stai!

Se dădu o mică luptă, dar Eve reuși să țină cutia la distanță și să se uite în interiorul ei, la ceea ce păreau a fi niște semilune groase de pâine veche.

— Chestiile alea arată dezgustător.

Bella își miji ochii mari și albaștri, aruncându-i cu o privire care semăna suspect de mult cu un avertisment.

— Bobo!

— Mă amenințI? Nu vezi că sunt mult mai mare decât tine? Chiar crezi că o să-ți meargă?

Acum, gurița tremură, iar ochii mari și albaștri se umplură de lacrimi.

— Bobo, fonfăi ea.

O lacrimă mare alunecă pe obrăjorul îmbujorat.

— Bine, asta funcționează.

Eve scoase o semilună. „Cutia n-ar avea un bebeluș pe ea dacă n-ar fi pentru copii“, judecă ea.

Bella își încleștă mânuța pe ea și duse biscuitul și mâna lui Eve la guriță pentru a mușca.

În mod miraculos, lacrimile îi dispărură, făcând loc unui zâmbet luminos.

— Bobo!

— Ești o mică escroacă, știi asta? Nu pot decât să te admir. Să dai drumul la lacrimi ca să obții ceea ce vrei? E un truc ieftin. Eficient, dar ieftin.

Încă zâmbind, Bella scoase biscuitul mușcat din guriță și îl împinse spre gura lui Eve.

— Nu. Mulțumesc. O, Doamne, ce dezgustător!

— Bobo, insistă Bella, după care își dădu drumul în funduleț pe biroul lui Eve și continuă fericită să-l molfăie.

Eve se întoarse rapid spre ușă când Mavis intră.

— Dacă n-avea voie să mănânce chestia aia, nu trebuia să lași cutia aici.

— Nu-i mare lucru, alea sunt bobo-urile ei.

— Așa mi-a spus… bănuiesc.

Mavis scose din geantă o bavețică pe care se afla o inimă și o legă la gâtul Bellei.

— Cam face firimituri.

— Ai făcut asta intenționat, nu-i așa? Mi-ai trântit-o în poală și ai dispărut.

Mavis chicoti și ridică din umeri.

— M-ai prins, dar am fost la toaletă.

— De ce?

— Pentru că m-a rugat vezica s-o duc acolo.

— Mavis!

— Pentru că te iubește, și pentru că aproape te-ai lepădat de obiceiul de a o ține de subsuori, cu mâinile întinse, de parcă ar fi un generator permanent de caca.

— Câteodată apare și caca.

— Adevărat. Mavis adulmecă rapid. Dar nu acum. Îți poate rosti numele. Pentru a dovedi, Mavis o sărută pe Eve pe obraz. Dallas!

— Das!

Bella țipă și mângâie cu palma lipicioasă locul unde o sărutase mama ei.

Scoțând un sunet gâtuit, Eve dădu să se șteargă cu podul palmei, dar Mavis

scoase un șervețel umed dintr-un pachet.

— Ăsta-i numele meu?

— E cel mai apropiat de Dallas, deocamdată. Nu reușește să spună Peabody, dar i-a reușit McNab.

— Nab!

Bella flutură triumfătoare biscuitul din care se împrăștiară firimituri.

— Și poate să zică și Roarke.

— Ork!

— Ork. Stâlcirea numelui o făcu pe Eve să râdă, iar râsul ei o făcu pe fetiță să psalmodieze:

— Ork! Ork! Ork!

Iar apoi, să dea naiba dacă puștoaica nu făcu o plecăciune.

— Iisuse, Mavis, îți seamănă întru totul.

— Și are sufletul frumos al tatălui ei.

Din geanta care părea fără fund, Mavis scoase o pătură în nuanțele curcubeului. După ce o întinse pe dușumea, o luă pe Bella și o puse pe ea.

— E în regulă dacă închid ușa? În caz că începe să umble?

— E o idee bună.

Mavis închise ușa, apoi se lăsă să cadă pe scaun. Cu fetița în fața ei, își încrucișă picioarele.

— Deci, cum m-am descurcat?

— Ai făcut o treabă bună, Candy.

— N-am exagerat prea tare? întrebă Mavis. Azi-dimineață, când îmi puneam la punct rolul, m-am gândit să adopt accentul de Brooklyn și sânii legănați. Așa, ca să pară mai credibil.

— Ambele chestii au fost impresionante. Abia dacă te-am recunoscut eu însămi. Nu ți-ai pierdut talentul.

— Trebuie să-ți mărturisesc că m-am și simțit nemaipomenit. Să revin la vechile obiceiuri și să păcălesc o fraieră. Temporar, adăugă ea, și pentru o cauză dreaptă.

— Corect.

— Presupun că tot nu-mi poți spune care e acea cauză dreaptă.

— Nu încă.

— Nu contează, pentru că mi-a displăcut total fraiera. O t-â-r-f-ă obraznică. Cu un băț înfipt în c-u-r, și nici măcar nu-i un c-u-r interesant.

— Chiar ai ajuns să silabisești cuvintele? Copilul nici măcar nu ascultă.

— Nu se știe niciodată. Această Oberman este cuvântul care începe cu t și cuvântul cu c, și un întreg univers de alte cuvinte pe care nu vreau să le rostesc în fața Bellaminei mele. Și, Dallas, i-ar face plăcere să-ți smulgă inima din piept cu mâinile goale.

— Are și de ce, iar ce-ai făcut tu îi oferă un motiv în plus.

— Păzește-ți cu… c-u-r-u-l. Am intrat din nou în pielea mea de trișoare și, Dumnezeule, am simțit niște vibrații tare urâte. Reci și întunecate. Eu și Bella vrem ca Das a noastră să fie în siguranță și să-i tragă cuvântului care începe cu t un șut știi tu unde.

— Așa am de gând să fac.

După ce Bella își flutură mânuța în semn de rămas-bun, Eve își luă o cafea și se așeză să revadă informațiile, pe care deja le accesase, despre detectivii care se transferaseră din brigada lui Renee după ce aceasta venise la comandă, plus datele pe care Baxter le obținuse.

Studie dosarele lor de dinainte, din timpul și de după Renee, dosarele de după transfer și, într-un caz, cel de pensionare.

Îl analiză cu atenție pe cel al sergentului detectiv Samuel Allo. Fusese în serviciu treizeci și cinci de ani înainte de a-și depune dosarul de pensionare, treizeci și unu de ani și cinci luni înainte de venirea lui Renee. Lucrase șaptesprezece ani întregi la Antidrog înainte de Renee și își încheiase ultimul an de activitate tot în divizia Antidrog, doar că la secția 68 din Bronx.

Îl combină cu alți doi care i se părură în regulă și calculă diverse probabilități. În cele din urmă, constată mulțumită că instinctele ei erau confirmate de calculator.

Se duse în biroul detectivilor. Înainte de a apuca s-o cheme pe Peabody, Carmichael se apropie de ea cu o cutie mică în mână.

— Am ceva pentru tine, locotenente.

Observând că polițiștii de la birouri urmăreau scena, deschise cutia.

— Bine. De ce îmi dai o prăjitură în formă de… ăsta-i un câine?

— Da. Vezi, scrie Top Dog. Sora mea lucrează la o brutărie, ea l-a făcut.

— Drăguț. Și care este motivul?

— Un mic semn de apreciere pentru că i-ai tras-o lui Garnet. Cu ceva vreme în urmă, am avut un caz care s-a intersectat cu al lui, o lămuri Carmichael. E o jigodie.

— Pot confirma această caracterizare. De ce spui asta?

— Are fumuri, zise el pufnind ușor. Nu-mi plac înfumuraților. Îi place să umble cu nasul pe sus și să se poarte de parcă ți-ar face o mare favoare împărtășindu-ți niște informații, în condițiile în care amândoi lucram la același caz. Și nici nu-i place să-și murdărească frumoasele costume. L-a făcut de două parale pe un polițist începător în fața tuturor, iar când am obiectat față de comportamentul lui, mi-a spus să nu mă mai port ca o fetiță.

— Și cât timp a șchiopătat?

Carmichael zâmbi.

— Am fost tentat să-i trag una la boașe, dar am apreciat că este mai important să securizez locul faptei, pentru a nu pierde probele. Așa că, în spiritul a ceea ce se zvonește pe-aici, îți ofer un semn de apreciere pentru că i-ai tras-o tu.

— Mi-a făcut plăcere. Mulțumesc. Peabody, vino! În vreme ce ieșea, Eve mușcă din capul câinelui, apoi se uită îndărăt, la oamenii ei. E gustos.

Pe când Eve mesteca prăjitura în formă de câine, Peabody îi aruncă o privire de cățeluș.

— Iisuse, poftim!

Desprinse unul dintre picioarele din față și i-l dădu.

— Mulțumesc. Este gustos. Totul în regulă cu comandantul?

— Perfect. Vreau să cercetez din nou zona din jurul scenei crimei și să încerc să iau legătura cu informatorul meu, să văd dacă nu mai pot stoarce vreo informație de la individ.

Din moment ce nu exista nici un informator real în acest caz, Peabody dădu doar din cap.

— A fost destul de zguduit de ceea ce i s-a întâmplat lui Keener. E posibil să se fi dat la fund pentru o vreme.

— Atunci, va trebui să-l scoatem de-acolo.

Când ajunseră în mașină, Peabody întrebă:

— Unde mergem de fapt?

— O să trecem pe la locul crimei. Poate mai reușim să stoarcem ceva despre Juicy. După aceea, mergem în Bronx.

— Presupun că nu pentru a vedea un meci al celor de la Yankee.

— DS Samuel Allo, pensionat. Toate datele indică faptul că a fost un polițist cinstit. Calculul probabilităților îmi confirmă analiza în proporție de 94,7 la sută.

— Recunosc numele. A făcut parte din brigadă înainte ca Renee să fie promovată. După aceea, s-a transferat.

— La circa șapte luni după ce ea a preluat comanda, confirmă Eve. A plecat din brigada ei, dar a plecat și de la sediul central. A mai lucrat încă trei ani și ceva la Secția 68 din Bronx. În total treizeci și cinci de ani de activitate. A avut câteva probleme, însă mult mai multe aprecieri. O singură suspendare – când Renee i-a fost șefă – pentru insubordonare. Evaluările pe care ea i le-a făcut în acea perioadă de șapte luni nu au fost strălucite. A pretins că se baza pe succesele din trecut și nu făcea mai nimic, așteptând să iasă la pensie, îi punea la îndoială autoritatea, refuzând să facă ore suplimentare atunci când era necesar.

— În mod ciudat, evaluările și activitatea lui la secția din Bronx nu sunt în ton cu opinia fostului său locotenent.

— Ea l-a făcut să plece.

— Asta-i și părerea mea. Sunt interesată însă care e și părerea lui.

Sergentul detectiv Allo avea o casă modestă, într-un cartier de case modeste, iar pe aleea scurtă se afla o ambarcațiune uriașă.

Allo stătea pe punte – „La proră“, gândi Eve – lustruind cu o cârpă piesele

metalice. Le privi îndelung când opriră mașina lângă bordură, apoi puse cârpa pe balustradă.

Avea un trup masiv, cu umeri lați și cu talia puțin cam îngroșată. Purta o șapcă cu cozorocul la spate – albastrul celor de la Yankee – peste părul pe care îl lăsase să încărunțească.

Pensionat sau nu, cu privirea lui de polițist le studie amănunțit pe Eve și pe Peabody în vreme ce coborî de pe barcă, iar ele ieșiră din mașină.

— E vreo problemă în cartier, doamnelor?

— Din câte știu eu, nu. Sunt locotenentul Dallas, ea este detectivul Peabody. Ai un minut, sergent?

— Am multe minute de când m-am pensionat. Mare parte din ele le-am petrecut cu fetița asta, rosti el mângâind cu afecțiune carena. Știu cine sunteți, adăugă el dând din cap. De la Centru. Omucideri. A murit cineva pe care-l cunosc?

— Repet, nu din câte știu eu. Ai fost repartizat la Antidrog, brigada de la Centru, unde ai stat ani buni, și încă niște luni sub comanda locotenentului Renee Oberman.

— Așa este.

— Ai fi amabil să ne spui de ce te-ai transferat la Secția 68?

Ochii lui rămaseră ațintiți asupra lui Eve.

— Nu-mi dau seama de ce ar interesa pe cineva de la Omucideri așa ceva. Băiatului nostru i s-a născut al doilea copil, așa că ne-am mutat aici. Eu și soția ne-am hotărât că vrem să le fim aproape, să ne bucurăm de nepoți. Ne-am cumpărat această casă. Secția 68 este mult mai aproape de casă decât sediul central.

— Drăguță casă, comentă Eve, iar barca e mare.

El zâmbi privind-o, un zâmbet care semăna foarte mult cu al lui Mavis când se uita la Bella.

— Mi-am dorit mereu o barcă. Tocmai o lustruiam, fiindcă, în weekend, vreau să-mi scot familia la plimbare.

— Să sperăm că o să fie vreme bună. Domnule sergent, ar fi corect să spunem că dumneata și locotenentul Oberman nu v-ați înțeles bine?

Chipul lui redeveni inexpresiv.

— Ar fi corect.

— Locotenentul Oberman a notat în dosarul dumitale că nu-i recunoșteai autoritatea, că nu-ți convenea să primești ordine de la o femeie superioară în grad.

Maxilarul lui se încordă.

— Ce te-a făcut să-mi cercetezi dosarul?

— M-a interesat.

Atitudinea lui se schimbă, devenind combativă.

— Am fost în serviciu treizeci și cinci de ani și sunt mândru de fiecare zi petrecută la slujbă. Nu-mi place faptul că un locotenent pe care nu-l cunosc vine la mine acasă și-mi pune dosarul sub semnul întrebării.

— Nu dosarul dumitale este sub semnul întrebării.

Maxilarul lui rămase încordat, dar ochii i se îngustară, privind-o iscoditor.

— Vrei să-ți servesc niște mizerii despre locotenentul Oberman? Nu-mi prea place nici dacă acesta este motivul pentru care ai venit la mine acasă.

Eve ar fi fost dezamăgită dacă bărbatul s-ar fi lansat într-o serie de acuze, așa că încrederea în el spori văzând că nu o făcuse.

— Îți cer părerea. Ai petrecut treizeci și cinci de ani în serviciu, ai un dosar frumos și o singură suspendare. Când Oberman ți-a fost șefă. Am anumite motive pentru care am venit la dumneata acasă, punându-ți întrebări despre locotenentul Oberman.

— Despre ce-i vorba?

— Nu-ți pot da aceste informații acum, dar îți pot spune că este o anchetă în derulare.

— Ce, credeți că a omorât pe cineva? Fiindcă Eve nu răspunse, suspină îndelung. Cu mâinile în șolduri, privi în altă parte, încercând parcă să se întoarcă în trecut. E lucrul naibii, murmură el, lucrul naibii. Luați loc pe verandă. Nevastă-mea e plecată cu niște prietene. Mă duc să văd ce avem rece de băut.

Aduse ceai cu gheață, rece și dulce. Se așezară la umbra de pe micuța verandă acoperită și băură.

— Țin legătura cu foștii colegi, începu Allo. Vorbesc sau mă întâlnesc cu tipii cu care am lucrat, așa că sunt la curent cu ceea ce se petrece. Îți cunosc reputația, locotenente. Și pe a ta, detectiv.

Făcu o pauză și mai bău niște ceai.

— Să ne fie clar! N-am avut niciodată probleme să lucrez cu o femeie-ofițer sau să primesc ordine de la una mai mare în grad decât mine. În ultimii trei ani, am lucrat cu un detectiv al naibii de bun, care s-a întâmplat să fie femeie. Încă mă deranjează acea suspendare, recunoscu el. A trecut atâta vreme, și încă mă macină. Insubordonat pe dracu'!

Își schimbă poziția pe scaun, aplecându-se spre Eve.

— M-am certat cu ea, desigur, dar niciodată nu am fost nerespectuos. Când a spus că trebuie să purtăm toți costume și cravate, chiar și la birou, mi-am pus costum și cravată. A vrut să nu mai vadă obiecte personale, nici chiar fotografii cu familia – mi le-am luat de pe birou. Era brigada ei. Nu mi-a plăcut – și nu am fost singurul –, dar era brigada ei.

Rămase gânditor câteva clipe.

— Era brigada ei, asta-i treaba. Când ai un șef nou, te aștepți la schimbări. În modul de desfășurare a lucrurilor, în ton. Fiecare șef are un stil propriu, și așa stau lucrurile.

— Dar ție nu ți-a plăcut stilul ei, interveni Eve.

— Era rece, cusurgioaică. Nu-ți căuta nod în papură în privința investigațiilor,

dar se lega de faptul că nu-ți lucesc pantofii sau că ai părul prea mare. Avea preferații ei. Dacă te aflai în partea de jos a listei, căpătai numai sarcini de mizerie. Permanent. Pânde toată noaptea, în toiul iernii, pentru că a primit cineva un pont că, poate, se întâmplă ceva. Dar cei care se numărau printre favoriții ei erau mereu prea ocupați cu altceva ca să înghețe o noapte întreagă.

Trase aer umflându-și obrajii, iar apoi expiră îndelung.

— Poate că și asta înseamnă să cauți nod în papură.

— Nu cred.

— Fiecare șef are stilul propriu, repetă el și se uită la Peabody. Ne lămurim care este și încercăm să ne acomodăm, pentru a ne putea face treaba cu toții.

— Da, și eu văd lucrurile la fel, îl aprobă Peabody. Trebuie să ne facem treaba.

— Trebuie să ne facem treaba. Dădu din cap. Dar ea punea sub semnul întrebării cursul unei anchete, te lua de la una și te punea să te ocupi de alta. Te punea să te ocupi de cazul de doi bani al altcuiva. Mi s-a întâmplat de două ori. Tocmai eram pe cale să fac o arestare, când ea mi-a luat cazul și mi-a dat altul. Când m-am opus, mi-a zis din spatele biroului ei elegant că nu este mulțumită de calitatea muncii mele și nici de atitudinea mea.

— Ăsta nu se cheamă stil, interveni Peabody. Și nici că-ți faci treaba.

— La naiba, firește că nu.

— Te-ai plâns superiorului ei? îl întrebă Eve, cu toate că răspunsul se găsea în dosar.

— Nu. Eu nu fac așa ceva. Șefu-i șef și, la naiba, brigada avea o rată bună de rezolvare a cazurilor. Plus că este fata Sfântului Oberman, iar când a venit ca șefă, era „fata de aur“.

— Așa că și-a atârnat în birou portretul în mărime naturală al tatălui ei, în caz că vreunul dintre voi uita.

Allo îi zâmbi lui Eve.

— N-aveai cum să nu-l vezi. Numai dacă nu voiai nu-ți dădeai seama că ea intenționa să smulgă ce era vechi și să planteze noul. Cu forța, când putea.

Ridică din umeri.

— E privilegiul șefului, dar lucrurile se înrăutățiseră în așa hal, încât îmi era silă să mă duc la serviciu, îmi era silă să stau în biroul acela. Toate chestiile astea te macină, îți afectează felul de a fi. Și așa e greu să trăiești alături de un polițist, nu?

— Nu te pot contrazice.

— Pe mine m-a dat gata. Ea m-a dat gata. Știam că vrea să plec și știam – mai ales după suspendare – că va găsi o cale de a mă înlătura de-acolo, dar nu voiam să plec așa. Nu doream să mai am o bilă neagră la dosar. Șefu-i șef, rosti el din nou, dar să fiu al naibii. Aș putea adăuga că și nevastă-mea a pus piciorul în prag, și nu pot s-o învinovățesc pentru asta. Așa că am făcut cerere de transfer. Am mai lucrat vreme de trei ani într-o brigadă bună, cu un șef bun, iar când mi-am depus dosarul de

pensionare, a fost alegerea mea, locotenente.

— Aș vrea să te întreb ceva, domnule sergent.

— Allo, spuse el. Zi-mi Allo.

— Era coruptă?

El se lăsă pe spate și clătină din cap.

— Știam că o să se ajungă la asta. La naiba! Își frecă fața cu o mână și clătină iarăși din cap. Ai văzut numele de pe barca mea?

— Da, l-am văzut. *Blue Line*[5].

— Faptul că am ieșit la pensie nu înseamnă că nu mai sunt polițist.

— Din punctul meu de vedere, linia aceasta se frânge în cazul unui polițist murdar, fiindcă altfel n-ar însemna nimic. Pentru un polițist care se folosește de insignă, de autoritatea sa pentru a-și umple buzunarele, sau mai rău, linia se frânge.

Privirea lui dură o fixa în continuare.

— Și dacă spun că, la naiba, da, așa e, ai să mă crezi, după toate cele pe care ți le-am spus până acum?

— Da, o să te cred. Am venit la tine deoarece cred că ești un polițist bun. La dracu' cu pensionarea, Allo, încă ești polițist. Vei fi mereu polițist. Am venit la tine deoarece cred că respecți insigna și pot avea încredere în cuvântul tău, în părerea ta chiar.

El sorbi îndelung din ceai, apoi suspină.

— O spun, la naiba, da, așa e, dar nu pot dovedi, nu-ți pot oferi nici o probă solidă. N-am avut nici atunci, n-am nici acum. Și știu al naibii de bine că în cazul a două arestări pe care am reușit să le fac, cineva a furat. Nici vorbă să fi estimat atât de mult în plus cantitatea de droguri comparativ cu ce a rezultat în urma cântăririi. Greșeala a fost că i-am spus ei chestia asta. I-am zis șefei că bănuiesc că a sustras cineva din droguri. De-atunci, lucrurile au început să meargă rău pentru mine. Sau, de fapt, *mai* rău, am putea spune.

Ridică din umeri.

— Să fi fost o coincidență? Poate, dacă se întâmplă să crezi în coincidențe. Eu n-am crezut niciodată.

— Nici eu nu cred. Fac pariu că încă mai ai carnețelele cu notițe și dosarele anchetelor și arestărilor la care ai luat parte în perioada în care ți-a fost șefă Oberman.

— Ai câștiga pariul.

— Am încredere, Allo, că tot ce discutăm aici rămâne între noi. Deocamdată, nu-i vei spune nici unuia dintre prietenii cu care vorbești, cu care te vezi. N-o să te insult zicându-ți că, dacă faci asta, dacă-mi încredințezi acele dosare, voi avea grijă ca suspendarea să-ți fie ștearsă, dar îți pot spune că, indiferent ce hotărăști, voi încerca să fac să-ți fie ștearsă din dosar.

— Nu-ți cer o favoare, dar nici nu te refuz. Rămase tăcut câteva clipe. A comis și

o crimă, nu?

— Are mâinile pătate cu sânge.

— Îmi pare rău să aud asta, îmi pare rău din cauza tatălui ei. O s-o legi pentru asta.

Nu fusese o întrebare, dar Eve răspunse oricum.

— O s-o leg fedeleș.

El dădu din cap și se ridică.

— Mă duc să aduc dosarele.

În ușă, se opri și se întoarse spre ea.

— A existat un ofițer – o femeie – care a fost ucisă la datorie în perioada de după venirea lui Oberman.

— Detectivul Gail Devin.

El dădu din cap.

— A fost un polițist bun. A fost fiica unui vechi prieten. Cel mai bun prieten. Am mers la școală împreună, în vechiul cartier unde am locuit. Avea niște dubii în privința lui Oberman și a venit să mi le împărtășească.

— Ce dubii?

— Că Oberman avea frecvent întâlniri cu ușa închisă, cu anumiți membri ai brigăzii. Că facturile pentru drogurile și banii confiscați aveau, de obicei, valori mult mai mici decât estimările ei. La fel cum am pățit și eu. După moartea ei, am cercetat cât de bine am putut. Totul părea în regulă, dar m-am întrebat mereu dacă era chiar așa. Dacă vei cerceta asta, locotenente, dacă vei cerceta ce s-a petrecut cu Gail, poți să uiți de suspendarea mea.

— O să mă ocup și de una, și de alta.

*

În vreme ce se întorceau în Manhattan, Eve se gândi la pistele de urmat, la modurile de abordare, la sincronizări.

— Vreau să te ocupi tu de ancheta în cazul lui Devin.

— Să mă ocup eu?

— Abordează-l ca pe un caz nerezolvat. Uită-te prin dosare. Roagă-i pe McNab și/sau pe Webster să te ajute, dacă va trebui să faci săpături într-o zonă care i-ar putea atrage atenția lui Renee. Ea nu se mai gândește la Devin – e o afacere veche, rezolvată.

— Crezi că Renee a pus să fie ucis detectivul Devin?

— Fapt este că Devin n-a fost unul dintre oamenii lui Renee. Era un detectiv tânăr și, conform sursei noastre – DS Allo, care consider că este de încredere –, a fost cinstită. Din câte am văzut în dosarul ei, evaluările erau bune. Când a fost repartizată la brigada lui Renee, au început să fie proaste.

— Iar acesta e un tipar în cazul lui Renee.

— Și se potrivește profilului făcut de Mira, care spune că Renee are o problemă cu femeile. Ceea ce a dus la un alt fapt. La mai puțin de un an de când se afla sub comanda lui Renee, Devin a fost ucisă cu ocazia unui raid. Fiind singurul ofițer ucis.

— Cum a murit?

— Raportul oficial spune că a fost despărțită de echipa ei în timpul confuziei generale și a fost găsită cu gâtul rupt. Citește dosarul, examinează probele. Fă săpături. Apoi vreau să-mi spui dacă Renee a pus să fie ucisă.

— La fel mi se putea întâmpla și mie dacă mă găseau în acea cabină de duș.

— Trebuie să nu te mai gândești la asta și să studiezi, să verifici și să anchetezi cu obiectivitate. Dacă a fost o mușamalizare, îndepărtează mușamaua.

Eve luă videotelefonul și îl sună pe Webster.

---

[3] Păpușa unui personaj într-un joc Nintendo, pe care i-o dăruise Eve la un moment dat (n.tr.)

[4] *Smooch*, în lb. engleză (n.tr.)

[5] Linia albastră, în limba engleză în original; denumire generică pentru forțele de poliție (n.tr.)

CAPITOLUL 12

Webster închise videotelefonul pus pe modul „privat“ și privi peste masă în timp ce lua un prânz târziu.

— Îmi cer scuze pentru asta.

— Nici o problemă. Darcia îi zâmbi. Trebuie să pleci?

— În curând. Se întinse și îi luă mâna. Aș prefera să rămân.

— Ne putem vedea diseară. Dacă ești liber și te interesează.

— Și una, și alta. Ce-ai vrea să faci?

— Am două fotolii de orchestră la un musical. Un musical pe Broadway este pe lista lucrurilor pe care vreau să le fac în New York. Își ridică paharul de șampanie cu care se răsfățase. Tu nu figurai pe lista asta, dar am făcut o adăugire.

— Cea mai norocoasă zi din viața mea. Încă era entuziasmat de întâlnire. Dacă aș vizita Olympus, ce ar trebui să trec pe lista mea?

— Hm, să bei ceva pe acoperișul de la Apollo Tower. Priveliștea e spectaculoasă. Să călărești pe malul lacului Athena, să ieși la picnic în tânăra pădure de acolo. Să mă vizitezi mine. Vei veni pe Olympus?

— O să bei ceva cu mine pe acel acoperiș, o să călărești cu mine pe malul lacului, o să facem un picnic în pădure?

— Da.

— Atunci o să-mi iau concediu cât de curând. Întâi, trebuie să rezolv ceva. După aceea, exact asta voi face.

— Când vei veni, o să-ți arăt lumea mea. Își coborî privirea spre mâinile lor împreunate. Don, e oare o prostie ce facem noi aici, ce s-ar putea să începem aici?

— Probabil. O strânse mai tare de mână. Nu-mi pasă, Darcia.

— Nici mie. Râzând scurt, clătină din cap. Nu-mi stă deloc în fire. Eu sunt o femeie pragmatică.

— Și cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Ea râse cu poftă, încântată.

— Ochii tăi sunt strălucitori. Și probabil că și ai mei sunt la fel. Mă aflu aici, în

acest restaurant încântător din orașul ăsta extraordinar și nu mă pot gândi decât la faptul că mă aflu alături de un bărbat frumos, care nu-și poate lua ochii de la mine.

— N-aș vrea să mă uit la nimic altceva.

— Un bărbat frumos, încântător, adăugă ea, dar frumusețea, și chiar farmecul, reprezintă doar suprafața.

— Tu ai o „suprafață“ uimitoare și, până acum, mi-a plăcut tot ce am descoperit dincolo de ea.

— Este abia a doua noastră întâlnire, îi aminti ea, iar ochii îi străluciră la fel ca șampania. Mai ai ce descoperi.

— Abia aștept să te descopăr, Darcia. Nu trebuie să grăbim lucrurile. Ei bine, oricum va fi greu să le grăbim din moment ce, peste câteva zile, ne vom afla pe două planete diferite – de fapt, o planetă și un satelit.

— Îmi place să iau lucrurile încet, cu grijă. Slujba mea, după cum știi, poate fi dificilă, solicitantă, astfel încât prefer ca viața personală să nu fie complicată.

Își ridică din nou paharul cu șampanie și îi zâmbi peste bulele de un auriu palid.

— Seara trecută nu te-am invitat în camera mea de hotel deoarece am considerat că asta – relația dintre noi doi – va fi ceva complicat.

— Și eu am evitat complicațiile în viața personală, dar vreau să te văd din nou, să petrecem timp împreună. Vreau să văd ce se va întâmpla mai departe.

— M-am gândit la ce se va întâmpla mai departe. Și, deoarece știu ce-aș vrea să se întâmple, te invit în camera mea în seara asta.

El îi zâmbi.

— Speram să mă inviți.

Folosindu-se de datele pe care i le furnizase Webster, Eve făcu o analiză contabilă pentru brigada lui Renee. Apoi, o analiză a analizei. Potopul de numere și puzzle-ul de procentaje îi dădură o durere de cap. Cu toate astea, nu reușea să determine un tipar clar. Nu vedea nimic care să-i permită să acuze pe cineva de la contabilitate.

Lăsă baltă această activitate – poate, dacă lăsa numerele să se odihnească, aveau să capete mai mult sens pentru ea – și frunzări din nou dosarele oamenilor din brigada lui Renee. Aici, credea că descoperise un tipar în care detectivul Lilah Strong, un polițist în uniformă și alți doi detectivi reprezentau anormalități.

„Are nevoie de polițiști cinstiți“, calculă Eve. „Să se ocupe de lucrurile mărunte, să întocmească rapoarte corecte… și să fie oameni de sacrificiu atunci când situația i-o cere. Îi folosește și apoi scapă de ei. Într-un fel sau altul.“

Se gândi la Gail Devin și îi aruncă o privire lui Peabody.

Partenera ei era cufundată în treabă, și așa va rămâne – Eve știa –, oricât de mult i-ar fi luat, indiferent câte informații trebuia să parcurgă.

Se uită la planșele de caz.

Într-o parte, Rickie Keener. Ratat, infractor, drogat, derbedeu ordinar. Dar era al ei acum.

De cealaltă parte, detectivul Gail Devin. Conform tuturor rapoartelor, un polițist bun, cu instincte bune… și cu un cod moral care a determinat-o să stea de vorbă cu acest polițist mai în vârstă, experimentat, pe care ea îl respecta, despre dubiile pe care le avea în privința șefei sale.

Cele două talere ale balanței, iar Eve știa… știa că, deși nu Renee împlântase seringi și nici nu frânsese gâturi, ea îi ucisese pe amândoi.

De adăugat în unul dintre talerele balanței era și detectivul Harold Strumb – înjunghiat mortal pe o alee, în vreme ce partenerul lui și un coleg de brigadă au scăpat nevătămați.

Probabil că nu erau singurii care pieriseră. Și, dacă Renee nu avea să-și găsească nașul, nu vor fi nici ultimii.

Deschise unul dintre carnețelele lui Allo și începu să citească.

Îi plăcea stilul lui – concis, chiar telegrafic, dar minuțios. Observă că pusese cu regularitate sub semnul întrebării facturile sergentului Runch, iar când corelă datele calendaristice cu cele ale observațiilor făcute de Renee în dosarul lui Allo, constată că ele coincideau, locotenentul notând că acesta refuza să-și îndeplinească îndatoririle sau că se certa cu colegii săi ofițeri.

Eve începu să întocmească propriul dosar despre cazurile, facturile și evaluările lui Allo în perioada celor șapte luni. Nedorind s-o deranjeze pe Peabody, îi trimise un memo în care îi cerea să facă același lucru în cazul lui Devin și să realizeze, așa cum avea să facă și ea cu Allo, o analiză a probabilităților.

În vreme ce aștepta calculatorul să-și facă treaba, începu să studieze dosarele Geraldi pe care Renee fusese obligată să i le dea.

Se opri când îl văzu pe Webster intrând.

— Ai ceva? îl întrebă ea.

— Nimic important. De ce?

— Arăți de parcă ai fi aflat ceva. Pari fericit.

— Sunt un tip fericit de felul meu.

Ea alungă subiectul cu o fluturare a mâinii.

— Care-i lucrul acela neimportant pe care l-ai aflat?

— Cei de la Afaceri Interne au un dosar despre Marcell, partenerul lui Strumb, cel care a fost ucis.

— Despre Strumb?

— Nu, e vorba de niște chestii petrecute înainte. L-au interogat și l-au anchetat în legătură cu un deces dubios întâmplat cu cinci ani în urmă. Au existat rapoarte ale martorilor care susțineau că Marcell a tras în plin, de două ori, după ce suspectul lăsase arma să-i cadă și se predase.

— Și care a fost concluzia?

— L-au exonerat. Martorii erau alți doi dealeri, așa că declarațiile lor nu au fost considerate credibile. Suspectul avea o armă ilegală și a tras cu ea. Marcell și-a menținut povestea. Reconstituirea n-a putut să-l contrazică. Cu toate astea, există o notă în dosar – una pe care a trebuit s-o subtilizez. Un mare semn de întrebare. Accentuat după ce ambii martori au avut parte de morți violente.

— La fel ca în cazul lui Strumb și al acelor martori.

— Da. Marcell a avut alibi în amândouă cazurile. Câte un alibi solid.

— Și pentru martorii în cazul lui Strumb, da, fu Eve de acord. Solid, dar fals. Ce a susținut în cazul martorilor de atunci?

— Că se afla la o pândă împreună cu un alt ofițer. Printr-o coincidență, acesta era Freeman.

Webster se lăsă să cadă pe un scaun.

— Știu că și el e corupt… la fel și Freeman. Și o știi și tu. Tiparul spune cu litere mari și strălucitoare că sunt corupți, dar încă n-am ajuns acolo.

— Nu avem mai multe decât aveam cu douăzeci și patru de ore în urmă.

— Nu pot să te contrazic. Am început un dosar cu toți cei care lucrează acum în brigada lui Renee – inclusiv cu ea. Sunt multe umbre acolo, Dallas. Dacă i-aș putea spune șefului meu despre asta, am putea deschide o anchetă și ne-am ocupa așa cum trebuie de ei.

— Oamenii se pot fofila printre umbre, Webster, așa cum a făcut-o Marcell. Nu vreau să periclitez această pistă doar pentru ca Afacerile Interne să se fălească cu un caz baban.

— Mă doare-n cot de fală, Dallas.

— N-aș fi apelat la tine dacă n-aș fi crezut asta. L-am contactat și am vorbit cu DS Allo, și am notițele lui pentru cazurile la care a lucrat în cele șapte luni cât s-a aflat sub comanda ei. Nu-i de mirare că Renee a dorit ca el să plece. Tipului nu-i scapă nimic.

— I-ai spus despre ce e vorba?

— Am considerat că trebuie s-o fac. Știa că Runch fura, și i-a raportat asta locotenentului său.

— Are documente?

— Are notițe detaliate, cu ore și date. Mă îndoiesc că le vom putea corobora cu informațiile din dosarele ei. Ce a primit el în schimb a fost prima suspendare dintr-o carieră de treizeci de ani. O bănuia pe Renee. Am transcris conversația mea cu el și ți-am pregătit o copie. Am atașat și dosarul despre Gail Devin.

— Celălalt ofițer din brigada ei care a fost ucis.

— Allo o cunoștea, iar ea a venit la el să-i spună despre dubiile pe care le avea în privința locotenentului și a brigăzii. Aceleași dubii pe care le avea și el. Dar cred că, în loc să se transfere, ea a insistat să rămână. A mai vorbit cu altcineva sau a început să caute dovezi, așa că au eliminat-o.

— Dacă ai dreptate și, la naiba, Dallas, se pare că ai dreptate, atunci înseamnă că ea a ucis doi polițiști.

— Fac pariu că sunt mai mulți. Peabody lucrează la cazul Devin. O să-ți transmită ce descoperă și concluziile la care ajunge. O să ia legătura cu tine dacă are nevoie de acoperire când va începe să facă săpături.

El dădu din cap.

— Deci… azi ai avut un meci cu Garnet, iar el l-a pierdut. I-ai făcut o înscenare sau el ți-a picat în plasă?

— Câte puțin din amândouă. A încercat să mă mintă în privința motivului pentru care el și Bix au intrat în locuința victimei, susținând că ar avea legătură cu o anchetă importantă la care lucrează. A fost o mișcare proastă, fiindcă mi-a dat ocazia să-i cer dosarele. Treaba este că dosarele nu sunt complete. Ea a șters câte ceva, a modificat informațiile. Lipsește ceva. Îi cunosc stilul, am citit deja destule rapoarte de-ale ei ca să știu că a ascuns ceva. Lucruri pe care nu voia ca eu să le văd.

— Vrei să cer colegilor mei să arunce o privire asupra investigației?

— Încă nu. Pot să mă descurc cu jocul ei. Dar n-ar strica să-l adulmece Afacerile Interne pe Garnet.

— Să-l presăm puțin.

— Corect. O s-o toarne. Dacă reușesc să-l acuz de ceva, o va trăda pentru a-și salva fundul. Și ultimul lucru, aș vrea să verifici dacă există ceva în neregulă, vreo acuzație în privința detectivului Lilah Strong, din brigada lui Renee. Este nou-venită acolo, iar dosarul ei pare curat. Părerea mea este că nu-i place de șefa ei și ceea ce se întâmplă acolo.

— Un polițist cinstit, o femeie. Webster cântări ideea. Cauți o cârtiță.

— Dacă mă voi folosi de ea, în cazul în care este curată și acceptă, vreau să fie protejată în eventualitatea demarării unei anchete de către cei de la Afacerile Interne.

— O s-o verific și, dacă e în regulă, o să mă ocup de acte. Se va ști că este sub acoperire. Whitney va trebui să semneze.

— Asta nu va fi o problemă. Ridică un deget când videotelefonul ei sună. E Feeney. Ce-ai găsit? îl întrebă ea.

Un zâmbet vag îi lumină chipul de cățel plouat.

— M-am gândit că ți-ar face plăcere să auzi asta. Renee este în mașina ei și tocmai a avut o conversație la videotelefon.

— Ruleaz-o.

— O secundă. Transmitere înregistrare.

— Asta este! decise Eve. Afișare pe ecranul de perete a înregistrării transmise.

Își ridică privirea și o văzu pe Peabody rânjind.

— Mulțumesc.

Întâi, apăru pe Renee la volan, bătând darabana cu degetele, în timp ce-și legăna

umerii în acordurile muzicii pe care o alesese.

— Îi place noua mașină, murmură Eve. E un model mai bun decât cel vechi.

Când videotelefonul lui Renee sună, aceasta își coborî privirea. „Pentru a vedea cine o caută“, concluzionă Eve. Chipul lui Renee deveni dur.

— Fir-ar să fie! Transferă transmisia pe videotelefonul doi. Îl înșfăcă și îl îndesă în portul din bord. Garnet.

Din acel unghi nu se vedea ecranul videotelefonului, dar vocea se auzi puternică și clară.

— Ai zis că te duci să rezolvi asta. La naiba, Oberman! N-o să încasez o suspendare de treizeci de zile de la târfa aia numai pentru că tu n-ai reușit să-i dai peste bot.

— Potolește-te! Și nu mă mai suna pentru asta sau pentru orice altceva decât pe videotelefonul codat. Știi ce părere am în legătură cu subiectul ăsta.

— O să mă calmez când tu o să faci ceea ce trebuie. Ai face bine să-mi ții spatele în situația asta.

— Bill, m-am dus direct la Whitney ca să vorbesc despre tine. I-am explicat situația și i-am spus că, din punctul meu de vedere, a fost doar un schimb de cuvinte la nervi între tine și locotenent și că, lucru perfect de înțeles, îți protejai ancheta la care ai lucrat mult timp și pentru care ai depus un mare efort – aceasta aflându-se în momentul de față într-un punct critic. M-am dus să te susțin, Bill, exact așa cum am spus că voi face. Și, drept urmare, Whitney a chemat-o la el. Numai că ea nu vrea să renunțe.

— O s-o fac eu să renunțe pe târfa aia nenorocită!

— Ascultă la mine. Ascultă ce-ți zic! rosti Renee cu o voce biciuitoare. Mă ocup eu de ea. O să încerc o altă abordare. Tu stai deoparte, ai priceput? Dacă va trebui să execuți suspendarea, mă voi revanșa. Iisuse, Garnet, consider-o o vacanță de-o lună. Du-te la plajă. Știi cât de mult îți place la plajă.

— S-o ia dracu’ de plajă și să te ia și pe tine dacă ai impresia că voi permite să fiu scos din afacerea Geraldi.

— Nimeni nu te scoate de nicăieri. Dacă ai fi în stare să te controlezi naibii, nu te-ai afla în situația asta.

Tonul era acuzator și clocotea de furie. „Ceea ce“, gândi Eve, „nu era modul cel mai potrivit de a te purta cu un om care deja avea fitilul aprins.“

— Blestemata aia de Dallas n-ar fi acum pe capul tău, sau pe al meu, dacă n-ai fi greșit de la bun început. Și n-ai fi fost suspendat dacă te-ai fi controlat. Tu te-ai dat la ea, pentru numele lui Dumnezeu, în biroul meu, sub nasul meu. Tu ai lovit-o.

— Îmi stătea în drum!

— Iar acum, tu îmi stai mie. Îmi pun obrazul în joc pentru tine, iar mie nu-mi place să-mi pun obrazul în joc. Ține mine asta!

— Iar tu ține mine ce sunt în stare să fac dacă încerci să mi-o tragi. Amintește-ți

cine știe unde sunt ascunse cadavrele și unde-i depozitată toată mizeria. Dacă vrei să păstrezi ceea ce ai, Renee, scumpo, ai mare grijă să păstrez și eu ceea ce am.

— Jigodie! se stropși ea, lovind cu pumnul în volan, după încheierea transmisiei.

Feeney apăru din nou.

— Drăguț, nu? După ce a oprit în garaj, a rămas înjurând o vreme în mașină. N-a mai luat legătura cu nimeni.

— Foarte drăguț. Nici o recunoaștere clară a fărădelegilor, dar o grămadă de insinuări. El se află într-o situație dificilă, iar ea știe asta.

— Dar încă îi este util, sublinie Webster, așa că vrea să-l păstreze.

— Categoric, îl aprobă Eve, dar, mai mult decât atât, el lucrează pentru ea, ea l-a băgat în afacerea asta și ea vrea ca el să-și aducă aminte cine este… șeful.

— O ia razna când autoritatea îi este pusă sub semnul întrebării sau amenințată. Peabody așteptă încuviințarea lui Eve. În realitate, nu cred că este atât de încrezătoare cum vrea să pară ori cum crede că e. Se teme să nu piardă controlul, deoarece să dețină controlul contează cel mai mult pentru ea.

— Cred că Mira ar fi mândră de analiza ta, îi spuse Eve.

— Teama o face primejdioasă.

— Atunci, o vom face să fie foarte, foarte primejdioasă. „Și“, gândi Eve, „mă voi desfăta cu asta.“ Va trebui să vedem cum încearcă să mă abordeze. În ancheta Geraldi, conform dosarului, Garnet și Bix urmăreau un transport care avea să vină în următoarele două săptămâni pentru familia Geraldi – mai exact, pentru Anthony G. A modificat ceva în dosar, dar o să mă ocup eu de asta. Anthony Geraldi vinde în special Zeus și droguri sexuale puternice, gen Whore și Rabbit.

Se încruntă când videotelefonul îi semnală un alt apel.

— O, ia te uită! E Renee, scumpo. Rămâi pe fir, Feeney, ca să reluăm conversația după aceea, dar fă în așa fel încât să nu vadă. Dallas, răspunse ea cu o ușoară nerăbdare în voce.

— Locotenente. De pe ecran, Renee îi aruncă o privire serioasă. Îmi dau seama că nu figurez pe lista ta de preferați în acest moment.

— Nu prea.

— Cred că amândouă am pornit-o cu stângul, iar situația a fost înrăutățită de cele întâmplate astăzi în biroul meu. Sper însă că am putea deveni rezonabile și să găsim o cale de mijloc. Aș dori să te invit la o băutură, să-mi cer scuze și să rezolvăm problema. Să stăm de vorbă ca de la locotenent la locotenent.

— Lucrez la un caz, Oberman.

— Amândouă suntem femei ocupate. Fricțiunea dintre noi e distructivă. Încerc să fiu împăciuitoare, Dallas, ca să putem trece peste asta și să ne facem treaba.

Eve se lăsă pe spate de parcă s-ar fi gândit la propunere.

— Vrei să-mi oferi ceva de băut? Bine. La O’Riley’s Pub, Upper West pe Seventh. Peste o oră.

— E perfect. Ne vedem acolo.

— Ar putea fi o capcană, spuse Peabody imediat ce Renee închise. S-ar putea să-l trimită acolo pe Bix sau vreo altă gorilă, ca să te aștepte.

— Nu-și permite să mă elimine acum. Nu când există această „fricțiune“ între noi. Când toată lumea de la Centru vorbește despre conflictul nostru. Ar aprinde un alt beculeț, iar ea vrea să le stingă pe toate.

— Ar putea să-i zică lui Garnet unde te vei afla și când, interveni Feeney. Să-l stârnească astfel încât să se dea el la tine. Și toată vina să cadă pe el.

— Dacă el cade, va începe să vorbească, iar ea știe asta.

— Nu poate vorbi dacă ea îl elimină. El te atacă, te elimină, sau cel puțin te doboară. Ea intervine să te salveze și trebuie să-l ucidă pe unul dintre ofițerii ei, ca să te apere. Ar fi un scenariu bun.

Eve trebui să recunoască asta.

— Da, dar nu cred că ea este la fel de deșteaptă ca tine, Feeney, sau că are timp să pună așa ceva la cale. Încă nu este atât de disperată. Este enervată și derutată.

— Vin cu tine, insistă Peabody. O să-ți țin spatele.

— Peabody, ea m-a verificat, așa că știe cine ești, știe că îmi ești parteneră. Dacă te zărește, s-ar putea să se aleagă praful.

— O să merg eu cu tine. Webster se uită la ceasul de la mână. Pe mine nu mă cunoaște și, în orice caz, cei de la Afacerile Interne se pricep să treacă neobservați. N-o să mă depisteze.

— N-o să încerce să-mi facă vreun rău. Nu asta urmărește, nu acum.

— Oricum ar fi, eu îți asigur spatele.

— Să-i asiguri spatele pentru ce? întrebă Roarke, intrând în încăpere.

— Nimic important. O să beau ceva cu Renee, la invitația ei. I-am spus că ne vedem la O’Riley, într-o oră. Am încins azi lucrurile, iar ea vrea să le răcorească.

— Tipa deja a ucis – sau a pus să fie uciși doi polițiști, îi zise Webster. Din câte știm până acum. Uneori, se întâmplă să știi ceea ce nu poți dovedi, rosti el înainte ca Eve să apuce să vorbească. Mă duc să-i asigur spatele. Am niște haine de toată ziua în portbagaj, îi spuse lui Eve. N-o să mă observe.

— O să-i asigur spatele locotenentului, zise Roarke. Sau, mai bine spus, eu și Webster o vom face.

— Ea o cunoaște pe Dallas, sublinie Webster, deci sigur știe că ești soțul ei. N-o să vorbească dacă ești prin preajmă.

— Numai că n-o să mă vadă. Spune-i lui Webster de ce ai ales O’Riley.

— Pentru că este aproape și pentru că e proprietatea lui Roarke.

— În spatele barului se află o cămăruță, explică Roarke. Îi putem monitoriza de-acolo.

— Sunt deja monitorizată. Eve își trecu mâna peste piept. Azi-dimineață m-ai pus să port asta.

— Așa am făcut, spuse Roarke. Și a fost o activitate foarte plăcută. Te vom monitoriza de-acolo. Mai vrei să te schimbi, detective?

— Da. În caz că, dintr-un motiv oarecare, va trebui să ies din acea cămăruță.

— Atunci, Summerset te va conduce într-o cameră unde să te poți schimba de haine.

— Merg chiar acum.

— Cred că exagerați, insistă Eve după ce Webster ieși.

— Este o ucigașă de polițiști, iar tu ești polițist. Roarke îi ridică bărbia. Ești polițistul meu.

— Dacă aveți de gând să deveniți sentimentali, eu închid, rosti Feeney. O să te supraveghem de-aici, Dallas.

— O să fiu atât de acoperită, că s-ar putea să mă sufoc.

— Eu mă simt mai bine așa, comentă Peabody.

— Ei bine, atunci merită deranjul.

— În timp ce voi o să stați de vorbă, eu îl voi chema pe McNab să ne continuăm treaba

Încă îmbufnată, Eve ridică din umeri.

— Mă poți duce acolo cu mașina, zise Roarke. După ce vei intra, o să-l duc pe Webster în cămăruța din spate. Pe drum, ne putem împărtăși unul altuia cum ne-am petrecut ziua.

— Ai putea veni cu noi, îi spuse Eve lui Webster.

— De fapt, va trebui să plec după întâlnire… dacă totul e-n regulă. Am și o viață dincolo de slujbă, Dallas, adăugă când o văzu că se încruntă la el. O să mă întorc să mi-o reiau imediat ce se încheie întâlnirea.

— Bine. Faci cum vrei.

Roarke se așează pe locul pasagerului.

— Deci, ce-ai făcut azi ca s-o convingă pe Renee că e cazul să-ți ofere ceva de băut?

— L-am determinat pe Garnet să se comporte astfel încât să se aleagă cu o suspendare de treizeci de zile, ceea ce n-a fost greu – și-a dat în petic la ea în birou, sub nasul ei. Treaba asta nu i-a picat prea bine, pentru că a părut că nu e în stare să-și controleze oamenii.

— Ceea ce probabil te-a încântat.

— O, da. Printre alte lucruri pe care le-am făcut azi, m-am dus și în Bronx.

În timp ce conducea, îi relată conversația avută cu Allo.

— Ai pus-o pe Peabody să se ocupe de investigația asta din cauza experienței pe care a avut-o în vestiar.

— Parțial. Se pricepe la detalii, iar eu vreau niște răspunsuri în privința lui Devin, dar acum n-am vreme să fac săpături. Nu așa de minuțios cum merită Devin.

Dacă Peabody reușește să adune probe care să ducă la Renee sau la oamenii ei, asta va cântări mai mult decât cele petrecute în vestiar. Nu e răzbunare. Este dreptate. În felul acesta, ea va demonstra că a ajutat să i se facă dreptate unui polițist, lucru important pentru cariera ei.

— Asta face diferența, draga mea Eve, între un lider puternic, inteligent și – n-o să-ți placă acest cuvânt – sensibil, și unul care vrea să conducă doar pentru propriul beneficiu.

Ar fi preferat cuvântul „intuitiv“, în loc de „sensibil“, dar lăsă să treacă de la ea.

— Cum de n-a băgat nimeni de seamă, Roarke? Începând cu tatăl ei... Dar bănuiesc că există momente când un tată nu vede sau se preface că nu vede. L-am verificat pe cel care a pregătit-o. Are un dosar impecabil și a pregătit mulți polițiști buni. Am impresia că tatăl ei l-a ales s-o instruiască – au fost parteneri vreme de opt ani – cam când avea aceeași vârstă. Mirei i-a scăpat comportamentul ei murdar, lui Whitney i-a scăpat, la fel și fostului ei locotenent. S-a fofilat neobservată.

— N-a fost mereu necinstită.

— Pe dracu' n-a fost, spuse Eve cu oarecare îndârjire. Poate că nu și-a început „afacerea“ decât cu câțiva ani în urmă, dar mereu a făcut măgării. Câțiva polițiști care s-au aflat sub comanda ei au observat, și cel puțin doi dintre ei au sfârșit prin a fi uciși. Știi de ce nu a intervenit astăzi între mine și Garnet? Căci asta ar fi trebuit să facă, fie că-i cinstită sau nu. De ce nu a intervenit suficient de repede pentru a-l potoli? Pentru că i-a făcut plăcere să-l vadă dându-se la mine, și sunt al naibii de sigură că ar fi fost de-a dreptul încântată dacă m-ar fi bătut în fața ei. Are destulă minte ca să-și dea seama că nu-și poate permite o asemenea plăcere, că trebuie să țină lucrurile sub control, dar e destul de tare pentru așa ceva. I-am tulburat apele, așa că ar fi încântată să mă vadă la pământ.

— Și tu n-o crezi în stare să-ți facă rău?

— I-ar plăcea la nebunie, îi spuse Eve, dar nu-și permite. Nu încă.

Găsi un loc de parcare la o stradă distanță de pub și opri acolo.

— Din moment ce Webster are o viață personală, va trebui să aștepți să-și găsească un loc de parcare și apoi să-l conduci înăuntru.

— Mai întâi, îmi conduc nevasta – măcar până într-un loc de unde o pot vedea intrând. Ți-au pregătit o masă într-un colț.

— Ai trimis gorile înăuntru?

— Draga mea, spuse el apucând-o de bărbie, am mereu gorile acolo. La urma urmelor, este un pub irlandez.

Videotelefonul ei sună din nou.

— E Darcia. Mă poți urmări de aici, pentru că voi sta de vorbă cu un polițist în timp ce voi parcurge jumătate din drum. Cred că sunt acoperită dacă vreun tip rău se repede la mine, iar eu leșin de spaimă.

El rânji în vreme ce o privi îndepărtându-se.

— Dallas.

— Salut! Speram să ne putem întâlni să bem ceva, așa cum am stabilit.

— De fapt, chiar acum… ar fi bine, se hotărî ea. De fapt, peste o jumătate de oră? La pubul O'Riley's, spuse Eve și îi dădu Darciei adresa. Poți să ajungi aici?

— Îmi place să mă descurc singură prin New York.

— Minunat. Ascultă, intru chiar acum acolo. Trebuie să mă întâlnesc cu un alt polițist. Ai putea să-mi faci o favoare?

— Sigur.

— Nu veni la masa mea până nu-ți fac semn. Dacă nu-ți fac, înseamnă că mai am ceva de vorbit. Dacă te atenționez, vino ca și cum tocmai ai fi intrat și m-ai fi zărit, lăsând să se înțeleagă că avem o întâlnire.

— Nici o problemă. Poți să-mi spui de ce?

— O să-ți spun zilele astea.

— Bine atunci, peste o jumătate de oră.

— Șefă Angelo? Titlul o făcu pe Darcia să zâmbească. E mai ușor să lucrez cu tine decât îmi aminteam.

— Dar eu nu sunt în exercițiul funcțiunii acum, nu?

Eve își băgă videotelefonul în buzunar și intră în pub.

Muzica de vioară se auzea din difuzoare, oferind un fundal pentru conversațiile celor care tocmai ieșiseră de la muncă. Ea știa că, peste câteva ore, muzicanții se vor instala în unul dintre separeuri, cu halbele la îndemână, și vor umple localul cu ritmul unor cântece de dans vioaie, alternate cu melodii triste. Barmanii se vor zori să umple halbele și paharele pentru mulțimea de oameni care invariabil se vor înghesui să intre în local.

Micuța roșcată îi făcu semn spre o masă pentru două persoane. Eve și-o amintea de când li se alăturase lui Roarke și altor doi parteneri de afaceri din afara orașului, dornici să simtă gustul unui pub irlandez în stil newyorkez.

— Să-ți aduc ceva de băut, locotenente? întrebă roșcata proptindu-și tava pe șold.

— Încă nu, mulțumesc.

— Dă-mi un semn când te hotărăști.

Eve se așeză cu spatele la perete și îi privi pe clienții aflați în local. Colegi de serviciu, de la diverse firme, care stăteau la taclale, câțiva turiști, un tip hotărât să agațe două fete de vreo douăzeci de ani care îi cântau în strună.

Nici unul nu părea a fi polițist.

Apoi, își făcu și Renee apariția.

Își schimbase costumul potrivit funcției, iar acum purta o ținută neagră, care îi scotea în evidență trupul și îi lăsa dezgolite brațele. Asortase la ea o pereche de pantofi cu tocuri înalte, de un roșu-aprins, decupați, lăsând la vedere degetele cu

unghii date cu ojă de aceeași culoare, iar părul blond îi curgea liber pe umeri. De lănțișorul complicat, cu zale strălucitoare, atârna un pandantiv rotund, roșu.

Eve observă că și ea cercetă interiorul localului, cu o mișcare lentă a ochilor machiați impecabil. Apoi, îi zâmbi prietenoasă lui Eve, în timp ce se îndrepta spre masa ei.

„Îi place să constate că a atras atenția“, gândi Eve, „că bărbații o studiază, iar femeile se întreabă cine este“.

— Mulțumesc că ai acceptat să ne întâlnim. Renee se așeză pe scaun. Sper că n-am întârziat.

— Nu.

— Vii des aici? Pare un loc drăguț, prietenos. Fără pretenții. Un bar în care vin muncitorii.

Eve se întrebă ce reacție ar fi avut dacă i-ar fi propus să se întâlnească la Down and Dirty.

— Când și când, spuse ea și prinse privirea chelneriței. Frumoasă rochie, comentă ea. Nu trebuia să te îmbraci elegant pentru mine.

— De fapt, mai târziu, mă întâlnesc cu părinții să cinăm împreună. Tu l-ai…?

Se întrerupse când roșcata veni la masa lor.

— Cu ce pot să vă servesc, doamnelor?

— Pepsi cu gheață, îi spuse Eve.

— O, haide Dallas, trăiește și tu puțin. Cu un zâmbet strălucitor, Renee își azvârli părul pe spate. Ne-am terminat programul pe ziua de azi, nu? Și fac eu cinste.

— Pepsi, repetă Eve, cu gheață.

— Ei bine, eu mi-am terminat programul. Voi lua o votcă-martini simplă, cu două măsline.

— Vi le aduc imediat.

Chelnerița le puse pe masă un bol cu covrigei, apoi se duse să le aducă băuturile.

— Voiam să te întreb dacă l-ai cunoscut pe tata.

— N-am făcut cunoștință, nu.

— Trebuie să i te prezint cândva. Sunt sigură că v-ați simpatiza reciproc. Renee luă un covrigel din bol, îl rupse în două și începu să rontăie. Ar trebui să luăm cina. Tu, soțul tău, tata și eu. Cu siguranță, Roarke este un bărbat pe care aș vrea să-l cunosc.

— De ce?

— La fel ca tata, are o reputație frumoasă și, se pare, talente de lider. Trebuie să aibă așa ceva, altfel n-ar fi avut un asemenea succes. Probabil că e fascinant să fii căsătorită cu un om care deține atâta putere, care are atât de multe… interese. Am auzit că, în vara aceasta, v-ați petrecut vacanța în Europa.

— Vrei să vorbim despre vacanța mea de vară?

— Nu văd nici un motiv pentru care n-am putea fi prietenoase una cu alta.

— Vrei să-ți fac o listă?

Renee suspină, se lăsă pe spate și continuă să ronțăie minuscula bucățică de covrig.

— Am pornit-o rău cu stângul, și sunt dispusă să-mi asum responsabilitatea pentru mare parte din ce s-a întâmplat. Am fost supărată în legătură cu Keener și, recunosc, teritorială. Așa că am sărit una la beregata celeilalte, când ar fi fost mai eficient și, cu siguranță, mai productiv să lucrăm împreună.

Făcu din nou o pauză când chelnerița se întoarse cu băuturile lor.

— Mai doriți să vă aduc ceva?

— Nu, e-n regulă, îi spuse Eve. Mersi.

Renee își ridică paharul.

— Ce-ar fi să bem pentru un nou început?

Eve își lăsă paharul unde era.

— Ce-ar fi să definești „un nou început“.

În cămăruța din spate, Webster urmărea schimbul de replici.

— O ațâță pe Renee.

— Se pricepe la asta, confirmă Roarke. O s-o facă să-și iasă din pepeni. Cu cât Eve îi respinge mai tare avansurile, cu atât Renee va insista mai mult.

— Este un scenariu bun. Garnet o presează pe de-o parte, Dallas o blochează de cealaltă parte. Știi că Dallas încearcă s-o determine pe Renee să se dea la ea – să-l asmută pe Bix împotriva ei.

— Îmi cunosc foarte bine soția.

Ușoara subliniere a cuvântului „soție“ îl făcu pe Webster să-și îndese mâinile în buzunare.

— Credeam că noi doi am făcut pace.

— E greu să rezist tentației de a te împunge din când în când. Privește limbajul corporal, îi arătă Roarke. Eve, tolănită, sprijinită pe spate. Dezinteresată. Renee, puțin aplecată în față. Străduindu-se din răsputeri s-o convingă. Dar dă din picior pe sub masă – dă rapid din picior. E furioasă.

Roarke aruncă o privire peste umăr și îi zâmbi lui Webster.

— Ai chef de-o bere?

— Da, dar după ce termină ele discuția. Ia-ți tu una, dacă vrei.

— Atunci mai aștept și eu.

La masă, Renee sorbi din martini.

— Îmi cer scuze că nu am cooperat pe deplin în privința lui Keener. Mi-a fost informator multă vreme și, cu toate că nu l-am folosit prea mult în ultimii ani, am lucrat împreună. Am simțit de la bun început că mă dai deoparte, lucru care m-a deranjat și am reacționat în consecință. Este evident, Dallas, că noi două avem stiluri diferite, dar iată că ne-am trezit puse față în față. Aș vrea să lăsăm asta deoparte.

Eve ridică din umeri și, în cele din urmă, își luă paharul.

— Pentru anchetarea uciderii lui Keener s-ar putea să am nevoie de mai multe informații de la tine și să discut cu membrii brigăzii tale care l-au cunoscut, care au lucrat cu el.

— Am înțeles, dar pot să-ți spun că nici eu, nici altcineva din brigada mea nu l-a folosit prea mult pe Keener. Câteodată, îmi furniza mici ponturi, iar eu aveam grijă să-și primească banii. L-am păstrat însă ca informator mai mult din motive sentimentale. Se droga mai mult decât era cazul, iar informațiile lui deveniseră îndoielnice. Nu mai avea contacte interesante.

— Atunci, de ce să-l fi ucis cineva și să fi făcut efortul de a încerca să-i însceneze moarte ca urmare a unei supradoze?

— Nu pot să-ți răspund la întrebarea asta. Să sperăm că o să obții informații care să-ți dea niște indicii. Te-aș ruga să cooperăm în această anchetă. Eu o să-ți dau tot ce pot pentru a te ajuta. Vreau doar să mă ții la curent. Vreau să știu ce afli.

— O să-ți dau toate datele pe care le consider potrivite.

— E un început. Evident încântată de asta, Renee abordă problema care o durea cel mai tare. Acum, în privința detectivului meu. Dallas, vreau să înțelegi că, atunci când Bix și Garnet au intrat în acea locuință… a fost doar o sincronizare nefericită. Dacă ar fi știut că acest Keener era mort și că ancheta ta era în desfășurare, îți jur că ar fi venit la tine să-ți spună despre ce era vorba.

— Sunt curioasă. Dacă acel Keener nu avea contacte serioase, ci venea la tine doar cu fleacuri, de ce oare detectivul tău credea că acesta avea legături sau informații despre cazul Geraldi? Și era atât de convins, încât a intrat ilegal în locuința lui. N-am primit răspuns la întrebarea asta.

— S-au dus acolo ca urmare a unui pont și, sincer, cred că a fost praf în ochi. Sunt de acord că au acționat pripit, și am vorbit cu amândoi despre asta. Dacă m-ar fi informat înainte să dea ascultare pontului, le-aș fi spus despre Keener că e mort. Am fi evitat toate astea. Îți promit că nu se va mai întâmpla. În legătură cu Garnet…

— Nu pot să cred că vrei să vorbim despre asta.

— Trebuie s-o fac. Renee își întinse mâinile într-un gest rugător. Sunt locotenentul lui. A greșit întru totul. Nu are nici o scuză.

— Bine, suntem de acord. Subiectul e închis.

— Tu nu cedezi niciodată? răbufni Renee. Te-ai luat de el, iar el și-a pierdut cumpătul. A făcut multe ore suplimentare pentru această anchetă, a bătut multe drumuri. Era foarte stresat, iar confruntarea cu tine l-a făcut să-și iasă din fire.

— Aproape că m-a trântit, îi aminti Eve.

— Ceea ce e regretabil. Ai dosarul și știi că este esențial să închidem acest caz. Îți cer doar să-mi acorzi puțină considerație. Te rog să mă lași să iau măsurile disciplinare pe care le consider eu de cuviință. Nu poți să-mi spui că nici unul dintre ai tăi nu s-a răstit vreodată la tine sau la un alt ofițer superior.

— Dacă vreunul dintre oamenii mei s-ar fi purtat cum s-a purtat azi al tău, i-aș fi făcut raport. Nu i-aș fi găsit scuze, cu atât mai puțin să mă vait că am nevoie de el într-o anchetă, când este evident că-i prea tensionat pentru a lucra eficient.

Eve o văzu pe Darcia intrând în pub, în vreme ce Renee își strângea pumnul sub masă.

— Să fiu al naibii! murmură Whitney când Darcia apăru pe ecranul monitorului. Oare ce șanse aș avea?

Roarke își arcui o sprânceană văzând reacția lui Webster.

— E foarte atrăgătoare, nu? Bruneta sexy. E Darcia Angelo, șefa poliției de pe Olympus.

— Da. Ne-am cunoscut.

— Serios? Zâmbetul lui Roarke se lărgi când își aduse aminte că unul și cu unul fac doi. Toată povestea asta începea să devină din ce în ce mai interesantă.

— Dumnezeule! exclamă Webster. Chiar c-o să vreau berea aia.

În pub, Darcia se apropie de bar, clătină din cap către barman și se așeză în așa fel încât să poată privi spre masa unde se afla Eve.

— Îmi asum responsabilitatea, începu Renee.

— E puțin cam târziu pentru asta.

— La naiba! Am nevoie de Garnet. Tu te-ai dat la el. El s-a dat la tine. A greșit și merită să fie pedepsit pe măsură, dar lasă-mă s-o fac cum știu eu. Două săptămâni neplătite după încheierea anchetei și alte două petrecute la birou. Te rog doar să retragi suspendarea.

Eve își schimbă poziția, aplecându-se în față.

— Ai tupeul să-mi ceri o favoare, când ai stat acolo fără să faci nimic în vreme ce omul tău mă insulta, mă amenința și mă lovea? Și în condițiile astea tot ce vrei să faci este să-i dai o pălmuță peste mână, atunci când ai tu chef? Mi-ai fluturat pe la nas cina cu tatăl tău ca o recompensă ce trebuia să mă facă să cad pe spate de emoție și să spun doar: „Da, te rog“. Omul tău e un coleric, unul care n-are nici un fel de respect față de autoritate. Inclusiv față de a ta. Nimeni nu-mi vorbește cum mi s-a adresat el astăzi fără să fie pedepsit. Dacă ar fi fost omul meu, s-ar fi ales cu un șut în fund.

— Nu-i omul tău.

— Exact. Eve ridică din umeri, făcându-i un semn discret Darciei. Este problema ta.

CAPITOLUL 13

— Comandantul nu este singurul om pe lângă care pot să intervin în chestiunea asta, spuse Renee.

— Vorbește cu cine vrei. Eve ridică iarăși din umeri și își privi plictisită ceasul. Garnet merită suspendarea, așa că o mențin. Salut, Darcia!

— Dallas. Darcia se opri lângă masă, aruncându-le niște zâmbete fermecătoare. Îmi cer scuze, am ajuns prea devreme? Vă deranjez?

— Nu, ai venit la timp. Șefa Angelo, locotenentul Oberman. Eu și locotenentul tocmai am terminat de discutat.

— Deocamdată. Emanând o furie de-a dreptul palpabilă, Renee se ridică de la masă.

Se răsuci fără s-o bage în seamă pe Darcia și ieși ca o furtună, cu părul fluturând și cu tocurile bocănind în podea.

— Vai, vai! După ce urmări spectacolul retragerii lui Renee, Darcia se întoarse spre Eve și flutură din gene. Am zis ceva nepotrivit?

— Nu, eu sunt de vină – și se pare că și băutura ei. Ia loc. Scuză-mă o secundă. Eve își scoase videotelefonul și îl apelă pe Feeney. Vezi că se întoarce la tine. Cred că ar fi bine să dai volumul mai încet, ca să nu-ți spargă timpanele când o să explodeze de furie.

— Am priceput.

Eve băgă în buzunar videotelefonul, zâmbi și spuse:

— Deci…

— Deci. Ai înfuriat-o foarte tare, apoi ai scos-o din minți făcând-o să creadă că întâlnirea cu ea a fost doar o umplere de timp până ce aveai să te întâlnești cu mine.

— Ultima parte a fost doar mâna destinului, având în vedere că tu m-ai sunat să bem ceva.

— Și ai expediat-o fără să-și termine măcar băutura.

— Mda, hai să ne ocupăm de asta. Eve dădu să-i facă semn chelneriței, dar îi zări pe Roarke și pe Webster ieșind din cămăruță. Cred că avem nevoie de o masă mai

mare.

— Poftim? Darcia privi peste umăr. O! rosti ea, torcând ca o pisică, făcând antenele lui Eve să se ridice. Roarke. Îi întinse mâna. Nu-i așa că-i amuzant? Bună, detectiv!

— Bună, șefa!

Eve își mută privirea de la Webster la Darcia și înapoi. De data asta, ea exclamă:

— O!

— Ne-au pregătit o masă mai mare, anunță Roarke având în ochi sclipirea jucăușă a cuiva care anticipa lucruri interesante. Webster, poți lua berea aceea, dacă o mai vrei, dar aș zice că întâlnirea asta ar cere sticla de vin pe care mi-am permis s-o comand.

— Mi-ar face plăcere. Darcia se ridică și se întoarse spre Webster. Deci, avem un locotenent de la poliția newyorkeză monitorizat de DDE și de Afacerile Interne. Se pare că mâna destinului m-a făcut să pic în mijlocul unei operațiuni importante. Sper că nu-i nici o problemă.

— Nu. Deloc.

Îi trase scaunul, ajutând-o să se așeze la masa de patru persoane.

— Ne-a plăcut spectacolul, comentă Roarke în vreme ce se așeza alături de Eve.

— Eu n-am prins decât finalul, dar cred că mi-am dat seama care-i povestea. O suspectați de ceva pe această Oberman – și, din moment ce Dallas este implicată, bănuiesc că e vorba de crimă. Își înclină capul într-o parte. Aș vota pentru un drogat mort. Și, din moment ce Don se află aici, bănuiesc că e vorba și de o anchetă internă.

„Don“, gândi Eve. „Dumnezeule!“

— Din păcate, chiar nu-ți putem spune despre ce este vorba, îi zise Eve.

— Am înțeles, dar e limpede că nu ne place de ea. Cu toate că i-am admirat pantofii. Apropo, Dallas, mi-am cumpărat trei perechi de la acel butic unde m-ai trimis ieri.

— De ce? Eve se aplecă în față. Sincer te întreb. Am vrut mereu să știu de ce cumpără cineva mai multe perechi de pantofi în același timp.

— Dacă trebuie să-ți explic înseamnă că nu ai în sânge plăcerea asta.

— Și cum ți-ai petrecut ziua? o întrebă Roarke în vreme ce chelnerița aduse la masă patru pahare și o sticlă de vin roșu.

— La cumpărături – nu mă pot abține – și am petrecut două ore minunate la Metropolitan Museum, după care am luat un prânz târziu.

Îi zâmbi lui Webster când spuse asta.

„Un zâmbet fierbinte“, gândi Eve. „Ca un soare tropical.“

Roarke gustă vinul și îl acceptă.

— Ai planuri pentru diseară?

— Mă duc la teatru. E primul meu musical pe Broadway. Abia aștept. Mă refer la tot ce va urma, adăugă ea, ridicând paharul cu vin. Din moment ce suntem pe cale

să ne bucurăm de acest vin, presupun că ambii locotenenți și-au încheiat programul.

— Așa se pare, murmură Eve. Deocamdată.

— Bine. Darcia se aplecă și îl sărută pe Webster – ușor, tandru, ca acel soare tropical care se strecoară printre frunzele de palmieri. Salut!

El rânji ca un prost – după părerea lui Eve.

— Bună!

Eve își trecu o mână prin păr.

— Chestia asta-i ciudată.

— Eu cred că-i încântătoare. Roarke își ridică paharul. Pentru prietenii noi!

La întoarcerea acasă, Roarke conduse mașina.

— Ești îmbufnată, draga mea?

— Nu sunt îmbufnată. Mă gândesc. Am multe pe cap. „Sunt îmbufnată“, gândi ea. „Ce prostie. Și pentru că tot veni vorba de prostii…“ Ce naiba e în mintea lor să se încurce unul cu altul? Nici măcar nu locuiesc pe aceeași planetă.

— Dragostea va găsi o cale să-i aducă laolaltă.

— Dragoste? Iisuse, s-au cunoscut acum cinci minute!

— Evident, a trecut puțin mai mult de-atât.

— O zi. Iar acum, au amândoi ochi strălucitori, iau prânzuri târzii, se duc la teatru împreună, iar dacă încă nu și-au tras-o, acesta va fi antreul la meniul de după teatru.

El își înghiți un hohot de râs și îi aruncă o privire fals înțelegătoare.

— Nu-i așa că ești puțin geloasă să vezi o fostă flacără aprinzându-se pentru altcineva?

— Nu sunt geloasă! La mine n-a fost nici o flacără. Flacăra a fost a lui, și n-am vrut niciodată să se aprindă pentru mine. Știi al naibii de bine că n-am… Se întrerupse, iar sunetul pe care îl scoase semănă cu un mârâit. M-ai provocat intenționat ca să vezi ce spun.

— Ești irezistibilă. Mă gândeam că arată minunat împreună… și că sunt fericiți.

— Fericiți, nefericiți, nu asta-i problema. Vreau ca Webster să rămână concentrat. Toată povestea asta e pe cale să explodeze, iar el e ocupat să se îndrăgostească de cineva… de cineva total nepotrivit, dată fiind situația lor.

— A, asta mă face să-mi amintesc de ceva.

— De ce anume?

— Să-mi amintesc cum alți doi oameni care puteau fi considerați complet nepotriviți, dată fiind situația lor, s-au îndrăgostit într-o vreme când tu trebuia să te concentrezi asupra unei investigații dificile.

Îi luă mâna și o duse la buze.

— Dragostea a găsit o cale. Și justiția a câștigat.

Era greu să-l contrazică, iar rezerva ei i se păru o prostie.

— Totuși, trebuie să recunoști că e ciudat.

— Cred că oportunitățile apar pe neașteptate, și în funcție de ce faci cu ele mai departe și cât de mult ești dispus să riști, viața ți se poate schimba mai mult decât ți-ai fi imaginat vreodată că ar fi posibil. Tu ai schimbat-o pe a mea.

— Acum, nu e vorba despre noi.

— *A ghrá*[6], dacă ai fi dat ascultare rațiunii, dacă ai fi plecat urechea la acea parte a minții care-ți spunea: „Nu, e o relație imposibilă, cu un tip care nu e pentru tine“, nu m-ai fi lăsat niciodată să mă apropii de tine.

— Ai fi făcut-o cu forța, murmură ea.

— Aș fi făcut-o, da, pentru că m-am îndrăgostit nebunește de tine din prima clipă. Mă întreb însă dacă între noi lucrurile ar fi fost așa cum sunt acum în cazul în care ți-ai fi ferecat inima și ai fi ascultat doar glasul rațiunii.

Îi sărută mâna din nou, răsucindu-i palma spre buzele lui.

— Ne-am găsit unul pe celălalt. Ne-am recunoscut unul pe celălalt – sufletele noastre pierdute – atunci când logica spunea că n-ar fi trebuit să fim împreună. Alegerile pe care le-am făcut, odată ce ne-am recunoscut ca suflete pereche, ne-au adus aici.

„Și, chiar și acum“, gândi ea, „atingerea lui, mângâierea vocii lui îmi provoacă amețeală“.

— Îmi plac amândoi. Și, bine, poate că mă simt oarecum vinovată față de Webster pentru că n-am văzut flacăra decât atunci când aproape că era să mă ard cu ea, iar tu i-ai tras o mamă de bătaie.

— O, ce vremuri bune!

Ea își dădu ochii peste cap și se strădui din răsputeri să nu zâmbească.

— Doar că nu-mi dau seama cum ar putea să meargă relația lor. Dacă aș fi crezut că e doar o aventură de vacanță, era în regulă, dar nu asta am văzut când m-am uitat adineaori la ei.

— Și cui nu-i place o aventură de vacanță? Și nu, nu asta este – sau nu asta pare să fie. Amândoi sunt adulți, Eve, și, într-un fel sau altul, o să-și dea seama ce au de făcut.

— Iar acum, el se duce să vadă oameni cântând și dansând, iar eu trebuie să mă întorc la muncă.

— Crezi că își face treaba superficial?

— Nu. Suspină îndelung. Nu, știu că și-o face bine. Și îmi dau seama când sunt enervantă.

El coti spre casă.

— Te-ar ajuta dacă ți-aș spune cât de distractiv – excitant chiar – a fost pentru mine să te văd, metaforic vorbind, pisând-o mărunt pe Renee, pe melodia *Whisky in the Jar*[7]?

— Poate. A fost amuzant. Își roti umerii. Mi-a produs satisfacție. Va fi și mai amuzant și îmi va produce și mai multă satisfacție când nu va mai fi doar metaforic, ci al naibii de distractiv.

— Și excitant?

Îi aruncă un rânjet rapid, îngâmfat.

— Poate.

— Ieșiră din mașină, iar el o prinse de mână înainte ca ea să apuce să urce scările.

— Vino cu mine!

— Nu, nu vreau. Trebuie să…

— Fă o plimbare cu mine în această strălucitoare seară de vară. Dragostea plutește în aer, locotenente.

— Vrei să spui că mă comport ca o cățea în călduri.

— Așa e. Da, chiar așa e. Ținând-o de mână, îi legănă ușor brațul. După ce ne întoarcem, o să lucrăm, dar acum vreau să simt adierea ușoară și să aud plantele care foșnesc în grădini, în timp ce o țin de mână pe femeia iubită.

Rupse o floare dintr-un tufiș – ea n-ar fi putut spune cum se numea – și i-o puse după ureche.

Nu păru un gest stupid, ci unul drăguț, așa că lăsă garda jos și acceptă să se plimbe cu el.

Se opriră câteva clipe lângă un cireș tânăr, pe care ea îl ajutase să-l planteze în amintirea mamei lui.

— Arată bine, comentă ea.

— Într-adevăr, puternic și sănătos. Iar primăvara viitoare va înflori din nou – și îl vom vedea împreună înflorind din nou, tu și cu mine, ceea ce înseamnă foarte mult.

— Știu.

— Ea crede că te-ai măritat cu mine de dragul puterii, spuse el în vreme ce se îndepărtau. Despre Renee vorbeam. Pentru că ea așa ar fi făcut. În opinia ei, puterea și banii înseamnă același lucru.

— Greșește. M-am măritat cu tine pentru sex.

El rânji.

— Sunt atât de sigur de asta, încât muncesc cu sârg ca să corespund.

Rătăciră printr-o mică livadă, poate cu vreo duzină de copaci având crengile îngreunate de piersici.

— Summerset chiar ia piersici de-aici ca să facă plăcinte?

— E un tradiționalist. Roarke căută una coaptă și o desprinse. Gustă.

— E bună. Dulce, rosti ea după ce mușcă.

— Mai vrea să planteze câțiva cireși.

— Îmi place plăcinta cu cireșe.

Roarke râse și mușcă din piersică atunci când ea i-o oferi.

— O să-l las s-o facă.

Mirosea a vară, a fructe coapte și flori, a verde, a iarbă verde. Plimbarea în seara caldă și parfumată, mână în mână, îi aduse aminte că avea ceea ce invidiase la copilăria lui Renee.

Avea propria normalitate.

— Vezi locul acela de acolo? Roarke arătă spre un teren de un verde strălucitor. Am cochetat cu ideea de a face un mic helești acolo. Doar unul mic, poate de vreo doi metri diametru. Cu nuferi și sălcii.

— În regulă.

— Nu. Îi mângâie spinarea. Ce părere ai? Ți-ar plăcea? E casa ta, Eve. Ea studie terenul și se gândi că arăta minunat așa cum era. Ei nu-i venea la fel de ușor ca lui să-și imagineze mici helești și nuferi. Cu pești din ăia ciudați în el?

— Te referi la crapi? Da, am putea pune în el.

— Sunt puțin ciudați, dar interesanți. Se uită la el. Tu stai acasă mai mult decât înainte. Nu mai călătorești nici pe departe așa cum făceai odată. Probabil că ți-ar fi mai ușor să rezolvi unele lucruri dacă te-ai duce acolo unde e cazul, dar n-o faci decât dacă e absolut necesar.

— Am mai multe motive să rămân acasă decât aveam înainte. Fiecare zi e o bucurie pentru mine.

— Eu ți-am schimbat viața. Își coborî privirea spre piersica pe care o împărțiseră. Și tu ai schimbat-o pe a mea, și mă bucur de asta. Apoi își ridică din nou privirea și se uită în ochii lui. În fiecare zi, mă bucur de asta. Aș vrea un mic helești și, poate, ceva pe care să ședem pentru a putea urmări peștii aceia ciudați și interesanți.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Ea își petrecu brațele pe după gâtul lui, lipindu-și obrazul de al lui. „Dragostea își găsește propria cale“, gândi ea.

— N-am dat ascultare rațiunii, murmură ea. Nici măcar atunci când mi-am spus că nu ne potrivim, că e o relație imposibilă. N-am putut. Totul în mine avea nevoie de tine ca de aer. Indiferent ce-mi spuneam, trebuia să respir. Am mai fost îndrăgostită. Webster a crezut că este, chiar dacă eu n-am simțit asta, chiar dacă nu i-am putut răspunde la fel. Pentru Mavis și Feeney am simțit o altfel de dragoste. I-am iubit. Am avut destulă dragoste de dăruit, iar acum pot privi în urmă, la cum eram, simțindu-mă recunoscătoare. Închise ochii, încercând parcă să-l soarbă ca pe aer. Dar n-am știut cât de puternică poate fi dragostea, înainte de a te întâlni.

— Înainte de a te întâlni n-a fost nimeni cu care să vreau să mă plimb. N-a fost nimeni cu care să vreau să stau pe malul unui helești. Nimeni, spuse el dându-se îndărăt pentru a-i privi chipul. N-a fost nimeni înaintea ta.

Îi atinse buzele ușor, amândoi cufundându-se în acel sărut, în acea clipă. În acea tandrețe.

Dulce precum piersica aceea rostogolită din mâna ei când se lăsară pe pământ, și în tăcere, ca aerul care șoptea în jurul lor, purtând parfumul piersicilor coapte, al florilor de vară și al ierbii verzi.

Ea își puse o mână pe obrazul lui, coborând mângâietoare pe linia puternică a maxilarului. Chipul lui era atât de prețios pentru ea. Fiecare privire, fiecare zâmbet, fiecare încruntare. Din prima clipă când o văzuse, ceva se schimbase în ea. Și tot ce ținuse zăvorât în ea – poate păstrându-se pentru acel moment – începu să lupte pentru a se elibera.

Dragostea o cuprinse, iar bucuria o urmă.

Cedă și îi dărui inima și trupul, sincronizându-și mișcările cu ale lui ca într-un vals. Se gândi că, în seara aceasta, nu era o războinică, ci doar o femeie. Una care purta o floare în păr și o inimă pe care i-o oferea din priviri.

Femeia de lângă el îl atrăgea insuportabil.

— *A ghrá!*

Buzele lui rătăciră pe chipul ei în vreme ce cuvintele pe care le murmura îi veneau din inimă, din sânge, în irlandeză. Cuvinte prostești, cuvinte drăgăstoase pe care ea nu le înțelegea, dar pe care le simțea.

— Da, rosti ea când buzele lor se întâlniră din nou. Da. Și tu ești al meu.

Îl mângâie îndepărtându-i haina, scoțându-i cravata. Și zâmbi.

— Mereu atât de multe haine.

Și el îi dădu jos haina și îi scoase tocul pistolului.

— Mereu înarmată.

— Dezarmează-mă.

Cu un gest de predare, ea își ridică mâinile deasupra capului.

El o privi în vreme ce îi îndepărtă arma, în vreme ce îi trase peste cap cămașa, maioul, dezgolind-o în soarele blând al înserării.

O privi în timp ce își plimba mâinile pe pielea ei și îi cuprindea sânii fermi. Ea suspină de plăcere, iar pleoapele îi deveniră grele. Apoi, el își înclină capul, gustând-o, savurând-o. O făcu să geamă în vreme ce limba îi coborî spre pieptul ei.

Ea îi simți degetele agere desfăcându-i cureaua, iar respirația i se acceleră la atingerea lor, anticipând ce avea să urmeze. El o dezbrăcă centimetru cu centimetru, folosindu-și mâinile îndemânatice, buzele, limba, pentru a o umple de senzații – valuri lente, intense, care se rostogoliră asupra ei, prin ea, până când se simți copleșită.

Orbită, ametită, se întinse spre el, găsindu-i buzele din nou. Străduindu-se să se abțină, așa cum făcuse el, îl mângâie și îl dezgoli. Gustă și savură.

El se gândi că îl desființa. Îl desființase. Putea mereu să facă asta. Putea să-l facă să se simtă slab ca apa și, în același timp, puternic ca un zeu, și mai bărbat decât sperase el vreodată că va fi. Cu ea, era mai mult decât fiorul atingerii carnale, mai mult decât fierbințeala sângelui.

Dragostea era un dar împărtășit.

Când se eliberă în ea, darul fu dulce și tandru. Din nou, mâna ei se odihni pe obrazul lui. Din nou, el îi zări inima oglindindu-i-se în privire și continuă să se uite în ochii ei până când dragostea din privirea lui se intersectă cu a ei.

Ea zăcu o vreme fără să scoată o vorbă, mângâindu-i părul, mulțumită să fie țintuită sub greutatea lui.

— A fost o plimbare cu adevărat plăcută, spuse ea în cele din urmă.

— Plimbarea e un exercițiu bun și sănătos.

Ea râse.

— În clipa asta, mă simt cât se poate de sănătoasă. Și de înfometată.

— De acord cu tine. Se ridică și îi zâmbi. Chiar pari sănătoasă, draga mea Eve, așa cum zaci goală în lumina soarelui.

— Dacă, în urmă cu câteva ore, ai fi sugerat că voi zăcea goală în lumina soarelui, aș fi spus că vorbești prostii. Acum însă nu mă mai simt enervată sau enervantă, așa încât presupun că mi-a priit.

Se ridică în șezut, întinse mâna după maiou, și brusc ochii îi ieșiră din orbite când atinse cu mâna firul camuflat între sâni.

— Am uitat de asta.

— Ei bine, să sperăm că e închis, fiindcă altfel le-am oferit lui Feeney și/sau McNab un spectacol la care nu se așteptau.

— E oprit – i-am cerut să se închidă când mă aflam în pub, dar, Iisuse, n-ar fi trebuit să uit de el.

— Erai ocupată cu plimbarea, spuse el în vreme ce ea își trăgea maioul peste cap.

— Bine că n-am zis că vreau gogoși cu scorțișoară, în timp ce tu erai ocupat să te plimbi cu mine.

După ce se îmbrăcară, el o luă iarăși de mână și îi legănă ușor brațul.

— Bănuiesc că vrei pizza la cină.

— Ar fi mai simplu. Am ceva săpături de făcut și trebuie să văd cu ce se laudă Peabody că a găsit. Plus că tu nu mi-ai spus încă ce-ai descoperit în privința finanțelor.

— O să ajungem și la asta.

— Probleme?

O luară înapoi prin grădină.

— N-ar fi, dacă ai ceda un pic și mi-ai permite să caut în felul meu. Am găsit ceva de suprafață, dar nu pot săpa mai adânc dacă am mâinile legate, Eve.

— Și dacă te-aș lăsa să folosești aparatură neînregistrată ca să obții informațiile, nu le-aș mai putea folosi.

— Aparatura neînregistrată ar simplifica treaba.

— Presupun că n-am realizat până acum că tu nu poți face decât ce e simplu.

El se opri și, mijindu-și ochii, îi aruncă o privire frustrată.

— Știu al naibii de bine că vrei să-mi zgândări orgoliul, și chiar reușești. Pot s-o fac și fără aparatură neînregistrată. Există căi, dar voi proceda în felul meu. Dacă aș face-o după metodele tale, ar putea dura săptămâni. Aș fi zis că ai atâta încredere în mine încât să știi că-mi dau seama cât de departe pot merge pentru ca tu să te poți totuși folosi de informații. Dacă am judecat greșit, atunci n-ai decât să te descurci singură.

Ea se strâmbă în spatele lui, în vreme ce el deschidea ușa. Știa că era o copilărie, dar se simți mult mai bine.

— Dacă pot obține dovada că Renee are conturi secrete, la fel ca Garnet sau Bix, i-aș putea permite lui Webster să-i dea pe mâna celor de la Afaceri Interne. Și el are mâinile legate.

— Păi, la naiba, dezleagă-i-le!

— Nu trebuie să te enervezi acum, spuse ea în vreme ce trecură pe lângă Summerset și începură să urce scările.

— Eu nu sunt polițist, îi aminti Roarke.

— Dă de veste presei.

— Ai grijă, locotenente. Eu nu sunt polițist, repetă el, și este enervant să mi se ceară să fac mici miracole respectând, în același timp, cu strictețe regulile tale.

A fost rândul ei să se simtă frustrată și ușor enervată.

— Ți-am dat de multe ori mână liberă, și tu știi asta.

— Atunci, dă-mi din nou.

— De câte ori o fac, mi-e teamă să nu uit cât de departe pot merge.

— N-ai uita nici dacă ai fi lovită de amnezie. În plus, știu eu unde să mă opresc. S-ar putea să nu fiu de acord, dar știu cât de departe ești dispusă să mergi fără să simți că ai făcut ce nu trebuia. Ar fi cazul să știi același lucru despre mine.

Ea deschise gura, pregătită să-i dea o replică oarecum usturătoare, dar o închise la loc.

— Știu, își dădu ea seama. Asta este… o situație specială. Dacă obțin informațiile, i le pot comunica oficial lui Webster și Afacerilor Interne. Dacă aceștia pot deschide oficial o anchetă, vor găsi acele informații blestemate. Încerc să găsesc o cale de mijloc, și tot ce aud este că tu nu le poți obține așa cum vreau eu. Nu înțeleg de ce, dar…

— Pot s-o fac!

Jignirea i se citi în ochi. „Nu doar jignire“, constată ea. „Era o insultă adresată unui om pasionat de munca lui.“

— Însă o să dureze mai mult – considerabil mai mult. Își ridică sprâncenele, iar în voce i se desluși o răceală plăcută. Ai vrea să-mi explici toate motivele teoretice pentru care nu pot s-o fac în felul meu – blocaje, siguranță, și așa mai departe?

— Sincer, nu. Nu înțeleg de ce, începu ea din nou, dar dacă tu îmi spui că nu poți

obține informațiile în timp util, am impresia că dai vina pe mine. Pe decizia pe care am luat-o eu, se corectă ea. Așa că fă-o în felul tău. Adică, nu chiar în felul tău. Nu folosi aparatură neînregistrată, Roarke.

— Am priceput asta. O să încerc să lucrez cât de legal pot. Bine?

— Mda.

El se legănă pe călcâie în vreme ce o studia.

— Asta a fost o ciorovăială scurtă.

— Probabil combinată și cu puțină tulburare sexuală.

— Nu greșești. Începe-ți săpăturile. Eu aduc pizza.

Mai întâi se duse la planșa ei, îi dădu ocol, o studie. Luă două fotografii și le puse lângă a lui Renee, își înclină capul și se gândi.

— Trebuie să ies, îi spuse când el veni cu tava. Se apropie și luă o felie de pizza. Au! E fierbinte.

El clătină din cap pe când ea trecea felia dintr-o mână în cealaltă.

— Încearcă asta, sugeră el întinzându-i o farfurie. Unde mergem?

— Nu mergem amândoi. Trebuie să vorbesc cu un polițist – o femeie-polițist din brigada lui Renee. Probabilitatea ca ea să fie implicată în mizeria asta este minimă. Renee nu lucrează cu femei. Le intimidează sau le elimină.

— Pe tine n-a reușit să te intimideze.

— Da, ceea ce o enervează. Și o va enerva și mai tare când va vedea că nu reușește să mă elimine. Se numește Lilah Strong, îi spuse Eve. Am avut o presimțire în privința ei din clipa în care am intrat în biroul brigăzii, și trebuie să-mi urmez instinctul. Este important să fie o discuție între patru ochi.

— Ar fi mai bine s-o suni pe Peabody, ca să nu te duci singură.

— Atunci n-ar mai fi între patru ochi. Nu vreau s-o intimidez – mai ales că n-o să funcționeze dacă nu o conving. Tot ce trebuie să fac este să-i ofer o breșă. Asta îți va oferi timp să-ți joci jocurile de IT-ist obsedat fără ca eu să te bat la cap.

— Asta așa e. Să-ți pornești aparatura.

— Da. Totul va fi înregistrat. Este polițistă doar de șase luni, dar dacă în timpul ăsta și-a dat seama cu ce se mănâncă meseria asta, cu siguranță a adulmecat că este ceva în neregulă. O să-i dau o șansă și un motiv ca să mi se confeseze.

— Și dacă nu profită de șansa ta?

— Se va chema că mi-am pierdut puțin timp, dar am o presimțire că nu va fi așa.

— Cel mai bine e să dai ascultare instinctelor.

„Și să te întorci“, gândi el. „La mine.“

— O să lipsesc cel mult două ore, spuse ea.

Îl sărută grăbită, și în vreme ce pleca, el își dădu seama că ea deja se gândea la modul de abordare.

Rămase locului câteva clipe, studiind care era cea mai bună parte din pizza și

jucându-se cu nasturele pe care îl ținea mereu în buzunar. Își aminti că încrederea era o stradă cu două sensuri. Așa încât avea încredere că ea își va face treaba în felul ei, iar el se va duce să și-o facă pe a lui, în felul propriu.

Înainte să parcurgă cinci străzi, Eve descoperi că avea o coadă.

Urmăritorii erau cam nepricepuți, desigur, dar ea avea avantajul extraordinarului sistem de camere instalat în mașina pe care Roarke o proiectase pentru ea.

Coada era alcătuită din două mașini care își schimbau alternativ pozițiile, ceea ce îi indica două lucruri. Primul, că Renee era suficient de îngrijorată – sau de enervată –, încât să pună doi oameni pe urmele ei. Al doilea, că Renee nu era atât de enervată – sau îngrijorată –, încât să pună pe cineva mai priceput să facă treaba asta.

Eve porni recorderul.

— Am o coadă formată din două vehicule care își schimbă alternativ pozițiile. Ambele aparțin departamentului – pentru Dumnezeu, ăștia chiar cred că sunt idioată?

Serios, era cam jignitor.

Rosti numele mărcilor, al modelelor, numerele de înmatriculare, apoi ceru camerelor să mărească imaginea fiecăruia înainte de a cere verificarea de către un operator.

Vehiculul aflat în clipa aceea la două străzi în urma ei aparținea detectivului Freeman. Cel care o depăși pentru a coti și a reveni din nou în urma ei îi fusese repartizat detectivului Ivan Manford.

— O să te adăugăm și pe tine pe listă, Ivan. Acum, hai să ne jucăm!

Viră spre Fifth și își continuă drumul spre centru intrând deliberat într-un mic blocaj de trafic. Simulă două încercări de depășire și privi mașina lui Freeman trecând pe lângă ea. Calculând bine, se strecură printre un taxi rapid și o limuzină strălucitoare, forță și trecu în clipa în care semaforul devenea roșu.

Știa că Manford avea să o paseze lui Freeman, până când reușea să revină în spatele ei, dar asta avea să fie o problemă, fiindcă Freeman o luase spre vest. Eve acceleră, schimbă banda și, în urlet de claxoane furioase, o coti spre est, aplicând schema lor și luând fața unui greoi camion de livrări, al cărui șofer îi arătă degetul mijlociu.

Nu-l putea învinovăți.

Coti spre centru pe Lex, acceleră, bucurându-se de viteză și de scurtăturile ocazionale, până când se îndreptă din nou spre vest, traversând orașul.

— Învârtiți-vă în jurul cozii acum, murmură ea și, cu toate că prefera să-și lase mașina pe stradă, se decise să intre într-o parcare scumpă, aflată la două străzi de clădirea în care locuia Strong.

Își băgă mașina între două autovehicule de teren masive și activă alarma.

În vreme ce mergea prin căldura serii de vară, se gândi că Renee avea să fie tare nemulțumită.

Observă că se afla într-un cartier muncitoresc, înțesat de oameni care ieșiseră să se plimbe sau care își petreceau vremea la măsuțe înghesuite în fața unor cafenele sau baruri minuscule. Din depărtare se auzea zgomotul traficului. Unele magazine rămăseseră deschise în speranța că locuitorii din zonă, care ziua erau ocupați să-și câștige traiul, vor cumpăra seara câte ceva.

Profitând de ușa deschisă, intră în clădirea unde locuia Strong pe urmele unui tip care livra mâncare chinezească. Acesta se opri la primul etaj, dar mirosul de pui *kom pao* pluti în urma lui în vreme ce Eve urcă la etajul al doilea.

În fața ușii apartamentului lui Strong, Eve auzi ceea ce părea a fi o urmărire de mașini. „Se uită la un film“, concluzionă ea. „Gata să se culce, cu lumina roșie de veghe aprinsă.“ Își ridică privirea și văzu ochiul întunecat al unei minicamere.

Deci, Strong își luase măsuri de securitate, iar Eve se gândi că detectivul era suficient de deștept pentru a se proteja.

Acum, avea să vadă ce fel de polițist se va dovedi a fi Lilah Strong.

Ridică pumnul și bătu în ușă.

---

[6] „Iubito“, în irlandeză în original (n.tr.)

[7] „Whisky la borcan“, faimos cântec tradițional irlandez (n.tr.)

CAPITOLUL 14

Auzi lătratul strident al unui câine ce părea a fi mic, urmat de zgomotul unui zăvor tras și al unor broaște descuiate.

Bărbatul care deschise ușa era uriaș – cât un atacant profesionist de pe Arena Ball –, cu umeri masivi, cu picioare ca niște trunchiuri de copac și cu bicepși de piatră.

Îi adresă un zâmbet prietenos în vreme ce trupul îi acoperea tot cadrul ușii.

— Salut! Cu ce te pot ajuta?

— O caut pe detectivul Strong. Își coborî privirea spre pufoasa mingiuță cu dinți care dansa la picioarele ei. Sunt locotenentul Dallas de la poliția din New York.

— Cățelușa nu mușcă, spuse el. Doar vrea să te facă să crezi că-i fioroasă. Aplecându-se, luă mingiuca pufoasă în mână și îi ceru să tacă.

— Lilah! Avem un polițist la ușă.

— Da? Ce polițist?

Strong privi pe după trupul masiv al bărbatului, iar sprâncenele i se ridicară de mirare.

— Locotenentul Dallas.

— Pot intra?

— A, desigur. Luată evident prin surprindere, Strong se uită prin cameră așa cum se uită oamenii când se pomenesc cu vizite neașteptate și se întreabă cât de mare e harababura.

În cazul lui Strong, toate erau la locul lor în acea sufragerie mobilată simplu și confortabil.

— Tic, dânsa este locotenentul Dallas, de la Omucideri, sediul central. El este Tic Wendall.

Tic întinse o mână de dimensiunea unui fund de lemn pentru carne, iar felul delicat în care i-o strânse pe a ei o făcu să se gândească la iubitul lui Mavis, Leonardo. Bărbați mari și delicați.

— Mă bucur să te cunosc.

— Și eu. Îmi cer scuze că vă deranjez. Detectiv, aș vrea să stăm de vorbă câteva minute.

— Ce-ar fi să vă las singure, doamnelor, începu Tic, și s-o scot pe Rapunzel să-și facă plimbarea?

La auzul cuvântului „plimbare“, cățelușa începu să se zbată în strânsoarea lui Tic, făcând tot posibilul să-l lingă pe față.

— Adu-ți lesa, fetițo!

La auzul comenzii, minusculul animal o luă la fugă, înnebunit de fericire.

— Mersi, Tic!

— Nici o problemă.

Dintr-o cutie de lângă ușă, luă o punguță pentru răhăței, iar când cățelușa se întoarse având între dințișori o lesă de un roz strălucitor, i-o prinse de zgarda cu pietre prețioase false.

— Ne întoarcem curând, îi spuse lui Strong într-un mod care o făcu pe Eve să-și dea seama că erau de mult împreună.

Eve așteptă până când ușa se închise în urma lor.

— Ai un cățel pe care îl cheamă Rapunzel și care nu e mai mare decât un șobolan bine hrănit?

— Cățelul este al lui Tic. E tot numai păr, așa că o cheamă Rapunzel. O ia peste tot cu el – chiar și la slujbă. E avocat – se ocupă de taxe.

— Mi l-am imaginat pe Arena Ball, făcând ravagii pe teren.

— Lui Tic îi lipsește instinctul ucigaș. Este cel mai cumsecade om pe care l-am întâlnit în viața mea, dar nu cred că ai venit aici ca să vorbim despre omul meu.

— Nu. Putem să ne așezăm?

— În regulă. Strong stinse ecranul și arătă spre un scaun. Tic a făcut niște bere de casă, spuse ea arătând spre sticlele de pe măsuța de cafea. Vrei?

— N-aș zice nu, spuse Eve știind că, dacă beau niște bere împreună, asta indica faptul că vizita nu era oficială.

Se așeză, apoi luă berea adusă de Strong. Sorbi.

— E bună. Catifelată la gust.

— Se pricepe. Strong se așeză pe canapea, dar nu se relaxă. Ce dorești, locotenente?

— Știi că anchetez o crimă care are legătură cu brigada ta.

— Nu e nici un secret.

— Mi-ai întâlnit vreodată victima? Pe Keener?

— N-am avut niciodată această plăcere.

— Polițiștii din brigadă închideau ochii pentru că era informatorul șefei?

— Se poate. Strong luă o gură de bere. Eu n-am avut nici un motiv să-l arestez.

— Acum, tu stai mai mult la birou.

Chipul ei rămase perfect neutru.

— E multă muncă de făcut la birou.

— Așa e, dar tu ești un polițist de teren, detective, iar din dosarul tău reiese că ai făcut treabă bună acolo. Ceea ce mă face să mă întreb de ce locotenentul tău te pune să faci verificări și să completezi rapoarte.

— Va trebui s-o întrebi pe ea.

— Te întreb pe tine.

Strong clătină din cap.

— Dacă tu crezi că o să încep să mă vait și să-mi ponegresc locotenentul, vei fi dezamăgită. Nu este un secret faptul că tu și Oberman aveți un conflict. Vrei să-ți ofer ceva pe tavă? N-o s-o fac.

— Nu-ți place cum conduce brigada. Nu trebuie să spui nimic. Eve gesticulă leneș cu sticla de bere. Sunt doar observații personale. Nu-ți place să stai la birou când știi al naibii de bine că ai face treabă mai bună pe stradă. Crezi că totul e o prostie – costumele și cravatele, pantofii strălucitori –, iar atmosfera din brigadă, care mereu este o reflexie a șefului, exclude orice exprimare a personalității, orice idee de parteneriat. Nu-ți plac întâlnirile cu ușa închisă și jaluzelele coborâte, nici zilnica paradă a modei, nici faptul că se poartă ca și când ar fi președintele unei companii, nu ca un polițist. Aia nu este o brigadă, e regatul ei personal – și treapta de dinaintea obținerii treselor de căpitan.

Văzând că Strong nu spune nimic, Eve dădu din cap și se lăsă pe spate.

— Și mai știu ceva. Dacă un alt polițist m-ar vorbi de rău în fața unuia dintre oamenii mei, nimeni din brigada mea n-ar sta fără să zică nimic.

Strong ridică din umeri.

— Presupun că, în orașul ăsta, sunt o grămadă de oameni care nu-și agreează șeful.

— Agreatul nu înseamnă absolut nimic. Respectul înseamnă, iar tu n-o respecți. Să-i acorzi respect, extinse Eve ideea, nu-i același lucru cu a-l simți. Iar ea știe că n-o respecți. Și acesta este doar unul dintre motivele pentru care, de când ai intrat în brigadă, evaluările tale au luat-o la vale.

Pe chipul lui Lilah apăru primul semn de furie.

— De unde știi de evaluările mele?

— Știu multe lucruri. Știu că Oberman nu este doar un polițist mizerabil. Știu că este coruptă.

Strong clătină din cap și privi încrâncenată în lungul camerei.

— Instinctul ți-a spus același lucru, continuă Eve. Ești prea bună ca să nu fi adulmecat ceva. Ești prea bună ca să nu te fi întrebat de ce atât de multă marfă este mai ușoară la cântărire decât în momentul în care a fost evaluată.

— Dacă ar fi fost vreo problemă la cântărire, s-ar fi pus întrebări.

— Nu atâta vreme cât are pe cineva la Bunuri și la Contabilitate care să măsluiască numerele. Tu ai experiență, contacte – contacte grele. Dar cine primește

cazurile importante? Bix? Garnet? Marcell? Manford? Manford și Freeman au încercat să mă urmărească în timp ce veneam spre tine, în seara asta.

Privirea lui Strong se îndreptă din nou spre Eve.

— Sunt mai bună decât ei, îi spuse Eve. Nu-ți face griji. Au încercat pentru că, astăzi, Oberman și-a dat seama, în cele din urmă, că n-am de gând să joc cum îmi cântă ea. N-a reușit să mă țină deoparte. Trebuie să găsească o cale de a mă opri, așa că trebuie să afle unde mă duc și de ce mă duc acolo.

Eve își scoase tableta, deschise un fișier și i-o dădu lui Strong.

— Asta-i victima mea.

Lilah studie fotografia care înfățișa scena crimei.

— E un sfârșit cumplit.

— Bix l-a terminat, la ordinul lui Oberman.

Cu oarecare efort, Lilah îi dădu lui Eve tableta înapoi, se ridică în picioare și se îndepărtă.

— Fir-ar să fie! Fir-ar să fie!

— Sunt sigură. Am un martor care a auzit-o pe Oberman spunându-i asta lui Garnet, în timp ce discutau despre afacerea pe care o are, despre bani murdari.

— La naiba! La naiba! La naiba! Lilah își sprijini mâinile de blatul îngust care separa sufrageria de o chicinetă.

— Și-a construit o organizație de-a lungul anilor. Eve se ridică și ea. Folosindu-se de numele tatălui ei, de sex, de mită, de amenințări, de viclenie – de orice a fost necesar. Inclusiv de uciderea unor polițiști.

La auzul acestei afirmații, chipul lui Lilah se albi.

— Nu i-a omorât cu mâna ei – nu știu dacă are sânge în ea să facă asta. Bix pare a fi arma ei de bază. Dar mai sunt și alții. Marcell și Freeman l-au atras într-o capcană pe fostul partener al lui Marcell. Detectivul Harold Strumb. De asemenea, voi dovedi că este responsabilă pentru moartea detectivului Gail Devin, care s-a aflat pentru scurt timp sub comanda ei. Dosarul lui Devin, stilul ei – seamănă foarte mult cu ale tale. Dacă nu-i poate îndepărta pe polițiștii care nu-i sunt utili sau care încep să pună întrebări, îi elimină.

— Nu poți dovedi nimic din toate astea. Lilah înghiți anevoie. Dacă puteai, ea s-ar fi aflat deja după gratii.

— O să dovedesc. Poți să contezi pe asta. Nu ești de partea ei, detectiv. N-am greșit în privința asta. Are o echipă formată din doisprezece oameni. Garnet, Bix, Freeman, Marcell, Palmer, Manford și Armand sunt șapte pe care i-am depistat a fi corupți – sau mai rău. Pe tine te-am trecut de partea cealaltă. Cum rămâne cu ceilalți patru?

— Vrei să-mi torn colegii, șefa?

— Câți polițiști mai trebuie să moară până să apară cineva care s-o dea jos? Furia răbufni, nemaiputând fi controlată. Știi că este coruptă, Lilah. Te-ai înfuriat când am

spus asta, dar n-ai fost surprinsă.

— Nu pot dovedi nimic. Nu, nu-mi place felul în care conduce brigada. Sunt multe care nu-mi plac, dar am muncit din greu ca să ajung la Centru. Aici vreau să lucrez. Peste alte șase luni, o să depun o cerere de transfer la altă brigadă. Dacă o fac acum, va părea că sunt o lașă.

Lilah își luă berea și își frecă sticla rece de frunte, parcă pentru a se răcori.

— Vreau să-mi fac meseria. Vreau să ies din nou pe stradă și să-mi fac meseria, ca să știu că merită să mă trezesc dimineață. Dacă îmi face niște evaluări proaste, pot accepta asta. Pot să stau un an de zile la birou atâta vreme cât știu că, la sfârșitul lui, voi face din nou ceea ce am fost învățată să fac. Cine va lucra cu mine, locotenente? Cine va avea încredere în mine dacă îmi trădez colegii?

— Bine. Îți mulțumesc pentru timpul acordat.

— Asta-i tot? vru Lilah să știe. Vii aici, îmi pui în cârcă povestea asta, și apoi îmi mulțumești pentru timpul acordat?

— N-am de gând să încerc să te conving să faci ceva împotriva instinctului tău. Al meu m-a adus aici. Dacă am greșit și ceva din ce am spus aici ajunge la Oberman, voi ști cine a vorbit. Altfel, n-am nici o problemă cu tine. Poate că nu sunt de acord cu poziția ta, dar o înțeleg. Nu pot să-ți promit nimic. Nu pot să-ți spun că, dacă vei coopera, la sfârșit totul va fi numai lapte și miere. Nu pot să-ți promit că alți polițiști te vor felicita pentru ce ai făcut.

— Nu dau doi bani pe asta.

— Ba da, dai. Toți dăm. Pentru că, dacă nu putem conta unul pe celălalt, nu putem conta pe nimeni și pe nimic. Chiar și numai din acest motiv, Renee Oberman este cea mai rea dintre cei răi. Mulțumesc pentru bere.

— Asserton nu este amestecat în asta.

Eve se opri la ușă și se întoarse spre ea.

— De ce crezi?

— În general îi dă numai sarcini mizerabile – mai multe decât îmi dă mie de obicei. Îl pune să se ocupe de PR în școli, să facă pe „ofițerul prietenos“. El este un polițist de teren. Se descurcă așa cum poate. Soția lui a născut acum câteva luni, iar aceste sarcini se încadrează într-un program convenabil, dar începe să se sature. Știu că se gândește la transfer – să plece din brigadă și de la Antidrog. Mi-a arătat pe furiș poze ale bebelușului. O urăște de moarte pe Oberman.

— Bine.

— Dacă Manford e amestecat în asta, atunci și Tulis este. Suspinând, Lilah își apăsă tâmplele cu degetele. Practic, sunt ca doi siamezi. Lui Tulis îi place să-i hărțuiască pe dealerii mici ca să-i dea mostre gratuite. A încercat să mă atingă în camera de relaxare.

— Și după cât timp și-a putut folosi iarăși mâna? întrebă Eve.

Un zâmbet apăru pe buzele lui Lilah, dar se stinse repede.

— I-am tras un pumn în față și i-am raportat imediat incidentul lui Oberman. Rezultatul a fost că Manford a jurat că și el s-a aflat acolo, iar Tulis nici vorbă să mă fi atins, ci doar a făcut o glumă proastă, iar eu am avut o reacție exagerată.

— Deci, Tulis e al optulea.

— Brinker doarme pe el, așteptând să împlinească cei douăzeci de ani de activitate. Se gândește să se angajeze la o firmă de pază privată, ca să poată dormi în continuare. Aș zice că afacerea lui Oberman ar fi un efort prea mare pentru el. Sloan… își ține capul aplecat și gura închisă. Vrea să lucreze la birou. A ieșit destul de șifonată dintr-o altercație cu doi dealeri, anul trecut. Cert este, locotenente, că Sloan nu mai are tăria să iasă pe stradă.

— Se întâmplă, confirmă Eve.

— Poate că știe sau suspectează ceva, dar nu cred că ar fi implicată. Nu cred că Oberman ar avea încredere în ea.

— Sunt de acord. Toate astea sunt bune de știut.

Lilah se așeză și își frecă fața cu mâinile.

— Are un videotelefon de unică folosință. Odată, am deschis ușa biroului ei și am băgat capul înăuntru fără să aștept să fiu poftită după ce am bătut, iar ea vorbea la el. Mi-a făcut un scandal… de parcă aș fi găsit-o făcând sex cu comandantul.

Lilah își lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp.

— Cred că are o ascunzătoare în birou.

Eve se gândi că era interesant, fiindcă și ea bănuia același lucru.

— De ce crezi asta?

— În cea mai mare parte a timpului, își ține biroul ferecat de parcă ar fi un fort. În acea zi, singurul motiv pentru care mi-am putut vârî capul înăuntru a fost că Garnet tocmai ieșise, iar ea nu încuiase încă ușa. Ușa aia e mai tot timpul încuiată, iar jaluzelele sunt mereu închise. Mereu. Dar mă gândesc că ea poate are ochi și urechi în biroul brigăzii.

„Jaluzelele coborâte pentru a nu putea fi văzută“, gândi Eve, „dar vrea să aibă ațintit un ochi de șoim asupra oamenilor ei“.

— La început, când am fost transferată, îi spuse Lilah, am primit două ponturi. Înainte să pot face ceva, mi-a dat o sarcină de mizerie. În ambele dăți, i-am zis că am niște informații beton, iar ea mi-a cerut să i le dau lui Garnet. O dată? Poate. Dar nu de două ori. Același lucru l-a pățit și Asserton, adăugă ea. I-a dat un rahat de caz tocmai când dăduse peste ceva tare. Sunt sigură că și camera de relaxare este supravegheată. Asserton mi-a arătat fotografiile copilului său acolo, imediat după ce s-a născut. Zece minute mai târziu, Oberman l-a chemat pentru a-i aminti de politica ei împotriva obiectelor personale la serviciu.

— Va sta Asserton de vorbă cu mine?

— Cred că da. Dar… Știu că ar vorbi cu mine. Uneori, luăm prânzul împreună. Este singurul din brigadă față de care mă simt legată.

— Trebuie să fii sigură, absolut sigură înainte de a o face. Nu vorbiți în biroul brigăzii sau la Centru. Nu comunicați prin videotelefon sau e-mail. Doar față în față și undeva unde ești sigură că nu ascultă nimeni.

— Erai deja convinsă că nu-i amestecat în asta. Nu mi-ai fi acordat permisiunea doar pentru că eu ți-am spus că-i curat.

— Dacă tu mă refuzai, m-aș fi dus la el, dar tu mi-ai confirmat părerea pe care mi-am făcut-o despre el. Să nu fi foarte sigură că Brinker doarme – pentru mine rămâne deocamdată o necunoscută. Oamenii care par neatenți de multe ori sunt cei care observă totul.

— Nu l-aș plasa totuși alături de ea. Nu-l văd așa.

— Poate că nu-i așa, spuse Eve, dar se află în brigadă cam de când e și ea. Nimeni nu rezistă atât de mult fără să fie amestecat, sau poate că are nevoie de el pentru altceva. Sloan probabil că e curată, fiindcă lui Oberman nu-i place să lucreze cu femei – dar încă nu acționăm nici în direcția aceea. Sloan a încasat o lovitură dură. Loviturile dure îi pot convinge pe oameni să cedeze.

— Poți să-mi spui cât de departe ai ajuns cu ancheta asta?

— Sper să mai obțin niște informații în seara asta, mâine cel târziu, care să dea o greutate serioasă cazului, așa că ai mai putea aștepta douăzeci și patru de ore până să-l abordezi pe Asserton.

— Da, ar fi bine să aștept. E o gălușcă mare de înghițit. Cu nefericirea citindu-i-se pe chip, Lilah își apăsă o mână pe stomac. Lui tocmai i s-a născut un copil. Povestea asta ar putea să aștepte până obții niște dovezi serioase.

— Fă cum crezi că e mai bine, îi spuse Eve. Când voi fi sigură că am acele dovezi, voi anunța Afacerile Interne.

— O, la naiba!

— Or să vrea să stea de vorbă cu tine.

Lilah închise ochii și dădu din cap.

— Încă de când eram copil am vrut să devin polițist. Fratele meu… Deschise ochii din nou. Presupun că mi-ai citit dosarul, așa că știi.

— Da.

— Am vrut să fac asta și am muncit să ajung aici. Am vrut să fac ceva – să fac în așa fel încât nici o mamă să nu se mai aleagă cu inima frântă, și nici o soră să nu se mai întrebe iarăși și iarăși dacă n-ar fi putut face mai mult, dacă nu l-ar fi putut opri, dacă nu l-ar fi putut salva.

În ochii lui Lilah apăru o îndârjire care îi aminti lui Eve de doamna Ochi.

— De fiecare dată când îmi pun insigna, acesta este motivul. Chiar dacă nu mă gândesc la asta, acesta este motivul.

— Și tot din cauza asta ajungem să fim polițiștii care suntem.

— Poate. Lilah suspină. Oricum, locotenente, nu am intrat în poliție ca să stau la birou și să fac parte dintr-o brigadă coruptă. De fiecare dată când pune mâna pe

droguri, pe bani, de fiecare dată când încheie un târg, abuzează de mama, de sora, de fratele cuiva. Sunt convinsă că, dimineața, când își ia insigna, nu se gândește decât la câștigul pe care îl va obține. Dacă te pot ajuta să-i dai jos, pe ea și pe ceilalți, o voi face.

— Te rog să fii ochii și urechile mele acolo. Să privești, să asculți. Eve scoase o carte de vizită. Dacă ai nevoie sau vrei să iei legătura cu mine, folosește un videotelefon de unică folosință ori unul public. N-are rost să ne asumăm riscuri inutile. Numărul meu personal e trecut acolo.

— Locotenente? rosti Lilah când Eve deschise ușa. Am știut – într-un fel. Instinctul mi-a spus ce se întâmplă, dar n-am făcut nimic.

— Faci acum, spuse Eve simplu și închise ușa.

*

Încântată de felul în care decurgea ancheta, Eve alese un traseu în zigzag pentru a se întoarce acasă, cercetând dacă nu este urmărită. Nu era, dar, când se apropie de porți, își dădu seama că era așteptată.

Mașina necunoscută traversă în viteză drumul și se postă de-a curmezișul în calea ei, blocându-i accesul spre porți și obligând-o să apese cu putere pe frână.

Cuprinsă de furie, porni recorderul, privindu-l pe Garnet cum cobora pe partea șoferului.

Observă că nu era nimeni cu el și privi ecranele camerelor pentru a se asigura că nici un alt vehicul nu se apropia pentru a o bloca. A naibii să fie dacă se va lăsa încolțită la porțile propriei locuințe. Ale propriei normalități.

„Garnet dorește o altă confruntare?“ gândi ea. „S-ar putea dovedi interesant.“

Ieși din mașină.

— N-ai voie să vii la mine acasă, Garnet. Fă-ți o favoare. Ia-ți mașina și vezi-ți de drum.

— Cine naiba te crezi? Ai impresia că poți veni la mine în brigadă să mă apostrofezi? Crezi că poți să pui Afacerile Interne pe mine?

„Deci, Webster i-a permis să adulmece ceva“, gândi Eve. „Combustibil pe focul aprins de mine.“

— Cred că îți sunt superioară în grad.

Vorbise cu răceală, pregătită să se apere de ceea ce vedea că nu era o simplă criză de furie, ci furie amestecată cu ceva droguri, care o amplificaseră.

— Ești un nimic. Oricine se poate căsători cu cineva cu bani și să se folosească de asta pentru a urca în rang. Ești doar o altă târfă cu insignă.

— Tot îți sunt superioară în grad, Garnet, iar tu ești pe cale să-ți dublezi acea suspendare de treizeci de zile.

— Nu suntem decât noi doi aici, javră. Îi puse mâinile pe umeri și o împinse ușor, în bătaie de joc. O să afli că superioritatea în grad nu înseamnă nimic.

— Mai atinge-mă o dată, Garnet. Știa că îl momea acum. Chiar asta voia să facă. Mai pune-ți o dată mâinile pe mine și îți vei pierde insigna definitiv. Te-ai drogat. Te-ai luat la ceartă, ai amenințat și ai atacat un ofițer superior – din nou. Urcă-te în mașină și pleacă, sau te distrug.

— Să te ia dracu'!

El îi răsuci mâna la spate, iar ea îl lăsă și continuă mișcarea până când se răsuci spre el și îl lovi cu pumnul în față.

— Oh, nu, pe tine să te ia dracu'!

Lovitura neașteptată îl făcu să se dea un pas îndărăt, o șuviță de sânge prelingându-i-se din colțul gurii.

— Potolește-te! îl avertiză ea, însă el atacă.

Își feri umărul, astfel încât nu încasă lovitura în plin, dar ea ricoșă totuși cu suficientă forță, făcând ca durerea să i se risipească în tot brațul. Cu toate astea, în același moment, își dădu seama că putea să-l doboare. El era mai mare, mai puternic, dar era consumat de furie și neglijent.

Ea îi blocă lovitura și îl izbi dur și cu forță în față.

— Potolește-te dracului!

Din spatele ei, auzi răgetul unui motor și știu că Roarke se apropia pe alee. Se gândi că era cazul să pună capăt încleștării înainte să fie cineva rănit serios.

Exact în clipa aceea văzu mișcarea. Din instinct, lovi zdravăn cu piciorul antebrațul lui Garnet. Arma pe care o scosese acesta îi zbură din mână și se izbi cu zgomot de porțile din fier.

— Ți-ai pierdut mințile? În vocea ei se deslușI o urmă de mirare sinceră. Ți-ai pierdut mințile de-a binelea.

Ca pentru a confirma asta, el se năpusti asupra ei. În clipa aceea, porțile se deschiseră rapid. La fel ca ea, Garnet auzi cum se trântea o ușă și niște pași grăbiți care se apropiau.

— Mă ocup eu de asta, îi spuse Eve lui Roarke văzându-l că se apleacă să ia arma lui Garnet. Mă ocup eu.

Ochii acestuia ardeau, iar vocea îi era rece ca gheața.

— Atunci, rezolv-o tu, înainte s-o fac eu.

Garnet, cu gura însângerată și cu ochiul stâng deja umflându-se, se uită de la unul la celălalt.

— Încă nu s-a terminat. Se repezi spre mașină și deschise ușa cu o smucitură. O să te îngrop, javră! țipă el înainte de a intra și a se îndepărta în trombă.

— Îl lași să plece?

— Îl las în pace în noaptea asta. Eve își roti umărul lovit de pumnul lui Garnet. Vreau să văd ce face. E foarte clar că a scăpat din lesă. O să raportez incidentul; oricum este înregistrat de dispozitivele mele de supraveghere și de ale tale. Dacă lucrurile se desfășoară așa cum trebuie, pot să-l ridice mâine, să-l acuze de atac fizic

și cu armă mortală. Cred că va fi suficient pentru ca el să accepte o înțelegere, trădând-o pe Renee.

— Puteai să-l arestezi acum, iar rezultatul era același. Roarke îi dădu arma. Tu nu-ți dorești o înțelegere.

— Firește că nu. Îi vreau pe toți, și poate că mâine voi avea destule probe pentru a-mi împlini dorința. Ridică din umeri și își îndoi degetele, observând că încheieturile lor erau zgâriate. În orice caz, mi-a făcut plăcere să-l pocnesc de câteva ori în mutră.

Roarke îi înălță chipul și îi șterse cu blândețe buza cu un deget.

— Sângerezi.

Ea opri recorderul.

— L-am lăsat să mă lovească o dată. Nenorocitul poate să-l aibă pe avocatul avocaților, că pe înregistrare se vede clar că m-a lovit, că m-a rănit și că voia să-mi facă și mai mult rău. E ca un șobolan în cușcă, și nu are scăpare.

— Mi-aș dori să nu-ți mai folosești atât de des fața ca unealtă într-o investigație. Mi-e tare dragă.

Ea rânji, după care tresări de durere.

— Trebuia să te fi obișnuit până acum. Mulțumesc că ai venit să mă salvezi. Ai nevoie de o pălărie albă. Tipii buni poartă alb, nu-i așa?

— Arăt mai bine în negru.

— Hai să intrăm. Trebuie să-i fac raport unui polițist care a luat-o razna… și fac pariu că arma lui nu este înregistrată.

— A fost o zi de pomină, comentă Roarke.

Și nu pentru toată lumea se terminase.

Ultimul lucru de care avea nevoie Renee Oberman după ce suportase o cină interminabilă, care inclusese o predică ținută de tatăl ei, era să-l găsească pe Bill Garnet plimbându-se nervos prin fața ușii apartamentului ei.

O singură privire aruncată chipului său îi spuse că acesta căutase necazul cu lumânarea și îl găsise, așa că îl adusese la ușa ei.

— Du-te acasă, Bill, și puneți niște gheață pe față.

O înșfăcă de braț chiar în clipa în care introduse în fantă cartela de acces. Se așteptase la o astfel de reacție din partea lui, însă acest lucru nu făcu smucitura mai puțin neplăcută.

— N-am chef de scene.

— Nu dau doi bani pe ce ai tu chef.

Deschise nervos ușa și o împinse pe Renee înăuntru.

Ea se răsuci spre el, revoltată și șocată.

— Să nu-ți mai pui niciodată mâinile pe mine în felul ăsta.

— O să-mi pun nu doar mâinile pe tine. M-am săturat, Renee, m-am săturat să

fac lucrurile așa cum vrei tu. Din cauza asta am ajuns să fiu suspendat.

— Din cauza ta ai ajuns să fii suspendat. Ți-ai pierdut controlul, iar modul în care te comporți acum o dovedește cu prisosință. Ți-am zis că o să rezolv eu cu suspendarea.

— Atunci, ocupă-te dracului!

Sub vânătăi, fața îi ardea, roșie și lividă.

„Nu doar că a scăpat din lesă“, realiză Renee. „A luat-o razna de-a binelea.“ Încercă să afișeze o atitudine compătimitoare și, în același timp, plictisită.

— Fac tot ce pot. Pentru numele lui Dumnezeu, m-am dus personal la javra aia ca să te susțin. Iar în seara asta a trebuit să mă umilesc în fața tatii și să-l rog să intervină.

— Și o va face?

— O să vorbească mâine cu Whitney.

Ea știa însă că el nu va contesta decizia comandantului. Sfântul Oberman îi spusese clar.

Îi întoarse spatele și se îndreptă spre bucătărie. Scoase o sticlă de whisky dintr-un dulap, două pahare joase din altul și turnă câte două degete în fiecare.

Tatăl ei n-avea s-o susțină, și se întrebă de ce mai continua contrariul. Nici vorbă să facă perfectul comandant Oberman așa ceva. Nu blestematul de Oberman, care făcea totul ca la carte.

Cu toate acestea, afișă o expresie rece atunci când se întoarse cu paharele. N-avea nici un rost să-l lase pe Garnet să afle cum stăteau lucrurile, atâta vreme cât era furios.

— Bea ceva și calmează-te naibii!

— N-am de gând să înghit o suspendare și nu accept să fiu înlăturat din afacerea Geraldi. O să te fac să regreți, Renee.

— Am înțeles. Deci… cine te-a lovit?

El înghiți o gură de whisky.

— Blestemata aia de javră.

Ea își puse jos paharul, deoarece simțea că mâna cu care îl ținea îi tremura de furie.

— Vrei să-mi spui că te-ai luat la bătaie cu Dallas? La dracu’, Garnet, adică te-ai dus după ea și ai luat-o la bătaie? Iarăși?

— O merita. Afacerile Interne au început să mă adulmece – asta am aflat. Târfa aia i-a pus pe urmele mele și, înainte să-mi închei socotelile cu ea, o s-o încaseze și mai tare decât în seara asta.

Afacerile Interne – asta era o palmă peste față și singura amenințare la adresa afacerii ei.

Blestemat să fie Garnet. Blestemată să fie și Dallas.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Sunt înconjurată de idioți. Îi pun pe Freeman

și pe Manford să o fileze, și ei o pierd în cinci minute după ce ieși pe ușă. Apoi, tu te duci după ea? Cum naiba ai...? Simți că se sufocă de furie. Freeman ți-a spus. El ți-a comunicat că a ieșit. Ce dracu' ai făcut, Bill? Iisuse, nu-mi spune că te-ai dus la ea acasă!

— Casa în care toată lumea știe că a intrat prostituându-se. Încheieturile degetelor i se albiră pe pahar în vreme ce sorbi restul de whisky. Și ce? E cuvântul meu împotriva cuvântului ei, iar Freeman îmi va confirma povestea. O să jure că am fost cu el în seara asta și că nici vorbă să mă fi aflat prin preajma târfei ăleia.

Simți că totul se prăbușea în jurul ei. Bărbații. Blestemații de bărbați. Blestemată să fie dacă avea să-i permită vreunuia dintre ei să distrugă tot ce-i aparținea, toate lucrurile pentru care muncise. Tot ce construise.

Tot ce *deținea*.

Făcu un efort ca să-și recapete controlul, și, ridicându-și din nou paharul, mintea i se limpezi brusc.

— În regulă. O să ne ocupăm de asta. O să ne ocupăm de ea. Ne-a deranjat deja prea mult.

— Era și timpul.

— Trebuie să pun lucrurile la punct. Du-te și pierde-ți vremea cu Freeman, și ai grijă să fii văzut. Apoi, du-te acasă și așteaptă. S-ar putea să reușesc să fac în noaptea asta ceva care să ne-o ia de pe cap. Definitiv.

— Eu vreau s-o fac. Eu vreau s-o rezolv.

— Bine, dar îmi va lua ceva vreme. Vreo două ore, poate trei. Du-te să te întâlnești cu Freeman, beți ceva într-un local. Apoi, mergi acasă, Bill, și așteaptă.

— Dacă n-o rezolvi tu în noaptea asta, o s-o fac eu. Așa cum știu.

— Nu va fi necesar. Îi luă paharul. Pleacă!

— La un moment dat, n-o să mai suport ordinele tale, Renee, și o să regreți.

Cu toate astea, plecă.

Ea duse paharul la bucătărie și îl sparse cu furie în chiuvetă.

— Nenorocitul dracului!

Toate relele din ultimele câteva zile porniseră de la el. Fuga lui Keener cu 10 000? Era în mod clar vina lui Garnet. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, n-ar fi avut-o pe Dallas pe cap, în fața ochilor, în brigada ei. N-ar fi trebuit să înghită refuzul comandantului de a o îndepărta pe javra aia. N-ar fi trebuit să se umilească în fața intransigentului ei tată.

Garnet devenise o povară. Ceva mai calmă, își mai turnă puțin whisky. Pietrele de moară trebuiau șlefuite și, dacă asta se dovedea a fi imposibil, trebuiau eliminate.

Gânditoare, dădu ocol sufrageriei apartamentului pe care îl mobilase cu grijă și cu oarecare stil, încadrându-se totuși într-un buget strict.

Nu era o proastă, ca atâția alții care lucrau pentru ea.

Însă cu casa din Sardinia, lucrurile stăteau altfel. Acolo, își permitea să se răsfețe.

Putea cumpăra obiecte de artă, bijuterii, haine – absolut tot ce-și dorea. Își permitea să aibă androizi de ultimă generație, care să mențină impecabile casa și terenul.

Nimeni nu-i va lua asta, cu atât mai puțin un fost iubit care își pierduse mințile și farmecul.

Era timpul să rezolve problema o dată pentru totdeauna.

Deschise geanta, scoase videotelefonul de unică folosință și îl sună pe Bix.

— Ești singur? îl întrebă.

— Da, doamnă.

— Bine. Bix, mi-e teamă că am o problemă serioasă, iar tu ești singurul capabil să o rezolve așa cum se cuvine.

Vreme de câteva clipe, el nu spuse nimic, doar o privi în ochi.

— Ce vrei să fac, locotenente?

CAPITOLUL 15

După ce Eve termină raportul verbal pentru Whitney în privința incidentului cu Garnet, se apucă să-l scrie, atașând înregistrarea.

— Poate că, după ce termini, ai fi interesată să afli ce am reușit să fac în vreme ce tu erai afară, implicată într-o încăierare.

— Mă aștepta când... Se ridică și își îndreptă degetul spre Roarke. Ai prins-o!

— Nu chiar, dar sunt pe calea cea bună. Mai am nevoie de puțin timp, însă am pus mâna pe Garnet și pot să ți-l servesc pe tavă – ție sau Afacerilor Interne.

Ea se așeză și rânji, simțind cum buza îi zvâcni dureros din nou.

— Te iubesc!

— Asta da veste. Mi-o poți dovedi făcând mult sex.

— Am făcut sex cu doar câteva ore în urmă.

— Nu, am făcut dragoste cu câteva ore în urmă, iar îngerii au plâns cu siguranță. Pentru treaba asta, vreau sex, deoarece m-a apucat durerea de cap încercând să nu încalc hotarele impuse de tine. Vreau sex nebun, cu costume, poate chiar decoruri, și un scenariu captivant.

— N-ai decât să visezi, amice.

— O să visez până se împlinește. Îi aruncă un disc. Are o proprietate în Insulele Canare, pe numele Garnet Jacoby, Jacoby fiind numele de fată al bunicii materne. Ce treabă de amator!

— Ce fel de proprietate?

— O casă cu doi acri de teren. Este estimată la cinci milioane jumătate și ceva mărunțiș. Jacoby a cumpărat-o cu bani lichizi. Se dă drept antreprenor de cetățenie britanică. Mai are și două mașini înmatriculate acolo, și o barcă. Un iaht, s-ar putea spune. Jacoby este cu câțiva ani mai tânăr decât Garnet, are ochii verzi, nu căprui, iar soția lui a murit într-un tragic accident pe munte.

— Ce trist!

— Are un cont consistent, pe același nume, și un altul mai mic – aș zice că sunt bani de rezervă – pe numele Jacoby Lucerne, Lucerne fiind strada unde a locuit în

copilărie. Lucerne este australian. Împreună, cei trei – Garnet, Jacoby, Lucerne – au aproape șaizeci de milioane. Nu-i rău pentru un polițist.

— Și zicea că eu sunt o târfă, murmură ea.

Roarke se așeză pe biroul ei.

— Mi-ar părea foarte rău să știu că vorbele lui te afectează.

— Nu mă afectează. Mă enervează cumplit să fiu numită târfă de nenorocitul ăla.

— În regulă.

— Despre Renee ce-ai aflat?

— Ți-am spus că mai durează puțin. Ea e mai isteață, mult mai inteligentă decât Garnet. Cred că am pus mâna pe ea, dar vreau să termin verificarea și coroborarea informațiilor. N-ai de gând să mă întrebi cum am obținut datele de pe acel disc?

— Nu. Mi-ai mărturisit că te-ai încadrat în limitele pe care ți le-am cerut. Îmi pare rău pentru durerea de cap.

— Pentru asta există analgezicele. Pe discul ăla, ai date și despre Bix. A trebuit să fac ceva efort, așa încât chiar o să vreau costumele alea. Nu este neapărat mai deștept decât Garnet, dar, cu siguranță, și-a acoperit urmele mai bine.

— Interesant.

— Da. Nu prea cheltuiește bani, ci îi depune la bancă. Are câteva conturi pe diverse nume, de diverse naționalități. Are o mică proprietate în Montana. De fapt, o cabană care valorează o nimica toată comparativ cu casa de vacanță a partenerului său. Și o mașină de teren. Colecționează arme sub diverse nume, astfel încât nimeni nu s-a sesizat. Însumate, formează un arsenal impresionant. Cu toate astea, nimic extravagant în privința lui Bix.

— În cazul lui, nu e vorba de bani. Este vorba de ierarhie.

— M-am apucat să-i verific și pe ceilalți, și am avansat serios, dar m-am gândit că te-ar interesa mai mult aceștia trei.

— Ai dreptate. Ai găsit ceva despre Brinker?

— Brinker. Ochii lui Roarke se îngustară în vreme ce el încerca să-și amintească. Are un mic castel în Baden-Baden – întoarcerea la origini, probabil –, un conac în Surrey și trei amante.

— Trei? Nu-i de mirare că, la birou, doarme pe el. Instinctul lui Lilah a dat greș în cazul lui. Despre Asserton sau Sloan ai găsit ceva?

— Nu, nimic deocamdată și, din moment ce încă n-am găsit absolut nimic, s-ar putea să nu fie implicați.

— De acord. Lasă-i în pace, continuă cu ceilalți. Mâine, o să-l dăm pe Garnet pe mâna Afacerilor Interne, garnisit cu acuzațiile pentru criza de furie din seara asta, care l-a făcut să mă atace. S-a fript, iar ce ai găsit tu reprezintă sosul.

— Inteligenta analogie cu mâncarea nu mă face să uit că nu vrei să-l servești doar pe el. O vrei și pe Renee pe aceeași tavă.

— Ar fi mai gustos, recunoscu ea, fluturându-și o mână. Hai să renunțăm la chestia cu mâncarea. Aș prefera s-o am pe ea la mână înainte de a-l aresta pe Garnet. Pe ea și pe ceilalți. Dar nu e o condiție. Garnet va cădea la învoială, dacă voi avea nevoie de așa ceva, dar oricum va sta după gratii vreme îndelungată. Dacă nu vrei să mai faci nimic în seara asta, e în regulă.

— Ca să spui după aceea că sunt un om pe care nu te poți baza?

— Nu mă face să zâmbesc din nou. Mă doare.

— O să-mi termin treaba. Dacă mai aflu câteva chestii, voi putea programa calculatorul să isprăvească lucrul în vreme ce noi doi vom dormi puțin.

— Trebuie să iau legătura cu Webster.

— Eve, rosti Roarke când ea întinse mâna după videotelefon. E cu Darcia.

— Da, și? Trebuie să... Se întrerupse și tresări ca atunci când îi zvâcnise buza. Crezi că fac sex?

— Da, fac sex sălbatic, de genul „în fond, de ce nu“? Da. E foarte probabil.

— Nu mă pot gândi la asta. Nu vreau să știu, mai ales că l-am văzut făcând sex.

Roarke îi atinse creștetul cu un deget.

— Mă întreb de ce a trebuit să-mi amintești asta.

De data asta, ea își apăsă degetele pe buză pentru a o împiedica să zvâcnească, deoarece nu reuși să-și stăpânească de-a binelea râsul.

— A fost doar o vorbă. Îmi place mai mult cum arăți tu când faci sex.

— Scumpo, ce drăguț din partea ta!

— Trebuie să scap de sarcasmul cu care m-ai copleșit, și să iau apoi legătura cu el, însă îi voi da un mesaj. Vreau ca el și ceilalți să fie aici la... ăăă... șapte dimineața.

Bix îl luă pe Garnet la unu noaptea.

— Era și timpul, rosti Garnet.

— A durat ceva până când locotenentul a aranjat totul. Nimeni nu vrea să facem vreo greșeală. Ea a zis că tu și Dallas ați avut o altercație. Nu vrem să fii tu cel acuzat.

— Freeman mă acoperă. Resentimentele îi emanau prin toți porii. Dacă Oberman și-ar fi făcut treaba, n-aș fi avut nevoie să fiu acoperit.

Bix nu spuse nimic, iar după câteva clipe, îi privi fața.

— Dallas ți-a făcut asta?

Roșeața provocată de furie și umilință pătă obrajii lui Garnet.

— Nici ea nu arată prea grozav. Târfa a reușit să-mi dea un pumn pe neașteptate. Rosti minciuna cu atâta ușurință, la fel ca atunci când i-o spusese lui Freeman, încât aproape că o crezu și el. Și-a scos arma la mine. A zis c-o să aibă grijă să rămân fără insignă, după care o să se ocupe și de insigna lui Oberman, adăugă, știind că Bix îi era loial. E geloasă pe locotenentul nostru, despre asta-i vorba. Javra vrea s-o dea jos și ne creează probleme. Dacă face prea multe valuri, o să se aleagă praful de afacerea noastră. Suntem cu toții în același rahat, Bix.

— Presupun că da.

— Care-i planul, că nu mi-ai zis?

— Șefa se folosește de un informator fals pentru a-i transmite lui Dallas un pont. Unul baban, în legătură cu Keener. Șefa zice că Dallas vrea neapărat să rezolve cazul lui Keener, că vrea să se folosească de el ca s-o discrediteze pe ea. Așa că, în noaptea asta, o s-o ademenească la locul faptei.

— E o idee bună. Garnet dădu din cap, își presără în palmă niște praf și inhală. Voia să aibă acea stare de bine, de euforie, când avea s-o taie în bucăți pe javră. Despre ce pont e vorba?

— N-am întrebat; n-aveam nevoie să știu. Dacă locotenentul a spus că o va atrage pe Dallas acolo, înseamnă că așa va fi. Noi ne facem treaba, și cu asta basta.

— S-ar putea să cheme întăriri. Garnet încercă să cântărească posibilitățile, în ciuda fierbințelii din capul său. În orice caz, își va anunța partenera.

— Și ce dacă o face?

— Da. Le rezolvăm pe amândouă. Garnet abia aștepta. Poate că e mai bine așa. Ar fi și mai bine dacă am avea pe cineva pe care să dăm vina. Pentru toată treaba – Keener și cele două javre.

— Se ocupă șefa de asta, rosti Bix simplu și opri mașina lângă o bordură.

— Dallas îmi aparține. Garnet își mângâie teaca de la curea. Să nu uiți asta!

— Dacă așa vrei.

— Mi-ai adus vreo armă? Târfa aia mi-a luat-o pe a mea.

— Ne vom ocupa de asta înăuntru.

Bix nu mai spuse nimic în vreme ce străbătură scurta distanță până la clădirea abandonată. Știa că, probabil, existau câțiva ochi care îi urmăreau – erau amândoi îmbrăcați în negru –, dar era greu de crezut că se va lua cineva de ei. Foarte rar se apropia cineva de Bix căutându-i pricină. Dimensiunile lui făceau pe oricine să dea înapoi.

Oricum, dacă avea careva vreo intenție, el va face ce trebuia făcut. Avea ordine clare, avea o misiune. Va da ascultare ordinelor și își va îndeplini misiunea.

Desprinse sigiliul de pe ușă și o descuie.

— E întuneric ca într-un mormânt aici. Și duhnește chiar mai rău. Garnet băgă mâna în buzunar pentru a scoate lanterna-stilou. E un loc bun în care să moară.

Plimbă lumina prin spațiul distrus, încercând să aleagă cel mai potrivit loc pentru a o ucide.

— Vreau să mă vadă când o fac. Vreau să mă vadă când o tai.

Bix nu spuse nimic. Pur și simplu, îl înșfăcă pe Garnet de păr, îi trase capul spre spate și trecu lama ascuțită a pumnalului său peste gâtul acestuia.

Și totul se termină.

Își acordă o clipă pentru păreri de rău atunci când Garnet se prăbuși pe dușumea, sânge și aer bolborosindu-i prin rană. Nu-i plăcuse în mod deosebit de el,

dar fuseseră parteneri, așa că simți o urmă de regret.

Apăsă de degetele lui Garnet șperaclul de care se folosise pentru a descuia ușa, apoi i-l băgă în buzunar. Îi luă videotelefonul de unică folosință și portofelul și le băgă într-o pungă împreună cu pumnalul pe care îl folosise. Avea să le arunce undeva.

Scoase punguța cu prafuri de care Garnet devenise prea atașat, băgă în ea degetul mare și arătătorul mortului, pentru a avea pe mână o cantitate mai mare, apoi o băgă și pe aceasta în punga cu obiecte de aruncat.

Într-un fel, va părea exact ce era. Garnet venise la locul faptei pentru o întâlnire, iar lucrurile degeneraseră. Ucigașul lui îi luase bunurile de preț și îl lăsase acolo.

Bix își îndreptă trupul și își șterse sângele de pe mâinile acoperite cu substanță antiamprente. Se întoarse și plecă lăsând ușa deschisă, așa cum ar fi făcut un om care fugea după ce a comis o crimă.

Se sui în mașină și o luă spre nord, având grijă să se îndepărteze suficient de mult înainte de a-și contacta locotenentul.

— S-a rezolvat, locotenente.

Răspunsul ei – o încuviințare din cap, de parcă nici nu s-ar fi așteptat la altceva – fu o răsplată pentru el.

— Mulțumesc, detectiv. Ai grijă să scapi de cuțit înainte de a te duce acasă la Garnet ca să iei de-acolo tot ce trebuie luat.

— Da, doamnă.

În vreme ce Bix făcea un ocol pentru a arunca în râu conținutul pungii, Roarke intră în biroul lui Eve.

Observă epuizarea care începea să se citească pe chipul ei și își imagină că, dacă i-ar lua niște sânge și l-ar analiza, ar găsi o cantitate exagerată de cofeină.

— Marcia Anbrome.

Eve își ridică privirea și clipi.

— Cine?

Da, epuizarea se instala rapid.

— Fă o pauză, sugeră el.

— Cine naiba este Marcia Anbrome? Trebuie să termin verificarea… La naiba! Ai prins-o?

„Gata, și-a revenit“, gândi Roarke.

— Am vrut să pun o fundă cadoului, așa că am lăsat programul pe automat pentru a confecționa panglica, dar aș zice că am prins-o.

— Anbrome… asta este o… Cum se zice? O anagramă. Oberman, Anbrome. Marcia, Marcus. Este un blestemat de testament sau un deget în ochi pentru tatăl ei.

— Și îmi imaginez că Mira va avea multe de spus despre asta. Se apropie, puse și programul ei pe automat, clătinând din cap când ea dădu să protesteze. Avem o

ședință în mai puțin de șase ore. Tipa are o casă în Sardinia, continuă el ridicând-o pe Eve în picioare. Și un apartament la Roma. Are pașaport elvețian. Și, apropo, actele sunt excelent realizate, adăugă el conducând-o spre dormitor. Probabil că a plătit o sumă considerabilă pentru ele. Am găsit proprietăți și conturi care însumează vreo două sute de milioane, dar cred că mai sunt și alți bani dosiți pe ici, pe colo.

— Nu pricep. Dacă a adunat atât de mult, de ce nu e în Sardinia, tăvălindu-se în bani? De ce mai dă din coate în poliție, încercând să ajungă căpitan și, poate, comandant? Ce mai caută la serviciu când ar putea sta la plajă, făcându-și vânt cu un evantai de bani murdari?

— Probabil că eu nu sunt persoana potrivită pe care s-o întrebi.

— Nu, tu ești cea mai potrivită persoană. Se așează pe brațul sofalei din dormitor și își scoase cizmele. Și cunosc răspunsul. E febra acțiunii, provocarea, afacerea. Și, la naiba, dacă poți face două sute de milioane, poți face și patru sute. N-o să renunțe niciodată. Nu e vorba de ceea ce face, ci de ceea ce este.

— Fiindcă tocmai i-am cunoscut viața – viețile, mai degrabă –, înclin să fiu de acord. Și-a petrecut mult timp ca Marcia. Are un avion particular în Baltimore, cu care pleacă acolo o dată sau de două ori pe lună. În general, iarna petrece mai mult timp acolo, dar câteodată și vara. Însă aici stă mult mai multă vreme, conducându-și afacerea.

— În plus, aici, îi spuse el lui Eve, trăiește doar din salariu. Puțin cam prea ca la carte. Își plătește toate facturile la timp și nu face cumpărături care să-i depășească bugetul foarte strict. Nici un fel de lux. Așadar aș zice că, atunci când vrea să-și facă de cap, o face cu bani lichizi.

— Totul este foarte exact la ea, ceea ce înseamnă că și registrele contabile ale afacerii ei sunt precise și detaliate. Strong crede că are o ascunzătoare în birou. Fac pariu că are un exemplar acolo, și altul, în apartament. Asta se cheamă control. Asta se cheamă că le poate deschide și poate savura micile coloane de cifre, în vreme ce tatăl ei o privește de pe perete.

După ce își puse cămașa în care dormea, se băgă în pat.

— E tot aia. Banii înseamnă putere, puterea înseamnă bani, controlul însemnă să le ai pe amândouă, iar o funcție de conducere deschide uși, pentru a avea și mai mult din toate astea. Sexul și funcția de conducere sunt instrumente pentru a produce și mai mulți bani, și mai multă putere, iar insigna? E o poartă. Crima? Prețul pentru a avea această afacere.

— Sunt și alții ca ea. Așezându-se lângă ea, Roarke o trase aproape. I-am cunoscut. Chiar m-am folosit de ei când mi s-a părut mai simplu așa, cu toate că, până de curând, am preferat în general să-i evit pe polițiști.

— Sunt mai mulți ca noi decât ca ei. Trebuie să cred asta.

— Din moment ce am văzut cum lucrează polițiștii adevărați, cum gândesc, ce

riscă și ce sacrificii fac, pot afirma că unul ca voi face mai mult decât o duzină ca ei. Nu te mai gândi la asta acum. O sărută cu blândețe pe buze. E înțelept să fii odihnită când te duci la luptă.

— Tu ai renunțat pentru mine. Înainte să fim împreună, te ocupai în mare parte cu astfel de afaceri, dar ai renunțat pentru mine.

— Era mai mult un hobby. Ceva în genul numismaticii.

Însă ea știa care era adevărul.

— Nu uit asta, mai spuse ea, după care închise ochii și adormi.

Videotelefonul ei sună la 4.20 și, blestemând, bâjbâi în căutarea lui.

— Dallas.

— Locotenente. Sunt detectivul Janburry de la Secția 16. Îmi pare rău că te trezesc.

— Atunci, de ce-o faci?

— Ei bine, am găsit un cadavru aici, la locul faptei de care te ocupi. Numele tău e pe sigiliu.

— Cea din Canal?

— Despre aia-i vorba. Mă ocup eu de cadavru, locotenente, dar am vrut să te informez. Mai ales că victima era de-a noastră.

Ea simți cum i se strânge stomacul.

— Cine-i? vru ea să audă, dar știa deja.

— Detectiv William Garnet. Brigada Antidrog de la Centru.

— Vreau să aștepți până ajung acolo. Plec imediat. Să nu mute nimeni cadavrul.

— Pot să aștept. Eu mă ocup de anchetă, locotenente. Nu te-am informat ca să arunc mingea în terenul tău.

— Am înțeles și apreciez că m-ai sunat, detectiv. Vin imediat.

Azvârli videotelefonul, sări din pat, își ridică mâinile și se trase de păr umblând de colo colo și blestemând.

— Eu l-am atras în capcană și ea l-a ucis. La naiba, la naiba! Aș fi putut să-l arestez. L-aș fi putut băga după gratii, aș fi putut face presiuni asupra lui cu ce aveam, dar am vrut mai mult. Am vrut să-i fac să nădușească. Am vrut mai mult timp ca să le pun pe toate cap la cap, ca să văd ce va încerca ea să facă. Iar acum, el e mort.

— Nu te mai învinovăți că un polițist corupt a ucis alt polițist corupt.

— Eu am făcut o alegere, iar alegerea mea l-a ucis.

— Prostii, Eve, rosti Roarke cu destulă asprime pentru a o opri, făcând-o să se întoarcă spre el. Alegerile lui și ale lui Renee l-au ucis. Crezi că ea n-ar fi putut ajunge la el dacă era închis, n-ar fi putut pune la cale să fie ucis?

— N-o să mai aflu niciodată. Am calculat greșit. N-am crezut că ea va risca să atragă în acest fel atenția asupra brigăzii sale, că va crea un alt motiv de anchetă. M-

a întrecut de data asta.

— Nu sunt de acord. Ești furioasă și te simți vinovată fără rost, fiindcă nu gândești cum trebuie.

— Gândesc cum trebuie – Garnet e mort.

— Da, și uciderea lui presupune alte basme. Și mai multe minciuni, și mai multe lucruri de ascuns. Dacă ea ar fi gândit cum trebuie, ar fi găsit o cale de a-l potoli, de a-l face să stea în banca lui. Fiindcă n-a reușit, trebuia să-l omoare, desigur, dar era cazul să scape de cadavru și să lase urme care să indice că și-a strâns catrafusele și a plecat.

Ea se opri din îmbrăcat și se încruntă la el.

— Hm.

— Hm? Fusese suspendat și, după cele petrecute seara trecută, urma să-și piardă insigna. Avea să fie compromis. Dumnezeule, aș putea să scriu chiar eu scenariul. Trebuia să-l elimine, să distrugă cadavrul. Între timp, cineva trebuia să se ducă la el acasă și să împacheteze ce și-ar împacheta un om furios, sătul, umilit. Să spargă câteva lucruri – cum ar face cineva la furie – și așa mai departe. Peste o zi sau două, să facă o tranzacție cu cardul lui, să-i folosească videodonul pentru a-i transmite un mesaj locotenentului său, sau poate ție, trimițându-vă pe toți la dracu'. N-aveți decât să păstrați afurisita de insignă. El a terminat cu asta, cu voi, cu New Yorkul.

— Bine, înțeleg că ar fi funcționat. E doar puțin descurajant cât de ușor ai scornit asta, dar pricep.

Mai calmă, Eve văzu totul clar.

— Să-i mențină contul activ, rosti ea gânditoare, să-i cheltuiască banii ca și cum el ar călători sau s-ar fi dus pe Vegas II ori aiurea. Apoi, să scoată banii din cont.

— Cam așa ceva. Ar mai trebui adăugate câteva detalii de finețe, dar, în mare, cam așa ceva. Adică, el nu-i mort. Doar a plecat.

— Dar ea nu s-a gândit la asta – și ar fi trebuit s-o facă. La naiba, eu ar fi trebuit s-o fac. Dar ea l-a vrut mort și îngropat. A acționat impulsiv – poate că ea nu-și dă seama acum, însă așa a fost. Nu m-am așteptat la așa ceva. A acționat impulsiv, în loc să planifice. Înseamnă că există niște greșeli. Una dintre ele este că nu a aranjat ca unul din oamenii ei să se ocupe de caz. Nici vorbă să mă fi contactat Janburry atât de devreme, dacă era implicat în afacere.

— Abia acum ai început să gândești. Eu voi conduce.

— Nu. Aș aprecia să am încă o pereche de ochi și creierul tău înspăimântător, dar, dacă întârzii, am nevoie de tine aici pentru a începe să informezi echipa.

Ochii aceia fabuloși priviră drept prin ea.

— Vrei ca eu să informez o echipă de polițiști? Asta-i îngrozitor, Eve, din atât de multe puncte de vedere.

— Nimeni nu se pricepe mai bine decât tine să conducă o ședință. O să încerc să mă întorc la timp, dar trebuie să mă ocup de asta.

— În mod categoric, o să vreau acele costume. Poate că o să cer să fie create pentru tine.

— Unul dintre noi face cât o duzină dintre ei, rosti ea repetându-i cuvintele. Tu ești unul dintre noi.

— Îmi dau seama că tu consideri ăsta un compliment, dar… Lăsă fraza neterminată și suspină. Mulțumesc!

— Mă întorc cât de repede pot.

Roarke o privi ieșind grăbită și suspină din nou.

— La naiba!

Din moment ce tot se trezise, avea să facă niște treabă – de-a lui de data asta – înainte ca polițiștii să-i bată la ușă.

Intră grăbită în clădirea supravegheată de poliție. Nu voia să-i dea răgaz lui Janburry să se răzgândească, dar îl verificase rapid pe drum.

Părea în regulă. Era de paisprezece ani în serviciu, din care zece ca detectiv – și fusese promovat recent. Avea treizeci și șapte de ani, se afla la a doua căsătorie, care dura de patru ani, și avea un copil de doi ani.

Din câte vedea, avea un dosar bun. Nimic spectaculos, nimic dezastruos. Îl cunoștea puțin pe locotenentul lui. Putea să tragă niște sfori dacă avea nevoie.

Întâi însă, trebuia să vadă cum se comporta Janburry.

Parcă în spatele unei mașini de patrulă și își agăță insigna la buzunarul de sus al hainei.

Arătând-o, trecu pe sub banda de demarcație, remarcând că erau foarte mulți polițiști. Așa se întâmpla când se ducea vorba că unul de-al lor murise.

Se întrebă câți dintre cei de aici l-ar considera pe Garnet unul de-al lor dacă ar ști adevărul.

Janburry ieși în vreme ce ea se apropia.

Avea un chip cu trăsături bine definite, întunecat, cu pielea creolă întinsă peste osatura dură a feței, și ochi căprui. „Ochi de polițist“, gândi ea și îi întinse mâna.

— Detectiv Janburry, îți mulțumesc din nou că m-ai contactat.

— Locotenente. A fost scena ta întâi. Un drogat mort. Victima mea a lucrat la Antidrog. La mine în cartier, unu și cu unu fac doi.

— Da, și la mine la fel. Te deranjează dacă arunc o privire pe-aici înainte de a-mi spune despre ce-i vorba?

— Nu, deloc.

— Trusa mea de teren e în mașină. Poți să-mi dai niște spray de izolare?

El dădu din cap, iar ea își dădu seama că înțelesese că ea n-avea de gând să-l calce pe bătături.

— Hei, Delfino. Aruncă-mi un izolator.

Prinse flaconul și i-l dădu.

— La ce oră s-a anunțat? întrebă ea în vreme ce își izola mâinile și cizmele.

— Apelul s-a primit la 3.50. Eu și partenera mea am ajuns aici la 4.00. Polițiștii care își făceau rondul prin zonă au observat sigiliul rupt, ușa deschisă și au intrat să vadă despre ce-i vorba. Până să ajungem aici, au securizat locul.

— Bine au făcut.

Intră în încăpere, în lumina lanternelor.

Eve observă că nu ajunsese prea departe. Poate la vreun metru dincolo de ușă. Căzuse pe spate, așa că era cu fața în sus, cu brațele și picioarele răsfirate. Din tăietura lungă de-a curmezișul gâtului cursese sânge care îi îmbibase haina, cămașa și formase o băltoacă pe podeaua murdară.

Observă cuțitul și teaca de la brâu, și faptul că îi lipsea pistolul. Lanterna-stilou se rostogolise ceva mai departe, lumina sa încă strălucind ca un mic ochi alb.

— Ce ați aflat până acum? îl întrebă pe Janburry.

— Nu avea la el nici bani, nici acte. I-am verificat amprentele și așa l-am identificat. Partenera mea… Delfino!

Partenera lui, o femeie scundă, uscățivă și cu părul negru și cârlionțat domolit într-o coadă prinsă la spate, li se alătură. Dădu din cap spre Eve.

— Detectivul Delfino a identificat victima în timp ce eu mă ocupam de cadavru.

Cu o promptitudine care îi spuse lui Eve că ei doi lucrau bine împreună, Delfino continuă:

— Am aflat la care brigadă lucra, cine i-a fost comandant și că tocmai se alesese cu o suspendare. Cerută de tine, locotenente.

— Așa este. Victimei voastre nu i-a plăcut stilul în care investigam moartea lui Rickie Keener. Keener a fost informatorul locotenentului lui Garnet, iar eu a trebuit să… discut despre relațiile dintre ei și despre cazurile în care au fost implicați victima mea și locotenentul Oberman. Oricum, Garnet și partenerul lui și-au permis să intre fără autorizație în locuința victimei mele. Aflând asta, am avut o discuție cu locotenentul Oberman și cu detectivii Garnet și Bix. În timpul discuției, Garnet a folosit un limbaj abuziv, a proferat amenințări, iar după ce a fost avertizat să se potolească, m-a lovit.

Delfino îi aruncă o privire lui Garnet.

— N-a fost un lucru prea inteligent.

— A fost și mai puțin inteligent din partea lui să mă acosteze aseară, în fața casei mele. S-ar putea să bănuiți că rănile de pe fața victimei voastre sunt rezultatul unei altercații cu agresorul său. Ei bine, eu i le-am provocat.

Janburry își strânse foarte ușor buzele.

— Nu, zău?

— Garnet m-a așteptat, mi-a blocat cu mașina sa accesul în casă. După aceea, m-a amenințat și m-a lovit pentru a doua oară. În replică, l-am lovit și eu. Atunci, Garnet și-a scos arma – una care s-a dovedit a fi neînregistrată. Toate astea sunt

înregistrate atât de camerele de supraveghere ale locuinței mele, cât și de recorderul meu, pe care l-am pornit înainte de a coborî din mașină. Și i-am raportat imediat totul comandantului Whitney. O să am grijă să primiți copii pentru dosarul vostru.

— Ar fi bine.

— Locotenente. Delfino îi aruncă o privire limpede. Trebuie să spun că, dacă vreun individ ar încerca să mă lovească de două ori în aceeași zi, sau să tragă în mine, s-ar putea să-mi doresc mai mult decât să-i învinețesc un ochi.

— Pot să vă dau o declarație despre locul unde mă aflam în momentul producerii crimei, dacă îmi ziceți care a fost acela.

— Imediat după ora unu.

— În regulă. Eram acasă, trează, încă lucrând. Există un jurnal de activitate pe calculatorul meu. În clipa asta, nu vă pot dezvălui la ce lucram. Tot ce pot să vă spun este că Garnet urma să fie pus sub acuzare mâine… azi, se corectă ea. Avea să-și piardă insigna și să fie acuzat penal. Comandantul vă poate confirma. Îmi doream asta mai mult decât să-l văd mort.

— Da, rosti Delfino după câteva clipe. Și eu aș fi dorit același lucru. Victima are niște urme interesante pe degetul mare și pe arătător.

— Am impresia că el consuma drogurile pe care avea datoria să le culeagă de pe stradă. L-am putea acuza și de asta. Cred că era un polițist corupt – de fapt, știu că era. Oricum, este victima noastră, iar cel care i-a tăiat gâtul trebuie să răspundă. O să vă dau toate informațiile pe care am permisiunea să vi le dau, pe măsură ce se va putea.

— El avea vreo legătură cu victima ta? Cu Keener? întrebă Janburry.

— Pe scurt, da. Nu vă pot da detalii. Nu vreau să vă creez probleme. E tot ce pot să vă spun deocamdată.

— Există șobolani în casă?

Eve dădu din cap spre Janburry, recunoscând implicarea Afacerilor Interne.

El suspină și zise:

— La naiba! Dar tot nu-ți pasăm mingea.

— Am înțeles. Dacă voi avea vreo influență în această privință, voi face tot ce pot ca mingea să rămână la voi în teren.

Văzu schimbul de priviri dintre cei doi parteneri și acordul lor tacit.

— Se pare că victima a intrat folosindu-se de un șperaclu. Vom verifica din nou momentul când a fost rupt sigiliul, dar, deocamdată, dat fiind faptul că este atât de apropiat de momentul morții, încât aproape că se suprapun, am spune că victima și criminalul au intrat împreună. Ucigașul l-a atacat din spate – rapid și murdar.

— Era cu spatele la ucigaș, rosti Eve.

— Așa se pare. Dacă mi-ar fi tras cineva câțiva pumni în față cu câteva ore în urmă, n-aș fi stat cu spatele la el. În plus, ești o femeie înaltă, locotenente, dar nu

atât de înaltă, încât lovitura să aibă unghiul acesta, decât dacă te suiai pe o cutie. O să luăm jurnalul de activitate al computerului și celelalte, dar pot să-ți zic că eu și Delfino nu te suspectăm pentru asta.

— E mereu o veste bună. Mai avea ceva la el?

— Cuțitul – încă în teacă. Lama are o lungime ilegală. Nu avea videotelefon, ceas, agendă, portofel. Ținând cont de asta, ai putea crede că a fost vreo afacere care s-a sfârșit prost. Ucigașul l-a doborât, a luat ce putea folosi sau vinde și a șters-o. A lăsat ușa deschisă.

— Așa s-ar putea crede, o aprobă Eve.

— M-ar interesa să aflu ce crezi tu, îi spuse Janburry.

Eve se lăsă pe vine pentru a studia mai îndeaproape cadavrul. Observă că nu existau răni defensive și se simțea miros de băutură. Îi ridică mâna dreaptă – acum, izolată într-o pungă – apucând-o de încheietură. Nimeni care se droga n-ar fi lăsat atât de mult praf pe degete. Se gândi că era o exagerare.

— Cred că el și ucigașul au intrat împreună. N-aș putea spune de ce, dar aș face pariu că Garnet era convins că se află aici fie pentru a-mi face rău mie, fie pentru a deturna ancheta. Nu doar că își cunoștea ucigașul, dar avea încredere în el. A intrat înaintea lui, și-a scos lanterna, a aprins-o. Și o astfel de tăietură?

Ar fi vrut să aibă la ea aparatul de măsură, dar estimă din ochi.

— Cred că ucigașul i-a tras lui Garnet capul pe spate pentru a expune zona gâtului, oferindu-și astfel o suprafață mare pentru a face o tăietură largă, curată. Ucigașul a venit aici cu scopul de a-l omorî, iar apoi i-a luat actele și restul pentru a face să pară totul o afacere încheiată prost, urmată de un jaf la îndemână. Moartea lui Keener a fost făcută să pară o urmare a unei supradoze, continuă ea. Asta-i tot o înscenare.

Janburry se lăsă și el pe vine și rosti cu voce joasă:

— Crezi că un alt polițist a făcut asta?

— Cred că oamenii care ucid pentru că este o modalitate mai ușoară de a rezolva o problemă, care ucid pentru profit sau din oricare alt motiv ce nu presupune autoapărarea sau apărarea cuiva nu sunt polițiști. Doar au o insignă în buzunar.

— În cât rahat crezi că intrăm?

— N-aș putea spune – deocamdată –, dar eu mi-aș lua niște cizme de rezervă.

CAPITOLUL 16

Când Peabody și McNab intrară în biroul de acasă al lui Eve, inima, mintea și trupul lui McNab se îndreptară glonț către bufetul pe care se afla micul dejun.

— Mâncarea de dimineață! Ți-am zis eu.

— Eu ți-am spus doar că n-ar trebui să contezi pe asta.

Peabody își luă de pe umăr geanta în care avea dosarele și își dori ca mirosul de bacon prăjit să n-o învăluie ca un iubit drăgăstos, dar, fiindcă asta simțea, puse geanta jos și cedă tentației. În clipa în care Roarke intră, ea ronțăia prima felie.

— 'Neața. Sunt cele mai grozave ședințe.

— N-are nici un rost să rezolvi crime pe stomacul gol. Pari foarte binedispusă în dimineața asta.

— Datorită baconului.

— Ura! Și pâine prăjită. McNab rânji în vreme ce Roarke își turnă niște cafea. Mulțumesc pentru ospăț.

— Să-i hrănești pe polițiști îți oferă anumite satisfacții.

„Iar acesta", gândi Roarke, „are metabolismul unei veverițe-cu-fălci, de mănâncă în halul ăsta și totuși rămâne slab ca un băț".

— Am venit puțin mai devreme, îi spuse McNab, pentru ca Peabody s-o poată ajuta pe Dallas să aranjeze totul.

— Și vreau să discut cu ea niște aspecte legate de ancheta lui Devin.

— Că veni vorba, continuă McNab umplându-și o farfurie, aș vrea să-ți cer o părere. Mie și lui Feeney ne-a venit o idee noaptea trecută.

— Spune.

— Ne-am gândit că ne-am putea folosi de microfoanele pe care le-am plantat în mașina lui Oberman pentru a intra pe frecvența videotelefonului ei de unică folosință. Trebuie să optimizăm și să amplificăm semnalul, izolându-l atunci când folosește aparatul. Ne-ar trebui ceva noroc ca să reușim, dar, dacă o facem, ne-ar fi util pentru triangulație.

— Sincronizați microfoanele cu semnalul și măriți puterea în timp ce îngustați

banda de frecvență, redirecționați și captați semnalul. Captați-l, rosti Roarke gânditor și intrigat, și clonați-l.

— Da. Dacă reușim, am putea, teoretic, să folosim clona pentru a-i capta semnalele și conversațiile ori de câte ori și oriunde folosește videotelefonul.

— Ca o conferință la videotelefon, murmură Roarke. Interesant.

— Teoretic.

— Dacă măriți puterea, riscați ca ea să descopere microfonul, la o verificare completă, mai ales în timpul triangulației, dar, dacă alegeți bine momentul și dacă faceți ajustările corecte, s-ar putea să meargă.

— În cazul în care vreți să vă distrați cu asta, îi întrerupse Peabody, eu m-aș ocupa cu Dallas de treburile noastre.

— Încă nu s-a întors. Roarke se uită la ceas. A fost chemată la o crimă petrecută în locul unde se desfășoară ancheta voastră. Garnet e mort.

— La naiba, asta încurcă lucrurile. McNab își îndesă în gură o bucată de pâine prăjită care mustea de sirop. Eu și Feeney voiam să ne ocupăm de el în după-amiaza asta, iar dacă primeam aprobarea, să ne ducem să-i montăm microfoane și camere de supraveghere în locuință. Nu mai are nici un rost acum.

— De ce nu m-a sunat? vru Peabody să știe. Dacă Garnet a fost ucis, ar fi trebuit să mă cheme.

— Nu este cazul ei – al vostru, o lămuri Roarke. Cel care răspunde de anchetă a sunat-o azi-dimineață devreme, din politețe, aș spune, și, probabil, deoarece spera că ea i-ar putea zice ceva util.

— Ar fi trebuit să fie cazul nostru, începu Peabody, apoi renunță. Nu, nu putea fi al nostru. Ea a avut ieri două altercații cu Garnet. McNab o monitoriza când ticălosul a atacat-o chiar în fața casei voastre. Nu puteam să ne ocupăm noi de caz. Știi cine este detectivul principal? Oare cât o să-i dezvăluie din anchetă?

— Detectivul Janburry, dar nu știu cât o să-i spună.

— Renee a făcut asta pentru că el s-a expus, devenind un factor negativ. Trebuie să-l verific pe acest Janburry.

Peabody uită de relația de dragoste cu baconul și se apucă de treabă.

— Garnet a făcut câteva mișcări proaste, comentă McNab. Păcat că a murit, fiindcă merita să-și petreacă vreme îndelungată după gratii. Dar... Ridicând din umeri, McNab mai băgă niște mâncare în gură. Cum a încasat-o?

— Nu știu nici asta. Eve a zis că speră să se întoarcă până începe ședința. Dumnezeule, și el spera asta. Dacă nu reușește, mă ocup eu.

— În regulă.

Feeney intră și zâmbi văzând bufetul pregătit.

— I-am spus soției că masa cea mai importantă a zilei va fi bogată. Ți-a zis puștiul ce idee a avut?

— Da, răspunse Roarke. Va fi interesant să facem programul.

— M-am jucat puțin în minte cu ideea, rosti Feeney în timp ce își umplea o farfurie. În esență, e vorba de captat niște unde.

În următoarele zece minute, discutară diverse opțiuni, alternative, posibilități.

— Bună dimineața tuturor! Webster intră în birou cu un aer relaxat și cu ochii puțin cam somnoroși. Dumnezeule, mi-ar prinde bine ceva combustibil, iar ăsta arată minunat.

— Îmi imaginez că ți-ar prinde bine, zise Roarke cu o voce catifelată, în vreme ce Webster se îndrepta spre bufet, vitregindu-l de rânjetul lui leneș. Cum a fost piesa?

— De neuitat.

— Darcia va pleca în curând.

— Peste două zile. Urmează să-mi iau o vacanță. Webster își puse niște ouă pe farfurie și vorbi pe un ton lejer: Vreau să văd cu ochii mei ce-i cu stațiunea asta a ta din spațiu.

— N-ai fi putut avea un ghid mai bun decât pe șefa poliției de-acolo.

Mira și Whitney sosiră împreună. Whitney se uită prin încăpere, apoi privirea i se opri asupra lui Roarke.

— Nu s-a întors încă?

— Nu. M-a rugat să încep eu ședința, dacă întârzie. Te poți ocupa tu, dacă dorești.

— Nu, o să facem așa cum a vrut Dallas.

Își turnă cafea, dar nu se atinse de mâncare.

— Pari obosită, Charlotte, îi spuse Roarke Mirei.

— Sunt puțin obosită. Am avut o noapte lungă.

— Ia-ți ceva de mâncare. O să capeți energie.

— Nu cred că asta îmi va fi de vreun ajutor. E limpede că psihiatrul care îmi este coleg e implicat în afacere. Un om cu care am lucrat, în care am avut încredere.

— Îmi pare rău. Roarke îi puse o mână pe umăr. Trădarea e mai dureroasă pentru cel care află de ea atunci când există încredere, nu-i așa?

— Când mă gândesc câți ofițeri de poliție i-au încredințat secretele, temerile, sentimentele lor, da, este o trădare extrem de profundă. Ca toată povestea, de altfel, nu-i așa? Privi planșa. La cel mai profund nivel. A doctorului față de pacient, a polițistului față de polițist, față de oameni, a fiicei față de tată.

— Voi o să opriți asta, voi toți. Trădarea prosperă doar în întuneric. Voi o veți scoate la lumină.

— Are o povară grea pe umeri. Mira îl aruncă o privire lui Whitney, care tocmai se așeza, singur cu cafeaua lui. Noi toți avem, dar el e comandantul. Iar acest mic și, da, trădător procentaj de polițiști corupți și-a bătut joc de toată munca, de riscurile și lupta tuturor femeilor și bărbaților cinstiți, iar asta este o povară grea.

Se duse să se așeze alături de Whitney.

Roarke se gândi că nu mai putea trage de timp. Se duse în partea din față a camerei.

— Locotenentul întârzie.

— Dallas nu-i aici? îl întrerupse Webster. Unde naiba este?

— La locul faptei – adică, sper să fie deja în drum spre casă –, acolo unde a fost ucis Garnet.

— Garnet? Ce...? Webster se întrerupse, iar relaxarea trupului și somnolența din ochi îi dispărură. Când naiba s-a întâmplat asta și de ce n-am fost anunțat? Nu se poate ocupa de anchetarea uciderii lui Garnet. Comandante...

— Te rog să iei loc. Roarke se ocupă de această izbucnire așa cum ar fi făcut-o la orice ședință condusă de el. Cu răceală. Vei primi o informare completă în legătură cu asta și cu orice este legat de investigațiile în curs. Locotenentul nu anchetează această ultimă crimă, ci se consultă cu detectivii care se ocupă de ea – la cererea lor. Acum, din moment ce eu conduc această ședință, o să începem cu descoperirile făcute de mine în privința finanțelor a trei dintre subiecți. Afișează datele! ceru el, iar pe ecran apăru imaginea pașaportului lui Garnet, cu fotografia aferentă. După cum puteți vedea, acesta este detectivul William Garnet, alias Garnet Jacoby. Deși amândoi sunt morți acum, este interesant de știut că Garnet, sub numele său fals, a acumulat peste treizeci și cinci de milioane, în bani lichizi, acțiuni, certificate de depozit și proprietăți. Are o casă încântătoare în Insulele Canare. De fapt, a avut. Afișează informația doi cu poză!

— Cum ai descoperit asta? îl întrebă Webster. Nu mi-ai cerut nici un filtru.

— Cu grijă, enervant de încet și în limitele legii. La limită, adăugă Roarke, dar legal, așa cum mi-a cerut și a dorit locotenentul.

— L-am fi putut fierbe la foc mic cu asta, murmură Webster în vreme ce privirea lui furioasă cerceta ecranul, imaginea casei mari, cifrele. La naiba!

— E puțin cam târziu pentru asta. Oricum, dacă dorești, putem trece mai departe, iar apoi să revenim. S-ar putea ca următoarele informații să-ți îmbunătățească starea de spirit. Afișează 1A! Faceți cunoștință cu Marcia Anbrome, din Sardinia, Italia.

— O, da! Deși șuierase cuvintele, iar chipul i se înăsprise, Webster dădu din cap. Chiar că îmi îmbunătățește starea de spirit.

— Poate că te bucuri s-o poți acuza de mită și corupție, locotenente, spuse Peabody, răsucindu-se spre el, dar ea a ucis niște polițiști. Nu toți erau ca Garnet. Sunt morți pentru că nu erau ca Garnet.

— Am înțeles, detectiv. Toți cei care ne aflăm aici dorim același lucru.

— Detectiv Peabody. Tonul lui Roarke era mai blând decât cel cu care i se adresase lui Webster. Am înțeles că te ocupi de anchetarea uciderii detectivului Gail Devin. S-ar putea să-ți fie de ajutor în investigație cunoașterea faptului că Renee Oberman, sub numele de Marcia Anbrome, a depozitat în contul ei 2,8 milioane de dolari, la două zile după operațiunea în care Devin a fost ucisă. Garnet a depozitat și el o sumă mare, în același timp – 1,2 miloane. La fel și Bix, sub numele său fals.

„La naiba cu ecranul!“ gândi Roarke. Avea totul în minte.

— Sub numele de John Barry, Bix are conturi în Montana, unde deține și o cabană, și cincizeci de acri de teren. Mai are proprietăți în Filipine, unde a staționat la un moment dat pe vremea când se afla în armată, și în Tokyo, unde s-a născut. Am început cu aceștia trei, dar ne ocupăm și de restul oamenilor din brigadă. Am terminat cu Freeman, Palmer și Marcell, iar în câteva ore, voi avea date și despre ceilalți.

— Va trebui să-l adaugi și pe doctorul Addams pe lista ta. Mira ședea cu mâinile încrucișate în poală. După cum l-am informat deja pe comandant, revizuind toate dosarele de caz, rezultatele testelor, evaluările și istoricul fiecărui membru al brigăzii locotenentului Oberman, am descoperit nereguli crase care, la o analiză mai atentă, s-au dovedit a fi rezultate modificate în cazul acelor membri ai brigăzii examinați, testați sau tratați de doctorul Addams.

— Desigur.

N-avea nici un rost să-i spună că deja colegul ei se afla pe listă, că deja găsise câteva dintre oasele îngropate de acesta.

— Detectiv Peabody, continuă Mira. Ar trebui să știi că, înainte cu câteva săptămâni de moartea detectivului Devin, conform notițelor doctorului Addams, locotenentul Oberman și-a exprimat îngrijorarea față de starea de spirit a lui Devin, menționând că aceasta avea dificultăți de concentrare asupra muncii, nu respecta procedurile și își lua exagerat de mult timp liber. Addams a programat câteva ședințe cu detectivul Devin. A văzut-o de două ori pe săptămână timp de șapte săptămâni, până la moartea ei.

— Probabil că a avut încredere în el.

— Da, probabil că a ajuns să aibă încredere în el, confirmă Mira.

— Dacă a fost așa, se poate să-i fi spus că avea impresia că se petrece ceva în brigadă și de ce. Și ce avea de gând să facă în privința asta.

— Posibil. Oboseala de pe chipul Mirei se accentuă. Dacă așa stau lucrurile, cred că Addams a fost în mod cert complice la uciderea ei.

Eve intră cu pași mari și repezi.

— Îmi cer scuze pentru întârziere. Privi ecranul și dădu din cap. Văd că îi pui la curent cu aspectele financiare. Toate acestea reprezintă dovezi că Renee, Garnet și Bix și-au procurat identități false și, folosindu-se de acestea, au ascuns bunuri și bani.

— La fel și Freeman, Palmer și Marcell, îi spuse Roarke. Ceilalți urmează.

— Bine! Doar atât și e suficient pentru a fi îndepărtați din poliție, pentru a-i aresta, pentru a-i pune sub acuzare și pentru a fi condamnați. Trebuie să-l scoatem pe Garnet din povestea asta, din moment ce tocmai i-am examinat cadavrul, cu precizarea că informațiile legate de el se reflectă asupra tuturor celor implicați.

— Aș dori un raport despre uciderea lui Garnet, spuse Whitney.

— Domnule, detectivul Janburry răspunde de anchetă și se ocupă de ea împreună cu partenera lui, detectiv Delfino. Janburry m-a contactat și mi-a permis să cercetez locul faptei. Cu această ocazie, i-am dat o declarație despre cele două altercații pe care le-am avut cu victima.

— Cum adică despre amândouă? întrebă Webster.

— A doua a avut loc aseară, în jurul orei 22.00, când Garnet m-a abordat în fața porților locuinței mele, unde așteptase să mă întorc. Bănuiala mea este că a fost informat de detectivul Manford sau/și Freeman că am părăsit reședința, cei doi încercând să mă urmărească în două vehicule, cu circa 90 de minute mai devreme.

— Ce naiba-i asta, Dallas? De ce n-am fost informat?

— Erai ocupat, se răți ea la Webster. Și ești informat până peste cap. Altercația mea cu Garnet a fost înregistrată, iar acea înregistrare, împreună cu raportul meu, au fost trimise comandantului.

Făcu o scurtă pauză.

— Să continuăm. La ora unu noaptea, detectivul Garnet a rupt sigiliul și a intrat prin efracție în clădirea unde Keener a fost ucis. Sau ucigașul lui a făcut asta și a lăsat șperaclul asupra lui. Cam la un metru distanță de ușă, Garnet a fost atacat din spate. Gâtul i-a fost tăiat. Nu erau alte răni vizibile, cu excepția vânătăilor pe care i le-am pricinuit eu, aproximativ la ora 22.00.

— Iisuse Hristoase!

— Citește raportul, Webster. Privește înregistrarea. Bunurile lui Garnet au fost luate – cu excepția cuțitului pe care îl avea băgat într-o teacă la brâu. Cei doi detectivi au acceptat să mă țină la curent cu evoluția investigației.

— Și tu ce le-ai dat în schimb? vru Webster să știe.

Se repezi asupra lui, la fel de furioasă ca el.

— Nu totul se rezumă la a face ceva ca să primești altceva în schimb. Pe mine mă interesează cazul – victima lor avea legătură cu a mea și a fost ucisă în același loc. Din moment ce sunt niște polițiști care au creier în cap, pot să adune unu și cu unu. Le-am spus că, deocamdată, nu pot să le dau anumite amănunte despre investigația mea. Așa că, din moment ce sunt niște polițiști cu creier în cap, și-au dat seama că e vorba despre ceva mai mult decât un drogat mort. Lucru de care, fiind suficient de inteligenți, se prinseseră și fără să le spun eu. Va fi decizia comandantului dacă ofițerii care investighează uciderea lui Garnet vor fi informați.

— O să mă gândesc la asta, îi zise Whitney.

— Da, domnule. Conform examinării mele, ținând cont de unghiul rănii, ucigașul era mai înalt decât victima. Victima avea 1,80 metri. A fost atacată din spate, ceea ce indică faptul că a intrat înaintea criminalului, aflându-se cu spatele la el. Și că era cineva pe care îl cunoștea, în care avea încredere. Cred că Bix l-a ucis pe Garnet și, date fiind patologia și profilul lui, a făcut-o la ordinul locotenentului său.

— Puțină curățenie în casă, rosti Feeney.

— Da. Garnet îi murdărea spațiul. Bănuiesc că, în intervalul dintre altercația cu mine și moartea lui, a contactat-o sau s-a dus s-o vadă pe Oberman. Știa că cei de la Afaceri Interne îl adulmecau, adăugă ea dând din cap spre Webster.

— L-am lăsat să simtă, a recunoscut el.

— A funcționat. El i-a mai cerut locotenentului ajutorul și altă dată, încercând să-i forțeze mâna în seara în care Peabody i-a auzit. Cu mine, și-a pierdut de două ori controlul. Ieri, în biroul ei, Oberman n-a reușit să-l controleze deloc – și și-a dat seama de asta. Încercările de a curăța în urma lui au dat greș, făcând-o și mai tare de rușine. Seara trecută, el m-a atacat din nou, și avea să-și piardă insigna din cauza asta. Nu doar că Garnet nu-i mai era de nici un folos lui Oberman, dar reprezenta o amenințare. Ea a acționat repede, prea repede cred. În fierbințeala momentului. O minte mai limpede ar fi găsit o altă modalitate, mai discretă, de a scăpa de el.

— Da, sunt de acord, spuse Mira când Eve se uită la ea. Garnet și Renee au fost cândva iubiți. Punând capăt relației sexuale, ea l-a privat de puterea pe care i-o conferea legătura lor amoroasă.

— Și probabil că acesta a fost motivul pentru care a început-o, iar apoi, i-a pus punct, sugeră Eve.

— Se prea poate. El primea ordine de la ea pe două niveluri și accepta, pentru că era profitabil și pentru că ea continua să aibă grijă ca el să primească sarcini importante la ambele niveluri. Ea l-a certat și l-a pedepsit pentru greșeala pe care o făcuse cu Keener. Apoi, el s-a confruntat cu o altă femeie care îi era superioară în grad, cu una care nu i-a arătat respectul pe care el considera că îl merită și nici nu a avut atitudinea împăciuitoare pe care ar fi avut-o Renee. S-a pomenit pedepsit din nou. Certat din nou. Și a răbufnit.

— Oberman nu l-a putut controla, ceea ce o punea într-o lumină proastă – din nou, la ambele niveluri. Acțiunile lui impuneau un control din partea ei, așa că, din moment ce nu a reușit să o facă, l-a eliminat. Controlul suprem, dovada că ea e șefa. Și-a dovedit ei înseși, adăugă Mira, dar și celor aflați sub comanda ei.

— Lucrul acesta reprezintă o prioritate pentru ea, interveni Eve. Scopul ei este să se afle în frunte, la comandă, să fie șefă.

Mira dădu din cap.

— Dacă nu e la comandă, ea nu reprezintă nimic. Nu e decât fiica unui om important, respectat, la nivelul căruia nu poate nicicum să se ridice. Doar prin trădare și înșelăciune. A acționat rapid, decisiv, pentru că asta este autoritatea. De fapt, a fost teamă și silă.

— De ce a ales acel loc? întrebă Eve.

— Presupun că știi. Nu doar că era un loc unde Garnet s-ar fi dus dacă i se servea momeala potrivită, dar este și o palmă pentru tine. „Poftim un alt cadavru, când primul nici nu s-a răcit bine.“ A fost un mod de a se folosi de el împotriva ta, mai ales dacă știa că te-ai bătut cu el mai devreme, iar rezultatele aveau să se vadă.

— Da, i-am lăsat niște semne, recunoscu Eve.

— Era scena crimei pe care o anchetai tu. Tu și victima ați avut o altercație mai devreme în cursul zilei. N-are de unde să știe că tu ai înregistrat și ai raportat al doilea incident, dar poate fi sigură că anchetatorii vor fi obligați să-ți pună întrebări în legătură cu Garnet. Trebuie să dovedească faptul că este mai bună decât tine. I-ai afectat autoritatea și încrederea în ea. Nu poate tolera așa ceva.

— Va trebui să tolereze mult mai mult decât atât, atunci când se va sfârși totul. Ceva nou de la DDE? îl întrebă pe Feeney.

— Dacă tot ai pomenit…

Înainte să poată continua, Webster se ridică.

— Toată povestea asta aparține Afacerilor Interne acum. Sunt obligat să-i raportez șefului meu și să demarez o investigație oficială. Datele financiare și actele falsificate sunt suficiente ca să-i îngropăm.

— Mai este și micul detaliu al crimelor, îi aminti Eve.

— De care ne vom ocupa cu toții.

— Afacerile Interne n-o să-mi ia cazul. Keener e al meu.

— Uciderea lui Keener derivă direct dintr-un caz de corupție și abuz în care sunt implicați toți sau cei mai mulți membri ai brigăzii, cu ramificații exterioare.

— Despre care Afacerile Interne n-ar fi știut nimic dacă nu te-aș fi implicat. De ce, Webster? De ce brigada de șobolani nu i-a dibuit pe Renee și echipa ei?

— Nu știu, dar acum am aflat de ei.

— Și dacă ea are pe cineva infiltrat la voi, iar acesta îi va transmite că se apropie o furtună? Va dispărea urgent. Are mijloacele s-o facă foarte elegant. Sau va găsi o cale de a denatura lucrurile, astfel încât fulgerul să lovească pe altcineva. N-a ajuns atât de departe fiind proastă.

— Un alt cadavru a ajuns la morgă, Dallas. Polițist corupt sau nu, e mort, iar ea e răspunzătoare pentru asta. Trebuie oprită înainte de a se hotărî să facă din nou curățenie în casă.

— Are dreptate. Whitney vorbi înainte ca Eve să se poată răsti la Webster. Și ai și tu dreptate, Dallas. Vreau ca voi doi și căpitanul tău, Webster, să fiți în biroul meu, la ora 11.00. Va fi informat complet în privința acestei situații. În legătură cu cele două omucideri, Afacerile Interne vor trebui să treacă peste cadavrul meu ca să le poată lua cazurile ofițerilor anchetatori. N-ar fi deloc înțelept să te pui cu mine, locotenente.

Dădu din cap când Webster făcu semn că nu are de gând.

— L-am contactat și l-am informat pe șeful Tibble în legătură cu toate aspectele acestei situații. I-am cerut să participe și el la ședință. Locotenente Dallas, vreau să fii la mine în birou, la ora 10.00. Comandantul Oberman mi-a cerut o întrevedere pentru astăzi și m-a rugat să te chem și pe tine.

— Renee l-a pus să intervină. Comandante…

— Nici o intervenție nu-l mai ajută pe Garnet acum, o întrerupse Whitney. Dacă mă roagă să te influențez sau să-ți ordon s-o lași pe fiica lui în pace în cazul lui Keener, va fi dezamăgit.

Whitney se ridică în picioare.

— La ora 10.00, locotenente.

— Da, domnule.

Privi din nou ecranul.

— Ați făcut cu toții o treabă bună, spuse el. O treabă bună într-o afacere urâtă.

Mira se ridică.

— Te superi dacă te rog să mă duci și pe mine?

— Sigur că te duc.

„Își face griji în privința lui“, gândi Eve. „Și nu e singura.“

Se întoarse spre ceilalți.

— Sunteți liberi.

— Stai puțin! Evident dezgustat, Webster clătină din cap. Crezi că mă poți da la o parte? Să scapi de mine înainte de a afla veștile de la DDE și ale partenerei tale?

— N-au nimic nou să-mi spună, nu-i așa?

— Absolut nimic, rosti Feeney pe un ton lejer.

— Am auzit de un magazin unde se vând pulovere de cașmir, anunță Peabody. Nu că mi-aș permite unul. Naturale. Dar probabil că nu la genul ăsta de vești te refereai.

Eve îi aruncă o privire rece lui Webster.

— Se pare că am încheiat.

El clătină din nou din cap și își încrucișă brațele la piept.

— Vă rog să ne scuzați, eu și locotenentul Webster avem ceva de discutat.

Cei prezenți începură să se ridice, dar Roarke rămase sprijinit de perete. Eve îi aruncă o privire care reuși să pară rugătoare și enervată în același timp, determinându-l să se desprindă de zid.

— Ai grijă pe unde-ți pui mâinile, amice, murmură el când trecu pe lângă Webster. Altfel, tura asta, o s-o las pe ea să te pună la punct. Și e mai rea decât mine.

Webster se ridică din nou și se încruntă, dar își băgă mâinile în buzunare.

— N-o să mă elimini din povestea asta, Dallas.

— Eu, să te elimin? Tu ai încercat să-mi iei cazul.

— De polițiștii corupți se ocupă Afacerile Interne.

— Nu-mi vinde mie rahatul ăsta birocratic. Dacă n-aș fi crezut și dacă n-aș fi înțeles perfect că Afacerile Interne trebuie să fie implicate în asta, nu aș fi apelat la tine, iar tu n-ai fi știut absolut nimic în clipa asta.

— Și am făcut așa cum ai vrut, în loc să-l informez imediat pe căpitanul meu. M-am săturat până peste cap de atitudinea asta, prin care sugerezi că noi n-am fi

polițiști adevărați.

— N-am spus niciodată că nu ești polițist, dar, cu siguranță, nu ești polițist la Omucideri sau nu mai ești. Tu ai făcut această alegere, Webster. Ai o treabă de făcut. Acceptă asta. Și eu am o treabă de făcut, iar tu n-o să pui mâna pe ancheta mea.

— Ai nevoie să-ți treci pe răboj cazul ăsta? Nici o problemă. O să mă asigur că ție îți revin toate meritele.

— Ar trebui să-ți trag un șut în fund pentru asta. Pumnii lui Eve se încleștară. Să te ia naiba! Să te ia naiba dacă tu crezi că este vorba despre merite. Dacă tu crezi…

— Nu cred. Nu cred, repetă el și își masă ceafa cu o mână. A fost o răutate din partea mea. Îmi cer scuze.

Ea blestemă din nou și se îndepărtă de el.

— Puteam să fac asta și fără tine.

— Da, și mi se pare că o faci. Prefă-te că-i arăți puțin respect șobolanului, dar ține-l departe de orice brânză nouă.

Ea se apropie din nou.

— Poftim?

— De ce n-am aflat decât azi-dimineață că Garnet a venit după tine? Probabil pentru că i s-a oferit această ocazie atunci când te-ai dus tu să stai de vorbă cu unul dintre oamenii lui Renee.

— Lilah Strong nu este unul dintre oamenii ei.

— Face parte din brigada ei, îi aminti el, și ar fi trebuit să fiu consultat în privința asta. N-am auzit decât azi-dimineață că Oberman a pus să fii urmărită. N-am auzit de Garnet.

— L-am informat pe comandant… începu ea.

— Acum, cine mănâncă rahat?

— Nu mănânc nici un rahat. Asta-i prima mea îndatorire. Și nu te-am contactat de câte ori se întâmpla ceva deoarece erai… ocupat cu altceva. Cu Darcia.

— Acum ai o problemă că sunt cu Darcia?

— Nu. Dumnezeule! Frustrată, își trecu mâna prin păr. Voiam să spun că nu evitam să te țin la curent. N-am luat legătura nici cu partenera mea, pentru că n-am considerat necesar. Nu te-am contactat din același motiv, dar și pentru că mă gândeam că-ți fac un bine. Că te las să te bucuri de o seară… la teatru. La teatrul de revistă.

El se holbă la ea câteva clipe, apoi trupul lui își pierdu atitudinea agresivă.

— Bănuiesc că mi-ai făcut un bine. Apreciez asta. Dar eu sunt polițist, la fel și Darcia. Știm că întreruperile unei… seri la teatru fac parte din program.

— Ce-ai fi făcut sau ce-ai fi putut să faci, chiar dacă te-aș fi deranjat?

— În realitate, nimic, dar m-aș fi gândit mai bine la toată treaba asta și mi-ar fi fost mai limpede cum se așază piesele.

— Foarte bine, data viitoare o să te deranjez, iar dacă o să fii în mijlocul unei

partide serioase, va fi vina ta.

El râse.

— Întotdeauna am simțit ceva pentru tine.

— O, Doamne…

— Nu în felul acesta, nu. Precaut, se dădu un pas îndărăt. Nu mă lovi și nici nu te lua de mine. Am lucrat cu tine de câteva ori și îmi place felul cum îți merge mintea. Chiar și atunci când nu te aprob. Îmi place cum te repezi asupra unui caz și nu te lași până nu-i dai de capăt, în felul tău. Ești o tipă dură, Dallas, și ăsta-i unul dintre motivele pentru care te plac. În cele două ocazii când am lucrat la aceleași cazuri, nu prea ai dovedit spirit de echipă.

„Poate că nu“, gândi ea. „Nu, categoric nu!“

— Nu eu eram la comandă. Lucrurile se schimbă când ești lider, deoarece oamenii tăi contează pe tine să conduci acea echipă. Eu n-am fost… o grămadă de lucruri dintr-o grămadă de motive.

Se gândi la plimbarea cu Roarke într-o seară de vară.

— Nu mai sunt persoana de atunci.

— Nu. Presupun că nici eu nu mai sunt. Întinse o mână. Uităm ce-a fost?

— Depinde. Îi strânse mâna. Dacă încerci să-mi iei cazul, o să-ți strâng din nou mâna. Și o să ți-o rup de la încheietură.

El râni.

— Trăiască echipa!

— O să am încredere în tine, fiindcă am mai trecut prin niște lucruri împreună. Dacă vrei să participi la restul ședinței, ia loc. Mă întorc imediat.

— Nu, dar apreciez invitația. Am niște treburi de făcut înainte de a ne întâlni în biroul comandantului.

— Ne vedem atunci.

Eve se îndreptă spre biroul lui Roarke, deschise ușa și apoi o închise în urma ei.

— Mulțumesc că m-ai lăsat să vorbesc cu Webster între patru ochi.

— Cu plăcere. Și care-i concluzia?

— Am reușit să lămurim lucurile. În general, scopurile noastre coincid, dar fiecare a interpretat greșit motivele.

Se îndreptă spre AutoChef pentru a-și lua o cafea. Închise ochii și se frecă între sprâncene.

— Relaxează-te câteva clipe, Eve. Stai jos.

— Mai bine, nu. Trebuie să termin ședința și apoi, după ce mă gândesc puțin, să mă pregătesc pentru următoarele întâlniri. Dumnezeule! Oberman, Tibble și cei de la Afaceri Interne. Deschise din nou ochii. O să fie o zi grea.

— Ai avut deja parte de o noapte la fel.

Se apropie de ea pentru a-i masa cu blândețe locul dintre sprâncene.

— L-a tăiat de la o ureche la cealaltă. A fost mort înainte de a atinge dușumeaua. Un mod mult prea rapid de a muri; după părerea mea, merita o moarte lentă și dureroasă. Și, chiar și așa, nu e dreptul ei să decidă cine trăiește și cine moare. Cum. Când. Nu e dreptul ei.

Pentru că nu mai era cine fusese cândva, își lăsă fruntea îndurerată pe umărul lui.

— Probabil că el ar fi făcut la fel – lui Renee, mie, oricui. Este posibil să fi intrat acolo gândindu-se că îmi va tăia mie gâtul de la o ureche la cealaltă. Pentru departament, Garnet era ca o rană deschisă, purulentă.

Eve își îndreptă din nou spatele.

— Iar Keener? O fi fost el inofensiv în marea schemă, i-o fi dat celei care îl servea cu pizza bacșișuri frumoase când era în bani, dar își trăia viața drogându-se, bătându-și joc de ea. Nu-mi imaginez că ar fi avut mustrări de conștiință dacă vreun puști de doisprezece ani cumpăra droguri de la el, atâta vreme cât avea banii necesari. Era un porc care încerca să-și simplifice cât mai mult viața.

Eve sorbi din cafea și puse cana de-o parte.

— Dar nimic din toate astea nu contează. Indiferent că ăla era o ființă infectă, că ăstălalt era un porc, ea nu avea dreptul să decidă.

Roarke îi cuprinse fața cu palmele.

— Tipul te-ar fi ucis dacă ar fi putut, și i-ar fi făcut plăcere. O fi un alt polițist responsabil cu anchetarea acestei crime, dar Garnet e al tău acum.

— Așa stau lucrurile.

— Pentru tine, da. Acesta este motivul pentru care Renee Oberman nu te va înțelege niciodată.

— Eu o înțeleg pe ea.

— Da, știu că o înțelegi. O sărută ușor. Hai să rezolvăm problema.

Dând din cap, ea se îndreptă spre ușa care făcea legătura între birourile lor.

CAPITOLUL 17

Eve își ascultă electroniștii explicându-i în stilul lor ideea lui McNab de a intercepta apelurile videotelefonului lui Oberman. Ascultă până când urechile începură să-i țiuie.

Își flutură o mână pentru a curma avalanșa tocilărească.

— Concluzia este că, dacă reușiți să faceți acest lucru, vom avea înregistrările conversațiilor lui Renee pe videotelefonul de unică folosință.

— Da, asta-i concluzia, o aprobă Feeney, dar n-am auzit nici o vorbă despre cât de geniale sunt conceptul sau execuția – și chiar că sunt!

— Bravo vouă! Dacă reușiți să puneți în practică acest concept, vom avea nevoie de un mandat.

Feeney oftă.

— Mda, asta o să fie cam problematic, dar, Dallas, avem totuși destule argumente ca să-l obținem, începând cu declarația lui Peabody, și până la cele întâmplate cu ocazia întâlnirii tale cu Renee, la descoperirea unor conturi bancare, la faptul că ai fost urmărită seara trecută, plus uciderea lui Garnet. Tu decizi dacă facem asta. Afacerile Interne ar putea obține un mandat.

Se gândi că era decizia ei, și fiecare decizie deschidea o altă pistă.

— O să obțin mandatul și voi informa Afacerile Interne după ce veți pune la punct conceptul măreț. Va trebui să mă întâlnesc cu Reo, spuse ea gândindu-se la procurorul-adjunct în care avea încredere, asta înainte de a mă vedea din nou cu comandantul. O să mă întâlnesc cu ea în particular. Peabody…

— O, Doamne, vrei să-l sun din nou pe Crack.

— Pe el, apoi pe Reo. Spune-i că vreau să ne întâlnim acolo în treizeci de minute. Zi-i că-i urgent și confidențial. Știi ce ai de făcut.

— Da, rosti Peabody suspinând.

— Roarke, Peabody va avea nevoie de o mașină.

— Serios? Nu vin cu tine? întrebă Peabody. Ai nevoie de mine la întâlnirea cu Reo, și în plus, Dallas, ar trebui să merg cu tine la întâlnirea cu comandantul

Oberman, pentru a te ajuta cu cei de la Afaceri Interne .

— Nu. Am declarația ta pentru Reo. Este treaba mea să discut cu comandantul Oberman și cu cei de la Afaceri Interne. Tu trebuie să te ocupi de investigația ta. Trebuie să te ocupi de detectivul Devin, Peabody. Trebuie să-i faci dreptate, și asta vei face. Am toată încrederea că vei reuși.

— Nici măcar nu am convingerea că sunt pe drumul cel bun, începu Peabody.

— O să te lămurești.

Îi aruncă o privire lui Roarke, iar acesta dădu din cap.

— O să-i dau o mașină. Feeney, McNab, ne vedem în laboratorul de-aici. Vin imediat.

McNab o strânse pe Peabody de umăr cu un gest rapid, încurajator, înainte de a-l urma pe căpitanul său.

— Nu-i da o mașină care să iasă în evidență, îi spuse Eve lui Roarke.

— Poate doar… rosti Peabody depărtându-și degetul mare de arătător pentru a sugera mărimea potrivită.

Roarke îi făcu cu ochiul și le lăsă singure.

Eve îi arătă lui Peabody un scaun, după care se duse la bufet și umplu o cană cu cafea.

— Mi-ai adus cafea, spuse Peabody.

— Să nu te obișnuiești cu asta.

— De obicei, e treaba mea.

— Pentru că sunt locotenentul tău. Eve se așeză. Te-am adus la Omucideri deoarece m-am uitat la tine și m-am gândit că ești un polițist adevărat. Cinstit, puțin cam necopt, dar cinstit. Și că te pot ajuta să devii un polițist mai bun. Asta fac.

Peabody își privi cafeaua fără să spună nimic.

— Trebuie să faci muncă de polițist pentru Devin. Ți-am încredințat ancheta asta pentru că, ei bine, sunt locotenentul tău. Trebuie să-mi cunosc oamenii – calitățile, slăbiciunile, stilul lor. Trebuie să-i cunosc și trebuie să am încredere că își vor face treaba. Fiindcă altfel se cheamă că nu mi-am făcut-o eu.

Eve sorbi din cafea și își alese cuvintele.

— Întâlnirile pe care le-am organizat? Peabody, și asta este muncă de polițist, dar reprezintă o corvoadă impusă de funcția de comandă. Înseamnă politică și înțelegeri, dispute enervante. Trebuie făcute și sunt responsabilitatea mea.

— Pentru că ești locotenent.

— Corect. De când cu Renee Oberman, m-am gândit mult la implicațiile funcției de conducere, la ce presupune să ai un grad mare, înțelegând prin asta nu doar ce înseamnă să fii polițist, ci și ce înseamnă să fii șef. Responsabilitățile și influența, obligațiile pe care le ai față de insignă, față de public, față de femeile și bărbații aflați sub comanda ta. Am vrut asta și am muncit ca să ajung aici. Trebuia să fiu polițist. Nu puteam să fiu altceva. Am fost o victimă, așa că am știut că pot să rămân

îngenuncheată sau pot să lupt – să învăț, să mă antrenez și să muncesc până când aveam să nu mai fiu o victimă. Toți avem motivele noastre pentru care ne-am făcut polițiști.

— Mi-am dorit foarte mult să devin polițist. Pentru mine asta însemna să-i pot ajuta pe oamenii care aveau nevoie de ajutor, ceea ce mi se părea important. După ce am ajuns detectiv, ei bine, mi-am spus că probabil am fost bună și că puteam deveni și mai bună. Ăsta e meritul tău.

— Eu doar te-am ajutat, o corectă Eve. Eu nu mi-am dorit un grad mare pentru a avea un birou sau un salariu mai mare.

— Ai unul dintre cele mai mizerabile birouri de la Centru, îi spuse Peabody. Suntem mândri de treaba asta.

— Serios?

Surprinsă și în mod nejustificat încântată, Eve clătină din cap.

— Nu ești fițoasă, ci pur și simplu îți faci treaba. Și îți pasă de oamenii tăi. Toată lumea știe.

Iar Eve își dădu seama că asta nu doar îi făcea plăcere. O bucura până în adâncul sufletului.

— În sfârșit, continuă Eve, l-am vrut pentru că știam că pot. Știam că aș fi mai bună și am devenit mai bună. Când intru în biroul vostru, știu că pot conta pe fiecare om de-acolo, dar la fel de important, sau poate chiar mai important, este că fiecare om de-acolo știe că poate conta pe mine. Că le voi lua apărarea, că îi voi sprijini și, dacă este necesar, îi voi proteja cu trupul meu. Dacă nu știu asta, dacă nu cred asta din tot sufletul înseamnă că am dat greș.

— N-ai dat greș. Peabody își trase nasul puțin. Suntem cea mai grozavă brigadă de la Centru.

— Sunt de acord. O parte din merit îmi aparține și mă mândresc cu asta. Sunt o șefă al naibii de bună, iar șeful este cel care dă tonul calității. Renee l-a stabilit pe al ei, Peabody, și poate că unii dintre polițiștii de acolo și-ar fi făcut treaba, ar fi respectat insigna, dar au ales să se folosească de ea, s-o dezonoreze pentru că persona responsabilă de ei le-a spus că așa e bine. Pentru că persoana responsabilă de ei a scormonit după slăbiciunile lor și s-a folosit de ele.

— Nu m-am gândit niciodată la ea în felul ăsta.

— Alți polițiști, polițiști cinstiți, precum Devin, au murit deoarece persoana responsabilă pentru ei, persoana în care ar fi trebuit să poată avea încredere absolută, a făcut această alegere.

— De aceea ai de gând s-o distrugi.

Peabody își ridică din nou privirea și clipi auzind îndârjirea din tonul lui Eve.

— Eu sunt locotenentul, și îți spun că tu îi vei face dreptate detectivului Gail Devin.

— Da, doamnă.

— Acum, aranjează-mi întâlnirea cu Reo.

— Pot să-ți cer părerea în legătură cu câteva chestii pe care am de gând să le fac? Peabody zâmbi vag. Pentru că tu ești locotenentul.

— Fă-o repede. Trebuie să mă ocup de politică și de dispute enervante.

— M-ai sfătuit să îl tratez ca pe un caz nerezolvat, așa că am studiat dosarul, rapoartele și declarațiile martorilor. Ancheta a fost superficială deoarece existau declarațiile polițiștilor – polițiștii lui Renee – cum că Devin s-a despărțit de ei în timpul unui raid și n-a mai fost nimeni care s-o acopere, iar în acel interval a fost atacată și ucisă. A tras câteva focuri și a doborât doi tipi înainte de a fi ucisă.

— Și? o zori Eve.

— Pare a fi o mușamalizare, Dallas. Ca și cum ea ar fi greșit, dar echipa ei a aranjat lucrurile astfel încât ea să aibă parte de onoruri postume. Pare a fi coeziunea dintre polițiști. N-are rost să apară în dosarul ei că a zbârcit-o din moment ce tot e moartă, dar se vede că-i ceva în neregulă, știi?

— Da.

— Nu pot să stau de vorbă cu acei martori fără să-i alertez pe ei și pe Renee. Așa că o să vorbesc cu victima.

Eve își reținu un zâmbet.

— Foarte bine.

— Dosarul ei de dinainte de Renee, instructorii de la Academie, colegii cu care a lucrat cât a fost polițist în uniformă, cei de după ce a devenit detectiv. Familia, prietenii, DS Allo. Am luat-o pe pista asta. Cu excepția lui Allo, le-am spus că lucrez la un caz care are legătură cu acel raid, așa că fac niște verificări.

— Foarte bine.

— Nu era o nepricepută și, după ce am auzit ce a zis Mira în timpul ședinței, îmi dau seama că au făcut-o să pară astfel.

— Iar apoi ce vrei să faci?

— Am vrut să stau de vorbă cu mama ei, îi spuse Peabody, dar nu vrea să discute cu mine. Nu vrea să retrăiască momentele de-atunci și are o aversiune teribilă față de polițiști. A avut o cădere nervoasă după cele întâmplate și, din câte am înțeles, nu și-a revenit pe deplin. Erau foarte legate. Cred că știe ceva, dar nu-și dă seama de asta. Ceva ce Devin a zis ori a făcut, lucru care mi-ar putea indica următorul pas. Nu știu cât de mult să insist.

— Dacă instinctul îți spune că știe ceva, insistă. O să găsești o modalitate. Știi cum să te înțelegi cu oamenii, Peabody, cum să creezi o relație cu ei, să-i înțelegi, să te bagi puțin pe sub pielea lor. Martorii tăi sunt mincinoși, așa că încearcă să găsești oameni care nu au nici un motiv să mintă. E o strategie bună.

— O să mă duc la ea în dimineața asta, dar… este posibil ca, dacă îl facem pe acest doctor s-o trădeze, dacă îi presăm pe polițiștii participanți la raid, să reușim s-o acuzăm de moartea lui Gail Devin fără altceva.

— E posibil. Vrei ceva posibil? o întrebă Eve. Ascultă, poate că nu toate o să meargă șnur, dar vezi-ți de treabă și o să ai satisfacția că ai făcut tot ce-ai putut pentru ea. Asta merită ea, la asta mă aștept eu și asta o să-ți poți spune tu la final. Într-un fel sau altul. Acum, aranjează-mi blestemata aia de întâlnire.

— Gata! Peabody se ridică. Ești eroina mea.

— O, Iisuse!

— Când eram la Academie, când am îmbrăcat uniforma, te-am studiat, ți-am studiat cazurile ca și cum ai fi fost un personaj mitologic, iar eu aveam o misiune. Voiam să fiu ca tine. Când m-ai luat în echipa ta, am fost teribil de fericită, dar și cumplit de îngrozită.

Amintindu-și, Peabody râse.

— Acelea au fost zilele cele mai bune, rosti Eve, făcând-o pe Peabody să râdă de-a binelea.

— N-a durat mult până să aflu că nu erai un personaj mitologic sau eroina din care gloanțele ricoșează. Sângerezi la fel ca noi, dar mergi până la capăt. Asta vă face pe tine și pe cei care îți calcă pe urme niște polițiști ai naibii de buni. Am aflat că prefer să fiu un polițist al naibii de bun decât o eroină. M-ai învățat să vreau să fiu eu însămi. M-ai învățat și m-ai ajutat să devin un polițist al naibii de bun, pentru că tu ești locotenentul.

Peabody își scoase videotelefonul, să stabilească întâlnirea.

Peste puțin timp, Eve era afară, studiind superba mașinuță de un albastru safir.

— Ce n-ai înțeles când am zis să nu-i dai o mașină care să iasă în evidență? îl întrebă pe Roarke, în vreme ce Peabody scoase un chiot încântat.

— Tu ai impresia că toate mașinile sunt urâte și ies în evidență. Aceasta este practică, manevrabilă și are un excelent pachet electronic, pe care Peabody s-ar putea să-l considere util.

— Ura! se bucură Peabody din nou. E mai mult decât grozavă! Deși este o mașină practică, o voi trata cu mare respect, adăugă ea.

— Așteaptă zece minute după ce ies pe poartă, înainte de a pleca, îi zise lui Peabody. Dacă au pus o coadă, se vor lua după mine, iar tu poți să-ți vezi liniștită de treabă.

— Crezi că nu pot scăpa de o coadă?

— De câte ori ai făcut-o?

— Bine, dar mereu trebuie să existe o primă dată. Și nu va fi acum, continuă Peabody, fiindcă este vorba despre o anchetă delicată.

— Corect. Comunică-mi când ai ceva interesant. Îți mulțumesc că i-ai împrumutat mașina partenerei mele, îi spuse Eve lui Roarke, și îmi cer scuze dacă o să saliveze pe tapițerie.

— Du-te și obține-ți mandatul. O sărută ușor. Vreau să mă duc să mă joc cu

prietenii mei.

— Ei bine, distracție plăcută. Intră în mașină și clătină din cap când o văzu pe Peabody cum mângâia aripa albastră a mașinii, aproape torcând. Îmi place mai mult a mea, murmură Eve și porni cu mașina ei urâtă, dar prevăzută cu toată electronica posibilă.

Când Eve intră în clubul de striptease, Crack îi aruncă o privire pe care n-o putu califica decât ca fiind murdară. Reo ședea la bar și sporovăia cu el, arătând ca o rază de soare rătăcită în întunecimea sumbră de-acolo.

— Îmi cer scuze. Eve puse pe tejghea o cutie pe care o umpluse cu ce luase de la bufetul din biroul ei. Ți-am adus prăjituri – și cafea adevărată.

Crack îndepărtă capacul și studie conținutul.

— Nu-i o răsplată prea rea, fată albă. Plus că, spre norocul tău, îmi face plăcere compania blondinei. Vă las singure.

Puse o altă sticlă de apă pe bar, luă cutia și se duse în celălalt capăt.

— Eu nu capăt prăjituri? vru Reo să știe.

— Poate că le va împărți cu tine. Scuză-mă că am întârziat puțin. A intervenit ceva.

— Sper că ai ceva important să-mi spui. A trebuit să-mi reprogramez întâlnirea de la ora nouă. Deci, ce-i atât de urgent și de confidențial?

Eve deșurubă capacul sticlei cu apă. Reo era o blondă minionă, numai rotunjimi, și cu o urmă de accent sudist în voce. Arăta și vorbea ca o persoană superficială, fapt de care se folosea cu măiestrie pentru a-i dezarma și apoi îngenunchea pe avocații apărării, pe acuzați și pe martorii apărării.

— Dacă nu poți accepta că lucrurile pe care vreau să ți le comunic sunt extrem de presante și absolut confidențiale, nu-ți pot spune nimic.

— Nu pot accepta dacă nu știu despre ce-i vorba.

— Da, e o dilemă, nu-i așa? Spune-mi un lucru: ai absolută încredere în șeful tău, fără să pui întrebări, fără cea mai mică ezitare?

— Da. Este un procuror bun, un avocat bun, un om bun. Dacă sunt mereu de acord cu el? Nu, dar, dacă aș fi, ar spune multe despre oricare din noi.

— E un răspuns corect. Eve se gândi că, de fapt, nici ea n-ar fi găsit unul mai bun. Dacă îți cer să nu discuți decât cu el despre ceea ce vei afla de la mine și ce vreau eu de la tine, o să fii de acord?

— Da, dar nu-ți pot promite că voi fi de acord cu ceea ce vrei de la mine sau cu faptul că îi voi cere lui să fie de acord.

— Vei fi de acord.

Eve bău îndelung din sticla cu apă, apoi îi spuse povestea de la început până la sfârșit.

Dură ceva vreme. Eve știa că, atunci când aveai de-a face cu un avocat, totul era

presărat cu întrebări, argumente, aspecte legale. Reo își scoase carnețelul, își luă notițe, cerându-i mereu lui Eve să revină și să reia fragmente relatate deja, lucru care îi dădu lui Eve certitudinea că apelase la persoana potrivită.

— O să fie un masacru, murmură Reo, iar sângele care va murdări pământul va pătrunde adânc. Tot ce a atins ea, Dallas, tot ce a atins brigada ei va fi mânjit. Ramificațiile legale… arestările, mărturisirile, înțelegerile, condamnările. Toți vor ajunge la canal.

— Știu.

— O, ea va plăti! O vom face să plătească din greu. Am avut de-a face cu oamenii ăștia în sala de judecată. Cu ea, cu Garnet, cu Bix și cu alți câțiva. Au depus mărturie – martorii acuzării. Am obținut condamnarea unor oameni care meritau al naibii de mult să fie condamnați, iar dacă se va ajunge la asta, acei oameni vor fi eliberați. Dar ea tot trebuie să plătească! repetă Reo, cu o privire de oțel în ochii ei albaștri. Câți polițiști crezi că a ucis?

— Dacă îl pui la socoteală pe Garnet…

— Nu-l pun, se răsti Reo.

— Bine, atunci de doi sunt sigură. Ți-am adus tot ce aveam pentru tine. Împinse un disc spre ea, pe tejgheaua barului. Te afli aici nu doar pentru că tocilarii electroniști vor să încerce ceva nou și avem nevoie de un mandat. Te afli aici pentru că am vrut să fii pregătită, pentru că am vrut să ai răgaz să vă pregătiți.

— Crede-mă, o vom face.

— Reo, nu încerc să-ți spun cum să-ți faci meseria, dar e cazul să-ți zic ceva. Va trebui să fii absolut și indiscutabil sigură de judecătorul la care te duci cu acest caz. Oberman s-ar putea să-l aibă pe vreunul la mână, sau vreun aprod, vreun funcționar. S-ar putea să aibă pe cineva în biroul tău.

— Dumnezeule, asta mă enervează la culme. Mă enervează că trebuie să-mi fac griji că s-ar putea să fie adevărat. O să mă duc la șeful meu, iar el se va ocupa de tot. Asta trebuie făcut întâi, așa că va dura ceva până vom obține mandatul.

— Oricum, electroniștii vor avea destul de lucru.

— O să te caut.

Rămasă singură, Eve mai stătu la bar un minut, rotind sticla de apă. Crack se apropie și o privi îndelung.

— Tot la cazul ăla dificil lucrezi?

— Da. Vreau să fiu tot timpul furioasă – și, în general, sunt. Dar când îmi pierd acel imbold, simt doar dezgust.

— Poate că ar trebui să-ți zic ceva care să te enerveze. Să-ți redau imboldul.

Ea clătină din cap și zâmbi puțin.

— Nu, deja îți sunt datoare de trei ori și jumătate.

— Prietenii nu țin socoteala. Nu atunci când e important. Își puse mâna uriașă peste a ei și o mângâie. Vrei o prăjitură?

De data asta, râse.

— Nu, mulțumesc. Trebuie să mă întorc la problemele mele.

Peabody se apropie de micuța casă din Bronx cu o oarecare spaimă. Nu se temea că o să plece cu mâna goală – deși era o posibilitate. Mai mult se temea că, insistând, va distruge fragila legătură pe care femeia aceea o mai avea cu viața.

Se gândi la propria mamă, cum ar fi pentru ea să i se spună că fiica ei a murit. Că a murit deoarece a ales să fie polițist. Că a murit deoarece i s-a ordonat să se expună unui risc, iar ea a făcut-o.

Peabody se gândi că mama ei era puternică, dar că o asemenea pierdere i-ar fisura armura, lăsându-i urme care nu s-ar vindeca niciodată complet.

Așa că se gândi la propria mamă atunci când bătu la ușa micuței case din Bronx.

Femeia care deschise era exagerat de slabă și de firavă, cu părul strâns într-o coadă la spate. Purta niște pantaloni de trening trei sferturi și un tricou, și ochii ei umbriți de cearcăne îi aruncară lui Peabody o privire ușor iritată.

— Doamnă Devin…

— Ți-am zis ieri, când m-ai sunat, că n-am nimic să-ți spun despre Gail. N-am nimic de spus nici unui polițist.

— Doamnă Devin, ascultați-mă, vă rog. Nu trebuie să spuneți nimic. Doar ascultați-mă. Nu v-aș deranja dacă n-ar fi important.

— Important pentru cine? Pentru voi? Nu mă interesează ce e important pentru voi. Vă faceți curat prin dosare? Asta e ea pentru voi, un dosar. Doar un nume într-un dosar.

— Nu, doamnă, nu este așa. Nu, doamnă. Emoția din sufletul ei i se deslușì clar în voce. Vă rog din suflet să mă iertați dacă v-am dat această impresie. Am ajuns s-o cunosc puțin pe Gail. Știu că-i plăcea să cânte și că avea o voce gravă. Știu că tatăl ei a învățat-o să pescuiască și, cu toate că nu prea se dădea în vânt după asta, se ducea cu el pentru că le plăcea să fie împreună. Știu că între voi a existat o legătură puternică și că v-ați iubit mult. Știu că, și după ce s-a mutat în Manhattan, voi două vă întâlneați în fiecare săptămână. Să petreceți timp împreună, ca fetele. La prânz, la cină, la un film, la un salon, la cumpărături. Nu conta.

Stomacul lui Peabody se strânse când lacrimile începură să se rostogolească pe obrajii femeii, dar nu se opri.

— Vă numea prietena ei cea mai bună. N-ați vrut să se facă polițist, dar nici nu i-ați stat în cale. Ați fost mândră de ea când a absolvit Academia cu onoruri. Când a fost făcută detectiv, ați dat o petrecere. Știa că erați mândră de ea. Cred că a însemnat mult pentru ea să știe că erați.

— De ce faci asta?

Peabody simți că lacrimile îi ardeau ochii. Nu le lăsă să cadă, dar nu se jenă să le lase să se vadă. Nu putea să-i fie rușine de asta aici, în fața mamei unui polițist mort.

— Pentru că am o mamă, doamnă Devin, iar ea nu prea și-a dorit să mă fac polițist. Știu că este mândră de mine, iar asta însemnă mult. O iubesc foarte tare, iar uneori, pentru că locuiește în Vest, mi-e atât de dor de ea, încât mă doare inima.

— Atunci, de ce ai făcut-o, de ce ai părăsit-o și te-ai apucat de meseria asta?

— Pentru că sunt polițist. Asta sunt și asta fac. Și Gail a fost polițist. A fost fiica dumneavoastră și v-a iubit. A fost polițist și a încercat să schimbe lucrurile în bine.

— Asta a ucis-o.

— Știu. Peabody lăsă să se vadă puțin din furia acumulată în ea, amestecată cu compătimire. Când veneam încoace, m-am gândit la mama și la cum ar face față dacă m-ar pierde. Pentru ea, îmi doresc să pot fi altceva, dar nu pot. Ați fost mândră de Gail. Mi-ar fi plăcut s-o cunosc.

— Ce vrei de la mine?

— Aș putea intra, vă rog?

— Of, ce mai contează?

Când femeia se dădu la o parte lăsând ușa deschisă, Peabody păși înăuntru. Remarcă dezordinea de pe o masă – obiecte care evident se aflaseră pe rafturi –, simți parfumul soluțiilor de curățat, de lustruit.

— Îmi cer scuze că v-am necăjit atât de mult ieri. Cred că n-ați dormit prea mult noaptea trecută. V-ați gândit că puțină curățenie o să vă ajute să vă simțiți mai bine. Încercă să zâmbească. Și mama face la fel.

Era destul de adevărat, doar că cel care făcea asta era tatăl ei, deși părea mai indicat s-o pomenească pe mama ei – și nu era o minciună pe de-a-ntregul.

— Întreabă-mă ce vrei să mă întrebi și pleacă. Vreau să-mi continui treaba.

Peabody anticipă că femeia avea să-și piardă repede răbdarea, așa că sări peste introducerea pregătită.

— Gail a avut un dosar bun. Evaluările făcute de șefii ei au fost excelente. Există în dosarul ei niște note din timpul în care s-a aflat sub comanda locotenentului Oberman, note din care reiese că a avut o perioadă dificilă.

— Și ce-i cu asta? Resentimentele, apărarea instinctivă a copilului răbufniră. E o muncă dificilă, iar ea muncea din greu. Prea din greu. În ultimele săptămâni, abia dacă mai făcea ceva în afară de muncă.

— V-ați întâlnit cu ea în acea perioadă, în acele ultime săptămâni?

— Sigur că da.

— V-a spus de ce era stresată sau la ce lucra de era atât de dificil?

— Nu. Nu vorbeam despre munca ei. Știa că nu-mi place. Faptul că ești mândru de copilul tău nu înseamnă că vrei să ți se aducă aminte cât de primejdioasă e meseria pe care și-a ales-o. Știu că era tensionată. La limită. Slăbise chiar.

— Erați îngrijorată din pricina ei.

— Am rugat-o să-și ia un concediu. I-am propus să plecăm undeva, să ne petrecem câteva zile pe malul mării. A zis că i-ar face plăcere, că i-ar prinde bine, dar

că, mai întâi, trebuia să termine ceva. Să termine ceva important, apoi chiar că ar vrea să plece undeva pentru o vreme. Era ceva legat de muncă. Dacă ar fi fost un bărbat sau altceva, mi-ar fi spus.

— Există și altcineva căruia i-ar fi spus?

— Unuia dintre voi. Polițiștii vorbesc cu alți polițiști.

Peabody dădu din cap și simți că o pierde.

— Avea un carnețel, un jurnal, ceva?

— Nu.

— Sunteți sigură?

— Firește că sunt sigură. Furia răzbătu iarăși dincolo de durere. Și, chiar dacă ar fi avut unul, nu te-aș fi lăsat să-l vezi. Ar fi fost ceva personal, dar n-a avut un nici un jurnal. Am toate lucrurile ei și n-am găsit așa ceva.

— Aveți lucrurile ei? O fărâmă de entuziasm, de speranță se născu în sufletul lui Peabody. Pot să le văd?

— De ce ți-aș...?

— Vă rog, doamnă Devin. Nu pot să vă explic totul, dar vă jur că o fac pentru Gail. Vă jur că este singurul motiv pentru care mă aflu aici și vă pun întrebări.

— Ești ca un câine care nu vrea să dea drumul unui os.

Femeia se răsuci, străbătu sufrageria, un mic salonaș de luat masa și o bucătărie care strălucea de curățenie și mirosea a lămâie.

Încăperea aceea arăta ca un dormitor din care lipsea patul. Hainele atârnau ordonate în șifonier – iar Peabody se gândi că altele erau îngrijit împăturite în sertarele micuțului scrin. Fragmente din viața lui Gail Devin zăceau ici și colo. Cutii cu fleacuri, eșarfe, o vază de un roz strălucitor. Fotografii, afișe înrămate, un trofeu din Liga Mică, o undiță.

Un dulap îngust în care se aflau discuri. Cu muzică, filme, observă Peabody. Toate aranjate pe categorii, în ordine alfabetică.

Se entuziasmă puțin.

— E o colecție frumoasă.

— Așa se relaxa și uita de toate.

„O cunosc acum“, gândi Peabody. „Era deșteaptă și hotărâtă. Un polițist bun. Unde ar ascunde un polițist deștept, hotărât și bun o înregistrare, astfel încât să-i fie la îndemână și în siguranță?“

— Doamnă Devin, trebuie să vă rog să-mi împrumutați colecția de muzică a lui Devin.

Un roz aprins coloră obrajii umezi de lacrimi.

— Crezi că i-aș da unui străin lucrurile lui Gail, unele dintre lucrurile pe care le-a prețuit cel mai mult?

— Ea nu este o străină pentru mine. Peabody o privi pe doamna Devin în ochi și repetă: Fac asta pentru Gail. Dacă ea s-ar afla în fața mamei mele, știu că ar face

același lucru pentru mine.

La întoarcere, pe drumul spre Manhattan, Peabody trebui să tragă pe dreapta și să-și sprijine capul pe volan.

— Te rog, Doamne! murmură ea. Ajută-mă să găsesc ceva. Ajută-mă să nu-i fi făcut degeaba atâta rău sărmanei femei.

CAPITOLUL 18

Eve avu o scurtă fereastră pentru a se ocupa de oamenii ei, așa că, între întâlniri, se duse în biroul lor. După ce aruncă o privire în jur, îi făcu semn lui Trueheart.

— Vino la mine în birou!

Intră, luă cana de cafea și o goli pe jumătate.

— Unde-i Baxter? întrebă ea când Trueheart intră.

— Stă de vorbă cu un martor, în hol, locotenente. Eu verific niște informații prin videotelefon. Suntem…

— Există vreun motiv pentru care trebuie să știu la ce lucrezi? îl întrerupse ea. Ceva dificultăți, obstacole, probleme, întrebări?

— Nu, doamnă. Deocamdată, nu.

— Există vreun motiv pentru care cineva are nevoie de mine? Ești atent la ce se întâmplă în jur, Trueheart, rosti ea, văzându-l că ezită. Știi tot ce mișcă aici. N-am timp pentru o trecere în revistă decât dacă e cazul.

— Ăăă, nu, doamnă. Nu cred că există ceva care să necesite atenția dumneavoastră.

— Spune-le și celorlalți. Dacă e nevoie de mine, să mi se trimită un memo. Dacă e urgent, sunați-mă.

— Da, doamnă.

Se așeză pe colțul biroului cu o mișcare calculată, care să rupă protocolul și să mai destindă atmosfera.

— Ce se mai bârfește pe-aici, Trueheart?

O privi surprins, foarte ferchеș în uniforma lui.

— Doamnă?

— Iisuse, Trueheart. Știu al naibii de bine că, datorită lui Baxter, nu mai ești atât de necopt și, după cum am spus mai devreme, ești atent la ce se întâmplă în jur. Știi ce se vorbește. Vreau să aud.

— Ei bine, ăăă… Toată lumea știe că se petrece ceva și că e mai mult decât uciderea unui drogat. Se spune că unul dintre oamenii locotenentului Oberman a

fost omorât în același loc.

— Și, polițiști fiind, fac speculații, adăugă Eve. Și pariază pe diverse scenarii.

El se înroși ușor.

— E foarte posibil, locotenente.

— Spune-le că eu consider speculațiile în firea lucrurilor și aș fi șocată, șocată și îngrozită, ofițer, să descopăr că în brigada mea se fac pariuri.

El dădu sobru din cap, gest oarecum compromis de efortul lui de a-și stăpâni un rânjet.

— Da, doamnă locotenent.

— În următoarele două ore, pot fi contactată, însă numai dacă e ceva urgent. Ai priceput?

— Da, doamnă.

— Liber.

Rămasă singură, își termină cafeaua și studie planșa. Când videotelefonul sună, văzu chipul lui Peabody pe display.

— Dallas.

— Cred că s-ar putea să am ceva, începu Peabody.

Eve setă modul privat și continuă convorbirea în drum spre biroul lui Whitney.

Whitney deschise personal ușa. Ea observă că riduri noi îi apăruseră pe chip și că avea mai multe fire cenușii în păr decât fuseseră cu câteva zile înainte.

„Funcția de comandant“, gândi ea, „poate fi un stăpân aspru“.

— Locotenente.

— Domnule.

Îi făcu semn să intre în biroul cu geamuri largi care dădeau spre orașul pe care jurase să-l protejeze.

Comandantul Oberman se afla în fața unuia dintre ele – înalt, solid, în costumul lui cenușiu sobru și cu cravată de culoarea albastră a oțelului. Își lăsase părul să albească și îl avea tuns scurt, milităreste. Funcția de comandă își lăsase amprenta și asupra lui, dar rămăsese un bărbat frumos, frapant și în formă la cei optzeci și șase de ani ai lui.

— Comandantul Oberman, rosti Whitney, locotenentul Dallas.

— Locotenente. Oberman întinse mâna. Apreciez că ți-ai făcut timp să te întâlnești cu mine. Știu ce valoare are timpul tău.

— Este o onoare, domnule comandant.

— Și pentru mine. Ai o reputație impresionantă. Comandantul vorbește foarte frumos despre dumneata.

— Mulțumesc, domnule.

— Putem lua loc? întrebă Oberman din politețe față de Whitney.

— Vă rog, rosti Whitney, făcând un gest spre scaune.

Oberman se așeză pe unul dintre ele.

— Abia terminai Academia când eu am ieșit la pensie, începu Oberman, dar ți-am urmărit în presă câteva dintre anchete și am auzit discuțiile care se purtau în locul unde ne adunăm noi, bătrânii cai de luptă.

Zâmbi când spuse asta, strălucitorii ochi albaștri pe care îi moștenise fiica lui zâmbindu-i cu prietenie. Eve se simțea însă evaluată.

Nu avea nici o problemă cu asta, din moment ce și ea făcea același lucru vizavi de el.

— Desigur, acum, dat fiind succesul cărții lui Nadine Furst, activitatea dumitale în cazul Icove este bine documentată. Interesul față de acest caz a fost un lucru benefic pentru departament, nu crezi, Jack? Cum s-a derulat ancheta, cum a fost rezolvat cazul.

— Așa e.

— Din câte mi s-a spus și am observat, locotenente, ai avut niște diferende cu colegii dumitale în timpul investigației.

— Sunt sigură că ați aflat versiunea corectă, domnule comandant.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Dacă nu apar dispute din când în când, se cheamă că nu ne facem treaba – asta-i părerea mea.

Se lăsă pe spate în scaun. Eve consideră gestul o renunțare la formalism, așa cum procedase și ea cu Trueheart.

— Ca să-ți faci treaba bine și să înaintezi în grad e nevoie de încredere de sine, chiar de încăpățânare, dar și de pregătire, talent și dăruire. Înțeleg că, în acest moment, te-ai luat în coarne cu fiica mea.

— Regret că locotenentul Oberman vede lucrurile în felul acesta.

El dădu din cap, cu privirea ațintită în ochii ei. „Are încă ochi de polițist“, gândi Eve. „Vicleni, cercetători, genul care pot îndepărta toate măștile și expune ce se află dedesubt.“

— Comandantul dumitale poate confirma faptul că nu am obiceiul să mă amestec în treburile departamentului. Nu mai dețin această funcție și am tot respectul pentru cel care o deține acum.

— Da, domnule, la fel și eu.

— Dar un părinte rămâne părinte, locotenente, iar din această meserie nimeni nu iese la pensie. Mă aștept ca între dumneata și locotenentul Oberman să existe niște fricțiuni, din moment ce aveți firi diferite și stiluri de lucru diferite, dar amândouă sunteți ofițeri în poliția newyorkeză.

— Am înțeles perfect, domnule comandant.

— Nu am intenționat să mă implic în această situație, sub nici o formă. Își ridică mâinile și le întinse în lateral. Chiar și atunci când mă aflam pe acest scaun, consideram că ofițerii mei trebuie să-și rezolve singuri disputele.

„Tati să refuze să ungă roțile?“ gândi Eve. „Asta trebuie să fie o pastilă greu de

înghițit pentru Renee.“

— Da, domnule. Sunt de acord.

— Am reconsiderat asta doar după ce, azi-dimineață devreme, am aflat că unul dintre oamenii fiicei mele a fost ucis. Ofițerul care se afla în centrul acestei dispute.

— Este extrem de regretabil că detectivul Garnet și-a pierdut viața, domnule.

— Pierderea fiecărui om ne afectează pe toți, dar mai ales pe ofițerul comandant. Dumneata ți-ai pierdut vreun om, locotenente?

— Da, domnule.

Le putea rosti pe nerăsuflate numele. Le cunoștea chipurile.

— Speranța mea, locotenente, este că, având în vedere aceste noi și tragice circumstanțe, vei fi de acord să elimini acea pată neagră pe care ai pus-o în dosarul ofițerului căzut. Pe care a meritat-o, adăugă el. Însă te-aș ruga să faci asta pentru locotenentul Oberman și pentru omul ei.

— Nu, domnule. Regret că nu vă pot face pe plac în această privință.

El se lăsă pe spate, evident luat prin surprindere.

— Este atât de important pentru dumneata, locotenente, ca suspendarea să rămână în vigoare? Deși omul a murit?

— Mort sau viu, a meritat-o. Îi cer scuze tatălui, domnule, dar sper că acel comandant care a stat pe acest scaun și a servit cu onoare acest departament mai mulți ani decât am trăit eu, va accepta poziția mea atunci când îi voi spune că locotenentul detectivului Garnet a fost prezent în timpul respectivului incident, dar nu a intervenit. Nu a reușit să țină situația sub control.

— Transferi suspendarea lui Garnet locotenentului său?

— Nu sunt în poziția care să-mi permită să iau măsuri disciplinare împotriva locotenentului său. Cu tot respectul, domnule, nu voi renunța la suspendare. Și, de fapt, am demarat proceduri care vor avea drept rezultat, cred, expulzarea lui din cadrul poliției. Postum.

— Asta e o poziție dură. O măsură dură.

— Da, domnule, așa este. Poate că nu știți, domnule comandant, dar aseară, detectivul Garnet a venit la mine acasă; m-a pândit în fața casei, de fapt. A încercat să mă atace. Fapt este că m-a lovit și că a scos arma la mine.

— Nu. Chipul lui Oberman deveni de piatră. Nu știam. N-am fost informat.

— Incidentul este înregistrat, domnule, și a fost raportat imediat după ce s-a întâmplat. Cred că locotenentul Oberman a fost informat în legătură cu asta. Moartea detectivului Garnet este regretabilă, domnule comandant, dar, în opinia mea, el nu-și merită gradul, insigna. Voi continua să fac tot ce pot pentru a-i fi luate. Moartea lui nu-l face un polițist mai puțin prost.

— Nu, nu-l face. Îmi retrag cererea, locotenente Dallas, și îmi cer scuze că ți-am adresat-o.

— Nu este necesar să vă cereți scuze, domnule.

Eve se ridică odată cu el.

— Vă las pe amândoi să vă vedeți de treabă. Mulțumesc, comandante Whitney, pentru timpul acordat. Și dumitale, locotenente.

— A fost o onoare să vă cunosc, domnule.

Pe când Whitney îl conducea pe Oberman spre ușă, fostul comandant se opri și se întoarse spre Eve.

— Crezi că moartea lui Garnet este o consecință a morții lui Keener?

— Nu lucrez la cazul lui Garnet, domnule, dar cooperez și voi continua să cooperez pe deplin cu anchetatorii desemnați să se ocupe de această investigație.

— Înțeleg.

O privi câteva clipe, apoi ieși fără să mai rostească alt cuvânt.

— Este rușinat. Whitney închise ușa. Furios și rușinat că s-a pus într-o astfel de poziție, iar acum o parte din el se macină punându-și întrebări, făcându-și griji, gândindu-se ce rol ar putea avea fiica lui în toate astea.

— Da, domnule, îl aprobă Eve. Și, foarte curând, va fi și mai rău pentru el.

În vreme ce Whitney se îndreptă spre fereastră pentru a privi orașul, Eve își dădu seama că și el era furios și rușinat.

— Toți anii ăștia pe care i-a dăruit acestei meserii, acestui oraș. Toți anii ăștia în care a fost comandant. Toată munca depusă pentru a ajuta la reconstrucția și reformarea acestui departament după Războaiele Urbane. Și numele lui va fi pentru totdeauna pătat de povestea asta.

— Numele ei.

Whitney clătină din cap în vreme ce se întoarse.

— Tu n-ai copii, Dallas. Va fi mereu numele lui. Și va fi mereu rușinea lui.

Așteptă până când Whitney reveni la birou și se așeză cu greu în spatele lui.

— Îmi permiți să vorbesc liber, domnule?

— Îți permit.

— Nu pot să spun și nu voi spune că nimic din toate astea nu va cădea în cârca ta. Ești comandant, așa că asta se va întâmpla, dar pot să spun și voi spune că nu ești responsabil pentru asta.

— Faptul că sunt comandant mă face responsabil.

— Nu, domnule. Asumarea responsabilității și a fi responsabil nu e întotdeauna același lucru. Ți-o asumi pentru că n-ai făcut niciodată altfel, dar Renee Oberman este responsabilă și, într-un mod complet incorect, la fel e și tatăl ei. Numele și reputația lui, respectul pe care îl inspiră i-au oferit ei ocazia, i-au făcut pe unii să închidă ochii și i-au influențat pe alții s-o accepte.

— Inclusiv eu?

— Nu pot răspunde la asta, comandante, dar știu că, atunci când ți-am spus despre ce este vorba, n-ai închis ochii și nici nu i-ai lăsat loc de manevră. Te-ai comportat ca un comandant, pentru că niciodată n-ai procedat altfel. Și ai făcut-o

deși știai foarte bine că totul va cădea în cârca ta. N-ai fi putut proceda altfel.

Evident intrigat, se lăsă pe spate.

— Cum așa?

— Ai fi putut găsi o cale s-o dai afară. Ai fi putut găsi o cale să faci presiuni asupra ei să plece, să acționezi discret și să smulgi buruienile din brigada ei. Și, domnule, ai fi putut mușamaliza totul, ca să rămână în familie, să faci apel la loialitatea dintre polițiști. Mortul era doar un drogat. Sigur, au murit și polițiști, dar nu-i poți aduce înapoi.

Se opri un moment, privindu-i chipul.

— Probabil că te-ai gândit la asta, ai luat în calcul această posibilitate pentru vreo cinci minute. Ai fi putut s-o faci foarte bine – și știu și cum, dar n-ai fi făcut-o niciodată. Pentru că ești comandant. Pentru că ești polițist, domnule, și niciodată nu vei fi altceva.

El își lipi palmele și își sprijini bărbia în degetele arătătoare.

— Crezi că mă cunoști, locotenente.

— Chiar te cunosc, comandante. Se gândi la ceea ce îi spusese Peabody. Am avut ocazia să-ți studiez câteva dintre cazurile rezolvate ca detectiv, pe măsură ce avansai în grad. De când îți sunt subalternă, te-am studiat și ți-am observat metodele și stilul de lucru. Respect modul în care îți îndeplinești funcția.

— Te gândești ce-ai face în locul meu? Cum ți-ai îndeplini această funcție cândva?

— Este un gând înfricoșător.

Cuvintele ei îl făcură să râdă. Se ridică și se îndreptă spre AutoChef, suspinând.

— Hristoase, aș vrea să am cafeaua ta.

— Pot cere să ți se aducă.

El clătină din cap, mulțumindu-se cu ce avea, apoi îi aduse o cană, amintindu-i încă o dată de întrevederea de mai devreme cu Peabody.

— Stai jos, Dallas. Tibble o să sosească dintr-o clipă în alta, iar cei de la Afaceri Interne vor veni imediat după aceea. Noi doi o să stăm ceva vreme aici, tu nu doar în calitate de anchetator-șef în cazul uciderii lui Keener, ci și pentru rolul pe care îl joci în cadrul investigației Oberman. Cred că Tibble va fi de acord. Dacă nu, o să-l convingem.

— Da, domnule, o să-l convingem. Comandante… ia legătura cu Nadine Furst.

El își ridică sprâncenele, dar nu spuse nimic.

— Ea va accepta să păstreze confidențialitatea informațiilor și să le dezvăluie doar la momentul oportun. Nu va publica nimic până nu-i dai undă verde.

— Vrei să mă folosesc de ea pentru a deturna atenția de la mine?

— Nu tocmai, domnule, nu. Lui Nadine îi place să-și înfigă colții în carne proaspătă la fel ca oricărui reporter. Doar că se pricepe mai bine să redea povestea adevărată – nu doar senzaționalul care crește ratingul. Cred că exact de aceea

articolele ei duc la creșterea ratingului. Ea caută adevărul, nu doar senzaționalul. Știu că avem oameni de PR, care țin legătura cu presa, purtători de cuvânt, dar ea face cât zece ca ei.

El dădu încet din cap, privind-o cu atenție acum.

— Continuă.

— Acțiunile lui Renee Oberman vor afecta departamentul odată ce vor deveni publice. Mai mult, vor afecta publicul, deoarece ușile pușcăriilor se vor deschide cu siguranță. Consider că este important să ne folosim de tot ce avem la dispoziție pentru a minimiza efectele negative. Spunând adevărul. Corupția a existat. Când a fost descoperită, a fost eliminată fără milă, fără ezitare și complet.

— O să mă gândesc la asta.

— Domnule…

— Poți vorbi în continuare liber, Dallas.

— Du-te la emisiunea ei. Tu, șeful, dacă este de acord. Eu, Peabody. Mai ales Peabody. Situația în care s-a aflat, felul în care a acționat, omul care este, toate astea vor da bine. Eve insistă cu patimă, surprinsă ea însăși de cât de mult dorea să-l convingă. Un polițist bun – o tânără femeie-detectiv captivă într-o situație letală – care a schimbat lucrurile și a determinat expunerea corupției, a crimei și a trădării.

— Suntem polițiști, domnule, și asta va avea rezonanță pe ecran, dar Peabody este chipul, elementul uman. Și ar trebui să simbolizeze ceea ce suntem noi, cine suntem noi, în contrast puternic cu Renee Oberman.

El își frecă bărbia, iar buzele i se arcuiră puțin deasupra degetelor.

— Poți să creionezi o astfel de abordare, o abordare excelentă, și să ai impresia că ideea ca tu să te afli în acest scaun cândva este terifiantă? Alungă cu o fluturare a mâinii răspunsul înainte ca ea să apuce să-l formuleze. Ar fi trebuit să mă gândesc eu însumi la asta, ar fi trebuit să gândesc exact în acest mod. O să iau legătura cu Furst.

Eve simți cum ceva în ea se relaxează.

— Mulțumesc, domnule.

— Nu-mi mulțumi. Mă întreb de ce nu te-am repartizat la Media și PR.

— Pentru că, domnule, sper că n-am făcut nimic ca să merit o astfel de pedeapsă.

Și el, și Eve se ridicară când secretara lui Whitney îl anunță pe șeful Tibble.

Era negru, lung și slab, și costumul îi venea bine. Eve știa că reprezenta o imagine favorabilă în conferințele de presă și videoconferințe. Însă, dincolo de suprafață, exista mult mai mult de atât.

El o studie un moment pe Eve, apoi i se adresă direct.

— Această avalanșă a fost determinată de un drogat mort într-o cadă?

— Nu, domnule, această avalanșă a fost determinată de modul corupt și ilegal în care Renee Oberman s-a folosit de insigna ei, de numele ei, de gradul ei și de acest departament.

— O explicație bună și excelent pusă în cuvinte, dar nu vorbeam despre blestematul de rahat care se rostogolește la vale, ci despre ce l-a urnit din loc.

— L-a urnit un drogat mort într-o cadă – teoretic.

— O să ne folosim de tot și de toți cei de dinainte și de după incident pentru a o îngropa în rahat. După aceea, departamentul va sta în vârful lui și își va striga victoria. O să ne ocupăm de asta, Jack.

— Locotenentul tocmai mi-a dat o sugestie excelentă în această privință.

— O să vorbim despre asta după ce isprăvim cu cei de la Afaceri Interne. O să discutăm, o să ne ocupăm de problemă și o s-o rezolvăm, pentru că Oberman nu va trage după ea în jos absolut nimic din acest departament. Tu o s-o dai jos, îi spuse el lui Eve pe un ton care mărturisea că ar fi preferat să o facă el însuși – cu mâinile goale. Și o s-o trântești zdravăn. Suficient de zdravăn ca să nu se mai ridice niciodată. Nu vreau să se îndepărteze șchiopătând și s-o dea cotită, astfel încât departamentul să mai încaseze și alte lovituri.

— Exact asta intenționez să fac, șefule Tibble.

— Să faci din asta scopul vieții tale! se răsti el, apoi se întoarse spre Whitney. Noi o să ne ocupăm de efectele negative. Fir-ar să fie, Jack, cum naiba obține o femeie ca asta grade, cum de pune mâna pe putere, cum de capătă acces la toate?

Înainte ca Whitney să poată vorbi, Tibble își flutură o mână și se răsuci, îndreptându-se spre fereastră și privind afară cu mâinile împreunate la spate.

— Ar fi trebuit să știu. A fost în biroul meu. Am invitat-o la mine acasă, împreună cu părinții ei. În propria casă, rosti el mai încet. Probabil, chiar eu i-am oferit acces în anumite zone. La naiba! Locotenent Dallas, a ordonat Renee Oberman asasinarea unor ofițeri de poliție?

— Cred că da, domnule.

Se întoarse spre ea cuprins de o furie năprasnică.

— Nu mă interesează ce crezi. Dovedește! Dovedește, astfel încât procurorul să poată prezenta cazul juriului fără să stârnească vreo îndoială rezonabilă. Ce crezi tu nu înseamnă nimic într-o sală de judecată și fără…

— Șefule Tibble. Whitney se apropie până când ajunse între Eve și el. Renee Oberman se află sub comanda mea, iar acțiunile ei s-au desfășurat în timp ce eu supravegheam departamentul.

— Când o să vreau să-ți faci harachiri, o să-ți comunic. Acest departament nu-și permite să te piardă, și al naibii să fiu dacă o să-i permit lui Renee Oberman să ne facă și mai mult rău. Dar știu că a fost nevoie de un locotenent de la Omucideri și de un drogat mort pentru ca eu, tu, Afacerile Interne și Dumnezeu Însuși să aflăm. Ăsta-i un lucru extraordinar.

— Șefule Tibble, începu Eve, de fapt, totul a început când partenera mea a auzit conversația dintre…

— Nu mă întrerupe când te felicit pentru activitatea ta, locotenente, și când

încerc să mă descarc înainte să am de-a face cu cei de la Afaceri Interne.

— Domnule.

El își apăsă ușor ochii cu degetele.

— Partenera ta a făcut o treabă bună, locotenente, și la fel ai făcut și tu. Și tu de asemenea, comandante. O să ne asigurăm că, la final, asta va compensa existența unui polițist corupt și a unei brigăzi necinstite.

Se opri când secretara anunță sosirea celor de la Afaceri Interne.

— Hai să respectăm ierarhia, Jack. Lasă-mă pe mine să vorbesc primul. Locotenente, ia loc.

Eve se gândi că Tibble reușise să se descarce, fiindcă acum avea o atitudine rece, controlată, în vreme ce Webster și căpitanul lui intrară în încăpere.

— Căpitane, locotenente. Luați loc. Iată, rosti el, cum vrem să se desfășoare lucrurile.

Expuse faptele concis, rezonabil și pe un ton care nu admitea contrazicere. Eve îi admiră stilul, mai ales că tocmai scăpase de explozia temperamentului său.

Ea avea să continue ancheta asupra morții lui Keener, furnizând rapoarte și informații celor de la Afaceri Interne, care, în schimb, o vor ține la curent cu toate acțiunile și progresele făcute de ei în investigațiile legate de Oberman.

Avu loc o discuție în contradictoriu, dar lui Eve îi era clar că Tibble deținea frâiele. „Un general bun“, gândi ea, „privește câmpul de bătălie în ansamblu – plus ce se află dincolo de el –, și abia apoi decide unde și cum să lupte.“

— Investigarea lui Renee Oberman și a celor implicați alături de ea este esențială și necesară, și va beneficia de colaborarea deplină a biroului meu, a comandantului, precum și din partea locotenentului Dallas și a oamenilor ei. Dar uciderea unor polițiști și a unor civili este mai importantă chiar și decât asta.

— Uciderea unor polițiști face parte din investigația Afacerilor Interne, sublinie Webster.

— Acesta este motivul pentru care trebuie să existe un efort coordonat. Ești de acord, comandante?

— Fără discuție.

— Locotenente Dallas? întrebă Tibble.

— Categoric, domnule. Fapt este că echipa mea și ancheta noastră au făcut progrese considerabile în anchetarea uciderii ofițerilor. Cu puțin timp în urmă, am primit o informare de ultimă oră de la partenera mea, pe care n-am avut timp s-o transmit comandantului sau Afacerilor Interne. Vă cer permisiunea s-o fac acum, dacă suntem de acord cu toții asupra modului de rezolvare a acestei situații. Altminteri, voi fi obligată să urmez procedura și să-i raportez doar comandantului meu, acesta urmând să decidă dacă este necesar s-o transmită Afacerilor Interne.

— Nu te mai fofila, Dallas, o avertiză Webster.

— Nu te lăcomi, Webster.

Înainte ca el să-i poată da o replică usturătoare, căpitanul lui îi aruncă o privire de avertisment.

— Există argumente pro și contra. Cu toate că s-ar putea să nu fim toți la aceeași pagină, cred că vrem cu toții ca această carte să se termine în același fel. Afacerile Interne vor coopera, cu mențiunea că, dacă se descoperă implicarea vreunui alt ofițer, vom fi informați. Nici o supraveghere, nici o interceptare, nici o ședință legată de ramificațiile acestor anchete nu va avea loc fără ca Afacerile Interne să aibă cunoștință.

Cu o expresie neutră pe chip, Tibble se întoarse spre Whitney.

— Comandante?

— Sunt de acord. Locotenente Dallas, prezintă-ne raportul.

— În această dimineață, detectivul Peabody a stat de vorbă cu mama detectivului Gail Devin. Doamna Devin a refuzat să stea de vorbă cu poliția despre orice subiect, și mai ales despre faptul că fiica ei a căzut la datorie. După cum știi, comandante, Peabody are talentul de a-i face pe oameni să se înmoaie. Datorită eforturilor ei, doamna Devin i-a permis lui Peabody să ia ceea ce părea a fi o colecție de discuri cu muzică. Toate bunurile lui Devin se află în posesia mamei sale și au fost ținute la ea în casă. Din declarații anterioare, care se află deja în dosarul Afacerilor Interne, prin locotenentul Webster, avem cunoștință că Devin își suspecta locotenentul. Din evaluarea pe care a făcut-o, Peabody a tras concluzia că Devin era un polițist organizat, cu grijă pentru detalii și un observator atent – ceea ce credem că i-a atras executarea. Peabody bănuiește, și sunt de acord cu ea, că Devin a ținut o înregistrare a observațiilor, o înregistrare pe care a fost suficient de inteligentă să se gândească s-o ascundă până în momentul în care ajungea la concluzia că ar fi justificat un raport asupra observațiilor sale sau până când strângea suficiente dovezi pentru a-și confirma suspiciunile.

— Discuri muzicale? repetă Webster, dar Eve văzu că se gândea la ceva.

— Locotenentul Oberman și-a trimis doi oameni să răscolească locuința lui Keener în dimineața de după moartea lui, când a aflat că ancheta mi-a fost repartizată și că era în desfășurare. Dacă a fost atât de îngrijorată în privința lui Devin, încât să ordone uciderea ei, cu siguranță că a găsit o modalitate de a scotoci prin casa ei, de a-i verifica aparatura electronică.

— Și este posibil să fi găsit, să fi luat și să fi distrus toate documentele sau dosarele, comentă căpitanul de la Afaceri Interne.

— Se poate, însă Peabody crede că Devin era suficient de inteligentă ca să nu aibă nici un fișier evident în computerul sau în videotelefonul ei. O colecție cu discuri de muzică putea fi ușor ignorată. Poate că verifici unul sau două, dar apoi treci la altceva. Peabody le duce – probabil că deja a făcut-o – la biroul meu de acasă, care a devenit cartierul general, pentru a fi examinate și analizate.

— Chiar dacă Devin are o înregistrare secretă a suspiciunilor ei, tot suspiciuni

rămân, sublinie Webster.

— Ne ajută să stabilim tiparul, motivul. Lasă în grija mea investigarea crimei. Cu asta mă ocup. Vom putea și vom construi un caz împotriva ei, pentru Devin, pentru Strumb, pentru Keener și chiar pentru Garnet.

Eve se întoarse pentru a i se adresa lui Whitney.

— Comandante, în opinia mea, în tot timpul acesta Oberman a navigat prin ape liniștite în mica ei aventură. A avut un noroc al naibii și are și talent, pe lângă puterea numelui tatălui ei. Și a devenit îngâmfată – n-a știut să-l manevreze pe Garnet și l-a manevrat greșit în ultima vreme. N-a reușit s-o facă așa cum trebuie pentru că s-a obișnuit ca el să danseze atunci când îi spunea ea. E mai mult norocoasă decât inteligentă, continuă Eve. Mă refer la inteligență de polițist, se corectă ea. S-a folosit de numele lui tati ori de câte ori a fost posibil – iar asta îi displace. Îi displace, dar trebuie s-o tot facă. Ați auzit profilul întocmit de Mira – așa e ea făcută. Garnet nu doar că i-a ignorat autoritatea, ci s-a întors împotriva ei, făcând-o de rușine, făcând-o să piardă într-o confruntare cu mine. A ordonat uciderea lui nu doar ca să rezolve simplu o problemă, ci și din mândrie.

— Ce legătură are asta cu Devin? insistă Webster.

— Iisuse, Webster, mai ieri lucrai la Omucideri.

Nerăbdarea clocotitoare făcu astfel ca teoria ei să aibă un impact și mai puternic.

— Asta face ea atunci când vrea să rezolve o problemă – și când problema vizează ceva personal. Devin a fost o femeie care își punea întrebări în privința ei – sau punea întrebări despre ea. Insistând într-o direcție care nu-i convenea lui Renee. Mentorul lui Devin este un veteran, un polițist ieșit la pensie, care se afla în brigadă atunci când Renee a preluat comanda. Acesta nu a plăcut-o, așa că s-a transferat.

— Allo, rosti Webster. Detectivul sergent Allo.

— Da. Probabil știa că Devin vorbea cu el. Problema cu Devin a fost că nu s-a conformat sau că nu a cerut să fie transferată, în ciuda fabricatelor evaluări mizerabile. Peabody s-ar putea să găsească mai multe, ceva clar, bușteanul care răstoarnă…

— Buturuga. Webster zâmbi ușor. Buturuga mică e cea care răstoarnă carul mare.

— Tot lemne sunt. În sfârșit, Renee avea nevoie ca Devin să dispară, așa că a făcut-o să dispară. O să descoperim același lucru și în cazul lui Strumb. E un tipar. I-a ordonat lui Bix să-l ucidă pe Keener. Pe un individ de teapa lui ar fi putut doar să-l sperie, dar asta nu-i suficient pentru ea. Pentru ea, moartea înseamnă siguranță. Și el n-avea voie să-și bată joc de ea, de planurile ei, de sistemul bine pus la punct. Odată uciși, ies din ecuație.

Eve se ridică în picioare.

— Comandante, cu permisiunea ta, aș vrea să mă întorc la treabă. Am încredere că veți rezolva detaliile coordonării cu Afacerile Interne. Comandantul Oberman va

avea, cred, suficient timp să stea de vorbă cu ea.

— Comandantul Oberman… începu Webster.

— Un moment, locotenente, și tu vei fi informat. Ești liberă să pleci, locotenente Dallas.

— Mulțumesc, domnule. Șefule, căpitane, locotenente.

— Pot să te întreb unde te duci? vru să știe Webster.

— Mă duc să-i mai arunc niște praf în ochi lui Renee Oberman, îi spuse Eve. E partea distractivă a meseriei.

Și abia așteptând s-o facă, ieși închizând ușa în urma ei.

CAPITOLUL 19

Toți cei din brigada locotenentului Oberman purtau banderole negre la braț. În afară de asta, lucrurile erau ca de obicei, din câte putu vedea Eve. În orice caz, de fiecare dată când venise aici, atmosfera i se păruse deprimantă.

Tot ca de obicei, jaluzelele de la geamul și ușa biroului lui Renee erau închise.

Eve se uită la Lilah Strong doar atât cât privirile să li se întâlnească. Apoi, se îndreptă direct spre ușa locotenentului.

— Șefa nu e disponibilă.

Eve se întoarse spre Bix. Sperase să aibă o confruntare cu el, dar nu crezuse că va fi atât de ușor.

— Cu mine vorbeai, detectiv?

— Locotenentul nu e disponibil.

— Din moment ce te adresezi unui superior, exprimarea corectă este: „Locotenentul nu e disponibil, doamnă“.

— Doamnă. Rămase pe scaun, cu ochii la fel de reci ca ai unui rechin. Ordinele locotenentului Oberman sunt să nu fie deranjată în momentele acestea. Noaptea trecută, l-am pierdut pe unul dintre oamenii noștri.

— Cunosc asta, detectiv… Bix, nu?

— Corect.

— Corect, doamnă.

— Doamnă.

— I-ai fost partener detectivului Garnet?

— I-am fost repartizat de către locotenentul meu.

Eve așteptă o clipă.

— Și se pare că ai aceleași dificultăți ca el în a manifesta respect față de superiori. Sau atitudinea asta e valabilă pentru toată brigada? Din moment ce sunt de părere că șefii dau tonul, mă întreb dacă nu cumva locotenentul Oberman este cea care are dificultăți în a manifesta respect față de superiori.

— Tu nu-i ești superior.

Eve făcu un pas spre biroul lui, conștientă că atenția tuturor celor din încăpere era concentrată asupra lor.

— Vrei să vezi care dintre noi e mai tare, Bix? Atunci, ridică-te în picioare și-o să vedem. În picioare, detectiv! îi ordonă ea, văzându-l că nu se clintește.

El începu să se ridice, încet. Expresia de pe chipul lui nu se schimbă – ochi reci, maxilare încleștate. Ea se întrebă ce l-ar putea determina s-o lovească. Se gândi că o singură lovitură era suficientă pentru a-l lăsa fără insignă și pentru a o amenința pe Renee cu comisia disciplinară, ceea ce avea să însemne instaurarea haosului în brigada ei.

Ușa din spatele ei se deschise cu o smucitură, confirmându-i unul dintre lucrurile pe care dorea să le știe. Renee monitoriza biroul brigăzii din al ei.

— Dallas. Nu mă încântă faptul că vii la mine în brigadă și-mi hărțuiești oamenii.

— Asta fac? Eve își menținu privirea ațintită asupra lui Bix în timp ce vorbea. Consideri hărțuire faptul că mă aștept și pretind respectul datorat gradului? Oamenii tăi sunt o rușine.

— Treci în biroul meu!

Eve se întoarse, iar tonul ei glacial îi făcu pe toți cei din încăpere să încremenească.

— Nu primesc ordine de la tine, Oberman! Mai am foarte puțin până să depun o plângere formală împotriva ta, a acestui detectiv și să solicit o anchetă completă asupra modului în care îți îndeplinești atribuțiile de comandant.

Roșeața furiei se așternu pe pomeții lui Renee.

— Aș prefera să discut nemulțumirile tale în particular, în biroul meu.

— Sigur, rosti Eve și intră.

Trebui să facă un efort pentru a-și reprima un zâmbet satisfăcut când ușa se trânti în urma ei.

Și i se păru extrem de amuzant să constate că, deși Renee purta tocuri înalte, ea își menținea avantajul înălțimii. Încercă să imite privirea plină de superioritate a lui Summerset.

— Cine dracu' te crezi? Să vii la mine în brigadă, să mă amenințI, să-i provoci pe oamenii mei? Crezi că dacă ești „fata de aur“ de la Centru poți veni aici să te iei de mine? Mai ales azi. Jigodie, am pierdut un om noaptea trecută – și ai tupeul să-mi vorbești mie despre respect? Unde dracu' e respectul tău?

— Ai terminat? întrebă Eve cu o voce catifelată. Sau mai ai?

— Nu-mi place de tine.

— Vai!

— Nu-mi place atitudinea ta, amestecul tău, obiceiul de a-ți arăta mușchii în fața mea. Nu ești singura care poate depune o plângere formală.

— Ești invitata mea. Cred că amândouă știm, mai ales că tatăl tău nu mai e în funcție, cine o să aibă câștig de cauză. Apropo de tatăl tău… Eve se uită la portretul

lui. Mi-a făcut plăcere să-l cunosc, ceva mai devreme.

— Să te ia dracu'!

De data asta nu se mai osteni să se controleze, ci izbucni în râs.

— Uau! Asta a usturat cu adevărat. Acum, vrei să scuipi în continuare sau îți vezi de treabă?

— Deja mi-am pierdut prea mult timp cu tine.

— Și eu aș putea afirma același lucru. Cu toate astea, mi-am făcut o adevărată politică din a-mi face treaba, chiar și atunci când este enervantă. Mă aflu aici în legătură cu Garnet. Văd că ai fost informată de moartea lui, din moment ce porți negrul doliului. Apropo, frumos taior.

Renee o fulgeră cu privirea, dar asta nu făcu decât s-o bucure pe Eve.

— O să consemnez sarcasmul și lipsa ta de respect față de un ofițer căzut.

— Consemnează-ți fundul. Mai trebuie stabilit dacă a căzut la datorie, fiindcă mai degrabă se pare că lucrurile stau cu totul altfel. Și asta fără să luăm în calcul că era suspendat în momentul morții sale. Și că și-ar fi pierdut cu certitudine insigna, și că i s-ar fi adus acuzații penale dacă ar fi trăit.

— Despre ce naiba vorbești?

— Vai, s-ar putea crede că n-ai primit memo-ul, doar că amândouă știm că nu-i adevărat. Eve scoase un disc din buzunar și îl aruncă pe biroul lui Renee. Aceasta este o înregistrare făcută de sistemul de securitate de la mine de-acasă, care arată clar că Garnet m-a așteptat și mi-a blocat accesul pe porțile locuinței, amenințându-mă, lovindu-mă și scoțându-și arma la mine, cu intenții evidente. Omul tău a fost un ticălos turbat, Renee, un fapt pe care, fără îndoială, l-ai discutat recent cu tatăl tău. Nu-i de mirare că ești atât de prost dispusă.

— Ce discut eu cu tata nu este treaba ta.

— Dimpotrivă, ai făcut să fie treaba mea. Te-ai dus plângând la tati ca s-o pârăști pe Dallas cea rea, iar asta s-a întors împotriva ta. În loc să-ți pedepsești detectivul pentru comportamentul său, ai încercat să ascunzi mizeria sub covor. Iar acel detectiv, pe deplin conștient că nu-l vei pedepsi, a ajuns să scoată arma la un coleg ofițer. Era drogat când a făcut-o și, foarte probabil, se va constata că era și când a murit.

— Eu…

— N-am terminat, se răsti Eve. Dacă nu soliciți și nu recomanzi o verificare la întâmplare printre oameni tăi pentru consum de substanțe ilegale, o s-o fac eu – prezentând motivul.

— Ce știi tu despre munca la Antidrog? întrebă Renee. Garnet s-a aflat sub o mare presiune în ultimele săptămâni. Urmărea o pistă în cazul Geraldi, iar asta îl măcina. Încerca să-l reactiveze când ai apărut aici, făcând pe grozava.

— Nu reușesc să-mi dau seama cum de faptul că am venit aici ca să discut cu tine despre informatorul mort l-a determinat pe Garnet să consume droguri, să mă

amenințe și să sfârșească prin a fi ucis.

— Era cu nervii la limită. Cunoșteam problemele pe care le avea și le-am discutat cu el. Am vrut să-și ia niște zile libere, să apeleze la un specialist, iar el m-a rugat să-i mai dau un răgaz, să-l mai las vreo două săptămâni să se ocupe de cazul Geraldi. I le-am acordat și am crezut că făcea progrese și în privința cazului, și în privința lui – asta până când ai insistat să fie suspendat.

— Este uimitor, rosti Eve, mirându-se sincer. Serios că este. Ai justificări pentru comportamentul revoltător, criminal chiar, al detectivului tău, dar consideri că reacția mea la asta a fost nu doar injustă, ci chiar un factor amplificator. Omul tău era un ticălos, un ticălos periculos. Acum, e un ticălos mort. Tu ai o parte de vină, iar cum te descurci cu ea te privește.

— Un singur lucru știu, continuă Eve, și anume că în două zile, ți-ai pierdut un informator și un detectiv. Din moment ce știu foarte bine cum merg lucrurile la Omucideri, voi cerceta cu mare grijă această legătură.

— Este evident că Bill se folosea de Keener, rosti Renee pe un ton plictisit. Habar n-am de ce nu mi-a spus. Știu că a vrut să-mi dovedească de ce-i în stare fiindcă mi-am exprimat îngrijorarea față de el și știa că e în vizorul meu. Indiferent ce a reușit să scoată de la Keener sau indiferent pe cine a încercat Keener să toarne, asta l-a ucis. Bill a urmat această pistă scotocind prin locuința lui Keener, apoi – cu siguranță, pare evident – a stabilit o întâlnire în locul unde a murit Keener. Iar asta l-a costat viața pe Bill.

— Ar fi foarte plauzibil. Cu excepția faptului că ai avut un detectiv care urmărea piste, făcea lucruri care nu apar în rapoartele sau în dosarul lui de caz –, nici în cele ale detectivilor care lucrau cu el la acest caz. Și nici în ale tale.

— Ai spus-o singură. O luase razna.

„Este ușor să-l arunce în fața trenului“, gândi Eve, „din moment ce e deja mort“. Dar mai era unul, unul care trăia.

— Trebuie să stau de vorbă cu Bix.

— La naiba, tocmai ai spus că nu e nimic în notițele sau în rapoartele lui Bix. E clar că Garnet ajunsese un lup singuratic. Bix nici nu l-a cunoscut pe Keener.

— De unde știi? întrebă Eve pe un ton batjocoritor și urmări cum maxilarele lui Renee se încleștează. Dacă ai avut un detectiv pe cont propriu, de ce să nu fie doi? Își privi ceasul. Am timp acum.

— N-am de gând să-ți permit să…

— N-am nevoie de permisiunea ta, o întrerupse Eve. Sunt anchetator-șef al unui caz de crimă și consultant într-un altul care cred că are legătură cu primul și în care victimă este un ofițer de poliție. Bix are dreptul să fie asistat de un reprezentant al sindicatului sau de un avocat, dar va sta de vorbă cu mine.

Eve își scoase intercomul din buzunar.

— Sunt locotenent Eve Dallas, Omucideri, și solicit o cameră de interogatorii…

— Poți să vorbești cu el aici, în biroul meu, obiectă Renee. Nu e nevoie s-o faci în mod formal.

— Cu cât devii mai enervantă, cu atât mai enervantă devin și eu, replică Eve. Sala B, confirmă ea și închise intercomul. Trimite-l la raport în cincisprezece minute. Divizia mea, sala B.

— O să vin cu el.

— N-ai decât să te uiți din camera de observație. Porni spre ușă, apoi se opri. Știi, e ciudat. Aș fi crezut că tu, Bix și toți cei din brigada ta nu doar că ați fi dispuși, ci chiar nerăbdători să cooperați sub orice formă la o anchetă care s-ar putea să ducă la identificarea și arestarea persoanei responsabile de uciderea lui Garnet, dar… Eve ridică din umeri. Asta-i doar părerea mea.

Ieși din biroul brigăzii la fel de hotărâtă cum intrase. Și se gândi că avea noroc când dădu peste Janburry și Delfino, care tocmai voiau să intre.

— Salut!

— Locotenente, rosti Janburry.

— Tocmai am avut o discuție cu locotenentul Oberman. Sunt sigură că vă va informa și pe voi despre faptul că Garnet consuma substanțe ilegale, acționa pe cont propriu și, după părerea ei, îl folosea pe Keener ca informator. O să vă informez asupra acestor detalii în raportul meu, în caz că locotenentul uită să le menționeze în discuția cu voi.

— Apreciem asta, locotenente. Sprâncenele lui Delfino se ridicară un milimetru. Locotenentul Oberman afirmă că avea cunoștință despre faptul că Garnet consuma droguri?

— Și despre faptul că a acționat – mai bine zis, nu a acționat – așa cum a crezut că e cel mai bine. O să îi iau un interogatoriu detectivului Bix din brigada ei, fiindcă a fost în mai multe rânduri partenerul lui Garnet și era implicat în această anchetă. S-ar putea să dețină informații suplimentare, care s-ar putea dovedi utile pentru cazul vostru și pentru al meu. Sunteți bine-veniți ca observatori.

— Asta-i o mare dovadă de cooperare din partea ta, comentă Janburry.

— Sunt într-o dispoziție care mă îndeamnă să cooperez. Divizia mea, sala B, în cincisprezece minute.

— Drept răsplată, adăugă Janburry, află că analiza toxicologică susține că Garnet consumase substanțe ilegale și alcool. Faptul că a consumat alcool e confirmat de detectivul Freeman, tot din această brigadă, care declară că el și Garnet au fost împreună, între orele zece și miezul nopții, la barul Five-O. Aceste detalii se vor găsi în raportul nostru, dar Freeman a mai declarat că Garnet era foarte agitat și nervos – și a avut lucruri foarte urâte de spus despre tine.

— Vai de mine!

Janburry zâmbi superior.

— De asemenea, pretinde că Garnet a fost sunat pe videotelefon pe la miezul

nopții și s-a dus afară să vorbească, apoi a revenit să-și termine băutura și să-i spună lui Freeman că are o nouă pistă de urmat.

— Dar, deși era băut, agitat, nervos și drogat, fac pariu că nu i-a dat prietenului său nici un detaliu despre acea pistă.

— Absolut nici unul.

— Nici un detaliu. Acum, Eve rânji. Îmi place asta. Nici măcar un detaliu.

— Luând în considerare pista proaspătă și starea de agitație, o lămuri Delfino, e o vrăjeală că Garnet nu și-a informat partenerul asupra acestei anchete, dar poate că era un ticălos egoist sau credea că partenerul lui e un prost.

— Poate. O să vedem ce are Bix de spus despre asta.

— Abia aștept. Ei bine, ne vedem de drum? i se adresă Janburry.

Încântată de legătura dintre ei, Eve se duse să se pregătească pentru interogatoriu.

Ajunsă în birou, își puse în ordine hârtiile necesare, apoi trimise câte un memo lui Whitney și lui Webster, lăsându-le lor sarcina să-și informeze superiorii despre interogatoriul planificat. Îi adresă o solicitare Mirei să observe derularea lui, dacă era posibil.

Apoi îl sună pe Feeney.

— Ați făcut ceva progrese?

— Nimănui nu-i place să fie pisălogit.

— Hei, au trecut ore bune.

— Nu când faci ce fac eu. O s-o rezolvăm. Suntem pe cale să-i dăm de capăt. Sparse în două o migdală, conform obiceiului. Nu e ca și cum ai înlocui o placă de bază, să știi.

— În regulă. Ar trebui să știți că tocmai m-am întors de la Renee și că am enervat-o bine de tot, punând și mai multă presiune pe ea. A zis că nu-i place de mine.

— Asta probabil că ți-a rănit sentimentele.

— Sângerez. Am pârât-o tatălui ei că știa despre ieșirea lui Garnet din noaptea trecută, iar dacă el nu s-a dus direct peste ea să-i tragă câteva la fund, o să umblu îmbrăcată ca McNab o săptămână întreagă. M-a făcut jigodie pe față.

— Sunt șocat de faptul că folosește un asemenea limbaj.

— Abia mi-am putut ascunde durerea și rușinea. L-am stârnit și pe băiatul ei, Bix, și l-am programat pentru un interogatoriu, în câteva minute, pentru a discuta despre posibilitatea ca Garnet să-l fi folosit pe informatorul lui Renee, acum decedatul Keener, din moment ce Renee mi-a deschis cu atâta amabilitate acea ușă.

— O să simtă nevoia să-ți vorbească și mai urât.

— Crezi? Cu ce se ocupă Peabody?

— Stă pe vine în biroul tău de-aici. Asta-i tot ce știu.

— Roarke?

— Ce sunt eu? Un nenorocit de gardian? Chipul lui ofensat umplu ecranul. Se îmbogățește, face ce fac tipii importanți. Vine și pleacă.

— Bine. Ține-mă la curent. Doar prin mesaje.

— Când terminăm, o să afli. Până atunci, nu mă mai bate la cap.

— Iisuse! murmură ea după ce el închise. Un IT-ist obsedat plin de temperament.

Porni spre sala de interogatorii când îl zări pe Baxter lângă automat.

— Ați aflat tot ce-ați vrut de la martor?

— E o întrebare retorică? Luă un baton de ciocolată cu cremă de nucă de cocos care o făcu să-i chiorăie stomacul. Vrei? i-l oferi el, aflându-se evident într-o dispoziție generoasă.

— Nici dacă aș sta de vreo cinci zile prinsă sub dărâmăturile unei clădiri și n-aș avea alt mijloc de subzistență.

— Mie îmi plac. Pentru a o dovedi, rupse ambalajul și mușcă din el. Eu și Trueheart ne ocupăm de suspect în sala de interogatorii. Luăm o pauză ca să-l lăsăm să fiarbă, să reflecteze asupra faptului că e greșit ceea ce face. O chestie amuzantă – când am ieșit, am văzut un detectiv de la Antidrog intrând în sala 2. Bix.

— Îl cunoști pe Bix?

— Nu, n-am avut plăcerea, așa că s-ar putea să te întrebi de unde am știut că e Bix.

— S-ar putea.

— Numesc asta curiozitate de polițist. Mușcă din nou și mestecă. Dacă locotenentul meu se ia în coarne cu locotenentul Oberman de la Antidrog, trebuie să aflu mai multe despre rival și echipa sa. Drept urmare, acesta este motivul pentru care l-am recunoscut pe Bix.

— Drept urmare, repetă ea. Probabil că citești mult.

— Se știe că mai citesc câte o carte uneori. Acum, curiozitatea mea de polițist se extinde asupra lui Bix, care poate că fierbe în camera de interogatorii.

— Poate. Își agață degetul mare de buzunar. Nu pot să-ți dezvălui nimic, Baxter.

— Bine. Mușcă din baton și mestecă. Dacă și când se va putea, aș vrea să fiu și eu implicat.

— De ce?

— Asta-i o altă întrebare retorică?

Nu se putu abține să râdă, dar apoi clătină din cap.

— Se apropie o furtună.

— Ca observator antrenat și având o considerabilă curiozitate de polițist, mi-am dat deja seama de asta. Dacă ai nevoie de o altă umbrelă, dă-mi de știre.

— Am notat.

— Între timp, s-ar putea să te intereseze sau nu, dar se zvonește că te-ai luat de

Oberman pentru că e pe cale să ajungă căpitan înaintea ta sau pentru că are sâni mai mari. Sau pentru că ți-a respins avansurile sexuale.

— Pe ultimul tu l-ai inventat.

— De fapt, nu, dar aș vrea s-o fi făcut. Zvonurile astea n-au prea multă trecere deoarece sunt voci și mai puternice care spun că Garnet era un ticălos și că Oberman n-a reușit să-l strunească. Sau că tu i-ai respins avansurile sexuale. În general, celelalte bârfe n-au prins, pentru că oamenii se tem mai tare de tine decât de Oberman.

— Îmi place teama. E versatilă.

— În mâinile potrivite.

Îl lăsă gândindu-se ce să aleagă de băut pentru a face să alunece mai bine crema de nucă de cocos, și intră în sala de interogatorii.

*

— Recorderul pornit. Locotenent Eve Dallas începe interogatoriul detectivului Carl Bix. Detectiv, am preferat această discuție oficială deoarece va fi vorba despre moartea unui ofițer de poliție, considerată a fi omucidere, și investigată de alți detectivi. Înțelegi și accepți?

— Da.

— Îți voi citi drepturile, pentru ca acest interviu să rămână formal și pentru a respecta procedura. Îi citi drepturile. Îți înțelegi drepturile și obligațiile în această situație?

Maxilarul lui tresări abia vizibil.

— Sunt polițist. Știu ce înseamnă aceste drepturi.

— Excelent. Detectiv, superiorul tău direct este locotenentul Oberman de la Antidrog, corect?

— Da.

— În timpul cât locotenentul Oberman s-a aflat la comandă, ai fost adesea partenerul detectivului Bill Garnet din aceeași brigadă?

— Da.

— De curând, tu și detectivul Garnet ați fost desemnați anchetatori principali în cazul Geraldi. Conform informațiilor mele, detectivul Garnet credea că acest caz era pe cale să fie rezolvat.

— Urmăream câteva piste.

Eve deschise un dosar și îl frunzări ca și cum ar fi căutat o informație anume.

— Ați urmat vreuna dintre aceste piste ca urmare a celor aflate de la informatorul locotenentului, Richie Keener, în prezent decedat?

— Nu, din câte știu eu.

Ea ridică din sprâncene.

— Nu, i-ai solicitat informații acestei surse?

— Nu.

— A făcut-o Garnet?

— Nu, din câte știu eu.

— Detectiv, din moment ce atât Keener, cât și Garnet au fost uciși în același loc, există o mare probabilitate ca între morțile lor să existe o legătură fie în privința făptașului, fie a motivului, fie a amândurora.

— Nu cred că Richie Keener a fost ucis. Cred că a fost o supradoză, așa cum li se întâmplă adesea celor ca el.

— Nu tu stabilești asta, detectiv. E sarcina medicului legist, a mea, a probelor – iar toate indică o omucidere.

Închise dosarul și deschise altul, etalând fotografiile făcute la locul crimei, apoi luă una cu cadavrul lui Garnet și o puse alături.

— Ar fi o coincidență foarte stranie ca detectivul Garnet să fi fost ucis în același loc, iar moartea lui să nu aibă legătură cu a lui Keener. În afară de asta, tu și Garnet ați intrat în locuința lui Keener, după moartea lui, și ați efectuat o percheziție ilegală.

— Credeam că avem motiv și, în acel moment, nu aveam cunoștință de moartea lui Keener.

— Motivul fiind o posibilă legătură cu investigația voastră?

— Corect.

— Dar, înainte de asta, nu i-ai solicitat nimic lui Keener.

— Nu, n-am făcut-o. Am spus că nu știam dacă Garnet a făcut-o. A spus că avea o bănuială, că trebuia să-l zgâlțâim puțin pe Keener.

— Ce bănuială avea? Care era scopul zgâlțâielii?

— Nu știu.

Eve se lăsă pe spate.

— Tu și Garnet lucrați la ceea ce tu considerai a fi un caz major, unul care credeai că va fi soluționat în curând. El are o bănuială și vă duceți amândoi acasă la informatorul locotenentului, dar nu-l întrebi de ce sau ce căutați în timpul unei percheziții ilegale, nu-l întrebi de ce Keener e posibil să aibă vreo legătură cu investigația voastră?

Bix ridică din umeri, prima mișcare pe care o făcu de când intrase în cameră.

— Garnet a vrut să-l zgâlțâie. Eu i-am asigurat spatele.

— Nu ai prea multă curiozitate de polițist, nu-i așa, Bix?

— Îmi fac meseria.

— Urmezi ordinele. Îl considerai pe Garnet partener sau un detectiv senior?

— Era ambele. Acum, nu mai e nimic.

— Te înțelegeai bine cu el?

— N-am avut nici o problemă cu el.

— Erați prieteni?

— N-am avut nici o problemă cu el, repetă Bix.

— N-ai avut nici o problemă cu faptul că partenerul și colegul tău de brigadă consuma substanțe ilegale? Aceleași substanțe pe care voi trebuia să le luați de pe străzi.

— Nu știu nimic despre asta.

— „Nu știu nimic despre asta“, repetă Eve. Ori minți, ori ești prost. O să consider că minți, pentru că nimeni nu poate fi atât de prost încât să nu fie în stare să-și dea seama că partenerul lui se droghează, și, cu toate astea, să ajungă detectiv, și încă la Antidrog.

— Crezi ce vrei.

— O, chiar asta fac. Cred că Garnet o dădea în bară în ultima vreme. Cred că l-a presat prea tare pe Keener. Dădu din cap spre fotografiile de pe masă. Bix abia dacă le aruncă o privire. Trebuie să fi existat un motiv pentru care Keener a plecat din locuința lui și s-a mutat într-o văgăună. Trebuie să fie vreun motiv pentru care cineva a dat de el și l-a ucis. E o greșeală să pierzi un informator în felul acesta, mai ales informatorul șefului. Apoi mai face o greșeală și intră în locuința lui Keener pentru a efectua – împreună cu tine – o percheziție ilegală. Când este tras la răspundere pentru asta, insultă un superior, făcându-l de râs pe al său și alegându-se cu o suspendare. Dar încă n-a terminat cu greșelile. Se droghează și vine să-mi ceară socoteală, ajungând chiar să-și scoată arma. În acel moment, trebuie să-și fi dat seama că s-a fript, adăugă Eve, așa că își găsește un prieten de pahar – un alt coleg din brigadă, dar nu pe partenerul său. Apoi se duce la locul crimei de care mă ocup, intră și sfârșește cu gâtul tăiat.

Bix nu spuse nimic.

— Cred că, atunci când cineva greșește atât de mult într-un interval atât de scurt de timp, omul care lucrează cu el știe ceva despre asta. Cred că, atunci când un polițist capătă un obicei care implică ilegalități, partenerul lui – care se presupune că e antrenat să recunoască așa ceva – știe ceva despre asta. Ce știa partenerul tău despre uciderea lui Keener, Bix?

— L-ai putea întreba. Urma vagă a unui zâmbet superior îi mișcă buzele. Dar e mort.

— Ce convenabil! Ai fost militar, nu-i așa, Bix? spuse ea deschizând un alt dosar.

— Am fost în armată.

— Instruit în armament, instruit în lupte. Știi cum să folosești un cuțit. O moarte rapidă și tăcută – e un talent important. Își ridică privirea. Părinții tăi au fost și ei militari, iar fratele tău mai mare încă este. E moștenirea ta, așa că înțelegi importanța ascultării ordinelor. Când locotenentul tău îți dă un ordin, îi dai ascultare, detectiv?

— Da.

— Fără excepție? Fără să pui întrebări?

— Da.

— Îl respecți pe locotenentul tău?

— Da.

— Îi ești loial?

— Da.

— Comportamentul lui Garnet, acțiunile lui, lipsa lui de disciplină se reflectau în mod negativ asupra locotenentului Oberman.

— Garnet era responsabil pentru faptele sale.

— Știi cum funcționează ierarhia, Bix. Ți-ai trăit toată viața cu așa ceva. Garnet era un ratat, iar asta o face pe locotenent Oberman o ratată.

Prima pâlpâire a focului apăru în ochii lui.

— Ea e de două ori mai bună decât o să fii tu vreodată.

— Îți admir loialitatea, deși o manifești față de cine nu trebuie. Acțiunile și comportamentul lui Garnet l-au făcut pe locotenentul tău să pară incapabil, să arate ca o proastă, au dat la iveală lipsa puterii de a-și controla omul, de a-l disciplina. Propriul ei tată este dezamăgit de faptul că e incapabilă să conducă.

— Vremea comandantului Oberman a trecut. Locotenentul Oberman conduce o brigadă bine organizată și eficientă.

— Garnet este al treilea om ucis de când ea se află la comandă. Asta nu mi se pare o organizare prea bună.

— Omuciderile apar după ce s-a terminat totul. Cei de la Antidrog lucrează pe stradă.

— Oberman lucrează într-un birou, îl corectă Eve, apoi ridică din umeri. A pălăvrăgit Garnet vreodată despre faptul că i-a tras-o mai demult șefei voastre?

Ochii lui rămaseră reci, aproape goi, dar pumnii i se încleștară sub masa dintre ei.

— Meriți mai mult decât cele două palme pe care ți le-a tras Garnet.

— Vrei să încerci tu? El a făcut-o de râs, a înjosit-o, i-a ignorat directivele și a pus-o în situația de a trebui să se apere, să-și apere funcția. A pus în pericol brigada, Bix. Ce faci când brigada îți este în primejdie? Rosti cuvintele sacadat, scuipându-le. Ce faci când se trage asupra locotenentului tău? Ce faci?

— Fac ce trebuie făcut.

— Unde ai fost noaptea trecută la ora unu, când Garnet a fost ucis?

— Acasă.

— Unde ai fost în noaptea când Keener a fost ucis?

— Acasă.

— Care este răspunsul tău când sau dacă locotenentul tău îți ordonă să elimini o amenințare?

— „Da, doamnă!“ Vocea lui avu cadența și sonoritatea unui salut. „Când și cum?“

— Și dacă asta include o crimă, pui întrebări? Eziți?

— Nu ezit.

— Ce avea Keener, ce știa, ce făcuse astfel încât devenise o problemă? De ce a trebuit să fie eliminat?

Bix deschise gura și o închise la loc. Își îndreptă umerii.

— Nu mai am nimic de spus. Dacă vrei să mă mai întrebi ceva, o vei face în prezența reprezentantului sindical al departamentului meu.

— Este dreptul tău. Să se consemneze că, nici măcar o dată în decursul interogatoriului, detectivul Bix nu mi s-a adresat cu „doamnă“ sau numindu-mi gradul. Această dovadă a lipsei de respect va fi inclusă în dosarul său. Puțină glazură pe prăjitura pe care ți-o coc, îi spuse lui Bix, apoi se ridică. Sfârșitul interogatoriului.

CAPITOLUL 20

Locotenentul ei și Bix plecaseră de vreo zece minute când Lilah întrezări ocazia pe care o aștepta. Patru dintre membrii brigăzii erau pe teren. Brinker se afla în una dintre lungile lui excursii la automat sau la baie. Sloan și Asserton ședeau la birourile lor, cufundați în hârtii. Freeman și Marcell tocmai se duseseră în camera de recreere.

Lilah luă un raport de pe biroul ei, se îndreptă rapid spre ușa lui Renee și introduse în fantă șperaclul pe care îl avea ascuns în palmă. Și intră. În clipa în care închise ușa, băgă raportul în buzunarul de la spate.

Își spuse că va rămâne acolo cinci minute. Cel mult. Freeman și Marcell cam atât aveau să mănânce rahat în camera de odihnă.

Se apropie întâi de birou, lăsându-se pe vine pentru a cerceta sertarul de jos, care era încuiat. Folosindu-se de cele învățate de la fratele ei, care o luase pe căi greșite, îl descuie.

N-ar fi trebuit să o surprindă faptul că acesta era plin de numeroase obiecte personale care le erau refuzate celorlalți membri ai brigăzii. Ultimul răcnet în materie de farduri, cel mai nou sistem de realitate virtuală, cu o colecție de programe de relaxare și sex.

Oricum, o considera de mult pe Renee inutilă și superficială.

Își trecu degetele pe sub fundul sertarului, pe părțile laterale, căutând compartimente ascunse. Găsi niște bani, dar nimic exagerat.

Închise sertarul și îl încuie la loc. Atentă să nu deranjeze ordinea impecabilă a lui Renee, verifică și alte locuri. Cercetă discurile cu dosare, deschise și se uită într-un dosar cu memo-uri, într-o agendă de întâlniri, după care se ocupă de mobilier și de ferestre.

Știa că Renee avea o ascunzătoare în biroul ei. Știa că ascundea nu doar rujuri, farduri de ochi și pretențioase parfumuri de import, care costau cât salariul unuia dintre ei.

Instinctul îi spuse că era vremea să renunțe – sudoarea începuse să i se prelingă

pe șira spinării.

Își spuse că va mai căuta încă un minut și îndepărtă peisajul marin de pe perete pentru a verifica în spatele lui, pentru a examina dosul și rama acestuia.

În clipa în care îl puse la loc, aranjându-l cu grijă pentru a sta perfect drept, o izbi un gând.

— Idioato! murmură ea. Ai fost degeaba la cursurile alea de psihologie.

Privi portretul comandantului Marcus Oberman îmbrăcat în uniforma albastră.

Aprecie că era prea greu pentru a-l da singură jos de pe perete. Poate doar dacă dădea la o parte masa de sub el pentru a-l putea apuca mai bine.

Reuși să-și bage o mână în spatele ramei și să-l îndepărteze câțiva centimetri – și înjură că nu se gândise să-și ia o lanternă.

Ținu portretul cu o mână și și-o trecu pe cealaltă pe spatele lui, în vreme ce încerca să-și încline capul pentru a vedea ceva. Îl mai îndepărtă puțin, rugându-se să nu-l desprindă de pe suportul său.

Mâna cu care pipăia dădu peste ceva, iar surpriza o făcu să smucească puțin în sus partea de jos a portretului. I se tăie respirația când văzu că acesta continuă să se ridice lin, partea de sus fiind prinsă de o balama, dezvăluind seiful din spatele lui.

Își scoase videotelefonul și se folosi de aparatul foto pentru a face câteva poze. Chiar dacă ar fi avut timp și ar fi fost dispusă să rișt, talentele ei de hoț se limitau la a descuia broaște simple, nu să spargă ceea ce părea a fi un seif complicat.

Încet, aranjă tabloul în poziția inițială. Se dădu îndărăt și verifică dacă era bine aliniat. Își șterse palmele pe șolduri. Ajunsă la ușă, ridică foarte puțin una dintre lamelele jaluzelei.

Asserton și Sloan încă erau la birourile lor. Brinker nu se întorsese din vreunul dintre locurile unde se ducea de cel puțin zece ori pe zi. Freeman și Marcell încă erau în camera de relaxare. Totul era în regulă.

„Du-te!“ își ordonă singură. „Du-te acum.“

Scoase dosarul din buzunar, ieși și închise ușa. Băgă rapid șperaclul în fantă și încuie ușa. Auzi clicul ușor și se îndreptă rapid spre biroul ei. Era la jumătatea drumului când ușa camerei de relaxare se deschise. Se așeză și își îndreptă privirea spre ecranul computerului ca și când ar fi verificat niște date. Și se gândi ce opțiuni avea.

Își va vedea de treabă ca de obicei. Cu capul aplecat, cu fundul pe scaun. Iar după ce programul se va termina, în drum spre casă, se va duce la un videotelefon public pentru a lua legătura cu Dallas.

Când Eve reveni în biroul ei, Mira, care stătea lângă fereastră, se întoarse spre ea.

— A, bine. Nu știam dacă vei reuși să vii să-l observi. Crezi că…?

— Ce faci? o întrerupse Mira.

Eve își dădu seama că ceva îi scăpase în febra de după interogatoriu: doctorul era enervat.

— Despre ce vorbești?

— Momești deliberat un om despre care crezi că deja a ucis alți doi în doar câteva zile? Un om care nu simte nici o presiune, nu e impresionat și nu are regrete că a înfăptuit acele crime? Un om care are toate motivele să te considere un obstacol și o amenințare pentru el, dar, mai important, și pentru femeia pe care o ascultă cu o loialitate absolută, cu toate că știi foarte bine că acea femeie are toate motivele și n-ar avea nici o mustrare de conștiință să-i ordone eliminarea ta?

— Asta-i meseria mea.

— Nu-mi servi mie baliverne. Te cunosc. Cu siguranță, există și alte metode de a construi și de a rezolva un caz, metode de care, fără îndoială, te folosești. Ți-a făcut plăcere să-l momești. Vrei ca el – prin Renee Oberman – să încerce să te ucidă.

— Bine. Eve se îndreptă spre AutoChef și îl programă să prepare un ceai de plante pentru Mira. Cred că ți-ar prinde bine.

— Să nu îndrăznești să mă ignori.

— Nu fac asta. Eve puse ceaiul pe birou și programă prepararea unei cafele pentru ea. Nu o fac, repetă ea. Nu greșești. Rar greșești. Mi-a făcut plăcere. La naiba, mi-a plăcut la nebunie, dar nici eu nu greșesc. Toate astea țin de meseria mea. Bine, poate nu chestia cu plăcutul la nebunie, dar am și eu dreptul la niște satisfacții.

— Asta nu-i o glumă, Eve.

— Ai perfectă dreptate că nu este. Ei sunt polițiști, doctore Mira, iar polițiștii nu trădează așa ușor. Cu certitudine, Bix n-o s-o trădeze pe Renee pentru că îl rog eu frumos sau pentru că procurorul îi oferă o înțelegere drăguță. Ea este superiorul lui direct – ofițerul lui comandant. Ea i-a încredințat o misiune, l-a făcut să fie important pentru ea, l-a făcut mâna ei dreaptă, iar asta-i o modalitate puternică de seducție. A creat o atmosferă în care ei sunt deasupra celorlalți. Reprezintă elita. La fel ca… la fel ca Forțele Speciale în care el a vrut să intre, dar n-a reușit. Ei fac ce trebuie făcut, iar ofițerul comandant decide ce anume. Îndeplinirea ordinelor face parte din codul lui, iar codul este zeul suprem pentru el.

— Nu poți să-mi spui că singura cale de a-i opri, de a-i opri pe toți, este să devii o țintă irezistibilă.

— Nu este singura cale, dar este o cale sigură nu doar de a-i opri, ci și de a-i elimina din acest departament, de a-i zdrobi de-a binelea. De a mă asigura că Renee, Bix, Freeman, și toți ceilalți vor plăti cel mai mare preț permis de lege. Absolut toți, deoarece, crede-mă, îl voi stârpi pe fiecare dintre ei.

Eve ridică o mână înainte ca Mira să poată vorbi.

— Și eu primesc ordine. Șeful Tibble mi-a ordonat să dau zdravăn de pământ cu Renee Oberman și cu fiecare polițist care face parte din rețeaua ei. Bix nu este singurul care ia în serios îndeplinirea ordinelor. Îi voi doborî și voi face tot ce îmi stă

în puteri pentru a minimiza răul care se va răsfrânge asupra departamentului cu această ocazie.

Eve își luă cana de ceai de pe birou. Observă că Mira nu era doar enervată, ci și obosită, și… tristă.

— Poftim. Poate ar fi mai bine să stai jos.

Mira luă ceaiul și se așeză.

— Sunt atât de supărată pe tine.

— Am observat. Ea are sfori de care să tragă. Trebuie să aibă un judecător, probabil și câțiva politicieni. Are oameni în sălile de tribunal, în departament, poate la laborator, poate la morgă. Trebuie să-mi măsor forțele cu ea, cu oamenii din brigadă, dar și cu cei de prin alte părți. Ar putea să scape din povestea asta – probele se pierd, rezultatele de laborator se modifică, moțiunea nu e depusă așa cum trebuie, martorii dispar sau se răzgândesc.

— Toată investigația a pornit ca urmare a unei declarații date de un martor impecabil.

Făcând eforturi să nu se enerveze – oare ea îi spunea Mirei cum să-și facă meseria? – Eve enumeră motivele pe degete.

— Peabody n-a văzut-o. Numele lui Bix n-a fost menționat. Garnet e mort. Și dacă nu e bătut cazul în cuie înainte să se afle ce a văzut și ce a auzit? Eve clătină din cap. Eu sunt locotenentul ei. Eu sunt partenera ei. Crezi că o s-o las expusă, cu o țintă pictată pe frunte?

— Nu. Mira sorbi din ceai. Nu, știu că n-ai face așa ceva.

— Bix mai degrabă i-ar băga arma în ureche și ar trage decât s-o trădeze pe Renee. Greșesc?

— Nu. Cred că s-ar sacrifica pe sine și ar considera că este o onoare s-o apere. Ceea ce înseamnă că, dacă încearcă să te omoare și nu reușește, nu vei pune mâna decât pe el.

— Am câțiva tocilari în mânecă, dar, chiar și fără asta, arestarea lui va însemna o mare spărtură în zidul ei. Va cădea în dizgrație, cariera ei va primi o lovitură după care nu-și va mai putea reveni. Și deschidem zăgazurile banilor. Ai lui Garnet, ai lui Bix, ai ei, ai celorlalți. „Explică asta, javră!“ N-o să știe pe unde să scoată cămașa. Mai mult, cred că l-am făcut pe Bix să arunce o umbră grea asupra ei.

Mai calmă, Mira sorbi din nou din ceai.

— Folosindu-se de propriile cuvinte și de comportament, i-a arătat că este un soldat – unul care îndeplinește ordinele fără să pună întrebări, unul care îi este extrem de loial lui Renee. Că nu e un om care să iasă din cuvântul ofițerului comandant, că nu încalcă rangul și nu acționează după bunul plac.

— Și mai am în mânecă un psihiatru de top, pentru că tu vei depune mărturie în sensul ăsta, folosindu-te de cuvinte mari, pompoase. Janburry și Delfino, polițiștii care se ocupă de anchetarea morții lui Garnet, îl vor considera pe Bix suspectul

principal. Dacă Bix se dă la mine, va sfârși cu mutra pe trotuar și cu o cizmă de polițist pe gât. Sper să fie cizma mea, dar mă mulțumesc cu orice cizmă de polițist.

— Știu că și ea a urmărit interogatoriul. Ai vrut s-o facă pentru a-și da seama că o suspectezi. Ai făcut-o pentru a-i da motive de neliniște, de nervozitate și – speri tu –, pentru a-i da lui Bix undă verde, dar ai făcut-o, Eve, și pentru că este deja ceva personal.

— Este al naibii de personal. Și se simți ușurată să spună asta. Simți o încântare s-o spună. Ea scuipă pe tot ce prețuiesc eu, pe tot ce sunt eu. Pe tot ce am reușit să devin încercând să scap dintr-un coșmar pe care ea nici măcar nu-l poate concepe. Contează enorm.

— Da, murmură Mira. Da, contează.

— Când o voi îngenunchea, o voi face pentru mine, pentru insignă, pentru omul care m-a pregătit, m-a învățat, m-a ajutat să devin cineva care merită să poarte această insignă. Dar asta e doar o parte. La naiba, o voi face pentru tine!

— Eve…

— Taci! îi ordonă ea, spre stupefacția amândurora.

Își dădu seama că trebuia să-și ușureze povara. Trebuia s-o facă, aici și acum, să scape de clocotul emoțional care o otrăvea.

— O voi face pentru Whitney, pentru Peabody, pentru fiecare bărbat și femeie din brigada mea. O voi face pentru fiecare polițist pe care ea l-a ucis și pentru un drogat mort. O voi face pentru fiecare polițist care merită să poarte insigna. Și, cu toate că voi face tot ce-mi va sta în puteri să-i îngenunchez pe toți, o voi face pentru fiecare polițist pe care l-a făcut să devină o rușine.

Se opri și trase aer în piept.

— Dacă mă cunoști, presupun că ar trebui să știi asta.

— Știu. Știu foarte bine. Și pentru mine a devenit deja ceva personal. Legătura cu tine este una personală.

Eve simți o mică împunsătură în inimă.

— Ne-am împăcat?

— Îmi doresc uneori să nu-ți fi construit atât de bine cazul, astfel încât să pot fi încă supărată pe tine. Mira se ridică. N-o să te sâcâi spunându-ți să ai grijă. Nu e nevoie să-ți spun să acționezi cu cap. Ai întrebări pentru mine?

— Mi-ai răspuns deja la una dintre ele. Mai am doar una. Bănuiesc că știu răspunsul, dar nu strică să te întreb. Și-a dat seama că o provoc să-și asmută câinele asupra mea?

— Deși știe acum că o suspectezi, și o suspectezi serios, ea nu și-ar risca niciodată viața. Nu cred că își poate imagina că tu ai face asta, nu pentru ceva atât de lipsit de importanță, în opinia ei, precum dreptatea, precum onoarea. Dacă își va asmuți câinele asupra ta, va crede că este ideea ei. Și o va face în curând.

— În regulă.

„Cu cât mai repede, cu atât mai bine.“

— Ai coșmaruri, Eve? Momente din trecut?

— Nu. Nu chiar. Nu de ceva vreme. Am impresia că, în general, s-a terminat, dar nu se termină niciodată cu totul. „E încă acolo“, gândi ea, „în fundul sufletului, dar…“ Am impresia că, în general, s-a terminat.

— Bine.

Mira luă mâna lui Eve într-a ei și o strânse.

— Mulțumesc pentru ceai.

Rămasă singură, tocmai se pregătea să ia legătura cu Peabody, când Janburry bătu la ușă.

— Ești liberă, locotenente?

— Da. Scuză-mă, aștepți de mult?

— Nici o problemă. Poate că aș fi avut una mică dacă ai fi reușit să obții o mărturisire legată de tipul nostru ucis.

— Asta va mai necesita un pic de muncă. Eu am pregătit terenul și v-am pasat mingea. Vrei să închizi ușa, detectiv Delfino?

După ce o închise, Delfino se sprijini de ea.

— Renee Oberman, rosti ea. Fetița comandantului Oberman.

— Așa ai interpretat-o?

— El a interpretat așa. Își ridică degetul mare spre partenerul ei. În ceea ce mă privește, simt mirosul de rahat.

— Are o exprimare foarte descriptivă, comentă Janburry. Mă întreb dacă ne-ai putea împrumuta notițele, locotenente, fiindcă se pare că am lipsit două zile de la școală.

— N-am primit autorizația să vă dezvălui totul, dar pot să vă spun că ne uităm în aceeași direcție. Măcar atât pot să vă spun. Scoase un disc din buzunar. Asta o să vă ajute să economisiți timp, dar, înainte, hai să facem o înțelegere.

— Ascultăm, rosti Janburry.

— Puteți să-l arestați pe Bix atunci când va veni momentul să-l săltați din rahat, dar Renee e a mea. Nu pentru că este o pradă mai mare. Să spunem doar că e ceva personal. Cât privește restul, împărțim totul.

— Cât rest mai e?

— Încă lucrez la asta. Ne-am înțeles?

Cei doi parteneri schimbară o privire.

— Există vreo strângere de mână secretă? întrebă Janburry.

— O să ne mulțumim cu cea simplă. După ce și le strânseră pentru a pecetlui înțelegerea, Eve le dădu discul. O să găsiți multiple identități false, multiple conturi secrete și proprietăți imobiliare considerabile aparținând lui Renee, Bix, Garnet și altora pe care i-am depistat.

— Cât de implicate sunt Afacerile Interne ? vru să știe Delfino.

— Foarte. Locotenentul Webster este omul de legătură, dar căpitanul lui a fost informat, la fel cum au fost comandantul Whitney și șeful Tibble. Este strict secret. Nimeni nu trebuie să afle până nu punem mâna pe ei.

— Polițiștii necinstiți miros a rahat, repetă Delfino. Polițiștii care omoară polițiști au însă o duhoare specială.

— Tipul o să încerce să te elimine. Janburry o studie pe Eve. Știi asta?

— Contez pe asta.

— Ai nevoie de acoperire?

— Mulțumesc, am, dar o să iau legătura cu voi dacă și când se întâmplă. Indiferent cine pune mâna pe el, e al vostru. Asta-i înțelegerea.

După plecarea celor doi, Eve încuie ușa. Merita o mică recompensă, un mic stimulent înainte de a reveni la treabă.

Luă o mică unealtă din birou și se lăsă pe vine lângă reciclator, dar, după ce îndepărtă capacul, constată că nici o pungă de probe sigilată și plină de ciocolată n-o aștepta acolo.

— La naiba! Asta-i o porcărie. Asta-i o mare porcărie.

Bosumflată, jelindu-și pierderea, se uită urât la ceea ce considerase a fi o ascunzătoare genială. Recunoscu că fusese greșeala ei să-și lase ciocolata acolo pe perioada vacanței.

Asta îi oferise mizerabilului Hoț de Ciocolată suficient timp și ocazii pentru a o căuta și a o mânca.

Acum, nu doar că nu își va primi recompensa, stimulentul, dar va trebui să caute o altă ascunzătoare.

Puse la loc capacul și azvârli în sertar unealta de care se folosise. O să-și mai îngăduie treizeci de secunde de îmbufnare înainte de a lua legătura cu Peabody.

— Care-i situația?

— Am trecut puțin de jumătate. Devin a avut o colecție dată naibii. S-ar putea să fie o fundătură. Dacă a avut ceva documentație sau notițe, probabil că vreunul din echipa lui Renee le-a găsit și le-a distrus.

— Ocupă-te în continuare de asta. Verifică până la capăt. Dacă nu le-au găsit și nu le-au distrus este pentru că le-a ascuns bine. Eve se uită urât la reciclator. Am niște lucruri de terminat aici, apoi o să vin și eu. Cum stau electroniștii? Au...? Stai puțin, îi ceru când auzi un clic la ușă.

Ridicându-se, își scoase arma.

Roarke deschise ușa și își înclină capul.

— Ia te uită, asta nu-i primirea pe care o sperasem.

Eve răsuflă și băgă arma în toc.

— Ocupă-te în continuare de asta, Peabody, spuse ea. Sună-mă dacă găsești ceva. Altfel, ne vedem când ajung acolo.

Întrerupse transmisiunea.

— Ușa aia era încuiată.

— Și ce-i cu asta? Se apropie și o sărută apăsat. N-am bătut, deoarece credeam că dormi buștean, întinsă pe dușumea, cum faci câteodată.

— Poate că îmi trebuie o încuietoare mai bună. Poate că trebuie să încui ușa mai des. Se lăsă să cadă pe scaun. Nu că asta l-ar opri pe Hoțul de Ciocolată. Provizia mea a dispărut.

— Aveai de gând să-i aplici o doză de electroșocuri Hoțului de Ciocolată?

— S-ar putea, când o să vină ziua aia. Dar nu, am crezut că Renee o fi cedat nervos și l-a trimis pe Bix să mă arunce pe fereastra biroului. I-am dat suficiente motive atunci când l-am interogat pe Bix, așa că doream o recompensă. Vreau ciocolată.

— N-am la mine. Ia ceva de la automat.

— Vreau ciocolata mea.

El își stăpâni un hohot de râs.

— Gata, gata!

— Să-ți fie rușine! Hai s-o lăsăm baltă. De ce ai venit aici? Unde sunt astăzi toți cei din biroul meu?

— Eu sunt aici și merit, de asemenea, o recompensă. La fel și Feeney, și McNab.

— I-ați dat de capăt.

— I-am dat. În cea mai mare parte, ei i-au dat, dar eu am izbutit câteva înfloriturі.

— Trebuie s-o punem la treabă, trebuie să informăm Afacerile Interne.

— Feeney se ocupă de asta. La urma urmelor, este copilașul lui. De fapt, e mai mult al lui McNab. Ian a avut câteva idei strălucite azi. Iar tu cu ce te-ai ocupat, locotenente?

— Cu prea multe întâlniri. Cred că aș lua-o razna dacă aș avea întâlniri toată ziua. Sunt atâția oameni cu care trebuie să ai de-a face.

— În general, da.

Îl puse rapid la curent cu cele întâmplate, dar făcu o pauză înainte de a relata interogatoriul lui Bix, în timp ce Roarke se îndreptă spre fereastră, privind afară.

La fel cum făcuse și Mira.

— Am discutat cu Mira strategia, scopurile și raționamentele, dar n-a fost încântată la început de isprava mea, până când nu le-a aflat. Vrei să ți le înșir și ție?

— Nu. Îți înțeleg strategia, scopurile și raționamentele. Îmi imaginez că și Mira le-a înțeles, dar durează ceva să le înghiți și să le accepți.

— Roarke, am o asemenea acoperire, încât practic sunt închisă de sus până jos într-o armură ermetică.

— Știu. Se întoarse spre ea. Dar durează ceva. Să știi că oi fi tu subțirică, scumpo, dar pentru oricine ar fi un efort să te arunce pe o fereastră de dimensiunea ăsteia.

Ea zâmbi și, deoarece înțelese că el avea nevoie de asta, se lipi de pieptul lui când el se apropie să-i mângâie părul.

— Cu toate astea, din moment ce ești subțirica mea, o să stau pe-aproape deocamdată. Trebuie să mă ocup de câteva chestii. O să-mi găsesc un colțișor unde s-o fac.

— Eu trebuie să scriu două rapoarte și să aduc la zi panoul și jurnalul de activitate. Poți să folosești zona pentru vizitatori.

El se uită la scaunul cel jalnic.

— Tu chiar numești asta zonă?

— Nu.

— O să-mi găsesc un colțișor.

*

Lilah continua să-și țină capul aplecat și fundul lipit de scaun atunci când Renee și Bix se întoarseră și când Renee, mânioasă la culme, se închise împreună cu el în birou.

Se gândi că programul era pe terminate. Nu mai era mult. Se întrebă dacă n-ar fi bine să ceară o învoire pentru timpul rămas și să plece mai devreme, dar locotenentul ei se încrunta când auzea asemenea cereri, iar în starea de spirit în care se afla, ar fi putut să izbucnească din pricina asta.

Mai bine își vedea de treabă.

Nu spuse nimic când Manford și Tulis se întoarseră de pe teren, iar Tulis trânti niște dosare pe biroul ei.

Știa că se aștepta de la ea să completeze formularele, să perie raportul și să-l îndosarieze. Locotenentul considera că oamenii ei de teren erau prea prețioși ca să asude ocupându-se de hârțogăraie.

Se apucă de treabă, spunându-și că asta o va ține ocupată și, astfel, nu va mai sta tot timpul cu ochii pe ceas.

Terminase când Renee ieși și veni direct la biroul lui Lilah.

Cu toate că inima îi stătu în loc, Lilah o privi placidă.

— Da, doamnă?

— Du-te cu Bix, rosti ea cu asprime.

— Cu Bix, locotenente?

— După cum am spus. Ne lipsește un om. Dacă îți amintești, unul dintre ai noștri a murit. Ai vreo problemă cu munca de teren? Aveam impresia că ești nerăbdătoare să scapi de munca de birou.

— Da, doamnă! spuse, strecurând niște entuziasm în voce. Mulțumesc, locotenente.

— Bix îți va da toate detaliile pe drum. Ți se vor plăti orele suplimentare, dacă va fi cazul.

Bix o privea pe Lilah cu ochi goi.

— Hai s-o facem.

„Rahat“, gândi Lilah, în vreme ce se străduia să țină pasul cu el. Lăsase vreun indiciu sau vreunul dintre ceilalți o văzuse intrând ori ieșind și o informase. Sau…

Se gândi că nu mai conta acum. Fusese descoperită.

— Unde mergem?

— La un tip care produce droguri, pe Avenue D. O să-l săltăm, îl presăm puțin, să vedem ce obținem.

„Rahat, rahat“, gândi Lilah din nou.

— Ceva la care lucrați tu și Garnet? Îmi pare rău pentru Garnet. Știu că voi doi lucrați împreună și erați apropiați.

— Își cunoștea meseria.

Bix intră în lift și, din moment ce era plin cu polițiști, Lilah îl urmă.

A naibii să fie dacă se va lăsa dusă ca un miel la tăiere, dar instinctul îi spunea că asta fusese condamnată să pățească.

Revăzu rapid în minte fiecare minut pe care îl petrecuse în biroul lui Renee, fiecare mișcare făcută. Lăsase totul exact așa cum fusese. În afară de asta, chiar dacă îi scăpase ceva, Renee nu avea de unde să știe cine…

Doar dacă nu monitoriza biroul brigăzii și atunci când ea nu se afla în el. Iar dacă monitoriza biroul brigăzii, probabil că își monitoriza și propriul birou. Și atunci văzuse totul.

„Proastă. Proastă. Proastă.“

— Ai mai avut vreodată de-a face cu tipul ăsta?

În vreme ce îi puse întrebarea, Lilah trase de partea de sus a maioului, ca și cum ar fi vrut să scape puțin de căldură. Nu se întinse cine știe ce.

— Da. Mă ocup eu de el. Tu ești pe post de acoperire. Își coborî privirea spre ea când Lilah începu să se sufoce. Ce-i cu tine?

— Scuze. Sunt claustrofobică.

Când ușile se deschiseră, îi împinse pe ceilalți polițiști la o parte și ieși. Ar fi fugit atunci, dar Bix era chiar lângă ea. În schimb, își băgă capul între genunchi.

— Nu puteam respira.

— Cum naiba ai ajuns în poliție?

Nu făcu nici un efort să-și ascundă disprețul. Cu atât mai bine dacă o credea slabă și bună de nimic.

— Uite ce e, sunt un polițist bun. Doar că am ceva probleme cu spațiile strâmte. O să cobor pe scara rulantă și ne vedem în garaj.

— Vin cu tine.

O luă de braț și o conduse spre o scară rulantă.

Se gândi să intre într-o baie și să ceară ajutor, dar, dacă intra după ea, avea să fie prinsă în capcană. Își smuci brațul, însă el o strânse și mai tare.

— Ia-ți mâinile de pe mine Bix, pot să mă țin și singură pe picioare.

— Probabil că leșini atunci când vezi sânge.

— Să te ia naiba!

Lilah dădu din coate pentru a-și face loc pe scară și a se îndepărta de el. Bix rămase lipit de ea.

Ea calculă că, foarte curând, vor trebui să intre în unul dintre lifturile care duceau la subsol. Sau s-o ia pe una dintre scări. Unde plănuia el s-o facă? Nu la Centru, însă, odată ce o scotea de-acolo…

Așa că nu-l va lăsa s-o scoată de-acolo.

— Hei! Se întoarse spre el. Ia-ți mâinile de pe fundul meu.

— Eu nu…

Ea îl plesni suficient de tare ca zgomotul să atragă la fel de mult precum strigătul ei de protest.

— Nenorocit ordinar!

Zări o grămadă de zâmbete batjocoritoare în vreme ce coborî de pe scara rulantă.

El dădu s-o prindă și poate că ar fi tras-o înapoi, dar doi polițiști – dintre care unul era o femeie în uniformă, care părea capabilă să aplatizeze un maxibus – îi blocară calea.

Auzi țipetele, înjurăturile, și se uită în urma ei. Ochii lui erau perfect calmi când reuși să scape și să se apropie de ea.

Ea dădu ascultare instinctului și o luă la fugă.

Sări pe următoarea scară, strecurându-se și unduindu-se ca un șarpe pe lângă ceilalți oameni. Trebuia să scape de el, să scape de el, să găsească o ascunzătoare și să ceară ajutor. Își spuse că trebuia să sprinteze când ajungea la următorul nivel. Fusese mereu foarte rapidă.

Când o altă privire aruncată în spate îi spuse că și el era, se pregăti să părăsească scara rulantă. Coborî și se opri o fracțiune de secundă pentru a alege cea mai bună direcție. Din spatele ei, mugetul se auzi cu o clipă înainte să fie izbită de cineva împins de înaintarea violentă a lui Bix. Lilah întinse o mână pentru a se sprijini, dar picioarele îi fugiră de sub ea.

Vreme de o fracțiune de secundă, privi cu răsuflarea tăiată cum treapta masivă de oțel argintiu se grăbea spre ea. Brațele i se ridicară într-o încercare instinctivă de a-și feri fața, iar umărul primi prima lovitură cumplită. Pentru o clipă, lumea se întoarse cu susul în jos – tavanul deveni podea –, apoi explodă când capul i se lovi de oțelul zimțat.

Începu să se rostogolească, să se rostogolească inertă spre neiertătorul etaj de dedesubt.

Aproape își isprăvise treburile la Centru, când Eve privi videotelefonul care

suna. Sperase că era Peabody, și făcu un efort să-și stăpânească enervarea când văzu chipul lui Webster pe ecran.

— Dallas.

— Detectivul Strong tocmai a căzut de pe o scară rulantă între etajele trei și patru.

Eve țâșni în picioare.

— Cum?

— Nu s-a stabilit încă, dar Bix este reținut.

— A împins-o chiar… în sediul central?

— Nu s-a stabilit încă. Avem mărturii contradictorii.

— Trăiește?

— Este inconștientă și a suferit traumatisme în urma căzăturii. E în drum spre spitalul Angel. Afacerile Interne se ocupă de Bix. Renee încearcă deja să intervină. O să studiem înregistrările camerelor de securitate și deocamdată îl ținem la răcoare.

— Pe Strong o păzește cineva?

— Ambulanța plecase până să aflu.

— Mă ocup eu. Eve ieși grăbită din birou și se duse direct la Baxter. Vreau ca tu și Trueheart să fiți la Angel în zece minute. O păziți pe detectiv Lilah Strong, care este transportată acolo cu leziuni pricinuite de o căzătură. O păziți ca pe ochii din cap. Nimeni din personalul medical nu rămâne singur cu ea și nici un polițist să nu se apropie de ea. Acesta este un ordin direct și nu mă interesează nici dacă Dumnezeu însuși îl contramandează.

— Da, doamnă.

— Plecați! Vin și eu imediat.

În vreme ce se întorcea în birou pentru a-și lua sacoul pe care îl dezbrăcase cât lucrase, îl sună pe Roarke.

— Ne vedem în garaj. Grăbește-te!

Închise, apoi sună o prietenă.

— Dallas. Doctorul Louise Dimatto îi surâse. Ce mai…?

Luptându-se să-și îmbrace sacoul, Eve luă videotelefonul cu cealaltă mână.

— Am nevoie de tine la spitalul Angel, imediat! Sosește un pacient transportat de la sediul central, detectivul Lilah Strong. Leziuni pricinuite de o căzătură.

— Cum…?

— Nu știu în ce stare se află. Am nevoie să te duci acolo, Louise, și s-o preiei. Viața ei e în joc. Vreau ca tu să fii doctorul ei și trebuie s-o faci bine. Vreau ca de ea să nu se apropie decât oameni cărora le-ai încredința viața ta. Nici un alt doctor, soră, infirmieră – nu vreau în preajma ei nici măcar o ploscă în care n-ai încredere. Baxter și Trueheart se îndreaptă acum spre spital. Nici un alt polițist nu are voie să se apropie de ea fără permisiunea mea. Absolut nici unul.

— Am plecat. O să sun înainte, să aranjez lucrurile.

— Mulțumesc.

Se repezi spre scara rulantă, de pe scară în lift, și alergă prin garajul unde o aștepta Roarke.

— Cât de repede poți să ajungi la spitalul Angel?

— Foarte repede. Pune-ți centura!

CAPITOLUL 21

Cu sirenele urlând, Roarke setă mașina pe modul Aeropurtat în clipa în care ieșiră din garaj. Băgă într-o viteză inferioară, acceleră pentru a profita de un gol în trafic și luă un viraj pe două roți. Șterse vreo două straturi de vopsea de pe un taxi și un sedan care abia se târau, atunci când se strecură printre ele, apoi se ridică brusc pentru trece peste capetele unor pietoni care traversau, în ciuda sirenelor care urlau și a girofarului aprins.

— Strong a încasat-o, îi spuse Eve. Nu știu cât de rău.

El se mulțumi să dea din cap și trecu direct printre canioanele orașului. Când opri în dreptul rampei de la Urgență, rosti:

— Du-te!

Ea deja își scotea centura de siguranță și deschidea ușa. Trecu ca o furtună printre ușile de la Urgență și zări niște androizi medicali care dădeau colțul de la Internări împingând o targă, cu Baxter și Trueheart flancându-i ca niște câini de pază.

— În ce stare se află?

Sângele din rănile de la cap și din zgârieturile de pe față îmbibase hainele lui Lilah. Eve văzu atela care îi susținea brațul drept, o alta ținându-i fix piciorul și un guler cervical la gât.

Terminalele medicale scuipau șiruri de termeni de specialitate unui bărbat care abia dacă părea a avea vârsta legală pentru a comanda o bere. În replică, el dădu niște ordine pe când trecură prin alt set de uși.

Îi dădu și lui Eve un ordin:

— Va trebui să rămâi aici.

— Doctorul ei e pe drum. Louise Dimatto. Ea răspunde de pacientă.

— În clipa asta, eu răspund.

Numără până la trei și ridicară trupul însângerat și legat de un stabilizator al lui Lilah de pe targă pe o masă.

Durerea pricinuită de această mișcare o făcu pe Lilah să geamă. Pleoapele ei

tresăriră. Doctorul îi ridică o pleoapă pentru a examina pupila în vreme ce un android îi tăia pantalonii, dând la iveală o fractură urâtă.

Eve reuși să se strecoare printre ei, o apucă pe Lilah de mână și o strânse.

— Raportează, detectiv. Dă-mi un raport.

Ochii lui Lilah, șocați și îndurerați, se deschiseră.

— Poftim?

— Detectiv Strong! Eve îi văzu ochii lărgindu-se foarte puțin. Am nevoie de raportul tău.

— M-au ucis.

— Nu, n-au făcut-o. De ce au încercat?

— Oberman. În spatele lui Oberman. Cuvintele ieșiră trunchiate în timp ce degetele lui Lilah se mișcară slab în mâna lui Eve. Mama. Tic.

— Ți-o aduc pe mama. Pe Tic.

— Frică.

Un val nou de durere îi cutremură trupul, citindu-i-se în ochi. Eve se sili să privească drept în ei.

— Am eu grijă de tine. Am eu grijă, detectiv.

— Oberman. Eve simțea că Lilah se lupta să rostească fiecare cuvânt. Seif. Bix. Dat greș.

— Nu, n-ai dat greș. Mă ocup eu.

— Mama. Tic.

— O să ți-i aduc.

Eve se aplecă în vreme ce ochii lui Lilah se dădură peste cap și se închiseră, aparatele țiuiră, iar tânărul doctor se răsti la ea să se retragă, amenințând că va chema forțele de ordine.

— Să nu-mi mori, detectiv! Ăsta-i un afurisit de ordin.

Din spatele ei, Eve auzi vocea lui Louise – calmă, rostind rapid cuvintele, plină de autoritate. Se dădu îndărăt, privind cum prietena ei își băga brațele într-o pelerină de protecție.

— Trueheart, rămâi cu ea. Baxter, vino cu mine.

Eve se grăbi să iasă pe ușă.

— A mai spus ceva înainte de sosirea mea? vru Eve să știe.

— Noi am ajuns cu vreo treizeci de secunde înaintea ta. Și-a revenit din leșin timp de câteva clipe, când au dat-o jos din mașină, dar n-a zis nimic inteligibil.

— Unul sau amândoi rămâneți cu ea permanent. Nimeni nu se apropie de ea. Nimeni nu se atinge de ea decât cu permisiunea lui Louise.

— A ajutat-o cineva să cadă de pe scară, Dallas?

— Încă nu s-a stabilit, dar tot ce se poate. Dacă cineva a avut un motiv înseamnă că e posibil să încerce din nou.

— N-o să treacă de noi. Privirea lui se îndreptă spre ușă, apoi reveni la Eve. Este

unul dintre oamenii lui Oberman?

— Nu mai este. Este unul dintre ai mei.

Louise ieși în vreme ce Eve se plimba de colo colo pe hol.

— O ducem sus, s-o pregătim pentru operație. Are nevoie de un chirurg ortoped, de unul plastician și de un neurochirurg. Au chirurgi buni aici, spuse Louise înainte ca Eve să poată răspunde. Îi cunosc. Are răni interne, de care mă voi ocupa eu. Dacă face față, și are șanse decente cu această echipă, vor mai fi necesare și alte operații, iar recuperarea va fi al naibii de dificilă.

— O să facă față. Unul dintre oamenii mei trebuie să fie alături de ea în fiecare secundă. Vreau să alegi fiecare doctor, asistentă, infirmieră care se apropie de ea și să le dai datele lor lui Baxter.

— Sala de operații numărul 5, rosti Louise. Trebuie să mă duc să mă pregătesc. O să-mi spui mai târziu despre asta.

— Louise…? Eve merse alături de ea spre lift. Cât de decente sunt șansele?

— Cât de rezistentă este?

— Cred că destul de rezistentă.

— Asta-i bine. Ai încredere în noi că vom face restul.

Neavând de ales, Eve rămase locului și privi cum o transportau pe Lilah spre lift, în timp ce Baxter și Trueheart o flancau din nou.

— O să avem noi grijă de ea, locotenente.

Trueheart își puse o palmă pe mânerul lateral al tărgii, iar Eve dădu din cap în vreme ce ușile se închiseră.

— Cum se simte? întrebă Roarke.

Ea închise ochii pentru o clipă, în vreme ce în minte i se derula haosul din sala de examinare.

— Un braț rupt, inclusiv un cot sfărâmat. Fractură multiplă la picior, craniu spart, splină și ficat deteriorate, răni faciale severe. Astea sunt cele mai grave.

Își coborî privirea spre mâna care o ținuse pe a lui Lilah și observă că era pătată de sânge.

— Trebuie să mă spăl. O să mă spăl, apoi mă duc s-o fac bucăți pe Renee.

Trebuia să-și stăvilească furia. Furia putea aștepta.

Pe drumul mult mai pașnic înapoi spre sediul central, Eve luă legătura cu Feeney.

— Poți să te joci cu noua ta jucărie din sala de conferințe a diviziei mele?

— Putem aranja.

— Vreau s-o faci acum și extrem de discret. Fiindcă băiatul ei e din nou luat la întrebări, ea va trebui să înceapă să se agite. Și mai vreau ceva.

— Cât e de imposibil, de data asta?

— Tu să-mi spui. Probabil că ea are ochi și urechi în biroul brigăzii, dar și în al ei.

Probabil că le monitorizează sau are puncte de control. E posibil să aibă vreun soi de alertă în biroul ei care s-o avertizeze dacă intră cineva când ea nu se află acolo. Poți să verifici și să ne anunți?

— Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu! Fără să cunosc sistemul, amplasarea, codurile sau frecvența alertei? Îi aruncă o privire lungă, tristă. La naiba, de ce nu? Ce mai contează un miracol pe ziua de azi?

— Poți s-o faci repede?

— Nu la fel de repede pe cât ți-aș trage un șut în fund dacă te-ai apropia de mine.

— Îmi aduc tocilarul să te ajute.

— Trimite-l. Tu stai deoparte.

Eve se încruntă când el întrerupse convorbirea, apoi se întoarse spre Roarke.

— Puteți s-o faceți foarte repede?

— Să captezi și să redirecționezi un semnal necunoscut al unui sistem teoretic, în acest moment, al cărui potențial și coduri nu le cunoști? Nici pe mine nu m-ar deranja să-ți trag un șut în fund. Da, spuse el înainte ca ea să poată vorbi. Pentru că tu o să golești atât biroul ei, cât și pe cel al brigăzii de care răspunde, suficient de mult timp pentru ca eu să pot intra, verifica, scana, localiza și identifica, iar apoi ieși de-acolo.

— Și cum să-i scot pe toți de-acolo?

— Asta, locotenente, e problema ta. O să am nevoie de cinci minute.

— Dacă îți obțin cincisprezece, mai vreau să faci ceva cât vei fi acolo.

— Ce anume ar fi acel ceva?

— Presupune un furt.

Chipul lui se lumină.

— Deja îmi place.

— Lasă-mă doar s-o chem pe Peabody, iar apoi îți spun despre ce-i vorba.

Înainte de a apuca să solicite apelul, videotelefonul îi sună în mână.

— Dallas, am găsit! Peabody cântă efectiv cuvintele. Am găsit! Peste trei luni de note, date, locații, conversații auzite. Nume – a făcut săpături serioase și a întocmit o listă cu numele celor despre care credea că sunt implicați în afacerea lui Renee –, pe care le susține cu multă documentație.

— Adu-le aici.

— Nu vii tu aici?

— A apărut o schimbare de planuri. Copiază-le și adu-le aici.

— Am plecat. Iisuse, Dallas, au fost cât pe ce să-mi scape. Le camuflase sub o înregistrare de muzică provocatoare. Analiza discului abia dacă mi-a indicat ceva – semăna cu o înregistrare peste altceva –, iar apoi eu…

— Îmi explici mai târziu. O să încheiem totul în seara asta. Vreau să fii aici.

— În seara asta? Mă grăbesc cât pot.

— A făcut o treabă bună, comentă Roarke. Dacă discul era stratificat, iar ea l-a

deghizat în supraînregistrare, Devin a făcut o treabă bună, și la fel și Peabody.

— O s-o bat pe umăr mai târziu. Își privi ceasul și făcu niște calcule. Uite ce vreau să faci după ce obțin permisiunea și după ce golesc biroul brigăzii.

— Bănuiesc că ți-ai dat seama deja cum s-o faci.

— Cu un polițist la morgă, unul în operație și un al treilea perpelit la foc mic de Afacerile Interne? Asta înseamnă un sfert din brigada ei. Aș zice că Renee și oamenii ei merită o săpuneală pe cinste.

Se apucă să pună lucrurile la punct în vreme ce Roarke conducea spre sediul central.

— Comandantul și Mira, comentă Roarke. Ce ar trebui să exprime spectacolul dat de comandant? Preocupare, puțină dezaprobare severă și nițică terapie de grup pe deasupra.

— Ea nu poate refuza. O să te sun imediat ce aflu că au intrat în sala de conferințe. Dacă ai nevoie de mai mult timp sau, pur și simplu, nu reușești să-i dai de cap, anunță-mă imediat.

— Tocmai ți-ai câștigat un alt șut în fund pentru că m-ai insultat.

Luară liftul pentru a ieși din garaj, apoi urcară pe scările rulante, așa cum avea ea obiceiul. Pentru a urca de la trei la patru, o luă intenționat prin sectorul unde căzuse Lilah.

Blocaseră scara care cobora, și aveau s-o țină blocată până când Afacerile Interne stabileau cauza căzăturii. Își imagină că Webster va ajunge la concluzia corectă indiferent dacă înregistrările camerelor nu arătau culpabilitatea lui Bix.

— A ținut-o pe Strong legată de biroul ăla, și tocmai azi o trimite pe teren? Cu Bix? El a primit ordin s-o execute. Dacă ar fi scos-o de-aici, ar fi fost moartă, nu în operație. Strong bănuia că biroul brigăzii era monitorizat, dar a intrat oricum.

— A riscat. Și tu riști în fiecare zi.

— După ultima mea vizită acolo, am știut că e monitorizat, am știut că Brinker e murdar, dar nu am anunțat-o. Nu la timp. Am văzut oportunitatea de a avea un om în interior și am profitat de Lilah, implicând-o în chestia asta.

— Și se pare că și ea a văzut o oportunitate și a profitat de ea. Risc și oportunitate, Eve. Fac parte din joc.

— Louise o va face bine. La naiba, o va face bine, pentru că javra asta n-o să mai ucidă un alt polițist.

Se îndepărtă cu pași mari și urcă pe o altă scară rulantă.

Intercomul ei sună de trei ori. Se uită și văzu codul.

— Whitney a convocat ședința.

— Cred că o să mă îndrept într-acolo, să fiu pe-aproape când pleacă.

— Chipul tău e destul de cunoscut pe-aici. Ai grijă să nu te vadă vreunul dintre ei.

— Insultă după insultă.

Clătină din cap și se îndepărtă.

Eve se duse să se vadă cu Webster, așa cum aranjase.

— Am cinci minute, îi spuse el când ea intră în birou. L-am pus pe Bix la fiert. Locotenentul lui tocmai a încheiat o discuție aprinsă cu căpitanul meu. A primit ordin de la comandant să se prezinte la raport. Webster își duse palma la tâmplă pentru a saluta. O sincronizare perfectă, Dallas.

— Ce-i pe înregistrările camerelor?

— El n-a împins-o, dar e indiscutabil că o urmărea. Amândoi se înghesuiau, fugeau, împingeau oamenii la o parte. Cineva a căzut între ei și toți s-au prăbușit ca piesele de domino. Avem noroc că numai ea s-a rănit grav. S-a dezechilibrat, a căzut și n-a reușit să se agațe de nimic.

— Cum răspunde el la asta? De ce urmărea o colegă?

— Spune că ea a început să țipe și l-a pălmuit, apoi a luat-o la fugă pe scările rulante, punându-i în primejdie pe alții. El a urmărit-o instinctiv și pentru că se temea că-și va face rău singură sau altora. E destul de aproape de ce s-a întâmplat și ne este greu să-l acuzăm, fără declarația ei. El nu se abate de la poveste nici măcar cu un cuvânt.

— Vreau să văd urmărirea.

— Mi-am imaginat. Scoase un disc din buzunar. Dacă vrei să-l arzi, da, poți interpreta că s-a înghesuit în locul potrivit, la momentul potrivit, pentru a-i pricinui căderea, dar interpretarea asta nu se susține singură. Renee face pe șefa revoltată, dar suntem obișnuiți cu așa ceva. Cum putem să-l luăm la întrebări pe omul ei, când este evident că a fost un accident cumplit, ce pare să fi fost cauzat de ofițerul rănit, care manifestase un comportament instabil, după cum este consemnat în evaluările ei?

— Atunci trebuie să explice cum de trimitea pe teren un ofițer pe care ea îl considera instabil.

— N-are oameni. A pierdut unul noaptea trecută. A avut răspuns pentru tot. Nu prea stau în picioare dacă le iei la bani mărunți și știi ce știm noi, dar sunt răspunsuri.

— Tocmai e pe cale să rămână fără răspunsuri. Eve băgă discul în buzunar. Să nu-l lași să plece, Webster. Mai ține-l cel puțin treizeci de minute. O să iau legătura cu Janburry și Delfino, să-i alertez. S-ar putea să vrea și ei în curând să-l ia la o rundă de întrebări.

— O, putem să-l mai ținem destul aici. Cum se simte Strong?

— O să se descurce. Eve se uită la ceas. Trebuie să plec. Am propriile piese de domino cărora trebuie să le dau un bobârnac.

Se duse direct în sala de conferințe, unde Feeney și McNab aranjaseră totul. Feeney îi aruncă o privire plină de reproș.

— Ai idee că ar fi mult mai simplu să facem asta de la DDE? Mai ales că nimic din

toate astea nu e simplu.

— DDE e peste tot, dar dacă eu aș da târcoale pe la DDE, cineva care n-am vrea să se întrebe ce și cum s-ar putea întreba ce caut acolo. O băgăm în cușcă, Feeney, iar eu vreau ca partea asta a cuștii să fie solidă. Roarke are deja cinci minute de când am golit biroul brigăzii. Cu puțin noroc, restul misiunii ar trebui să fie mai ușor.

Băgă discul în computerul din sală și urmări înregistrarea. Trebui să se întărească atunci când văzu căderea lui Lilah și aterizarea.

— Știa că a dat de necaz, murmură Lilah. Se uită în toate părțile, caută o cale de scăpare. El o ține aproape, o ia chiar de braț. Ea a jucat foarte bine până la capăt.

— El a împins-o. N-a pus mâna pe ea, spuse McNab când Eve privi în jur, dar el a împins-o. Uită-te la el. Nici măcar nu clipește. Își croiește drum printre oameni, îi împinge, îi dă la o parte, dar nu-și ia nici o clipă ochii de la ea. Ca un ogar pe urma iepurelui.

— Ai dreptate. A avut ordinele lui. Dacă ar fi putut ajunge la ea după ce a căzut, ar fi terminat-o – dacă ar fi găsit o modalitate, ar fi ucis-o chiar în sediul central.

Se întoarse, dorind să-și ia cafea, apoi se răsuci din nou când auzi ușa deschizându-se.

— N-ai reușit să intri? începu ea.

— Zău așa, e o adevărată litanie de insulte. Roarke aruncă o mică bocceluță pe masa de conferințe. Am împrumutat asta dintr-una din camerele voastre cu provizii. Sper că nu voi fi arestat.

— Ai intrat, ți-ai făcut treaba, ai ieșit și ai ajuns aici în zece minute?

— Ei bine, a trebuit să mă opresc să fac rost de sac. Și să scanez sistemul ei de securitate. Îi aruncă un disc lui McNab. Asta ar trebui să grăbească lucrurile.

— O, da!

— Nu vrei să vezi ce e în sac, locotenente? întrebă Roarke. Ce se afla în seiful din spatele lui Oberman?

Eve desfăcu sacul.

— Bagajul ei de fugit – actele de identitate, bani lichizi, vreo 200 000 de dolari.

— A, sunt 250 000, plus 100 000 în euro.

— Un videotelefon curat, o armă neînregistrată, o tabletă și discuri.

— Registrele contabile, adăugă Roarke. Statele de plată, cheltuielile curente, veniturile – toate foarte minuțios notate. Am avut puțin timp să arunc o privire rapidă.

— Poți să spui aleluia, șopti Eve.

— Dacă vrei. Nu m-am uitat prin toate – doar cât să mă lămuresc despre ce e vorba. Sunt codificate, desigur, dar destul de simplist. Aș zice că era încrezătoare că nimeni nu va avea ocazia să le vadă. Sistemul de securitate este însă mai complex. Dacă și-a activat alarma înainte de a părăsi biroul, aceasta s-a declanșat în clipa în care Strong a intrat. O alarmă silențioasă care pornește camerele. Renee trebuie că a

văzut-o când s-a întors și a oprit alarma.

— Dar nu și-a golit seiful. Oricum, nu încă. N-a avut timp s-o facă, trase Eve concluzia. Trebuia s-o elimine pe Strong mai întâi. Dacă nu reușește să ajungă la Strong, va trebui să răspundă multor întrebări stânjenitoare. Poate să golească seiful și să pună în loc ceva care să n-o incrimineze.

— Strong a încasat o lovitură severă la cap – este și a fost clar confuză. Roarke dădu din cap. Există multe căi să ocolească asta, dar cea mai sigură și curată este s-o elimine pe Strong.

— Îi place curățenia și nu știe că am pus doi oameni s-o păzească pe Strong. Deocamdată, n-are de unde să știe. La naiba, am uitat de Whitney și de Mira.

Își scoase intercomul și îi semnală lui Whitney că se rezolvase.

— Ajută-l, te rog, pe băiatul meu, îi ceru Feeney lui Roarke, apoi îi făcu semn cu capul lui Eve să-l urmeze în cealaltă parte a încăperii.

— Ai băgat-o în cușcă, Dallas. Cu tot ce am adunat laolaltă, cu ce spune băiatul că a găsit Peabody. Dacă adăugăm și mica pradă pe care Roarke a pus mâna, tipa e terminată.

— Poate. Poate, dacă ne uităm pe discurile ei și descoperim că a notat toate datele despre operațiunea ei, ordinele de ucidere a polițiștilor, a lui Keener, a oricui altcuiva.

— Va trebui să explice actele false, banii.

— Mita, corupția, falsificarea de acte nu sunt la fel de grave cum este crima.

— Și tu, și eu știm că, deși Bix s-ar putea să rămână de neclintit, ceilalți o vor trăda. E nevoie de unul singur, ca să pornească avalanșa. Dacă faci o înțelegere cu unul dintre ei, avalanșa o va face una cu pământul.

— Tu așa ai rezolva asta?

— Spun că, de aici, te-ai putea duce direct să-i pui cătușele.

Ea se răsuci și făcu câțiva pași pentru a încerca să se calmeze. Se întoarse și se apropie iarăși de el, după ce se decise că nu voia asta.

— Să fac o înțelegere cu unul sau doi polițiști murdari ca să-i smulg ei capul? La naiba cu asta! La naiba cu asta, Feeney! Nu fac nici o înțelegere. Nu fac o înțelegere nici dacă trebuie să-l pisez pe procuror până începe să bâzâie că vrea la mămica. Nu vreau să fac o înțelegere ca s-o îngenunchez. O s-o fac așa cum cred eu. O s-o fac să cânte ca un blestemat de pian.

El începuse să rânjească de la primul „La naiba!“, iar apoi pufni.

— Tu nu știi să cânți la pian.

— Nu, dar pot să fac unul fărâme cu un baros.

— E o alegere bună. Verificam doar.

Ea expiră și simți că furia i se risipește.

— Tu ai folosi un baros?

— Poate un ferăstrău electric. Trebuie să mă gândesc la spinarea mea.

Ea se uită spre Roarke și McNab.

— Voi dați-mi informațiile. Eu o să fac rost de baros și de ferăstrău.

Se plimbă de colo colo cât timp ei lucrară. Se întrebă de ce în viață lucrurile durau mereu mai mult atunci când voiai să treacă mai repede, și mai puțin atunci când voiai ca ele să nu se mai termine.

Timpul era o porcărie.

Peabody intră.

— Afișează datele, îi ceru Eve. Vreau să le văd.

— Da, domnule.

— Ai făcut treabă bună, Peabody. Ai făcut treabă bună azi.

— A trebuit. Peabody își ridică privirea în vreme ce instala discul. Vreau să mă pot duce înapoi la mama ei și să-i spun că detectivul Gail Devin a fost de mare ajutor la rezolvarea acestui caz. Dallas, poți să obții o scrisoare de apreciere pentru ea? De sus? Poți să i-o soliciți comandantului?

— Pot. O voi face. Dar comandantul cred că îi va trimite una fără să i-o cer.

Eve rămase în picioare, studiind datele.

— Dumnezeule, era foarte minuțioasă. Uită-te la asta. Ore, date, durate, participanții la întâlnirile cu ușa închisă din biroul lui Renee. Corelarea acestora cu arestările sau cu operațiunile eșuate – sau cazurile când marfa confiscată ajungea, după înregistrare, mult sub așteptări ori estimări. Modificări ale facturilor – le înregistra ori de câte ori punea mâna pe una. A consemnat întâlnirile săptămânale dintre Renee și Dennis Dyson de la Contabilitate. Iată încă unul, care apare cu regularitate o dată la două săptămâni și după fiecare captură importantă. De la Arhive.

— Eliminarea nepotrivirilor din dosare, din rapoarte. Iată un polițist care a săpat zdravăn în cercetările sale.

— Construia un caz solid, adăugă Peabody. A notat contactele de pe stradă pe care începea să și le facă pe cont propriu. A verificat documentele de la tribunal, martorii, i-a urmărit. S-a întâlnit cu dealerii aflați după gratii. Începea să facă presiuni, apoi…

— Apoi a făcut presiuni într-o direcție greșită, iar Renee a dibuit-o.

Eve ceru afișarea informațiilor simultan cu cele despre Renee. Coroborarea lor.

— Avem nume care se regăsesc aici. O mulțime de nume care se regăsesc pe ceea ce par a fi statele de plată ale lui Renee.

— Ai făcut rost de statele de plată?

— O să te pun la curent. Feeney! M-am săturat să țin degeaba barosul în mână.

— Atunci, lasă-l jos un blestemat de minut.

— Uită-te la toți banii ăștia. Lui Peabody i se cască involuntar gura la vederea sacului deschis. Și… un pașaport, acte de identitate. I-ați găsit ascunzătoarea fără mine?

— Erai ocupată să faci o treabă bună.

— Acum, poți tu să spui aleluia. Roarke se întoarse spre ea. Ai legătura, locotenente.

— Încă nu s-a întors în biroul ei. Eve privi cu ochii mijiți ecranul pe care se vedea imaginea biroului lui Renee. S-a dus înapoi la Afaceri Interne, pentru a încerca să-și elibereze băiatul. Bine. Eve își roti umerii. E vremea să înceapă distracția.

CAPITOLUL 22

Renee își adunase trupele în biroul ei.

— În seara asta o să rezolvăm cu mizeria creată.

Stând în picioare în spatele biroului, își privi în ochi fiecare om aflat sub comanda sa – ceva ce învățase de la tatăl ei. Vorbi pe un ton încrezător:

— Nu va rămâne nimic nerezolvat. Nu se vor face greșeli. Freeman, du-te la spital. Dacă Strong supraviețuiește operației, va trebui să te ocupi de ea. Așteaptă până iau legătura cu tine. Fă ceea ce faci de obicei – rămâi nevăzut.

— Am înțeles, locotenente.

— Du-te! Și, Freeman, dacă și când o faci, nu lăsa nici o urmă.

— Mă cunoști doar. Sunt o fantomă.

— Marcell, continuă ea după ce ușa se închise în urma lui Freeman, tu și Palmer vă veți ocupa de Dallas. Vreau să se termine cu ea.

— Cum vrei s-o facem? întrebă Marcell.

— M-am gândit la asta. O ducem înapoi la Keener. „Un cerc complet“, calculă ea. „Închis și încuiat.“ Îl îndrăgește atât de mult pe micul ticălos, încât pare potrivit. O să puneți mâna pe ea în garaj, când pleacă de-aici. Armand, tu te vei ocupa de camerele de supraveghere.

— Se face.

— Va trebui acționat rapid și curat. Așteptați până ajunge la mașina ei. Nu vreau să-i lăsați loc de manevră. Folosiți arma cu electroșocuri. Apoi, duceți-o cu mașină cu tot la ascunzătoarea lui Keener. După ce o băgați înăuntru și o imobilizați, n-aveți decât să-i faceți ce vreți, dar asigurați-vă că e moartă. Luați-i tot ce ar lua un drogat ca pradă. O să plantăm mai târziu unele dintre obiecte, ca să le oferim celor de la Omucideri un țap ispășitor. După ce terminați, luați legătura cu Manford. El o să vă culeagă de-acolo.

— Și dacă nu e singură în garaj? întrebă Palmer.

— Dacă e cu partenera ei sau cu unul dintre oamenii ei, îi luați pe amândoi. Tulis o va supraveghea și îl va anunța pe Armand când coboară.

Se uită la Tulis, iar acesta dădu din cap.

— Armand se va ocupa de camere și de lifturi. O să vă ofere o fereastră, iar voi o să aveți grijă să vă încadrați în ea. Până atunci, stați departe de ea. Nici un fel de contact, nici un fel de legătură.

— Consideră făcut.

— Când isprăviți, duceți-vă la Samuel, la Five-O. El o să vă acopere. A închis localul pentru ca voi să puteți închina un pahar pentru însănătoșirea lui Strong și în onoarea lui Garnet. Își privi ceasul de la mână. Sursele mele spun că Dallas pleacă foarte rar la încheierea programului, așa că vă va fi mai ușor să o prindeți singură. Aveți suficient timp, iar eu o să-i arunc un os de ros ca să fiu sigură că întârzie.

— Cum e cu Bix? o întrebă Marcell.

— Armand o să intre în computerul ei și o să introducă niște date care o să-l scoată pe Bix din bătaia focului, indicând clar că javra urmărea un soi de vendetă împotriva mea și a oamenilor mei.

Renee se gândi că necazurile pe care aceasta i le crease aveau să merite dacă reușea să-i distrugă reputația impecabilă, și chiar viața.

— Între timp, Afaceri Interne au pus mâna pe Bix, așa că el va scăpa după ce Strong și Dallas vor fi moarte. Odată ce ea și Strong vor fi îndepărtate din drum, totul va reveni la normal. Vom păstra un moment de reculegere în memoria camarazilor căzuți, iar peste o săptămână, vom finaliza cazul Geraldi și vom avea o zi de salariu foarte plăcută. Acum… Făcu o pauză și zâmbi. O să-i dau ocazia lui Dallas să facă pe superpolițistul, iar eu o să fac o altă vizită la Afaceri Interne pentru a-mi exprima revolta față de modul în care e tratat Bix, înainte de a mă duce să văd cum se simte Strong și de a-mi exprima îngrijorarea profundă. Toată lumea își face treaba, povestea se încheie în seara asta, iar noi ne vedem de ale noastre.

Mai discutară puțin detaliile și se sincronizară. După aceea, rămasă singură în biroul ei, Renee se așeză, se uită fix la portretul tatălui ei și clipi până îi lăcrimară ochii. Apoi puse mâna pe videotelefon.

— Tată. Își strânse buzele ca și cum făcea un efort să se stăpânească. Știu că ești dezamăgit de mine.

— Renee…

— Nu, știu că te-am dezamăgit. M-am dezamăgit și pe mine. N-ar fi trebuit să las niciodată să scape de sub control povestea cu Garnet. Trebuia să fiu mai puternică. Și voi fi. Trebuie să vorbesc cu tine, tată, să-ți cer sfatul. Trebuie să mă duc la spital, ca să văd cum se simte unul dintre oamenii mei. A avut un accident azi. După aceea, pot să trec pe la tine?

— Firește.

— Mulțumesc, tată. Știu că am lăsat sentimentele personale să stea în calea îndatoririlor de serviciu. Sentimentele mele față de Garnet și față de Dallas… Pricep asta acum. Ea seamănă mult mai mult cu fiica pe care ai fi vrut s-o ai. Am urât-o

pentru asta.

— Ea nu e fiica mea, Renee. Tu ești.

— Știu. Știu, tată. Ne vedem curând.

Închise videotelefonul și se uită cu ochi de gheață la portret.

— Sunt fiica ta. Păcat pentru amândoi că tu ți-ai dorit un fiu, nu-i așa? Păcat că eu n-am corespuns niciodată standardelor tale înalte. Nenorocitule, ai fi mândru de mine dacă ai ști ce comandant bun sunt?

— Probleme din pricina tatălui, comentă Eve privind ecranul. În mod cert, probleme din pricina tatălui.

— Asta-i o femeie rece, afurisită. Feeney clătină din cap. Un polițist instruindu-i pe alți polițiști cum să omoare polițiști.

— Începusem să-mi fac griji că mă va lăsa în pace. Nu mi-ar fi plăcut deloc să ratez această oportunitate.

— Plănuiește să te elimine pentru că reprezinți o amenințare. Mira veni să observe, iar acum, se uită la Eve. Însă doar parțial. Ce i-a spus tatălui ei este adevărul, așa cum îl percepe ea. Ești mai mult decât ea, așa cum și-ar fi dorit el să fie fiica lui, iar asta reprezintă o motivație la fel de puternică pentru a dori să te elimine.

— O să ne preocupăm de motivațiile ei mai târziu. Am nevoi ca electroniștii să se ocupe de întreruperea camerelor pe care a plănuit-o ea. Ei trebuie să creadă că au reușit s-o facă. Peabody, vezi ce e cu Strong. Trebuie să vorbesc cu Louise în clipa în care iese din operație. Nu vreau ca Louise sau oricare alt doctor să stea de vorbă cu altcineva, nici măcar cu mama lui Strong sau cu prietenul ei. Cu nimeni.

— Mă ocup de asta.

— Ce vrei să faci? o întrebă Roarke văzând că Eve își scoate videotelefonul.

— Îmi pun la cale contraatcul. Îi dau un mesaj lui Jacobson, apoi mă duc să fiu văzută de omul ei. Vrem ca planul ei să se desfășoare așa cum trebuie.

— Îi construiești o cușcă mai mare, rosti Feeney cu o doză de mândrie în glas.

— Una uriașă, iar când vom termina, tot se va simți înghesuită acolo. O, uite! Cred că tocmai primesc un pont anonim de pe un videotelefon neînregistrat. „Verifică înregistrările și rapoartele lui Garnet semnate de Strong, inclusiv toate cheltuielile. Dovada că Garnet & Strong l-au mătrășit pe Keener.“

— Le pune în cârcă uciderea lui Keener. Feeney își strânse buzele. Fiindcă sunt morți, nu se pot disculpa.

— O va încasa din pricina lui Garnet, dar se poate apăra cu notele și evaluările făcute lui Strong. Nu-i o improvizație rea, hotărî Eve. Și e suficient ca să mă țină ocupată după program. Puteți să redirecționați intrarea pe care vor s-o facă în computerul meu?

— O redirecționăm, îi spuse Eve, depistăm sursa și ne ocupăm de înregistrări și

de rapoarte, astfel încât omul ei să-i poată confirma că ai mușcat momeala.

— Faceți voi toate astea? Eve îi zâmbi. Minunat. Asta îmi va da timp să iau legătura cu Janburry și Delfino și să-i asmut asupra lui Bix, ca să-l înfunde. Va trebui s-o facă repede.

— El n-o s-o trădeze, interveni Mira.

— Nici nu va fi nevoie. Ea îl va trăda pe el. Ei o să-i pună de gât lațul lor, iar Garnet va avea parte de mai multă dreptate decât merită. Trebuie să mă duc pentru a fi văzută. Ținem legătura prin videotelefon. Peabody, dă-mi două minute, apoi du-te în biroul brigăzii. Vreau să stai la birou până la sfârșitul programului.

— Aproape că se termină.

— Două minute, repetă Eve, dar, când ajunse la ușă, Roarke puse o mână pe brațul ei. Chiar trebuie să mă ocup de asta. Sincronizarea e crucială. Ei nu au nevoie de mine aici. Aș prefera să fiu în garaj.

— Am nevoie de tine aici pentru că, indiferent de ce sunt ei în stare, tu poți s-o faci mai repede. Acum, spuse ea punându-și o mână pe brațul lui, o să am spatele asigurat în garaj. Am încredere în oamenii mei, în fiecare dintre ei.

— Ai tăi împotriva alor ei. O, da, își înțelegea soția polițistă. O altă modalitate de a te compara cu ea.

— Poate. Are sens. Genul de sens care va avea ecou în cadrul departamentului, în media. E o problemă de politică și de moralitate, iar aceste lucruri contează. Dar mai contează și să arătăm fără umbră de îndoială nu doar că ea a dat ordinele, ci și că subalternii ei n-au avut nici o reținere să le urmeze.

— Ești foarte stăpână pe tine pentru cineva care tocmai și-a auzit condamnarea la moarte.

— Pentru că oamenii mei sunt mai buni decât ai ei. În toate privințele posibile. Dacă ai încredere în mine, ai încredere în ei.

El îi mângâie obrazul.

— Când se va încheia totul, eu dau de băut tuturor.

— Băutură gratis? Asta garantează reușita. Ținem legătura.

Ieși, mărind pasul. „Un polițist care se grăbește“, gândi ea. „Are informații de verificat.“ Când intră în biroul brigăzii, Jacobson o strigă:

— Locotenente, îmi acorzi un minut?

— Arăt ca și cum aș avea un minut? Apoi, înjură și ridică din umeri. În biroul meu.

Intră grăbită, îl așteptă să vină, după care închise ușa.

— În regulă, te-am întrerupt. Din ce te-am întrerupt?

— E o poveste lungă, o să-ți dau toate detaliile mai târziu, îi spuse Eve. Deocamdată… Se răsuci spre calculatorul ei și ceru pozele și datele despre Marcell și Palmer. Tipii ăștia doi plănuiesc să mă atace în garaj, peste vreo două ore. Au primit ordine să mă electrocuteze, să mă arunce în mașina mea, să mă ducă la locul unde

s-a comis crima pe care o anchetez și să mă ucidă.

În vreme ce Jacobson studia imaginile, privirea îi deveni dură ca piatra.

— Nu, zău?

— Zău.

— Or să aibă o zi extrem de proastă.

— Da, o să aibă. Locotenentul Renee Oberman le-a dat acest ordin și i-a ordonat acestui om, Tulis, să mă supravegheze, iar acestuia, Armand, adăugă ea în vreme ce afișa pe ecran fotografia lui, să intre în calculatorul meu, dar și să umble la camerele de supraveghere din garaj, ca să le asigure acoperirea.

El se uită la ea. Privirea dură încă mai zăbovea în ochii lui, însă ea zări și o urmă de durere.

— Câți sunt amestecați în treaba asta, Dallas?

— Și unul ar fi prea mult, dar sunt foarte mulți. Voi vă veți ocupa de Palmer și de Marcell, având grijă să nu-l alertați pe Tulis. Electroniștii se vor ocupa de Armand. Și mai sunt și alții în colimator.

— Cum vrei s-o facem?

Ea își dădu seama că la fel se exprimase și Marcell față de Renee, numai că între semnificațiile cuvintelor celor doi bărbați era o diferență ca de la pământ la cer.

Îi spuse cum dorea să procedeze.

După ce el ieși, îi trimise un mesaj lui Peabody și informă echipa de electroniști. Când videotelefonul ei sună, văzu chipul lui Louise pe ecran.

— Trăiește?

— Da, îi spuse Louise, în frumoșii ei ochi căprui deslușindu-se epuizarea. Și are șanse mari să rămână în viață. Tocmai îi termină operația la picior – acolo a fost cel mai grav –, iar apoi o vor duce la Terapie Intensivă. Recuperarea ei va depinde în mare măsură de… ei bine… cât de puternică este Strong. Terapia de recuperare va fi amplă, lungă și dureroasă. Acum, zi-mi de ce Peabody mi-a cerut să nu i se comunice nimic familiei sale.

— O să ajung și la asta, dar vreau ca tu să informezi pe altcineva, însă cu mici modificări. Tu ai făcut ce a ținut de tine ca s-o menții în viață, Louise. Acum, lasă-mă pe mine să mă ocup de restul.

În următoarea oră, Eve constată că nu-i plăcea să conducă o operațiune prin videotelefon. Prefera să se uite direct în ochii oamenilor pe care îi coordona, să le citească hotărârea pe chip, umorul, dorința de a da totul.

Când sfârșitul programului veni și trecu, ea începu numărătoarea inversă.

„Pasul 1“, gândi ea. „Louise.“

Renee, cu chipul exprimând durere și îngrijorare, se grăbi spre biroul de informații de la Chirurgie.

— Sunt locotenentul Oberman, îi spuse ea asistentei de serviciu. Am venit aici

pentru a afla cum se simte unul dintre oamenii mei, Lilah Strong.

— Doamnă locotenent? Louise, încă în salopeta purtată în sala de operații, se apropie de ea. Sunt doctorul Dimatto și am făcut parte din echipa de chirurgi. Veniți, vă rog, cu mine.

— A ieșit din operație?

— Da. Louise continuă să meargă. Haideți să intrăm aici și să ne așezăm.

— O, Doamne! N-a supraviețuit? Mi s-a spus că a fost foarte grav rănită, dar am tot sperat.

— A făcut față foarte bine operației. Louise îi făcu semn lui Renee să intre într-un mic birou, apoi închise ușa. Vârsta și condiția fizică au fost de partea ei. Nu avem nici un motiv să credem că nu se va recupera complet.

— Slavă Domnului! Renee închise ochii și se așează. Am fost cu toții atât de îngrijorați. Am sperat să ajung aici mai devreme, dar… Nu contează. Pot s-o văd?

— Îmi pare rău. Deocamdată nu poate primi nici un vizitator. Nici măcar familia. Există un risc serios de infecție, așa că a trebuit s-o băgăm în carantină. În orice caz, se află în comă indusă. A suferit un traumatism sever, așa că dorim să-i dăm trupului răgaz să se vindece. Am dus-o în aripa estică, la etajul opt. E liniște și izolat față de restul aripii. În acest moment, infecția este inamicul ei.

— Înțeleg. Dar este cineva cu ea? Dacă se trezește…?

— Sperăm că vom încerca să o trezim din comă peste circa douăzeci și patru de ore. Între timp, o asistentă de la Terapie Intensivă îi va verifica semnele vitale și evoluția la fiecare treizeci de minute. Odihnă și liniște – de asta are cea mai mare nevoie acum. Ar trebui să poată primi vizitatori mâine pe vremea asta sau în dimineața următoare.

— Ce număr are camera ei? Vreau să le spun colegilor din brigadă. Și să trimit flori, când le va putea primi.

— Desigur. Este la 8C. Vă anunț cu plăcere când va putea să primească vizitatori.

— Aș aprecia foarte mult. Renee se ridică. Mulțumesc pentru tot ce ați făcut. Credeți-mă, recuperarea detectivului Strong mă preocupă în mod deosebit.

— Înțeleg. Vă conduc la lift.

Louise o conduse, așteptă până când ușile liftului se închiseră, apoi își scoase videotelefonul.

— E-n regulă, îi spuse lui Eve, i-am servit locotenentului Oberman amestecul de minciuni și adevăruri. Dacă ai terminat cu mine, aș vrea să mă duc să văd ce-mi face pacienta.

— Mulțumesc, Louise.

Eve închise și își informă echipa. Și gândi: „Pasul 2: Renee către Freeman“.

Cu un zâmbet de pisică satisfăcută, Renee intră în mașină. Când ajunse la o stradă distanță de spital, îl sună pe Freeman de pe videotelefonul neînregistrat.

— Este în camera 8C, aripa estică. În carantină, verificată la fiecare treizeci de minute de o asistentă de la Terapie Intensivă. În stare critică și comă indusă, cu perspective optimiste.

— Nu pentru mult timp.

— Termină ce a început Bix și fă-o repede și în tăcere, Freeman. Vreau să pară complicații apărute din cauza rănilor.

— Am luat ceva la mine. Deja am scotocit prin vestiar. O să intru îmbrăcat ca medic și o să-i adaug asta în perfuzie. O să moară. Ca și cum ai eutanasia un câine bolnav.

— Fă-o, apoi du-te la Five-O. Vreau ca toată lumea să aibă alibiuri, pentru orice eventualitate.

— Trebuie doar să creez o diversiune ca să pot intra acolo nevăzut. Dacă reușesc s-o fac repede, m-aș putea întoarce să ajut cu Dallas.

— Nu, fă ce-ți spun să faci. Nimic în plus, nimic în minus. Marcell și Palmer se ocupă de Dallas. Ar trebui să se întâmple curând. Anunță-mă când termini. Doar prin mesaj. Nu vreau să răspund la videotelefon în timp ce sunt cu tata.

— Cum zici, locotenente.

„Cum zici“, gândi Eve urmărindu-le conversația. „Mai pune-ți pe farfurie o acuzație de conspirație în vederea comiterii unei crime, Renee.“

— Ai auzit, Dallas? răsună vocea lui Feeney în urechea ei.

— Fiecare cuvânt. O să închid, ca să trec la faza următoare.

— Ai grijă să-ți acoperi fundul, locotenente, auzi în ureche vocea lui Roarke. Mi-e tare drag.

— Și mie.

Închise calculatorul și își roti umerii. Era rândul ei. „Pasul 3: Dallas în garaj.“

— Am plecat, rosti ea la microfon.

Ieși din biroul ei și trecu prin al brigăzii, unde Carmichael și alți doi își ridicară privirile.

— Noapte bună, detective. Ofițeri.

Coborî pe scările rulante, dându-le timp, lui Carmichael și celor doi polițiști în uniformă, să-și ocupe pozițiile, iar urmăritorului ei să anunțe că se apropia.

Intră într-un lift pentru a coborî la subsol, ascultându-l pe Feeney.

— Au aranjat ca alte mașini să se oprească la două niveluri deasupra nivelului tău. Dacă plănuiește cineva să coboare acolo, va trebui să aștepte sau să coboare pe scări. Roarke redirecționează semnalul. Armand se va aștepta ca sistemul de securitate să nu funcționeze până când Marcell sau Palmer nu-l anunță că e în regulă, dar noi te vom vedea.

Ea dădu din cap și, când ușile se deschiseră, intră în garaj.

Ei nu puteau acționa până când ea nu ajungea la vehicul și nu decoda

încuietorile. Apoi aveau s-o atace din spate. Dacă se înșela asupra mișcărilor lor, avea s-o încaseze.

La naiba, probabil că oricum avea s-o încaseze.

Zgomotul pașilor ei răsună în timp ce se îndrepta spre mașină. Ajunse lângă ea și introduse codul.

„Din spate“, gândi ea din nou când auzi un sunet extrem de slab. Un geam care cobora, al vehiculului din dreapta-spate.

Se întâmplă repede. Se întâmplă fără probleme, exact așa cum sperase.

Oamenii ei se năpustiră din toate părțile, cu armele scoase. Se auziră voci și zgomot de pași. Încasă lovitura – probabil, și reflexă, și intenționată din partea trăgătorului – și simți cum căldura i se împrăștia în corp, pișcătura slabă, dar enervantă, care răzbătuse prin vesta de protecție de sub sacou.

Propria armă era deja scoasă când pivotă și îl văzu pe Jacobson înfigându-și pumnul drept în urechea lui Marcell.

— Aruncă arma, scârnăvia dracului, sau îți fac terci creierii. Sus mâinile! Ridică-ți mâinile să le pot vedea, jigodie împuțită! Dacă doar respiri strâmb, dacă doar clipești aiurea, te nenorocesc.

În vreme ce Reineke și Peabody îl târau pe Palmer din partea cealaltă, Eve se dădu îndărăt, lăsându-l pe Jacobson să se ocupe de Marcell.

— Un limbaj foarte colorat, detectiv.

— Scârba dracului, mârâi Jacobson în timp ce îl țintui pe Marcell la pământ. Fața la pământ, laș împuțit. Să-l electrocutezi pe locotenentul meu pe la spate, scârnăvie ordinară? Lua-te-ar naiba!

Se auzi un pocnet clar, urmat de un urlet.

— Se pare că am făcut un pas greșit, locotenente, și am călcat pe unul dintre degetele scârnăviei. Cred că-i rupt.

— I se putea întâmpla oricui. Se lăsă pe vine în vreme ce Jacobson îi smuci lui Marcell mâinile la spate și i le prinse în cătușe. Propriul partener. Detectivul Jacobson a exprimat deja foarte elocvent tot ce simt. Nu pot găsi nimic altceva de spus unui polițist care a luat parte la uciderea propriului partener.

— Vreau să fac o înțelegere.

Sudoarea se prelingea pe chipul lui Marcell pe când ea îi lua insigna, intercomul, videotelefonul – și videotelefonul de unică folosință.

— Fac pariu că vrei. „Când o îngheța iadul“, gândi Eve. O s-o trădezi pe Renee pentru mine, Marcell? O să faci sluj ca un cățel cuminte? Luați-l din fața mea! Pe amândoi, în celule separate, fără nici un contact. Citiți-le drepturile. Chemați un medic să se ocupe de degetul jigodiei.

Se ridică, se sili să tragă aer în piept pentru a se calma, apoi se uită la oamenii ei, privindu-i în ochi pe fiecare.

— Mulțumesc. Ați făcut o treabă bună!

Se sprijini de mașină în vreme ce oamenii ei îi duceau de-acolo pe Marcell și pe Palmer. Peabody i se alătură.

— Te simți bine? o întrebă Peabody. Am auzit că un pistol cu electroșocuri te poate răni chiar și prin vestă.

— L-a avut dat la intensitate maximă și de asta s-a simțit prin vestă, dar va fi o acuzație în plus împotriva lui. Feeney, pune-ți oamenii să-l aresteze pe Armand. Aici am terminat.

— De asta se ocupă acum.

— Am înțeles. E vremea ca Marcell să-și informeze șefa.

— Avem noi grijă, îi spuse Eve.

— Atunci, noi am plecat. Mergem să ne ocupăm de restul spectacolului.

„Pasul 4“, gândi ea. „Freeman.“

În halatul și cu ecusonul pe care le luase dintr-un dulap, Freeman urcă scările până la etajul opt. Se mândrea cu abilitatea de a trece nevăzut, considerându-se un cameleon uman.

Deschise ușa, se uită în stânga și în dreapta, apoi se furișă pe coridor și în camera de vizavi.

Aparatele bipăiau și mormăiau, monitorizându-l pe amărâtul care zăcea în pat. Având grijă să nu intre în raza vizuală a camerei de supraveghere, se strecură pe lângă perete până când ajunse la o distanță suficientă ca să poată acționa aparatul de bruiaj pe care îl avea la el.

Când alarma începu să sune, el deja ieșise, aflându-se în camera alăturată înainte ca echipa de la Terapie Intensivă să se apropie în fugă. Făcu din nou același lucru, rânjind în vreme ce personalul medical alerga pe lângă el. Îl mai făcu o dată, pentru siguranță, apoi se furișă spre camera 8C.

Până aveau să-și dea seama că era o eroare electronică, până vor reporni sistemul, până vor face indiferent ce pentru amărâții care zăceau în paturi, el avea să-și fi făcut treaba pentru care venise și avea să fie plecat de mult.

Intră în camera 8C. Observă că lumina era difuză. Trebuia să se odihnească și să aibă parte de liniște – astea erau ordinele zilei. Ei bine, o să aibă și una, și alta acolo unde o va trimite el. Se apropie de pat și scoase flaconul din buzunar.

— N-ar fi trebuit să-ți bagi nasul în treaba noastră, javră proastă.

Baxter ieși din umbră și își duse arma la tâmpla lui Freeman.

— Cine-i javra acum? rosti Baxter în timp ce Trueheart se postă între Freeman și Strong. Spune, cine-i javra acum?

— Freeman a fost arestat, raportă Eve.

— Au pus mâna pe Runch, îi spuse Peabody. Și pe contabil, pe Tulis și pe Addams. Oamenii ei cad ca potârnichile pe mirișt e.

— Având în vedere că Janburry și Delfino îl toacă pe Bix, aș zice că e timpul

pentru marele final.

Renee ședea în biroul tatălui ei, iubindu-l la fiecare inspirație. Urându-l la fiecare expirație.

— Tu nu știi cum e să lucrezi la Antidrog în ziua de azi, insistă ea, dar își menținu un ton respectuos și o expresie așijderea. Nu pot să las un om pe mâna șobolanilor pentru că a avut o scăpare. Și, la început, asta am crezut că se întâmpla cu Bill Garnet.

— Renee, atunci când unul dintre oamenii tăi consumă exact substanțele pe care voi luptați să le eliminați, trebuie să iei măsuri. Tu ești responsabilă pentru codul moral al brigăzii tale.

„Dă-i înainte“, gândi ea, „ține-mi o predică despre standardele lui Marcus Oberman. Am mai auzit toate astea“.

— Știu asta foarte bine. Loialitatea este vitală, știi și tu. Am vorbit cu Garnet, i-am spus că nu se va menționa în dosarul lui, dar că trebuie să intre într-un program. Abia cu câteva zile în urmă am început să-l suspectez, pe el și pe unul dintre ceilalți detectivi… Tată, am motive să cred că doi dintre oamenii mei îmi foloseau informatorul ca să-și procure droguri – pentru consum și pentru profit. Am motive să cred că mi-au omorât informatorul înainte ca acesta să poată lua legătura cu mine.

— Bix.

— Nu, nu Bix. Garnet se folosea de Bix ca acoperire. Cred că e posibil să fi încercat să-i însceneze asta lui Bix. Vorbesc despre Lilah Strong. Se ridică și începu să se plimbe de colo colo. Trebuie să-și fi dat seama că mă apropiam. Probabil că de asta a încercat să fugă astăzi. Doi oameni, tată, să-și trădeze brigada, departamentul, pe mine. Insignele.

Lacrimi false îi străluciră în ochi.

— Este vina mea.

— Vina și responsabilitatea nu sunt mereu același lucru. Renee, dacă ai crezut asta, dacă ai avut vreo dovadă, de ce nu ai informat-o pe locotenentul Dallas?

— Am informat-o, spuse întorcându-se spre el. Chiar astăzi. M-a trimis la plimbare; pur și simplu m-a trimis la plimbare. Este atât de concentrată asupra lui Bix – și asupra mea. Este atât de convinsă că are dreptate.

— E un polițist bun, Renee.

„E un polițist mort“, gândi Renee.

— Mai bun decât mine, presupun.

— Nu asta am spus sau am dat de înțeles. Trebuie să-i comunici această informație comandantului tău. Trebuia s-o fi făcut deja. Trebuie să iei legătura cu el și să-i soliciți o întâlnire, la care să participe și Dallas, și să le spui tot ce știi, să le dai tot ce ai.

— Am vrut să fiu sigură înainte să... M-am ocupat singură de asta. E responsabilitatea mea, îi aminti ea din moment ce era unul dintre cuvintele lui favorite. Tată, cred că nu a fost doar uciderea lui Keener. Era doar un informator. Cred că a fost mai mult de-atât, iar asta a dus la moartea lui Garnet. Am o pistă în sensul ăsta. Am vrut s-o urmez până la capăt. Știu că este cazul lui Dallas, dar, pentru numele lui Dumnezeu, tată, Garnet, Strong, până și Keener erau ai mei, și am vrut să rezolv eu.

— Înțeleg. Când ai o funcție de conducere, Renee, poți fi singur și îți poate fi greu, dar asta face parte dintr-un întreg, face parte din sistem. Nu poți să ieși din acel întreg, din sistem pentru nevoile tale personale. Le datorezi oamenilor tăi un comportament de comandant adevărat. Doi dintre oamenii tăi au apucat-o pe căi greșite. Acum, arată-le celorlalți că nu tolerezi așa ceva, că nu răspunzi cu jumătăți de măsură.

— Ai dreptate. Sigur că ai dreptate. O să-l contactez pe comandant și o să-i solicit o întâlnire.

— Vrei să vin și eu?

Ea clătină din cap.

— Trebuie să fac asta singură. N-ar fi trebuit să te amestec. Trebuie să plec, să-mi pun gândurile în ordine. Mulțumesc că m-ai ascultat. O să fac să fie bine.

— Am încredere că așa vei face.

„Am încredere că așa vei face“, murmură ea trântind ușa mașinii.

Era exact genul lui să predice și să facă pe infailibilul, aruncându-i acea privire dezaprobatoare pentru că nu urmase neabătut calea Sfântului Oberman.

El n-avea să știe niciodată cât de mult rătăcise de la acea cale, cât de mult se abătuse de la ea. Dar acum el era din nou o unealtă utilă.

Când vor găsi cadavrul lui Dallas, când Strong va muri de pe urma rănilor, iar ea îi va fi spus lui Whitney ce voia ea să creadă, în timp ce scumpul ei tată va confirma că ea îi adusese la cunoștință toate astea. Că îi spusese lui Dallas de Strong și că aceasta n-o băgase în seamă.

Toate piesele se aranjau ordonate la locurile lor.

Scoase videotelefonul și văzu încântată că avea un mesaj de la Freeman. Totuși, după câteva secunde, trase violent de volan și opri mașina lângă bordură pentru a citi din nou mesajul.

„Nu pot ajunge la ea. Nu pot ajunge la ea. E înconjurată de personal medical. O scot din comă în seara asta. Ce ordine ai?“

— Blestemată incompetență! Trebuie să fac totul singură?

Lovi cu pumnii în volan până când deveni din nou capabilă să gândească.

„Renunță!“ îi ordonă ea.

Își spuse că nu conta dacă Strong supraviețuia. Avea să fie discreditată. Cine ar crede un detectiv de rang trei – împotriva căruia erau plantate probe și îndoieli –,

dacă locotenentul ei zicea altceva? Dacă fiica Sfântului Oberman zicea altceva.

Nimeni.

Vor trebui să se uite în seif, desigur, atunci când javra trădătoare le va spune despre el. Renee porni din nou mașina. Vor trebui să verifice tot ce le zicea javra aia băgăcioasă. Așa că va trebui să-și golească seiful, să pună acolo copii ale rapoartelor despre suspiciunile ei și dovezi ale legăturii dintre Garnet, Strong și Keener.

Va rezolva ea restul, iar apoi, peste câteva săptămâni, își va lua o binemeritată vacanță.

CAPITOLUL 23

Renee trecu pe la Centru ca să-și rezolve problemele. Își dorea o baie lungă și fierbinte – cu uleiurile pe care și le luase cu ocazia ultimei vizite în Italia. Și una dintre acele sticle de vin care proveneau de pe podgoria în care investise.

Putea să se relaxeze în cadă în vreme ce toasta pentru căderea în dizgrație a lui Strong și, probabil, arestarea ei – dar, cel mai important, pentru decesul locotenentului Eve Dallas.

Își aduse aminte că javra sentimentală purta verighetă. Un inel interesant, cu un design deosebit. Avea să fie obiectul perfect pe care să-l paseze țapului ispășitor la care se gândise – un drogat deosebit de violent pe care intenționase să-l sacrifice cu prima ocazie.

Avea să-i fie ușor să-i pună în cârcă uciderea lui Dallas și a lui Garnet.

În vreme ce coborî la etajul ei, se gândi că lucrurile se aranjaseră de minune. Era bine să găsească o modalitate de a-i îndruma ea pe anchetatori spre țapul ispășitor. Asta avea să înlăture orice urmă de suspiciune stârnită de problema Garnet/Strong și, foarte probabil, s-o propulseze mai repede spre acele trese de căpitan.

Într-adevăr, lucrurile mergeau chiar mai bine decât le plănuise.

Trecu prin biroul oamenilor ei, învăluit acum în lumina palidă a camerelor de securitate, și îl descuie pe al ei. Ceru aprinderea luminilor și se duse glonț la portret.

— Să te ia naiba, pe tine și toate lucrurile pe care le prețuiești!

Ridică rama și se întoarse când auzi zgomotul din spatele ei.

Eve răsuci scaunul și zâmbi.

— Nu e deloc frumos să vorbești așa cu tatăl tău, Renee. Vai, arăți ca și cum ai fi văzut o fantomă.

— Ce cauți în biroul meu? În biroul meu încuiat. N-ai nici un drept să…

— Te miști repede. Îți recunosc acest merit. Mai repede decât câinii pe care i-ai asmuțit asupra mea.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Te rog, Renee, au mărturisit totul despre tine. Marcell plângea că vrea o înțelegere încă înainte să i se pună cătușele, iar Palmer nu era nici el mai prejos. Și chiar și fără asta…

Eve întinse mâna și porni recorderul.

Vocea lui Renee umplu încăperea, punând la cale uciderea lui Eve și a lui Lilah.

— Apropo, detectivul Strong se simte bine. Freeman? Nu prea. Se află în spatele gratiilor și își analizează opțiunile, la fel ca perechea aia amărâtă, căreia i-ai ordonat să mă ucidă. La fel ca Armand, Bix, Manford și cel puțin alți cinci din echipa ta pestriță. Așa că ai încurcat-o definitiv.

— Blufezi, fiindcă altfel n-ai fi aici de una singură. Așa încât cred că o să iau legătura cu…

Eve își scoase arma și o aținti spre nasturele din mijloc al sacoului pretențios al lui Renee.

— Dă-ți jos geanta foarte încet, apoi pune-o pe birou și îndepărtează-te. Știu că n-ai ucis pe nimeni cu mâna ta. Și nici n-ai tras vreodată cu arma pe care o ai în geantă, sau cu alta – cel puțin, nu apare în dosarul tău. Eu am făcut-o, și crede-mă când îți spun, că nu voi ezita să te dobor.

Renee își aruncă geanta pe birou.

— Crezi că ai câștigat? Crezi că nu pot repara lucrurile?

— Așa este. Cred că am câștigat. Cred că nu poți repara lucrurile.

— N-ai câștigat. Voi repara totul. Capul tău va fi acela care va cădea.

Eve observă că nu era panicată. Era enervată. Sperând să o înfurie și mai tare, Eve râse.

— Serios? Ai încercat s-o omori pe Strong de două ori. O dată, prin Bix. A doua oară, prin Freeman. Nu te-ai descurcat prea bine, nu? Acum, crezi că mă poți doborî pe mine?

— A avut noroc cu Bix. El nu dă greș niciodată.

— El l-a ucis pe Keener – dar Keener era un drogat prăpădit. Și pe Garnet, dar Garnet era partenerul lui și avea încredere în el. Aș zice că Bix a fost norocos. Toți au avut încredere în tine, nu-i așa, Renee? În măsura în care oamenii de genul lor pot avea încredere în cineva. Ești atât de sigură că Bix va face ce i-ai spus în condițiile în care îl paște o viață petrecută într-o cușcă de beton?

— O să facă exact ce i-am spus și va zice exact ce i-am spus să zică. Asta se cheamă să fii comandantul cuiva.

— Da, îți trebuie mult curaj ca să-i spui unui om ca Bix să-i taie gâtul partenerului său și să bage otravă în vena unui drogat.

— Ai nevoie de capacitate de anticipare, de viziune, de creier pentru a determina pe cineva ca Bix să facă exact ce i s-a ordonat.

— Ai dreptate în privința asta.

— Asta te face slabă pe tine. Și faptul că îndrepți arma aia spre mine te face

slabă.

— Serios?

— Tu ai curaj, Dallas? Renee își scoase pantofii cu toc. Hai să vedem cine-i cu adevărat mai tare.

— Vorbești serios? Dintre toate răspunsurile posibile, acesta era ultimul pe care Dallas se așteptase să-l primească. Un val de bucurie pură crescu în ea. Vrei să dansezi cu mine?

— Ești slabă. Și lașă.

— Au, insulte. Mă doare. Ce naiba? Chiar vreau asta.

Eve își lăsă jos arma și își scoase sacoul. În vreme ce ocolea biroul, Renee luă poziția de luptă.

— Hei! Eve își înclină capul și îi făcu semn. Ai luat lecții?

— De la cinci ani. O să fac să-ți curgă sângele.

— N-ar fi prima oară.

Își luă și ea poziția și începură să-și dea târcoale. O lăsă pe Renee s-o atace, pară lovitura, pe a doua legată de prima, reverul.

Aprecie că tipa avea forță și stil, și pricepere. Renee n-avea să se dea bătută prea ușor, și nici prea repede.

Cu atât mai bine.

Îndepărtă cu o lovitură pumnul lui Renee, atacă dur, pară. Și încasă o lovitură care o făcu să-i ardă stomacul. Următoarea o izbi în umăr, iar durerea i se prelinse în braț. Se lăsă deplasată de forța acesteia, se folosi de inerție pentru a se răsuci și, cu piciorul, o lovi pe Renee în piept cu o forță care o trânti într-un scaun și apoi pe dușumea.

Cu pumnii pregătiți, Eve se năpusti asupra ei, dar Renee sări în picioare și îi trase o lovitură în genunchi care făcu să-i fugă pământul de sub picioare. Simți gustul sângelui și își spuse că asta a trezit-o, iar când Renee dădu să-i calce genunchiul rănit, Eve îi cosi piciorul pe care se sprijinea.

Când adversara ei căzu, de data aceasta se auziră trosnete care îi provocară satisfacție, deoarece masa se sfărâmă sub ea.

Amândouă săriră în picioare și se năpustiră una asupra celeilalte.

Acum Eve simți un fel de satisfacție în braț după ce pumnul ei lovi chipul lui Renee, iar acesteia îi dădu sângele și scoase un strigăt de durere și de furie. Încasă și ea o lovitură în față, una care făcu să-i explodeze stele în fața ochilor. Printre ele, se răsuci, se aplecă, o lovi pe Renee cu cotul în stomac și își smuci antebrațul pentru a o pocni în bărbie cu dosul pumnului.

— Sângerezi, jigodie, îi spuse Eve și prinse piciorul pe care Renee îl repezise spre ea, împingându-l cu putere.

Renee căzu, se rostogoli, își încrucișă picioarele în aer și trimise o lovitură dublă în șoldul lui Eve înainte de a-și recăpăta poziția verticală.

Nevoia de a vărsa sânge. Eve o simți pulsând și pompând în ea, furia primară care era cumva un fel de plăcere perversă. Tatonare, răsucire, o lovitură dată, alta încasată. Sudoarea îi înțepa ochii, i se prelingea pe spinare – și o văzu amestecându-se cu sângele care murdărea fața lui Renee.

Eve știu că se aflau în aceeași barcă acum, o barcă în care să învingi însemna totul, iar gustul sângelui era dulce pe limbă. O barcă – știa asta – în care acel gust stârnea pofta de mai mult.

Își spuse să-i pună capăt, să revină la normal.

— Ești terminată, rosti ea. Totul s-a terminat.

— Eu spun când se termină!

Renee se năpusti asupra ei; Eve pivotă pentru a face față atacului. Loviră ca o ghiulea ușa și se rostogoliră în biroul brigăzii, într-o împletire intimă de violență. Se rostogoliră trăgându-și pumni și se loviră de marginea unui birou, care bubui ca un tunet.

Înșfăcând încheietura lui Renee și răsucind-o, Eve opri degetul mare care îi țintea ochiul. Cu un țipăt de durere, Renee o înșfăcă pe Eve de păr, unghiile zgâriindu-i scalpul, și trase cu sălbăticie.

Alte stele îi explodară pe un fundal roșu ca sângele.

— La naiba! Ai ajuns să mă tragi de păr? S-a terminat!

Răsuci din nou încheietura lui Renee, încântată să-i audă urletul, și, cu scalpul arzând, o rostogoli pe spate.

— Femeiușcă!

Își încleștă pumnul și o lovi în față o dată, de două ori, și își luă avânt pentru a treia, dar se opri brusc când strânsoarea din părul ei dispăru, când ochii care se holbau îi ai ei deveniră sticloși.

— Eu spun când se termină! Eve se șterse de sângele de la gură. Și s-a terminat. Iisuse Hristoase, s-a terminat!

Se dădu la o parte, se așeză pe dușumea, încercă să-și domolească respirația șuierătoare care îi ardea plămânii.

— Peabody!

— Doamnă!

Peabody se desprinse din rândul mulțimii de polițiști – și a unui anumit civil – care deja intrase în biroul brigăzii.

De data asta, Eve se șterse sub nas, apoi și-l apăsă încet. Hotărî că nu era rupt, ci doar sângera.

— Îți aparține.

— Cum?

— Pentru numele lui Dumnezeu, eu sunt cea căreia îi țiuie urechile. Am spus că îți aparține. Tu s-o arestezi. Ia-o!

— Dar, Dallas, tu…

Deși o durea cam peste tot, după cum descoperi, Eve se ridică în picioare. Se întrebă dacă genunchiul lovit ajunsese de dimensiunea unei mingi de baschet sau doar îl simțea astfel.

— Detectiv, tocmai ți-am dat un ordin. Mă aștept să-l urmezi fără să crâcnești și s-o arestezi pe această individă care este o rușine pentru insignă, pentru neamul ei, pentru tot blestematul de sex femeiesc. Auzi, tu, să mă tragă de păr!? rosti Eve dezgustată și își trecu o mână peste scalpul îndurerat.

— Da, doamnă.

— O clipă. Cu toate că simțea prin tot trupul junghiuri de durere, Eve se lăsă pe vine, se aplecă aproape de fața lui Renee și șopti doar pentru ele două:

— Îl vezi pe acel polițist, Renee? Cel care e pe cale să te aresteze? Ea este cauza. Ea e cauza pentru care ai fost prinsă și eliminată. Este mai polițist, mai femeie, mai om decât ai fost tu vreodată. Și e partenera mea.

Eve se ridică anevoie și cu un disconfort considerabil.

— Du-o de-aici! îi spuse lui Peabody.

— Cu plăcere, locotenente. Renee Oberman, începu ea în vreme ce se aplecă să-i pună cătușele prizonierei, ești arestată.

Peabody enumeră acuzațiile în timp ce o săltă pe Renee în picioare. Când Eve îi făcu semn cu capul, McNab se apropie și o luă pe Renee de celălalt braț. Pe când o scoteau de-acolo, Peabody îi citi drepturile.

— Locotenente.

Eve făcu un efort să nu tresară atunci când atenția se îndreptă asupra ei.

— Da, domnule comandant.

— Nu era necesar să te angajezi într-un contact fizic cu suspecta, să încalci procedura și să îți lași deoparte arma, și toate astea când era clar că o aveai pe suspectă sub control.

— Da, domnule.

— Nu era necesar, repetă el, dar a fost drept. Și cred că ți-a provocat aceeași satisfacție pe care am simțit-o eu ca privitor. Îți sugerez să te duci la infirmerie, ca să te curețe și să te trateze. Eu am de îndeplinit neplăcuta sarcină de a-l informa pe comandantul Oberman că fiica lui a fost arestată.

— Domnule, ca șef al echipei de investigație și partener al ofițerului care a făcut arestarea, simt că ar trebui să fie de datoria mea.

— Știi foarte bine cum e cu funcțiile de comandă, Dallas. Povara asta e a mea. Ai făcut o treabă bună. Se întoarse și îi privi pe polițiștii din încăpere. Cu toții ați făcut o treabă bună.

Și, purtându-și pe umeri povara funcției de comandant, ieși.

Roarke se apropie de ea și îi înmână arma și un prosop. Ea nu-și dădea seama de unde scosese el prosopul, dar părea curat. Își șterse o parte din sângele de pe față.

— Ți-aș trage un șut în fund că ți-ai lăsat arma deoparte, murmură el, doar că,

după cum am spus mai devreme, fundul tău mi-e drag. Dar și pentru că, în adâncul sufletului, sunt de acord cu Whitney. În afară de asta – luă prosopul și îi șterse fața –, am luat cincizeci de parai de la tipul cel nou.

— Poftim? De la Santiago?

— Am făcut pariu că o s-o momești să te atace, ca s-o poți bumbăci nițel. El a fost singurul care a acceptat pariul. Se aplecă și îi sărută foarte blând gura umflată. Dar el nu te cunoaște la fel de bine precum ceilalți. Deocamdată.

Ea ar fi zâmbit dacă n-ar fi știut că doare.

— Ei bine, e tipul cel nou. Trebuie să…

Se opri, observând că încăperea încă era plină de polițiști. Amintindu-și de sărut, îi veni să se încrunte, dar și asta ar fi durut-o.

— Ce mai căutați aici? N-aveți case? Sunteți liberi!

Spre stupefacția ei sinceră, Baxter făcu un pas în față și își ridică mâna la tâmplă pentru a o saluta.

— Locotenente! rosti el, și toți polițiștii îi imitară gestul.

Ea uită de toate junghiurile, de toată durerea, de toate vânătăile și de toate rănile. Nu mai era loc de ele pe lângă mândria pe care o simțea.

— Ați făcut o treabă bună. Toți ați făcut o treabă bună. Le răspunse la salut. Liber!

În vreme ce ieșeau, Feeney se apropie de ea. Își puse o mână pe umărul ei și dădu din cap.

— N-a fost rău, rosti el. N-a fost rău deloc.

Când ieși, îl văzu că mergea țanțoș.

Eve suspină.

— Trebuie să stau jos un minut. Se așeză, apoi își lăsă capul în mâini. Doamne! O, Doamne!

Auzindu-i lacrimile din voce, Roarke îngenunche.

— Te doare. Iubito, lasă-mă să te duc la spital.

— Nu-i vorba despre asta. E mai ales… Își sprijini capul pe umărul lui, mânjindu-i cu sânge sacoul frumos croit. Ce-au făcut ei. Ei toți. Cum mi-au fost alături. Să știu ce reprezintă ei. Nu pot… Nu știu cum să exprim în cuvinte.

— Nu trebuie. Cred că știu.

— Ei sunt tot ce ea nu este. Tot ce ea a insultat, a rănit, a ucis, a exploatat. Ei sunt motivul pentru care eu… nu, nu motivul pentru care o fac, motivul pentru care o pot face. Își înălță capul, își șterse lacrimile și sângele. O să dai băutura aia?

— Sigur că da. Scumpa mea Eve. Își lipi buzele de obrazul ei. Polițistul meu.

— Roarke.

Lacrimile năvăliră din nou, o arseră din nou. Lăsă câteva să curgă, le lăsă să cadă. Le putea lăsa atâta vreme cât era alături de el. Îl apucă de rever, pătându-l cu și mai mult sânge în timp ce îl privi în ochi.

— Vreau să merg acasă, bine? Vreau doar să merg acasă. Poți să mă îngrijești acolo. Nu-i așa de rău. Poți să mă duci acasă și să mă oblojești. Pentru că, în final, tu ești cel care o face mereu. Tu ești cel care mă repară.

— Eve. Își lipi buzele de fruntea ei și rămase așa câteva secunde. Fără să se clintească. Foarte bine atunci. O să te duc acasă și o să te repar.

— Mulțumesc. După ce o ajută să se ridice în picioare, ea se sprijini de el. Și tu ești motivul. Pentru care pot s-o fac.

— Atunci, o să te repar ca să poți face la fel și altă dată.

În clipa în care porniră spre ieșire, ea șuieră.

— Rahat! E destul de rău, dar tot acasă mergem, și tot tu o să mă pui pe picioare. Iisuse, chiar a știe să se bată. În sfârșit, până a ajuns să mă tragă de păr.

— N-ai dat tot ce puteai.

Ea se încruntă.

— Cine spune?

— Cine te cunoaște?

Așa că ea oftă și se sprijini iarăși de el.

— Poate că n-am dat tot ce puteam până când…

— Până nu te-a tras de păr.

— A fost ca o insultă și chiar a stricat momentul.

El râse și o susținu. Ea șchiopătă până la lift, liniștită că el avea s-o ducă acasă și s-o repare, astfel încât s-o poată lua din nou de la început.

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025